BURAK TURNA
2005
20 Ocak 1975 yılında Istanbul'da doğdu. Ilk, orta ve lise öğrenimini Yeşilköy'de tamamladı. Kıbrıs Cime Amerikan Üniversitesi Işletme Bölümü'nden mezun oldu. Medya, bankacılık ve tekstil sektörlerinde iş deneyimi kazandı. Yazarlık serüveni, ilk romanı Metal Fırtına ile başladı; ancak hayal kurma serüveni, bilincinin açıldığı ilk andan beri sürüyor. Profesyonel yazarlık hayatına başladığı ilk kitabı "Metal Fırtına" on dört hafta en çok satanlar listelerinin birinci sırasında yer aldı. "Üçüncü Dünya Savaşı" yazarın ikinci kitabıdır. Yazar, kendi geliştirdiği ve "Metal Fırtına" romanının temelinde bulunan mantık sistemini anlattığı "Sistem A" isimli denemesini yakın zaman içinde yayınlamayı düşünüyor.
Halen Metal Fırtına'nın hayranları için devam romanı üzerinde çalışıyor: "Metal Fırttına: Kurtuluş" yakın zaman içinde okurun beğenisine sunulacak. yazar_bumkturnaŞyahoo.com
wtvw.bnraktnrna.com

ÜÇÜNCÜ DÜNYA SAVAŞİ: SAVAŞ ZEMINI OLUŞUYOR
Ingiltere / Runnimede, 1215 Ocak...
Runnimede'de her zamanki gibi yağmur yağıyordu. Kara bulutlar çökmüştü ormanın, Eehrin üzerine.
Kalenin dışında pek fazla köylü görülmüyordu. Sadece kale içindeki pazarda mallarını satmak için gelmiş birkaç tüccar vardı, hepsi bu. Kendi aralarında konuşuyor ve söyleniyorlardı.
Toprak ağası baronlar vergileri gittikçe artırıyordu. Bunun nedeni de Kral'ın sürekli kendilerinden asker ve para talep etmesiydi.
Biraz sonra kaleye alınacaklardı ama atlarını dışarıda bırakmaları istenmişti onlardan. Kral, kendi atları dışında başka atların pisliğini kale içinde görmek istemiyordu.
Tüccarlardan birisi yüksek sesle bağırdı:
"Zaten Baronlar, Kral'ın artık çok olduğunu ve ona gereken dersi vereceklerini söylüyorlar."
"Işini bitireceklermiş."
"Papa III. Innocent da onları destekliyormuş ama politika gereği Kral'ın yanında gibi görünüyormuş..." Bunu söylerken sanki çok gizîi bir kaynaktan bu bilgileri alıyormuş hissi yaratacak beden hareketleri yapmıştı.
"Bunların hepsi uydurma, pagan büyücülerin uydurmaları bunlar..."
"Neden böyle bir yalan uydurma gereği duysunlar ki?"
"Çünkü Papa onların hepsini yok ettiriyor, kızıl pelerinli büyücüleri ve siyah giysili cadılarını yaktırıyor."
"Bence sen tamamen yanılıyorsun; bu yaktırma hikâyeleri, hep gerçeği gizlemek içinmiş. III. Innocent'ın anti-papa olduğunu düşünüyor insanlar, söylentiler var böyle... Ama o antipapa'dan daha da öte, gerçek bir Hıristiyan bile değil, o bir pagan diyorlar... Yok edilen atalarının öcünü almak için bunu yapmış olan bir pagan.
"Saçmalık bu! Söylentilerden haberin yok senin galiba..."
"Ne söylentileri?"
"Hey, bunların hepsi saçmalık... Bunları o cadılar uyduruyor olmalı... Yakılası yaratıklar..."
Bunu söyleyen tüccar, başını olumsuz bir ifade ile salladı ve at arabasının arkasından koca bir çuvalı yere indirdi.
"John hepsini öldürecek, Kral John hepsini öldürecek..."
"Baronları öldürmeye gücü yetmez, bütün ordusunu onlardan alıyor. Üstelik onların bağlantılarına ihtiyacı var, topraklarına ihtiyacı var..."
Ingiltere'nin ve ona bağlı toprakların Kralı John zor durumdaydı. Sürekli baskı geliyordu toprak sahiplerinden ve Papa'dan...
Özgürlük geldiğinde, kendi gücünün azalmaya başlayacağını biliyordu, güç sonsuz olamaz, diye düşünüyordu. Yapılacak fazla bir Eey yoktu... Onlarla anlaşacak ve isteklerini yerine getirecekti... Baronlar ve kilise daha da özgür olacaktı... Ama insanlar... Bu onların sorunu, diye düşünüyordu John. Magna Carta'yı imzalayacaktı...
Ailesi ve krallığı ancak bu Eekilde kurtulabilirdi. Papa'yı bir kez daha tehdit etmişti. Baronların tarafında yer almaması için, ama onun kendisine söz vermiş olmasını yeterli görmüyordu. Baronlarla Papa aynı çıkarlara sahipti, toprakları yönetiyorlardı ve dünyevi güce ihtiyaçları vardı.

John buna dayanamıyordu ama yapacağı hiçbir Eey yoktu, ekonomik
güçleri yönetenlerle anlaşmalıydı ama asla istedikleri gibi at oynatmalarına da izin vermeyecekti.
Papa'nın güç elde etme çabasını anlayamıyordu; samimi bir Hıristiyan, insanları yönetme gücünü elde etmek istememeliydi. Doğu'da yeşermişti Hıristiyanlık ve Batı'ya geldiğinde

sıkılmış limona dönmüştü. Kendisiyle savaşıyordu John, bu sırrı dünyaya açıklarsa eğer o zaman kendi gücünü tamamen yitirebilirdi, insanlar buna inanmayabilirdi. En yüksek dini otoritenin, çıkar sahipleriyle ortak çalışıyor görünmesi kabul edilemezdi. Yoksa söylentiler doğru muydu? Paganlar, Hıristiyanlığı ele geçirmeye mi uğraşıyorlardı?
Baronlar, geniş tahta bir masanın etrafında otarmuş, yemek sonrası konuşmalarına devam ediyorlardı. Büyük toprakların kullanılmasına ve ticarete yön veren, ekonomik güce hükmedenlerdi onlar.
Odanın içine sızan gün ışığı, kimsenin içine ferahlık vermiyordu. Saatlerdir süren tartışmaların son bulması gerekiyordu artık. Biraz sonra efendiler devreye girecekti. Ve dışarıda bekleyen Eövalyelere, aldıkları kararı kesin olarak bildirmeliydiler.
"Kral John mutlaka susturulmak, onu tehdit etmeliyiz. Efendilerimizin bizden istediği Eartları ona dayatmalıyız."
"Evet, efendiler... Eğer onların emirleri yerine gelmezse büyük bir lanet çekeceğiz üzerimize."
"Dünyanın sonu buradan başlayacak... Böyle söylediler bana, bizler dünyanın sonunun başlaması için gereken bir adımı atıyoruz."
"Ama bu Tanrı'nın iradesine aykırı! Sadece o, dünyanın sonunu hazırlayabilir..."
"Biz, Ölüm Kardeşliği örgütünün bir parçasıyız... Bu yaftadan kurtulmamız imkânsız!"
"Ölüm Kardeşliği! Bu ne lanetli bir isim böyle..."
"Dünyayı ele geçirecek olan gelecek kuşakların birer hizmetkâr
ıyız sadece ve onlar bu dünyaya hükmetmeye başladıkları anda da dünyanın sonu gelecek..."
"Efendiler... Aziz Malacchia'ya geleceği gösteren efendiler, sonun mutlaka geleceğini söylüyorlar..."
"Malacchia'dan sonra 112. Papa geldiğinde dünyanın sonunun geleceğini söylüyorlar..."
"Bu ne kadar uzun bir süre, ne kadar hayal edilemez bir zaman dilimi!"
"O zaman John'a gitmeliyiz ve bunu kabul ettirene kadar baskı yapmalıyız. Eğer karşı çıkarsa savaşıp onu yeryüzünden kaldıracağız..."
"Peki ya bunu kendi krallığına karşı yapılmış bir saygısızlık olarak görürse?"
"Işte o zaman ona bu antlaşmanın insanlara özgürlük getiren bir anlaşma olarak tarihe geçmesi sözünü veririz ve o da bu Eeref ile ödüllendirilmiş olur."
"John bana Papa ile bir arada olmamamız gerektiğini söyledi. Onun gerçek Papa olmadığını, gerçek Papa'nm paganlar tarafından öldürülmesinden sonra onun yerine geçen bir büyücü olduğunu söyledi...Ve dünyanın sonu gelirse bu yüzden gelecek, dedi..."
"Bu nasıl bir kaos... Bizler efendilerin izinden ayrılmamalıyız, onlar bize görünmüyorlar ama bizle konuşuyorlar... Mutlaka bir bildikleri olmalı..."
Baronların toplantısı sürerken üstü başı toz içinde bir rahip girdi içeriye...
Herkesin gözü hayretler içinde açılmıştı.
"Papa, size karşı John'u destekleyecek ama kalbi sizden yana... Sizin kazanmanızı istiyor... Efendilerin kendisi ile anlaştığını belirtiyor... Insanlığı hiçbir var oluş umutsuzluğuna sürüklemeden sona taşımak için kendi varlığının bir başlangıç olabileceğini belirtiyor..."
Baronlar bu sözün ne anlama geldiğini çözememişlerdi ama Kral John mutlaka bu antlaşmayı imzalamalıydı...

ANKARA / TÜRKIYE, 2009...
Gökyüzü bulutluydu, karanlık bir kutunun içinde gibi hissediyordu kendisini Tümgeneral Cemil Sever. Uzun süredir havadaydı dev kargo uçağı. Ayağa kalkıp, uçağın gövdesi boyunca sıralanmış olan askerlerin arasından geçti. Dev Rus taşıma uçağı AN-124 Condor, gökyüzündeki sarsıntılardan fazla etkilenmiyor gibiydi. Hava her ne kadar açık ve sakinse de Transilvanya dağlarının üzerinden geçerken hava akımlarına kapılmamak imkânsızdı, sarsıntılar zaten gergin olan sinirleri iyice geriyordu.
Sıkıntı basıyordu. Terlemişti. Üzerindeki savaş teçhizatı, 1. Hava indirme Tümeni'ndeki her er

ile aynı seviyedeydi. Türk Hava indirme komandolarının yüzlerindeki ifadeleri tek tek inceliyordu. Uçağın içindeki kırmızı ışığın sebep olduğu yansımalar nedeniiyle gerçek ötesi bir görüntü hakimdi.
Silahların hepsi defalarca temizlenmiş ve hazırlanmış olmalıydı. Bu emri vermesine gerek yoktu, askerlerin hepsi de deneyimli subay ve astsubaylardan oluşuyordu. Türk ordusunun stratejik Hava Indirme Tümeniydi onlar, saatler içerisinde dünyanın herhangi bir yerine müdahale edebilecek bir gücü barındırıyorlardı. Aşağıdaki kargo bölümü ve üst kat, tam teçhizatlı askerlerle doluydu.
Yanlarında roketleri ve ağır makinelileri duruyordu. Koyu renk üniformaları ve boyunlarındaki özel kolyeleri ile adanmış askerlerdi hepsi de.
Bir süre sonra uçağın dışında parıltılar gördü. Camdan dışarı baktığında, kendi uçakları ile beraber hareket eden diğer Antonov uçaklarını seçebildiğini fark etti. Yirmi beş taşıma uçağı ile altı bine yakın asker nakilediliyordu. Dünya standartları ile bakıldığında inanılmaz bir sayıydı bu.
Gökyüzünü aydınlatan parıltıların uçaksavar ateşi olduğunu anladı Tümgeneral, demek dost bölgeden çıkmışlardı, artık her tehlikeye açıktılar. Yakın hava desteği olmadan bu harekâtı gerçekleştirmek düşünülemezdi bile, ama Eartlar bunu zorlamış olmalıydı. Çok yüksekte uçtukları için mermiler henüz onlara ulaşamıyordu. Baraj ateşini geçtiler, kim bilir bu sadece uyarıydı belki de.
"Kargo kapakları açılsın!" emri verildi, bir süre sonra kapaklar açılmıştı.
"Hedefe yaklaşıyoruz" uyarısı geldi pilottan. Ve uçakta alarm zilleri çalmaya başladı. Komandolar paraşütle atlayacakları kapının önünde sıraya girmeye başladılar hızla. Açılan kapıdan dışarısı daha iyi görünüyordu.
Diğer uçakların da aynı pozisyonu aldığını gördüler. Aniden bir çatırdama oldu. Birkaç uçaksavar mermisi çok yakınlarında patlamıştı, askerler kendilerini yere attılar.
"Füze ateşi, dikkat füze ateşi!" Pilotun uyarısı herkesin kendisini korumaya almasını sağladı. Her Eeye hazırlıklı olmalıydılar. Eğer uçak vurulursa açık olan kapıdan dengesizce düşmek, paraşütün açılmamasına ya-da birbirine karışmasına neden olabildi. Avrupa üzerinde bu kadar çok askerin olduğu bilinseydi eğer, hava çok daha fazla karışırdı.
Gökyüzünün uzak ve karanlık bir noktasında, yerden fırlatılan hava savunma füzesinin çizdiği ışıklı eğriyi gördüler, kendilerine doğru geliyordu ama uçaklardan atılan ışıldaklar ve yanıltıcılar, füzenin hedefini bulmasını engellemişti. Patlama Eiddetli oldu, uçak

çok sarsıldı. Tümgeneral bir an önce atlamanın gerçekleşmesini istiyordu. Eğer ateş devam ederse vurulabilirlerdi.
Heyecan had safhadaydı.
"Atla!" emri ile ilk askerler kendilerini karanlığa bıraktılar. General Cemil Sever, askerlerin arkasından bakarken sırti arma vurarak diğerlerini aşağı atmaya başladı. Açılan paraşütler beyaz mantar taneleri gibi dolaşıyordu karanlık denizinde.

"Füze geliyor! Manevra yapıyoruz!" Pilotun heyecan dolu sesi doldurdu kulaklarını. Cemil Paşa, uzaklarda bir nokta gibi görünen füzenin hızla kendisine doğru yaklaştığını gördü. Gitgide bü-yüyordu ışıltı, tam üzerine geldiğini fark etti.
Yataktan fırladı Cemil Paşa. Ter içinde kalmıştı, yanında uyuyan hanımı da korku ile sıçramıştı yatağından.
"Cemil, ne oldu, yine rüya mı gördün? Hayırdır inşallah!"
"Evet hanım, evet. Hadi yat uyu sen, hayırlara karşı gelsin."
"Ne gördün söylesene."
"Bir Eey yok, sadece çok gerçekçi bir rüya. Sanki geleceği görü-* yorum."
"Ne diyorsun sen? Ne geleceği?"
"Bir görev... Çok zorlu bir görev, askerlerimle Avrupa'nın üzerinde uçuyoruz. Sonra bir ateş açılıyor. Üzerime doğru bir füze gelirken uyanıyorum. Buna benzer rüyaları görüyorum birkaç gündür."
"Hayırdır, var mı böyle bir görev?"
"Henüz bir Eey yok ama karacana sık sık gelen emirlerden, sanki yeni bir görevin verileceğine uair bir izlenim edindim. Kim bilir! Çok saçma ama neden Avrupa'ya acil bir görevle gitmek

zorunda kalalım, belki midemdeki sıkıntıdandır gördüğüm rüyalar."
"Hadi yat uyu."
"Yok, ben biraz televizyon seyredeceğim." Cemil Paşa kalkıp salona geçti. Demlikte kalan çayı ısıttı. Televizyonda kanalları dolaşırken haberlere rastladı. Aralık duran pencereden ılık bir hava esiyordu bu gece, rahatladı birazcık. Çay, keyfini yerine getirecekti.
"Dünya ekonomisi hızla bir sarsintıya doğru gidiyor. Uzun süren ekonomik genişleme ve suskunluk dönemi sona ermek üzere. Amerika Birleşik Devletleri borçlanma konusunda daha muhafazakâr davranacağını belirtti. En kısa zamanda bütçe ve dış ticaret açıklarının azaltılması politikalarının uygulamaya konacağı, gelen haberler arasında. Faizlerdeki artış nedeniyle Avrupa piyasalarından hızlı sermaye çıkışı meydana geldiği söyleniyor. Değer kazanan Amerikan doları nedeniyle ihracatta yavaşlama ve Avrupa'nın dış satımlarında canlanma beklense de genel ekonomik durgunluk bu canlanmanın etkilerini aza indirebilir."
"Çin ekonomisi ise alarm sinyalleri veriyor. Son zamanlarda Batılı sermaye hareketlerine karşı girişilen toplu Eiddet olayları nedeniyle doğrudan sermaye yatırımlarında büyük azalma meydana geldi. Çin para birimi Yuan'ın değer kazanması Asya borsalarında büyük bir karışıklığa neden oldu. Seul Borsası yüzde 4,5 düşerken Nikkei'nin yüzde 2,7 düşmesi paniği körükledi. Japonya, Asya bölgesindeki yatırımlarının genelde yavaşlayabileceği sinyalini vermesi nedeniyle borsalardaki düşüşün daha da hızlanması ve mali sistemin ciddi bir türbülansa girmesi bekleniyor."
"Hollanda ve Fransa'da gerçekleşen saldırılarda pek çok yabancıya ait ev ve iş yeri tahrip edildi. Yaralıların sayısı henüz belli değil. Yaralılar arasında Türklerin de olabileceği belirtiliyor."
"Avrupa Birliği Konseyi, Birliğin artık işlevselliğini yitirmeye başladığını ve gerileme dönemine girdiğini resmen açıkladı. Avrupa Birliği'nin bazı üyelerinin birlikten ayrılmak üzere olduğu, gelen haberler arasında. Konu ile ilgili olarak Brüksel'e bağlanıyoruz."
"Rusya Devlet Başkanı, son üç ay içinde ikinci kez Türkiye'yi ziyarete geldi. Başbakanla görüşen Rusya Devlet Başkanı, Rusya'nın Kafkaslarda izlediği politikaları yumuşatması ve buradaki Türk topluluklarına kendi kendini yönetme hakkı tanınması durumunda, ilişkilerin Eimdiye kadar görülmemiş ölçüde iyileşeceği mesajının memnuniyetle karşılandığını belirtti. Bu konuda önemli adımların atılması bekleniyor."


"Ermenistan, Rusya'dan gelen Eiddetli baskılar sonucunda, sözde 'Ermeni soykırımı' iddiaları konusunda sessizlik politikası izleyeceğini belirtti ve işgal altında tuttuğu Azeri topraklarından çekileceğini duyurdu. Azerbaycan ve Nahçıvan arasındaki koridorun Azeri kontrolüne bırakılmasının da kabul edilmesiyle, Türkiye Cumhuriyeti'nin Asya ile arasındaki engeller kalkmış oluyor."
Cemil Paşa, elinde çay bardağı ile kalkıp dolaşmaya başladı. Balkona çıkıp güzel havayı içine çekti. Rahat değildi nedense, dağılmıyordu içindeki sıkıntı. Güzel haberler de geliyordu ama garip bir hava çökmüştü sanki dünyanın üzerine, bunu hissedebiliyordu.
Istanbul'da patlayan büyük bombalar öncesinde de aynı huzursuzluğu hissetmişti, havadaki boğuculuğu hâlâ hatırlıyordu. Şimdi ona benzer bir duygu içindeydi.
Gerilip sıktı kendisini, mücadeleci hislerle doldu. Her ne olursa olsun her Eeye hazır olduğunu biliyordu. Eğer bir gün görev verilirse, dünyanın neresinde olursa olsun bizzat savaşmayı göze alabilirdi, Türkiye'nin çıkarları için gereken her fedakârlık yapılacaktı, yapılmalıydı.
Haberlerin sesi geliyordu arkadan, ekranda patlayan flaşlar ve politikacıların görüntüleri vardı. Odanın içindeyse loş bir ışık yanıyordu. Cemil Paşa, balkondaki sandalyeden gökyüzünü seyretmeye devam etti.
"Japonya, Çin ile had safhaya gelen ilişkileri dengelemek için Rusya ile münasebetlerini geliştirmeye çalışıyor. Ancak Rus Devlet Başkanı, Japon Başbakanı'nın, Kuril sorununda Japonya'nın daha fazla ödün vererek anlaşma yapma önerisini reddetti. Rus Devlet Başkanı, 'Rusya'nın Kuril ile ilgili tutumu bellidir. Habomai and Shikotan kayalıklarını Japonya'ya geri verebiliriz ama bunun dışında tek bir adım bile atmayı düşünmüyoruz,' diyerek Japon Başbakanı'nı hayal kırıklığına uğrattı."
"Bölgede hızla yalnızlaşan Japonya'nın, Amerika'nın istediği
tüm savunma ve üs kullanma anlaşmalarına onay vermesi bekleniyor, Japon Hükümeti'nden,

Tayvan'ın son zamanlarda artan bağımsızlık isteklerine olumlu bakıldığı açıklaması, politik arenanın kızışmasına neden oldu."
"Fransa'da solcu öğrencilerle aşırı sağcıların kavgası meydan muharebesine döndü, polisin yetersiz kalması nedeniyle jandarma birliklerinin devreye girdiği belirtiliyor,"
"Baltık cumhuriyetlerinden Litvanya'da, iki Rus aile, kimliği belirsiz kişilerin saldırısı sonucu hayatını kaybetti. Polis, görgü tanıklarının saldırganların yabancı olduğu yönünde tahmin yürüttüğünü belirtti. Son zamanlarda Ruslara karşı yapılan saldırıların artması, Rus kamuoyunda büyük infial yarattı, saldırıların Avrupa'da güçlenmeye başlayan Nazi güçleri ile bağlantılı olduğu iddiaları, durumun daha da kritikleşmesine neden oluyor."
Cemil Paşa televizyondaki kanalları dolaşırken sürekli haberlerle karşılaşıyordu. Hemen hemen her yerde aynı haberlerden bahsediliyordu. Avrupa Birliği ile ilgili tartışmalar arttıkça durum daha da kötüleşiyordu. Avrupa içindeki Türk karşıtları, Türkiye'ye karşı sürdürülen ayrımcı politikaların da etkisiyle seslerini yükseltiyorlardı.
Dünya sallanmaya başlamıştı, ölüm rüzgârları yaklaşıyordu.

"Kristallnacht" Münih, Turkische Strasse / Almanya, 2010
Hızlı adımlarla sokağa fırladı Rüya. Hava kararmaya başlıyordu. Polisin telefonu geldiğinde banyodan yeni çıkmıştı daha. Saçlarını tam kurutamadan üzerine ince bir Eeyler giydi, yan odada uyuyan annesine bile haber vermeden dışarı fırladı.
Ne olduğunu bilmiyordu ama kötü bir Eeyler olduğuna dair kesin bir his vardı içinde.
Telefonu açan polis memuru hemen babasının evine gelmesini istemişti. Sebebini açıklamamış ve soğuk bir Eekilde önemli olduğunu söylemişti sadece, hepsi buydu.
Babası ile ilgili önemli bir haber ne olabilirdi ki? 'Mutlaka ama mutlaka başına kötü bir Eey geldi' diye düşündü Rüya. Kendilerinden yıllardır ayrı yaşayan insanın başına ne geldiğinin ne önemi vardı ki? Mantığı, vicdanının sesine kulak vermemesini söylüyordu ama içinde

sızlayan bir yer vardı, eksik bir Eeyler olduğunu mırıldanıyordu. Gözyaşları serin Münih akşamının rüzgârlarında uçuşuyordu.
Uzun boylu ve inceydi Rüya, kızıl saçları ıslak olunca daha koyu görünüyordu. Mavi gözlüydü, aslına bakılırsa onu görenler pek Türk'e benzetemiyorlardı. Bu özelliği nedeniyle Almanya'da daha

rahat hareket edebiliyordu. Yabancılara dönük Eiddetin doruklara çıktığı günlerde bu görüntüsünün avantaj olduğunu düşünüp rahatlatırdı kendisini.
Çok fazla düşünmemeye çalışarak adımlarını hızlandırdı. Anne ve babası Almanya'ya geldikleri ilk günlerde, evliliklerinin uzun sürmeyeceğini anlamışlardı. Almanya onlar için yalnızlık ve yabancılaşmanın diğer adıydı. Annesi Ayşe, Rüya'nm doğumunu boşuna beklemişti umutla; bebek, evliliklerine hiçbir Eey katmamıştı. Aksine Rüya'nm babası, çocukla gelen sorumluluğu kaldıramamış ve kendisini alkole vermişti, sonra da hayatın sıradan zorluklarına bile katlanamaz bir insan haline gelip Rüya daha 5 yaşındayken evi terk etmişti.
Çok uzaklara gitmemişti aslında, yakınlarda bir yerlerde olduğunu biliyorlardı hep. Zaman zaman görüşmenin mümkün olduğu bir iletişim yaratılmıştı aralarında. Bu sayede Rüya, babasının zaman geçtikçe aklını yitirmeye başladığını ve yabancı bir ülkede hem kendine hem çevreye hem de gerçeklere yabancılaştığını görebilmişti. Ona her rastladığında elbiselerinin daha da kötüleşiyor olması, zaten boğucu geçen yaşamına fazladan sıkıntılar getiriyor ve geceleri babasıyla başrol oynadığı kâbuslar görmesine neden oluyordu.
işsiz olduğu için devletle ilgili işlerinde de istenmeyen adam muamelesi görür olmuştu zaten babası. Alman bütçesinin açıklarından her gün daha çok Ahmet'i ve onun gibileri, özellikle de yabancıları sorumlu tutuyorlardı. Ahmet, bulaşmadık iş bırakmamıştı, içine girdiği pis işleri kimse bilmiyordu ama az çok tahmin edebiliyorlardı.
Münih'in akciğeri denebilecek olan EnglishGarten'ın girişine gelince biraz yavaşladı Rüya, dev gezi parkı ağaçlarla kaplıydı, büyük bir orman gibiydi. Etrafta kimse görünmüyordu. Akşamüstünün karanlığı, gri bulutlarla ve ağaçların sık dalları ile birleşip gezi parkının amazonlara benzemesine neden oluyordu. Gece indikten sonra parkta ilaç kullanan serseriler olurdu, gözleri sürmeli gibi

görünen, ince kıyafetler giymiş ve kızıl saçları ıslanmış bir Türk kızının karşısına bu saatte iyi insanlar çıkma Eansı çok düşüktü.
Bu düşünceler aklına girdiği gibi çıkıyordu, bir anda kendisini ağaçların sardığı taş yolda yürürken buldu, parkın öbür yakasından çıktıktan sonra birkaç blok ötede babasının evine gitmiş olacaktı ne de olsa. Karanlık, bedenini sararken titremeye başladı. Gündüz ışıklarından ağaç dalları sayesinde korunmayı başarmış olan parkta kuru bir soğuk vardı. Ayak seslerini duyabiliyordu, bir de parkı ikiye ayıran küçük ırmağın köprü altında oluşturduğu köpüklerin fokurdayışmı.
Parkı hızla geçti, caddeye çıkıp babasının evine doğru koşmaya başladı. Ne durumda olduğunu bilmediği babasının yaşadığı eski apartmanın önünde duran BMW polis aracını görebiliyordu. Polis aracında kimse yoktu, eve çıkmış olmalılar, diye düşündü. Binanın yanına gelir gelmez kapı kolunu sertçe itip içeri daldı. Merdivenleri koşar adım çıktı. Babasının dairesinin önünde bekleyen yeşil üniformalı, beyaz Eapkalı polisi gördüğü anda her Eeyi anladı. Polisin yüz ifadesinde ölümün gölgesi vardı.
Dairenin açık kapısının önüne gelip içeriye baktı. Kesif bir alkol kokusu çarptı yüzüne. Elektrik ampulünün aydınlattığı iki odalı daireye girdi. Eski bir televizyon açıktı, TV'nin karşısındaki kanepede yana kıvrılmış olan babasını gördüğü anda gözyaşları boşaldı. Polis memuru onun kendisini kaybedebileceğini düşünerek yanma gelip kolundan tuttu ve dairenin dışına doğru çekmeye çalıştı.

Rüya karşı koydu ama memur kolunu sıkarak onu dışarı çıkardı ve güçlü bir biçimde karşı duvara doğru itti. Rüya ne olduğunu anlayamıyordu. Polisin henüz 18 yaşındaki bir kıza böyle davranması için hiçbir neden yoktu, anlamaya çalıştı, sorgulayan gözlerle baktı memura.
Dairenin içinden çıkan ikinci polis memuru da Rüya'ya kötü bakışlar fırlattı:
"Satıcı bağımlının kızı o mu?"
Polisin ağzından çıkan kelimeler nedeniyle Eoka uğramış gibiydi Rüya. înanamıyordu, babasının uyuşturucu kullandığına
inanamıyordu. Başını iki yana doğru sallamaya başladı ve birkaç adım geri attı. Polis hemen kolundan tuttu:
"Dur bakalım, nereye gittiğini sanıyorsun?"
"Ben... Ben..."
"Baban uyuşturucu kullanıcısıydı ve aynızamanda satıyordu."
"Hayır, bu doğru olamaz" diye bağırdı Rüya.
"Kes, çok konuşma. Şu duvarın kenarında dur ve ellerini aç. Üzerinde uyuşturucu taşıyıp taşımadığını kontrol edeceğim."
Rüya duvara sıkışmıştı, polis, yanına gelip onu iyice geriye itti. Ellerini üzerinde dolaştırmaya başladı. Gözleri doldu Rüya'nın. Bir anda polisin ellerinden kurtulup uzaklaştı, merdivenlere doğru gitmek istedi.
"Bana bak, babanın ne pisliklerin içinde olduğunu biliyorduk. Bu haline sakın üzülme. O pis yabancının zehirlediği Almanların aileleriyle de biz uğraşıyoruz."
Rüya duyduklarına inanamıyordu. Polisin yüzündeki nefret çok farklıydı.
"Hadi Eimdi defol git buradan, eğer onun cenazesini almak isterseniz sonraki gün Adli Tıp Kurumuna gelin. Ya da gelmeyin, gereğini biz yaparız."
Bunu söylerken gülüyordu.
Rüya geri geri adım atarak birkaç basamak indi ve sonra koşmaya başladı.
Sokağa çıktığında daha da hızlandı, koşmaya devam etti. Gözyaşları yanaklarından süzülüp havaya karışırken bedeni buz kesmiş halde sarsılarak titriyordu.
Caddeyi geçip gezi parkına girdi, hava iyice kararmıştı. Çok uzakta koca bir Alman kurdunu gezdiren yaşlı adamdan başka kimse yoktu parkta ve birazdan o da gözden kaybolacaktı.
Korkuyu hissedecek durumda değildi. Derin bir duygusal travmanın eşiğindeydi, sokaktaki sesler kulağında yankılanıyor ve hayvan postları gibi havada asılı kalıyordu. Ağaç dallarının iyice aşağı eğildiği bir noktada toprak yola girip dönmek isterken ayağı bir Eeye
takıldı Rüya'nın. Sendeledi, birkaç adım daha attı ama dengesini yitirmişti. Yere yuvarlandı, birkaç kez dönüp durdu. Acı içinde kıvranırken başını kaldırdı. Karşısında karaltılar vardı, derken aklı başına geldi. Kasten düşürülmüştü. Seslerini duyabiliyordu, zamanın çok fasa bir kesitinde, kendisini düşürenlerin hiç de dalga geçmek ya da eğlenmek

niyetinde olmadıklarını hissettiren sesler duydu. Ses tonlarından ciddi bir amaçları olduğu seziliyordu.
Ayağa kalktı.
"Ne istiyorsunuz benden?" diye bağırırken duyduğu kendi sesinin yarattığı dürtü ile saldırıya uğradığını anladı. Bu gerçek bir saldırıydı, sıradan bir ırkçı saldırının da ötesinde olduğuna dair bir his belirmişti içinde. Belki de etrafına toplanan adamların neredeyse düzenli ordu gibi giyinmiş olmalarından kaynaklanıyordu bu duygu.
Daha fazlasını düşünmeye fırsat bulamadı. Yüzünde bir botun tabanını hissetti, soğuktan donmaya başlayan burnunda keskin bir acıydı duyumsadığı. Hızlı tekme nedeniyle sırt üstü yere serilmişti, ince bedeni yaralı bir kalp gibi kasılıyordu. Yarı açık gözlerinin arasından, etrafında toplanan beş altı adamı seçebiliyordu. Asker pantolonları giymişti hepsi ve bazılarının başlarında garip bir Eapka ya da ona benzer bir Eey vardı, iri cüsseli olan, Rüya'yı kavrayıp omzuna attı, Rüya debelenmek istedi ama yüzüne aldığı tekme bütün dayanma

gücünü tüketmişti. Bilinci uyuşmuş olsa da kulaklarına gelen kelimeler arasında birini ayırt etmeyi başarmıştı.
"KristallnachtU!"
Bu kelimenin kulak çeperlerine nereden ulaştığını anlamasına imkân yoktu ama birileri zafer edasıyla haykırmıştı bunu.
Bilincinin derinliklerinde bir yerlerde karşılık bulmuştu o söz. Kristal Gece, o meşum gecenin adıydı. 9 Kasım'ı 10 Kasım'a bağlayan, garip bir tesadüf eseri, Atatürk'ün öldüğü ve Almanların Yahudi kıyımına resmi olarak başladıkları gecenin adı. Kendi durumu ile ne gibi bir ilgisi olduğunu anlayamamıştı ama içinde gitgide büyüyen ölümcül korkuyu daha da arttırmıştı.
Rüya, kendisini taşıyan Alman'm koltukaltındaki kötü kokuyu hissediyordu, biraz kendine gelmesinde o kokunun da yardımı olmuştu. Adamın kafasında sert bir metalden yapılmış bir Eey vardı, I. Dünya Savaşı'nda Almanların kullandığı miğferlere benziyordu. Hızla gezi parkından dışarı çıktılar.
Rüya biraz kendine gelir gibi olmuştu. Hâlâ uyuşuktu suratı ama kaçırıldığım anlayabilmişti artık. Yapabilecek bir Eeyi olmadığını da biliyordu. Bağıracak durumda değildi, zaten bağırsa da onu duyacak kimse yoktu ortalıkta. Birden bir Eey oldu, tanıdık bir ses geldi kulağına. Kafasını zorlukla sesin geldiği yöne çevirdi.
Aynı mahallede oturdukları eski erkek arkadaşı Claus, caddenin öte yanında durmuş, ona bakıyordu. Başını ellerinin arasına almış, gözleri kocaman açılmış, dudakları Eok nedeniyle sıkı sıkıya kapanmıştı. Bir saniye için Rüya ile göz göze geldiler. Rüya sanki hiçbir Eey olmamış gibi anlamsız ve hüzünlü bakışlar fırlattı.
O anda Claus'un ağzından garip bir çığlık yükseldi. Çığlığı duyan Almanlar kaçacaklarına, içlerinden birkaçı ona doğru koşmaya başladı. Claus Eaşkındı, kendini korumak için ne yapacağını bilemedi. Ellerini kaldırdı ama kafası kazınmış, genç Almanlar zıplayarak yüzüne saldırdılar.
"Seni adi vatan haini, bir yabancıyı mı korumaya kalkışacaksın ha? Senin yurttaşların bunlar yüzünden işsiz, yurtsuz ve aç kalırken."
Darbeler Claus'un yüzüne inerken o yere iyice kapanmış ve gözünden düşen ince çerçeveli gözlüklerini bulmaya çalışıyordu, sarı ve küt saçları kan içinde kalmıştı.
"O Türk kızını çok seviyorsa onu da alalım o zaman" diye bağırdı miğferli adamlardan birisi. Evet, alın onu da... Bu gecenin hatırına. Amacımızın karşısında kendi ırkdaşlarımız bile duramamalı. Ulusun yükselmesine karşı çıkan, Alman bile olsa yok edilecek."
Claus'un kollarından tutup, Rüya'yı da içine koydukları minibüse doğru sürüklemeye başladılar ve açık kapısından içeri salladılar.
20
Claus, Rüya'nın ayaklarının dibine düştü. Kız çok kötü durumdaydı ama kendisi de iyi sayılmazdı. Kulakları uğulduyor, bedeni titriyordu, sanki ruhu ayrılıp gidecekmiş gibi hissediyordu.
Minibüse doluşan Almanlar çıldırmış gibiydi. Büyük günün gelmiş olduğundan bahsediyorlardı. Claus anlamıyordu, hangi büyük gündü bu?
Minibüsün içindeki dazlaklar ise sokaklarda birbirlerine bir Eeyler gösteriyorlardı. Merakına

dayanamadı Claus, başını kaldırıp bakmak istedi, bunu gören dazlaklardan bir tanesi onun başını kaldırıp aracın camına sert bir Eekilde çarptı.
Gözlerine inanamıyordu Claus. Münih sokakları birbirine girmişti. Sokaklarda ateşler vardı, yerlerde yatan insanlar olduğunu görebiliyordu. Bazı sokakların içinde silahlı çatışmalar yaşanıyordu. Etrafta polis ya da asker görünmüyordu. Gökyüzünün karanlığı içine çöktü, inanamıyordu. Almanya, ortasından çatlamıştı sanki.

21
Berlin / Almanya Birkaç gün önce...
Alman Şansölyesi Hugo Preuss, elindeki gazeteyi Eiddetle masaya vurdu. Artık olayların kontrolden çıktığını hissedebiliyordu. Faşist Almanların Anti-Türk söylemiyle uç veren, sonra da bütün Doğululara karşı, ki buna Ortodoks Hıristiyanlar da dahildi, ortaya çıkan yabancı karşıtı hareketler, Avrupa'nın çeşitli kentlerinde de kendisini göstermeye başlamıştı.
Paris'te üniversite öğrencileri kendi aralarında çatışıyorlardı; aşırı sağcılar Faslılara, Cezayirlilere ve Türklere saldırıyordu; Amsterdam'da Türk işyerleri kundaklanıyor ve ölenler oluyordu, Viyana'da okula giden yabancı gençlere saldırılar yapılıyor ve güvenlik güçleri etkisiz kalıyordu
Hızla yayılıyordu kargaşa ve bütün hükümetleri tehdit eder hale gelmişti. Avrupa'nın aşırı kanatları, anlaşmış gibi ve tek bir merkezden idare ediliyormuşçasma organize bir Eekilde karışıklık çıkartıyorlardı.
Papanın hoşgörüsüz açıklamaları da Ortodoks dünyasını derinden yaralamıştı. Vatikan, Doğu'ya karşı seferinde Ortodoksları bir engel olarak görmeye başlamıştı. Katolik ve Protestan birliği olarak anılan Avrupa Birliği, kendi imajım temizlemek için hiçbir
Eey yapmıyordu nedense. Bu gidişe dur diyebilecek zeki insanların Avrupa'sı susuyordu.
Preuss, siyasi tarihi çok iyi biliyordu. Yaşanılan olayların Yahudi kıyımı öncesindeki gelişmelere çok benzediği aşikârdı. Türklerin Avrupa Birliği'ne girme tarihleri yaklaştıkça, islam karşıtı demagoji ile doldurulmuş beyinlerde Türk resmi ile birleşen bir Eiddet patlaması yaşanıyordu.
Çelik Miğferler hortlamıştı; II. Dünya Savaşı öncesinin resmi kıyafetli sokak çeteleri, ülkede demokrasiyi dinamitleyen ve Nazilerin iktidara gelmesinde başrolü oynayan hareket... Yavaş yavaş sokak yürüyüşlerine başlamışlardı ve en kötüsü de polisin bunları engelieyememesiydi ya da engellememesi...
Üstelik silahlıydılar, silahlı eylemlerinden -sonra onları yakalamak isteyen polislerle de çatışmaya giriyorlardı, güvenlik kuvvetleri etkisiz kalmaya başlamıştı.
Başbakan Hugo Preuss, çalışma odasındaki gergin havayı, içeri giren karısına yansıtmamaya çalıştı.
Sarı saçları topuz yapılmış, ileri yaşına rağmen genç görünümünü korumayı başarmış, aile kökleri Fransa'ya kadar uzanan ©dette Preuss, Alman Başbakanı'mn hiç de iyi görünmediğini fark etti.
Nedenini de gayet iyi biliyordu.
Sokaklar kimse için yeterince güvenli değildi artık. Kıta'nın birlik hayalleri yavaş yavaş tarihe gömülüyordu. Artık herkes Birliğin, prestij nedeniyle devam ettirildiğini ve pratikte hiçbir işlevselliğinin kalmadığını görüyor, dinamizmini kaybetmiş olan bütün sistem partilerine ateş püskürüyordu.
Amerika kökenli para hareketlerinin yaşattığı ekonomik krizlerden bunalan Avrupalılar bir çıkış yolu arıyorlardı ve genlerinde yaşayan tarihin zorlaması ile akılcılığı terk ediyor gibiydiler.
Garip güçler tarafından Avrupalılara biçilen görev de buydu sanki, akılcılığı terk etmek ve kaosa katkıda bulunmak. Bu kaosun nasıl ortaya çıktığı ise herkes için bir soru işaretiydi.
Sanki herkesin dışında bir güçler mücadelesi vanıı ve zamanı geldi mi sistemin
23

çökmesine neden oluyordu. Avrupa, uzun soluklu bir ekonomik büyüme dönemine girmeye çalışırken bir anda kendisini derin bir kriz ve hemen ona eşlik eden çalkantıların içinde bulmuştu.
Germen Birlik Hareketi partisinin militanları artık içlerinden taşan enerjiyi tutamıyor ve

ölümcül Eiddete dönüştürüyorlardı. Son zamanlarda kaçırılan onlarca Türkün, Faslının, Cezayirlinin, Hırvatın nerde olduğunu kimse bilmiyordu ve polisteki çözülme nedeniyle bu insanları araştıracak bir motivasyon da yoktu. Garip bir kısırdöngü oluşmuştu ve tüm çözüm çabalarını yutarak dalga dalga topluma yayılıyordu. Slogan ve propaganda, tekrar geçerli iletişim biçimi haline gelmişti.
"Hugo, durumun çok kötü olduğunu biliyorum." Odette Preuss'un sesi pusluydu. Kocasının artık umudunu yitirmeye başladığını görebiliyordu. "Sen elinden geleni yapıyorsun ama..."
Şansölye, ortası açılmış saçları ve gözlük camlarının saklaya-madığı çökük gözleriyle yorgun görünüyordu. Elli iki yaşında bu kadar bitkin görünmesinin tek bir nedeni vardı; Avrupa'da otorite, sokaklara geçiyordu.
"Odette, beni teselli etmeye çalışma. Ne senin bunu yapabilecek gücün var ne de buna uygun bir ortam."
"Biliyorum ama bunların sorumlusu o manyaklar."
"Sen biliyorsun, ben biliyorum ama bu hiçbir Eeyi değiştirmiyor, bunu herkes bilmediği sürece de asla bir işe yaramayacak."
"Almanya'nın tekrar eski ihtişamlı günlerine dönmesi gerektiğini düşünüyorlar, bunlar imparatorluk özlemi yaşayan çılgınlar."
"Hayır Hugo, sadece Almanya'nın değil. Bu sefer bütün Avrupa'nın dinsel bir ırk çatısı altında birleşmesini isteyenler harekete geçti. Bu Nazizm değil, garip bir ırkçılık, dini ırk gibi kullanan bir yaklaşım. Ve çok başarılı oldukları görülüyor."
"Bir Eeyler yapmalıyım Odette. Finans kaynaklarını kurutmalı-yız başlangıç olarak ama Avrupa Parlamentosu bile bir karar almakta bu kadar yavaşken ben nasıl harekete geçeceğim?"
24
"Bu hareketi bir an önce bastırmaksın Hugo, eğer bastırmazsan, hükümeti hemen düşürebilecek bir hıza ulaşabilir. Ve bu dönemde hükümetin düşmesi demek, Avrupa'nın çatırdaması demek. Birlik, Almanya'nın istikrarsız olmasına dayanamaz."
"Evet Odette, haklısın. Birlik demek, Almanya ve Fransa demek. Ve sen inanmasan da Birlik çatırdayalı çok oluyor. Ben aslında bakılırsa bir Birlik'ten ziyade, nasıl parçalanacağını bilemeyen bir Avrupa görüyorum."
"Fransa'da da durum iyi sayılmaz, bunu biliyorum. Şiddet olaylarının çok arttığı söyleniyor. İrkçı Eiddet suçları Eimdiye kadar görülmemiş ölçülerde. Germen Birlik Hareketi'nin orada çok destekçisi olduğu söyleniyor."
"Hatta Franco-Germen Birlik Hareketi ismini almayı düşündüklerini duydum."
Bu sırada odaya Alman Maliye Bakanı Alfred Hub'er girdi. Genç Maliye Bakanı, Bismarck zamanı bakanlarınm edasınla yürüyordu. Sert adımlar ve kendine güvenen bir havayla.
"Alfred, bana istediğim raporları getirebildin mi?"
"Evet sayın Şansölye, ancak bu belgeleri Merkez Bankası'ndan elde etmek için hukuki yolların dışına çıkmak zorunda kaldım."
Hugo Preuss başını salladı. Bunları normal karşılamak zorundaydı.
"Biliyorum, biliyorum... Bunun için üzülecek durumda değiliz, sanki Merkez Bankaları çok hukuki yapılarmış gibi.
"Biliyorum Şansölye, işte Germen Birlik Hareketi ile ilgili hesap transferleri ve para hareketleri ile ilgili bütün dökümler. Yalnız Eut nu söylemem gerekir, partinin para kaynakları kendilerini saklamak için inanılmaz yöntemler kullanıyor."

Şansölye, belgeleri alıp incelemeye başladı. Çok fazla anladığı Şeyler değildi bunlar ama elindeki belgeleri yorumladığı zaman Çok önemli sonuçlar çıkacağına neredeyse emindi.
"Beklediğimiz gibi mi Alfred?"
"Evet sayın Şansölye, Germen Birlik Hareketi'nin para kaynaklar
ı dışarıda. Garip olan Eu ki bu hareketi destekleyen Eirketlerin tamamı, ada devletlerindeki uyduruk hesapları kullanıyor. Bu Eirketlerin uçları çok farklı ülkelere gidiyor. Ancak ilginç olan nokta, muhabir banka olarak çoğu zaman aracılığı Manhattan Bank yapıyor. Yani transferler nerden olursa olsun araya mutlaka bu banka giriyor."
"Bir zamanlar Nazi hareketini destekleyen banka da oydu. Sanırım büyük dünya savaşlarını çıkaran güçler bir kez daha devrede. Kim bilir kimleri ateşleyip yeni bir çatışma başlatmak

istiyorlar, Almanya bunların yemi olmamalı."
"Özür dilerim, bunu bilmiyordum."
"Germen Birlik Hareketi'öin Avusturya ve Fransa'dski bağlantılarında durum ne?"
"Avusturya bağlantısı çok sağlam. Ancak Fransa'daki eylemleri gerçekleştiren gruplarla çok içli dışlı olduklarını söyleyemem. Az da olsa para transferleri söz konusu. Sanırım Fransa hareketinin kendi başına dış bağlantıları var ve iki ülkedeki grupları aynı finans kaynakları destekliyor. Bununla ilgili olarak da bir ipucu var. Bir Fransa bankasındaki hesapta Çin Şanghay Bank'tan yapılan transferin kaydı var."
Odette Preuss söze girdi:
"Çin bankası ha, bu çok garip. Oraya silah satıyorlar ama Fransız ırkçıları ile Çinlilerin ne gibi bir bağlantısı olabilir ki? Fransa'da -ki hareketi idare edenlerle ilgili bilgi bulabilirim,"
Hugo Preuss, bir an geri çekildi masadan:"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun Odette?".
Fransız soylusu görünümündeki eşi duraksadı bir an:
"Orada pek çok akrabam var ve biliyorsun hükömet içinde konuşulan bir Eeyler varsa kulak kabartabilecek konumlarda bulunan insanlar bunlar."
"Bundan eminim. Odette, bu konuda kendine zarar vermeden yapabileceğin ne varsa yap lütfen."
"Tabii ki Hugo, eminim işe yarar bir Eeyler öğrenebiliriz, umarım bütün bu çabalar için geç değildir."

Hugo Preuss'un gözleri uzaklara daldı. Bazı Eeyler için geç olduğunun farkındaydı. Alman devletindeki pek çok kuruluş Çelik Miğferlerin etkisi altındaydı. Gizli ya da açıktan desteklerini belirtiyorlardı. En kötüsü de istihbarat servisleri, yabancı karşıtı hareketleri büyük oranda desteklemeye başlamıştı. Kendisine bağlı olan BND(1) dışında hiçbir servise tam olarak güvenemiyordu. Alman istihbarat kuruluşları arasında tam bir iç savaş yaşanıyor gibiydi.
Maliye Bakanı Alfred Huber, Şansölye'nin dalıp gitmesinden memnun değildi. Bu adam Almanya'nın Başbakanı olmayı hak etmiyordu. Yeterince güçlü değildi. Huber'in çelik bakışları, Preuss'un üzerinde odaklanmıştı. Başbakan bunu fark etti:
"Alfred, verdiğin bilgiler için teşekkürler. Birazdan MAD(2) Başkanı Tümgeneral Helmut Göbbel ile telefonda görüşeceğim. Ondan BND ile daha yakın ilişki içinde olmasını ve Germen Birlik Hareketi'nin ordu içindeki bağlantıları konusunda bizi bilgilendirmesini isteyeceğim."
"Sayın Şansölye!" Alfred'in sesi sertleşmişti.
"Evet, sayın Bakan?" Başbakan, sesinde hoşnutsuzluk hissettiği adama görevini hatırlatma gereği duydu. Ama bu, karşısındaki genç ve ateşli Almanı etkilememiş gibi değildi.
"Alman Silahlı Kuvvetleri'nin bu konuda sizin kadar hassas olamayacağını mı düşünüyorsunuz?"
"Hayır, ancak..."

"Bence siz Alman ordusunun hâlâ Nazi kalıntısı bir ideoloji ile yönetildiğini düşünenlerdensiniz." Konuşmadan çok bir suçlamayı andırıyordu Maliye Bakanı'nın sözleri.
Hugo Preuss, karşısındaki Bakanın ses tonunda derin bir Eiddet sezdi. Ona nereye kadar ve ne ölçüde güvenebileceğini bilmiyordu.
"Gidebilirsiniz Bay Huber, eminim yapmanız gereken pek çok iş vardır."
1 BND: BundesNachrichtenDissBat: federal Istihbarat Servisi.
2 MAD: MaitaerischerAbschiradBkatst: Askeri Güvenlik Servisi.

Alfred Huber, arkasını dönüp odadan çıkarken kapıyı sertçe çarptı. Hugo Preuss, kendisine umutsuz ama sevecen bir çehreyle bakan Odette'le göz göze geldi. Ikisi de neler olduğunu çok iyi biliyorlardı. Almanya ve genelde Avrupa, yeni, tehlikeli ve ölümcül bir ırkçı hareketin etkisi altına giriyordu. Dünyanın II. Dünya Sa-vaşı'ndan beri biriktirdiği enerji birleşiyor ve büyük bir patlama ile deşarj olmak için hedefe yönleniyordu. Patlamanın nerede ve nasıl olması gerektiğine karar vermeye çalışanlar olduğu Eüphesizdi ama bu bağlantıları ortaya çıkarmak çok zordu. Birbirine girmiş binlerce uluslararası ilişkiyi çözümlemek ve bunları ispat etmek gerekiyordu.

Oysa bağlantıların kaynak noktası belliydi, yüzlerce yıldır politika denilen ilişkileri yönlendiren, karşıtlıkların her iki yanında yer alarak tanrıcılık oynamaya kalkan, din kökenli görülse de sırf güç politikaları yürüten, tam anlamıyla pagan kültlerin etkisindeki odaklardı bunlar.

Odette Preuss, "Ben gitsem iyi olacak. Daha sonra görüşürüz" dedi, kaygılıydı sesi. Almanya artık sevgili kocası Şansölye Hugo Preuss'un odasından değil, sokaklardan yönetilmeye başlamıştı.

Odette, Şansölye'nin odasını terk ettikten sonra hızla merdivenlere yöneldi. Koridorda Alfred Huber duruyordu. Ona sıcak bir Eekilde gülümsedi, yanina gitti:

"Alfred, Hugo'ya böyle davranma. Biliyorsun, durumun farkında ve her an saçmalayabilir."

Maliye Bakanı, elini Odette'in koluna koydu:

"Odette, ben ona iyi bile davranıyorum. Görmüyor musun, Almanların hakettiği bir lider değil o? Önümüzdeki günlerin Alman-yası onun hayal ettiği pısırık ve barış yanlısı Almanya olamaz Odette, anlamıyor musun?"

"Alfred, ben savaş istemiyorum."

"Evet ama bu bizim isteğimize bağlı değil."

"Neden? Almanya savaşmak zorunda değil."

"Odette, kaçınılmaz olan bir Eey varsa o da Büyük Savaş. Asya-

28

lıları, Afrikalıları ve hatta Ortodoksları bile buradan uzaklaştırmalıyız. Ve bunu bizden çok daha fazla isteyen başkaları da var."

"Amerikalılar mı?"

"Evet, hatta Çinliler bile bu savaşı istiyor. Ve hatta Ruslar da. Çok uzun yıllardır baskı ve aşağılanma ile karşılaşıyorlar. Büyük devletlerin hepsi hakları olduğunu düşündükleri yerleri istiyor Odette. Bir ülkenin stratejik olarak sahip olması gereken yerler ile hukuken sahip olduğu yerler arasında bir çatışma varsa, bunu engellemenin imkânı yok. Çinliler, Ruslar, hepsi bu çatışmayı hissediyorlar. Bizim ülkemiz, kendi varlığını yabancılara teslim etti. Oysa diğerleri çoktan harekete geçti. Ne yazık ki Almanya yine politikacıları nedeniyle geride kaldı, yapması gerekenleri yapamadı."

"Ne yapması gerekiyordu ki?"

"Yabancıları çoktan sırtından atmalı, ülkeyi saf bir bütünlüğe kavuşturmalı ve Amerika'nın dünya egemenliğine karşı savaşmaya başlamalıydı."

"Alfred, bu söylediğin sözler çok korkutucu."

"Bunu yapacağız Odette, bunu beraber yapacağız. Bütün Avrupa, Almanya'nın liderliğinde bu işi başaracak. Yeni bir Katolik-Protestan Birliği kurulmalı, Ortodoksları bastırmalı ve Doğu'ya hapsetmeliyiz, daha önce yaptığımız gibi. Buna sen de inanıyorsun."

"Bilemiyorum Alfred, gerçekten bilemiyorum. Zaten artık Ortodoks kalmadı gibi, hepsini komünist sistem altında yok ettiler, ama bilemiyorum.

"Bence biliyorsun, eğer bilmeseydin, bizim için çalışmazdın."

Odette Preuss, başım öne eğdi. Utanmış gibiydi. Alfred onu kolundan tutup koridorun kör bir noktasına çekti ve iyice kendisine yaklaştırdı. Odette'in kalbi deli gibi atıyordu. Alfred onun gözlerinin içine bakıp yüzüne doğru yaklaştı iyice, sanki öpecek gibiydi. Birden öpmekten vazgeçip döndü ve hızla koridorun sonunda kayboldu.

Odette Preuss, uzun süre Maliye Bakanı Alfred'in ardından baktı. Onlarla beraberdi, çünkü enerjileri nedeniyle haklı olduklarına dair bir izlenime kapılıyordu. Almanya Başbakanı Hugo Preuss'ta ise sıradan bir insanın, saf ve kolay kandınlabilir bir insanın iticiliği vardı artık. Odette, onunla kaybettiği heyecanı Alfred'in ideallerinde buluyordu.

Hugo Preuss, ofisinde yalnızdı Eimdi. Pencerenin yanına gidip sokaklara baktı. Almanya'nın ve bütün Avrupa'nın geleceği, sokaklardaydı. Yolları tedirgin bakışlarla süpüren yabancı kökenli temizlik işçilerine dikti gözlerini. Bugünlere gelinebileceğini öngöremediği ve zamanında önlem alamadığı için bütün suçu kendisinde buluyordu. Yabancılara karşı her zaman mesafeli davranmış ve onların Avrupa'ya tam olarak entegre olmasını asla gönülden desteklememişti. Hepsi Almanya'nın dünya üzerindeki çıkarları için oynanan bir oyunun parçaları olarak görünmüştü gözüne ama Eimdi durum çok farklıydı. Avrupa'nın kaybolan dinamizminin yerini Amerikan orijinli bir dinamik, kaotik bir Eiddet dinamiği dolduruyordu.

Hata yaptığını anlamıştı; Doğu'yu küçümseyerek ve aşağılayarak, aslında Avrupa'nın sonunu getirmişlerdi, bunu görebiliyordu.
Telefonu çaldı. Arayan, Askeri Güvenlik Servisi'nin Başkam Tümgeneral Helmut Göbbel'di.
"Saygıdeğer Şansölye, beni aramışsınız."
"Evet Tümgeneral. Sanınm arama nedenimi biliyorsunuz."'
"Doğrusu hayır Şansölye, arama nedeninizi bilmiyorum."
"Tamam o zaman, anlatayım. Germen Birlik Hareketi'nin artık önü alınamaz bir Eekilde sokakları ele geçirdiğini ve bununla kalmayıp hızla devlet içinde örgütlenmekte olduğunu düşünüyorum sayın Tümgeneral."
MAD Başkanı bir süre suskun kaldı. Bu konuşmadan ne gibi bir sonuç çıkacağını bilmiyordu:
"Bu bahsettiğiniz durumu biz de gözlemliyoruz ve mümkün olduğunca yakından takip etmeye çalışıyoruz."
"Ancak BND'ye yeterince bilgi vermediğinizi düşünüyorum. Bunu bu kadar açık biçimde ifade ettiğim için beni bağışlayın zira artık lafı dolambaçlı biçimlerde anlatmak için fazla zamanımız kalmadı."
30
"Başbakan, MAD bu konuda üstüne düşeni yapıyor ancak Eunu unutmayın ki biz özerk bir kuruluşuz ve yaptığın* Iş askeri açıdan Almanya'nın hayati çıkarlarını ilgilendiriyor. Bu nedenle çok önemli olan bilgilerin doğrudan istihbarat kuruluşlarına gönderilmesini bekleyemezsiniz."
"Sayın Başkan, yani BND'ye güvenmediğinizi mi söylüyorsunuz?" "Başbakan, BND de dahil olmak üzere böyle hassas konularda kimseye güvenemeyiz. Avrupa sizin tahmin ettiğinizden de karmaşık bir durumda. Istihbarat servisleri birbirlerinin iletişim ağlarına sızmak için ellerinden geleni yapıyorlar ve böyle bir ortamda bilgi ne kadar çok el değiştirirse, düşman ellere geçine olasılığı da o kadar artar."
"Sanki savaştaymışız gibi konuşuyorsunuz." "Başbakan, beni acil bir Eekilde aradığınıza bakılın siz de böyle düşünüyorsunuz."

"Sayın Başkan, Germen Birlik Hareketi'nin çok hızlı bir Eekilde sokakları ele geçirdiğine ve hızla devlet içinde örgütlendiğine dair yoğun bilgi akışı var. Allah kahretsin ki bu bilgi akışına da hiç gerek yok; her gün Türklere, yakalanan diğer yabanalara ve hatta demokratik tavırlı Almanlara bile pek çok saldırı yapılıp ve bu saldırılar örgütlü bir hale geliyor. Adamlar, II. Dünya Savaşı öncesinde olduğu gibi üniformalar giyip insanlara Eiddet uyguluyorlar. Ve
devletin her kademesine sızmış durumdalar. Para kaynakları da dışarıda. Bu sefer bu oyuna gelmemeliyiz."
"Sayın Başbakan, bu adamların hepsinin birer vatansever olduğunu görmelisiniz. Evet, bazı suçlar işliyor olabilirler ama tek amaçları, Almanya'nın yaşadığı sorunlara bir çözüm bulmak. Yani politikacıların yapması gereken ama yapmadıkları Eeyi yapmaya Çalışıyorlar."
"Bana bu haydutları desteklediğinizi mi söylersek istiyorsunuz? Şimdiki sistemin aslında Yahudi sermayesinin uşağı olduğunu ve ülkeyi Yahudi sermayesinin yönettiğini söylüyorlar ama kendilerine akan paranın kaynağı da belli değil."
"Şansölye, amacınız nedir? Kendi politik kariyerinizi elinizden almalarını engellemek mi, yoksa Türklerin ve diğer yabancıların kalıcı olarak Avrupa'ya yerleşmesini sağlamak mı?"
"Sayın Başkan, Türklerden bahsederken milyonlarcasının vatandaşımız olduğunu ve emekleriyle kazanılmış paralarıyla bu kıtada yer sahibi olduklarını göz ardı ediyormuşsunuz gibi geldi."
"Şansölye!" Askeri Güvenlik Servisi'nin başındaki deneyimli ve sert Tümgeneral Göbbel hayli sinirlenmişti. Hugo Preuss, onun neden bu kadar sinirlendiğini anîamıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, artık etrafındaki kimseyi ve neden Çelik Miğferlere bu kadar ılımlı yaklaşıldığını da anlayamıyordu.
"Şansölye, sözlerinizin bizi bir yere götürmeyeceği açık. Dünya büyük bir kaosa doğru sürükleniyor. Alman ordusu, bunun farkında ve Alman ulusunun bu kaostan zaferle çıkması için elinden geleni yapmaya hazır."
"Başkan, unutmayın ki siz Alman ordusu adına konuşamazsınız. Göreviniz gereği Savunma Bakanı'na bağlısınız."
Tümgeneral sesli bir kahkaha attı. Bu konuda Hugo Preuss'a katılmadığı açıktı. Başbakan,

ayaklarının altından kayıp giden zemini hissedebiliyordu, gözleri hafifçe karardı. Tansiyonuyla ilgili bir sorun vardı ve son zamanlarda bu konuda fazla bir Eey yapamıyordu.
"Şansölye, o zaman size bir Eey söylememe izin verin. Birliğin içine düştüğü bu durumla uğraşıyoruz ama unuttuğumuz bir Eey var. Rus tümenlerinin hareketleri."
"Rus tümenleri mi?" Hugo Preuss, bir an ne olduğunu anlamadı, bu kelimelerin konuşmada geçmesi çok garip gelmişti.
"Evet Şansölye. Bu karmaşanın bir sonucu olması gerekiyordu ve o sonuç ortaya çıkmaya başlıyor. Kuzey Rus Ordu Bölge Komu-tanlığı'na bağlı askeri birlikler, Letonya, Litvanya ve Estonya sınırına yakın çevrede toplanmaya başladı, çok hızlı hareket ediyorlar, çok planlılar. Bu hareketin ne demek olduğunu biliyor musunuz? Eğer kaos iç çatışmaya dönüşürse, belki de dönüşmese bile Rus orduusu, Sovyetlerin yıkılması ile terk ettiği topraklara geri dönebilir.

Üstelik bunun için bahaneleri de hazır. Baltıklardaki Rus azınlığa karşı pek çok faili meçhul cinayet ve saldırı gerçekleştirildi."
"O bölgeden gelen rahatsızlık sinyallerini takip edebiliyor muyuz sayın Tümgeneral?"
"Şansölye, MAD, üzerine düşen tüm görevleri en detaylı biçimde yerine getiriyor. Baltık devletlerindeki Rus azınlık içinde ciddi bir kaynama başladı. Rus hükümeti uzun süre önce bu ülkelerdeki soydaşlarını korumak için ne gerekirse yapacağını bildirmişti."
"Bence Rusya hiçbir Eey yapamaz. Bu modern dünyanın çok sert cevap vermesine neden olur. Avrupa'yı karşısına almaya cesaret edemez, tabii Amerika'yı da..."

"Amerika'nın Ruslara bu aşamada hiçbir Eey yapabileceğini sanmıyoruz. Şu anda Çin'le meşguller. Çok yakında Tayvan Boğa-zı'nda Eiddetli bir savaş yaşanacak ve eğer taraflar dikkatli olmazsa bu, topyekun bir nükleer savaşa dönüşebilir."
"Tümgeneral, Almanya'nın bu çalkantılı dönemde birliğe ihtiyacı var..."
"Evet Şansölye...Mutlak ve kesin bir birliğe..."
"Tanrım, bu ne demek, zaten birlik içinde değil miyiz? Tek yapmamız gereken, iletişimi sağlamak."
"Şansölye bunun o kadar kolay olduğunu sanmıyorum. Yaklaşımlarınız son derece naif yaklaşımlar ve bugünün getirdiği kaosu kucaklamaktan son derece uzak."
Peki Tümgeneral, bu gidişat konusunda ne yapmamı önerirsiniz?"
Sayın Şansölye, size Eu kadarını söyleyebilirim ki bu davranışınız Alman ulusuna yakışır bir liderin davranışı değil." Bu, konuşmamızın sonu geldi anlamına mı geliyor?" "Evet, sayın Şansölye."
Telefon kapandı. Hugo Preuss dizlerinin uyuştuğunu hissetti. Arka arkaya yaşadığı iki olay ona durumun ne kadar vahim olduğunu gösteriyordu. Avrupa, boğazına kadar ırkçılığa batmaktaydı. Ve de bunlar buzdağının görünen kısmıydı. Kendisini nelerin

beklediğini asla tam olarak bilemeyeceğini anladı. Bütün istihbarat çabaları sonuçsuz kalıyordu. Alman Şansölyesi gücünün tükenmekte olduğunu her saniye daha çok anlıyordu ama bunu durdurmak için önünde hiçbir seçenek yok gibiydi. Olayları bir süre izleyip neler olacağını görmekten ve bu arada sokakta işlenen suçlara karşı daha fazla mücadeleye etmeye çalışmaktan başka yapacak bir Eeyi olmadığını düşündü ama bu belki de sorunun kökünden çok yansımalarıyla uğraşması anlamına gelecekti. Ve kaybedilen zaman Almanya'nın ve bütün Avrupa'nın sonu olabilirdi.

Almanya / Karlsruhe Çelik Miğferler Toplantısı
Germen Birlik Hareketi'nin yüzü gülmeyen, sarışın ve sinirli lideri Franz Duesterberg masanın arkasında durmuş, karşısında kerldisini dinleyen yüzlerce Çelik Miğferli'ye konuşuyordu. Dudaklarını sıkış Eekli ve ağzını büzüşü, aslında kimi taklit ettiğini dikkatli bakan bir göz için çok açık biçimde ortaya koyuyordu.
"Almanya'nın ve geleceğin Alman imparatorluğu Büyük Reich'ın insanları!"
Çelik Miğferler, dikkatle Franz Duesterberg'i dinliyorlardı, yüzlerinde sert, duvar gibi bir ifade vardı. Hepsinin kafaları kazınmıştı ve kahverengi gömlekler giymişlerdi. Barın içi sigara dumanı ile dolmuştu.
"Germen Birlik Hareketi'ne karşı girişilen bütün engelleme ve yasaklama çabalarına rağmen

bizler kazandık. Günden güne daha da büyüdük ve artık II. Dünya Savaşı öncesi gücümüze kavuştuk. Bu duruma gelmemiz, sizlerin sayesinde oldu."
Franz'ın becerisi, karşısındaki kitlenin çok hızlı biçimde heyecana kapılmasını sağlayabilmesiydi. Aslına bakılırsa bunu doğal bir Eekilde yapıyordu, kendisi de çok çabuk heyecana kapılan bir Politik heyecanın olduğu her yerde bulunmuştu gençli-

ğinde; bu nedenle bugün o masanın arkasında, karşısındaki yüzlerce insanın kalplerinin hızla atması ve aklın dışında bir evrende davranmaları doğal bir sonuçtu.
"Bizler bugün Almanya savaştaymış gibi davranmak zorundayız. Bu, Alman ulusu ve Alman Imparatorluğu düşüncesi için zorunlu. Bizler, kişisel kaderimizin bize getirdiği bütün zayıflıkları bir kenara bırakıp kendimizi sadece ve sadece Alman Reich'mın varlığına adamalıyız.
Bu yüce hedef karşısında bireylerin hiçbir önemi yoktur.
Bizim toplum olarak yok olmamız için gereken bütün çaba gösterilmektedir. Gizli Yahudi oyunları, halen Almanya'nın kaderini belirliyor. Ve buna karşı yapacağımız tek Eey, bir arada

olmak, cesur olmak ve savaşmaktır. Dünyayı yönetmeye çalışan güç odakları, ki bunlar bir elin parmaklarım geçmez, Alman ulusunun ayakları altında ezilecektir.
Artık bizler sadece Alman Reich'mın savaşçıları değil, Avrupa'nın bir bütün olarak kurtuluşunun savaşçılarıyız. Ve dini, eski kuşakların yaptığı gibi bir kenara koyamayız. Şunu kabul etmeliyiz ki Katolik-Protestan inancımız, Avrupa kültürünün yapıştırıcısı ve yabancılar ile Ortodokslara karşı bizim tek gücümüzdür.
Dünyanın geri kalmış olan Doğu'suna karşı savaşmak için tek bir yumruk olmalıyız, Doğu'yu bir daha ayağa kalkamayacak ve sonsuza kadar bizim üstün ırkımızın ve birliğimizin kölesi olarak kalacak biçimde ezmeliyiz. Bunun için gerekiyorsa nükleer savaşa bile hazır olmalı ve bu savaşı en acımasız Eekilde gerçekleştirmeliyiz."
Çelik Miğferler, çılgınca alkışladılar Duesterberg'i. Franz da onlara Hitler selamı ile karşılık verdi. Sağ kol tekrar gökyüzünü gösteriyor, diye düşündü Franz. Bugünlerin kendi eseri olduğunu düşünüyor ve büyük gurur duyuyordu. II. Dünya Savaşı'nda hayatını kaybeden onca Alman'ın boşa ölmediğini kanıtlaması gerektiğini düşünüyordu.
"Yakın zaman içinde Berlin'de gerçekleşecek olan miting, çok önemli olaylara gebe. Avrupa'nın yeniden Alman Reich'mın ışığı altında toplanması zamanı.

Amerika'nın üstünlüğüne son verecek olan, bizim liderliğimizdir bunu ancak Alman ulusu başarabilir. Geçmişinizden asla utanmayın. Tarihin oluşması insanların elindedir ama bir kez gerçekleşti mi bu artık Tanrı'nın isteği haline gelir ve değiştirilemez, O nedenle, geçmişte Yahudilere karşı yaptıklarımız, değiştirilemez ve bu nedenle de Tanrı'nın isteği sayılır. Tanrı'nın isteğini yerine getirme sorumluluğu Almanlara verilmişti ve biz bunu başardık. Ancak görüyorum ki artık Avrupa kendi içinden satılmış durumdadır. Demokrasi söylemine kapılıp giden Avrupalıların da bizim için yabancılardan bir farkı yoktur. Bu nedenle bizden olmayan herkes bizim düşmanımızdır!"
Toplantı devam ederken, salonun dışında, toplantıyı merakla izleyen gözler vardı. Konuşmaların her cümlesi not almıyordu. Kalabalık hiçbir Eeyin farkında değildi. Artık söylemin etkisi altındaydılar. Bundan sonrası, tarihin akışıydı.
Ancak tarihin akışı yönlendirilebilirdi, ülkelerin düşünceleri yönlendirilebilirdi, dünya politikaları yönlendirilebilirdi. Ulusların paralarını kontrol edenler için yasaları kimin yaptığının önemi yoktu.
Paris / Fransa
Republique Meydanı'nda toplanan kalabalık harekete geçmişti- Pyramide tarafında biriken gruplar da onlara katılıyor, caddeleri doldurarak ilerliyorlardı. Hedeflerinde, Bastille Hapishanesi'nin bulunduğu meydan vardı. Sıradan insanlar kesme taşla kaplı ara sokaklara çekilerek, gençlerden oluşan çılgın kalabalığın önünden kaçıyordu.
1789 Devrimi'nin günlerine benziyordu, bütün çiviler çıkmıştı yerinden. Avrupa Birliği Anayasası'nın reddedilmesiyie başlayan dengesizlikler, dalgalar halinde yayılmıştı Avrupa'ya; bütün politik dengeler alt üst olmuş ve Türklere karşı başlayan karşıtlık, provokatörlerin de etkisiyle, toplu halde bir saldırı hareketine dönüş-

müştü yıllar içerisinde. Ve bu saldırılardan tüm Doğu kültürü mensupları da paylarını alıyordu fazlasıyla.
Elleri sopalı ve yüzleri maskeli göstericilerin başını çektiği genç grup, kat ettiği yollar üzerindeki dükkanlara saldırıyordu. Gençlerin, ellerindeki silahların yanı sıra saç kesim biçimleri de dikkat çekiciydi, Çelik Miğferlerin tarzlarına çok benziyordu.
Bastille Hapishanesi tarafından gelen bir başka kalabalık ise yüzlerine kırmızı maskeler bağlamıştı. Ellerinde kırmızı bayraklar, Marx resimleri, Sosyalist Enternasyonalin pankartları bulunuyordu.

Aslında iki grup da Avrupa'ya karşı çıkmıştı, ama ret kararından sonra gerçekleşen gelişmeler, bu iki grubu da karşı karşıya getirmişti. Fransız sağcıları, Alman, Avusturyalı ve Hollandalı sağcılarla birleşmişti.
Iki grup birbirine yaklaştıkça öncüler gruptan ayrılıyor ve ellerindeki taşları diğer gruba doğru fırlatıyorlardı. Yüzlerce polis, gruplar arasına girmeye hazırlanmaktaydı.
Gerçek anlamda gergin anlardı, on binlerce insan karşı karşıya gelmişti. Polis, grupların taşkınlıklarını önleyemiyordu. Fransız ordusu teyakkuz durumuna geçmişti. Fransız tankları, meydanları denetim altına almak üzere her an hazır bekletiliyordu.
Sağcı grubun hemen arkasında yer alan bir başka grubun üyeleri, dikkat çekmeden kendi aralarında konuşuyorlardı. Birisi cep telefonuyla görüşüyordu. Bu grubun idarecisi konumundaki Ansel Archaimbaud, bağırarak telefona bir Eeyler söylüyordu ama duyulmasına imkân yoktu.
"Baş üstüne Sir Evetyn de Habeaş, gerekli düzenlemeler yapıldı. Bu gösterinin, tarihin hatırlayacağı bir gösteri olması için elimizden geleni yapacağız. Ve emin olun, olaylar bununla da sınırlı kalmayacak; gece yabancıların işyerlerine emrettiğiniz gibi saldırılar gerçekleşecek." Ansel, kuşaklar önce parası bitmiş bir barona borç verme karşılığında alman Sir'lük unvanına sahip olan efendisi ile konuşurken çok dikkatli davranıyordu. Onun kafasında en ufak bir olumsuz imaj bırakmamalıydı,

Gruplar arasındaki taşlı düello daha da Eiddetlenmişti. Polis gençlerin üzerine göz yaşartıcı bombalar atıyordu ama bunun bir etkisi olmamıştı. Bu arada iki el silah sesi duyuldu ama kalabalıklar yine etkilenmedi.
"Evet efendim, gereken tonlamalar yapıldı. Sanırım Rusya Devlet Başkanı'na yaptığınız yönlendirme, işe yaramış görünüyor, Nazilerin iktidara gelir gelmez Ruslara mutlaka saldıracağına ikna etmiş gibi görünüyorsunuz ve tabii ki Nazilere yapılan Rusya ile ilgili yanlış bilgilendirme de çok önemli bir itici güç sağlıyor. Taraflar tam anlamıyla bir korku kapanına kıstırıldı, tıpkı Soğuk Savaş'ta olduğu gibi güvensizlik zinciri işimiz kolaylaştırıyor. Sanırım Rusya'nın bu topraklarda bir miktar ilerlemesinde bir sorun yok."
Polisin bazı öğrencileri gözaltına aldığı görülüyordu, yerlerde sürükleniyordu insanlar, genç kızların saçlarından sürüklüyordu polis. Yapacak bir Eey yoktu, bu karışıklıkların önü alınmalıydı ama devlet sistemi garip bir Eekilde kilitlenmiş gibiydi. Fransa Başbakanı ve belki de Cumhurbaşkanı istifasını vermek üzereydi.
"Çin'den yapılan transferler hesabımıza geldi efendim, çok düşüncelisiniz, bizi izleyenler varsa yapılan transferler nedeniyle Eoka uğruyorlardır, en üstün beyinler bile paranın artık başka bir evrende yaşadığını ve bu evrenin dünyayı kontrol ettiğini anlayamıyor sanırım.. Bu arada sayın Bayan Odette'ten gereken bilgileri aldık. Size sonsuz saygılarını iletti."
Grubun önünden çığlıklar yükselmeye başlamıştı, gruplar... Ve çarpışan bedenler acımasızca birbirine zarar vermeye uğraşıyordu.
Ansel, telefonu kapattıktan sonra yanında dikkati biçimde yönetici
özelliklere sahip adama döndü, adamın ismi Davet'ti. Kendisi de görüntüsü gibi garip,
diye düşünüyordu Ansel.

"Davet, birazdan operasyona başlayacaksın. Unutma, önce polisleri vuracaksın, sonra da kalabalığa ateş açılacak."

"Tamam Ansel. On milyon doların hesabımda olduğuna eminsin değil mi? Yoksa önce bunları, sonra da seni temizlerim."
"Tabii ki hesabında, hemen bu ülkeden defolup gidebilirsin, ama önce bu işi hakkıyla yap."
"Merak etme, Afrika'da çok adam öldürdüm, ben Fransa'da eğitildim. Şimdi ülkeme bu eğitimin bedelini ödeyeceğim."

Ansel gülerek karşılık verdi:
"Davet, mantığına her zaman hayran oldum. Baksana Eu ateşli kalabalığa, büyük bir savaşın ateşini yakmak üzere olduklarının farkında değiller. Bizler gerçekten zeki olduğumuzu düşünüyoruz ama aslında küçük çocuklardan farkımız yok, kibirliyiz ve Eu kalabalık gibi aslında Doğu kültürlerinin aşağılık ve gereksiz olduğunu düşünüyoruz, Eimdi de onlara saldırıyoruz... Bence doğruluk ve adalet, bu ülkede olmayan kavramlar. Hadi, acıma onlara..."
Eski Lejyoner Davet, elindeki çantayla yanından geçtikleri bir binanın içine daldı. Ansel ise sanki kalabalığın sıradan bir parçasıymış gibi bağırarak yerden aldığı taşları karşı tarafa fırlatmaya başlamıştı.
Fransız gençlerin birbiri ile mücadelesi dramatik bir hal alıyordu. Aşırı sağcı gruplar, solcuları kötü sıkıştırmıştı. Pek çok kızıl maskeli öğrenci yerlerde kanlar içinde yatıyordu. Polisler ne yapacaklarını bilmeden bir oraya, bir buraya koşuyor ama çatışan tarafları bastıramıyorlardı. Pek çok başka Avrupalı genç de Fransa'daki gösteriye katılıyordu. Hiç düşünmeden rahatça etrafı kırıp dökmüyor ve kıtanın temelindeki yapıyı yok ediyorlardı.
Fransız ordusu durumu dikkatle izlemekteydi.
Durum iyice kritik bir hal almıştı. Bu nedenle Fransız ordusunun, içeride meydana gelebilecek bir karışıklığa tahammülü olamazdı. Hazırlıksız yakalandıklarını hissediyorlardı Fransız


generaller, ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Eğer umursamaz davranırlarsa sorun büyüdüğünde bir anda savunmasız kalabilirlerdi. Eğer aşırı tepki gösterirlerse, tansiyonun yükselip savaşın çıkmasını körüklemek durumunda kalmak istemiyorlardı.
Davet, çantasından özel yapım otomatik tüfeği çıkardı ve hazırladı. Seksen kadar mermisi vardı. Çok kısa süre içerisinde bu mermileri gereken yerlere sıkacak ve sonra da ortadan kaybolacaktı. Belki de sonsuza kadar... Fransa'da yaşamak istemiyordu artık, Avrupa'nın yaşanır bir yer olmaktan çıkacağım hissedebiliyordu. Hiç pişmanlık duymuyordu, ülkesine inanmıyordu artık, ülkesini Fransızların yönetmediğini biliyordu, bu nedenle üzülmüyordu da.
Binanın birinci katına çıktı ve pencerenin yanma gitti. Arkada hemen kaçıp atlayabileceği pencereyi açık bırakmıştı. Her ihtimale karşı çelik yeleğini giydi ve siyah bir maske geçirdi başına. Silaha, keskin nişancı atışları yapmasına olanak sağlayan dürbününü taktı, iki Earjörü hemen boşaltmak zorundaydı. En fazla otuz saniye içerisinde işi bitirmiş ve kaçıyor olmalıydı, içinde bulunduğu dairenin kapısına iki el bombası bağladı ve basit bir bubi tuzağı yerleştirdi.
Pencerenin önüne geldi. Geniş cadde kalabalıktı ve caddenin ilerisindeki meydanda pek çok polis vardı. Askeri birliklerden de gelenler olmuştu.
Sevindi buna Davet, beklediğinden fazla ses getirecekti. Tüfeği pencerenin kenarına dayadı ve nişan aldı. Polisler meydanın bir köşesinde toplanmışlardı Eimdi. Güç kazanıp çatışan tarafların üzerine tekrar yürüyeceklerdi.
Tam zamanı, diye düşündü Davet, dürbünün içinden baktı, polisler Eimdi tam hedefin ortasındaydı. Ucuna susturucu takılmış olan tüfek ölüm kusmaya hazırdı.
Tetiğe dokundu. Arka arkaya darbelerle sarsıldı pencere. Beşli paketler halinde kırk mermiyi polislerin üzerine yollamıştı Davet.


Dürbünden baktı yine, ilk anda kimse ne olup bittiğini anlamamıştı ama bir anda onlarca polis kendisini yerde buldu. Arkadaşları hemen onların üzerine eğildi ve bazıları havaya makineli tüfek ateşi açtı.
Askerler de hemen siper alıp havaya ateş etmeye başladılar. Seken kurşunlar caddedeki ve meydandaki kalabalıktan bazı kişilerin vurulmasına neden oldu.

Bağırışlar doldurdu her yeri. Bu sırada Davet, ikinci Earjörü takmış ve yeni hedeflerine nişan almıştı. Önce siper alan askerlere baktı, hâlâ görülebilir durumdaydılar. Birkaç beşli paketi askerlere yolladı. Bir manganın neredeyse tamamı yere serilmişti. Hepsi yerde kıvranıyor ve yardım istiyorlardı.
Son kalan mermileri seri bir Eekilde sağcı kalabalığın üzerine boşalttı. Sokaklar, yaralardan fışkıran kanla kırmızıya boyanmıştı.
Pencerenin kenarına bir Eey çarptı. Davet, başını kaldırıp baktı ve kendisine ateş edildiğini anladı. Hemen silahı bırakıp hızla binanın arkasındaki açık pencereye koştu ve aşağı atladı. Taşlı sokaklarda koşarken, kapıya bağladığı el bombalarının patlama sesiydi galiba en son duydukları.
Kaos, gerçekten başlamak üzereydi.
Bölüm 18
Binaya ölüm sessizliği çökmüştü. Kuzey İrak'ın dağlık alanlarından yansıyan parıltılar, aydınlatma fişeklerinin ışığından başka bir Eey değildi, havan mermileri iki taraf arasında karşılıklı olarak gidip geliyordu. Tehlikeli silahlardı havanlar, serseri mermileri gökyüzünde dolaşırken yere düşmeden önce tek duyulan, bir çığlık olurdu ve eğer doğru yerde değilseniz havan mermisinin parçaları sonunuzu getirebilir, sizi kör edebilir ya da başka bir kalıcı sakatlığa neden olabilirdi.
Binanın içinde kesif bir duman ve kan kokusu vardı. Hava kararmaya ve patlamalar çerçeveleri sarsmaya devam ederken kırık kapının önünde gölgeler belirdi. Simsiyah üniformaları içinde eli silahlı insanlar.
Yavaşça evin içine doğru süzüldüler çok dikkatli hareket ediyorlardı. Ilk önce ikisi girdi içeriye. Kapının hemen girişinde, antrenin bilimindeki odaya daldılar, içerisi boştu. Arkadakilere eliyle işaret etti biri. Diğer iki kişi de hızla süzüldü; silahlarını, ateş etmek üzere ileriyi nişanlamış olarak salona girdiler.
Çok dikkatli ve profesyonel hareket ediyorlardı. Hiç konuşmadan, el işaretleri ile anlaşıyorlardı.


Daha sonra yatak odasının bulunduğu yere gittiler yine aynı profesyonel hareketlerle. Odanın kapışma geldiklerinde bütün deneyimlerine rağmen yüzlerindeki buruşmayı gizleyememişlerdi. Bundan utansalarda, karşılarındaki manzaraya bakmak çok zordu.
Odaya ilk giren, dönüp diğerlerine işaret etti. En sonunda tek bir kişi yavaş ve emin adımlarla eve girdi. Tamamen boş olduğu belirlenen evdeki odaları dolaşmaya başladı. Hepsinin yüzlerinde siyah kar maskeleri vardı. Gecenin koyuluğunda yırtıcı bir orman avcısı gibi hareket ediyorlardı.
Eve son giren, iki katlı binanın üst katındaki yatak odasının kapısına geldiğinde durdu. Diğerlerinden farklıydı duruşu. Yatağın yanma yaklaşıp etrafı kolaçan etti. Maskenin altında da olsa gözlerindeki yanma görülebiliyordu, ama mimiklerine yansımıyordu düşünceleri. Yatağın etrafında dolaştı, ayağına takılan bir metal parçasının sesini duydu. Eğilip yerden aldı. Bir M-16 mermi kovanıydı. Yatağın üzerinde büzülüp ölen adamın üstündeki kan izlerini açıklıyordu. Mermi kovanını alıp kendisiyle beraber odaya giren adamlardan birine verdi. Kovam alan silahlı adam, belindeki küçük çantadan çıkarttığı ufak plastik bir torbaya mermi kovanını koydu.
Eve giren askeri takımın komutanı olduğu, her hareketinden belli olan adam, yatağın üzerindeki bedenleri dikkatle incelemeye devam etti. Iki askere, iki istihbarat subayına aitti bu bedenler.
Yatağın üzerinde Eimdi naaşları bulunan askerler, karı kocaydı. Buradaki tehlikeli göreve beraber gelmişlerdi. Ikisi de Türk ordusunun gözde askerlerindendi, orduda tanışmışlardı ve Kuzey İrak ile ilgili açık istihbaratla görevlendirildiklerinde seve seve kabul etmişlerdi bu

vazifeyi. Kuzey İrak'taki Türk birliği için Musul ve çevresinde bölge temsilcileri ile iletişimi ve koordinasyonu sağlayan bir askeri grubun bünyesinde yer alıyorlardı. Bölgede karışıklık devam ediyordu ve kimi zaman hangi tarafın kimle çatıştığını kendileri bile bilmiyorlardı. Iran'a karşı gerçekleştirilen saldırıdan sonra, Kuzey İrak ile Iran

arasındaki bağlantı nedeniyle bölge, tam anlamıyla cadı kazanına dönmüştü. Tam anlamıyla bir başıbozukluk vardı ve dünya üzerindeki gerilimler nedeniyle, bölgeye yeterince askeri kuvveti yığamayan Amerika, yerel güçlerin kafalarına göre yaptığı işlere ses çıkarmıyordu. Iran'daki aşırı direniş nedeniyle çok kayıp veren Amerikan kuvvetleri, sadece merkezi karargâhlarında kalabiliyordu, Iran'daki esas savaş halen devam ediyordu.
Amerikan kuvvetleri Kuzey İrak'ta da aktifti ve bağlı unsurlar zaman zaman kendi başlarına operasyonlar yapabiliyordu. Bir savaş bölgesinde çok uzun kalmanın zehri, Amerikan ordusunu sarmaya başlamıştı; disiplinsizlik had safhadaydı. Kimi zaman Amerikan askerleri, operasyon dışında ya da operasyon sırasında suç işleyebiliyordu, bu suçlar bölge halkına ya da Iran savaşı sonrası çıkan karmaşa nedeniyle bölgede bulunan Türk askerlerine karşı işlenebilirdi. Bu türden bilgileri doğrulamak ve gerekli kanıtları toplamakla görevli olan gizli askeri birim, Eu anda evin içinde araştırma yapıyordu.
Komutan olduğu belli olan asker, naaşlara doğru eğilip dikkatle incelemeye koyuldu. Kadın subayın başına gelen olayın izleri açıkça görülebiliyordu. Yüzündeki ifadeden ne kadar acı çektiğini anlaşılıyordu. Yüzüne bakıldığında, ölürken yaşadığı acı hissedilebiliyordu. Kaburgalarındaki kırıklar belirgindi; yüzünde ve alnında darp izleri, karnında geniş bir karartı vardı. Pek çok ölüm nedeni olabilirdi, aynı anda organlarının çoğu harap olmuş gibi görünüyordu.
Komutanın dikkati birden kadının elinde yoğunlaştı. Hemen yanına çöktü yatağın. Cesedin belinin altında kalan sağ el yumruk gibiydi. Yumruğun içinden parlayan metali görmüştü. Cansız bedenin kolunu yavaşça kaldırdı, çok dikkat etmeye çalışıyordu. Yumruğu tuttu ve içinde bulunan metal parçayı aldı. Evet, bu bir askerin kimliğini belirten metal kolyeydi. Bunu yanındaki askere vermedi, kendi yan ceplerinden birisine koydu. Takımın diğer üyeleri onun bu yaptığını gördü. Acıdılar kimliğin sahibine, onunla komutanın bizzat ilgileneceğinin en açık kanıtıydı bu.

Diğerleri odanın içinde parmak izlerini araştırdılar. Bunlar ileride onlara lazım olacaktı. Burada işlenen savaş suçlarının cezasız kalmasına izin verilemezdi ve bütün suçlular cezalarını çekmeliydi. Er ya da geç.
Bölüm 18 olarak adlandırılan özel birimin askerleri geldikleri gibi sessizce evden ayrıldılar. Bölüm 18'in kurulma nedeni, kendileri de dahil olmak üzere onları kuran bir gizli organizasyon dışında kimse tarafından bilinmiyordu. Hiçbir resmi kuruluşla bağlantıları yoktu, bulundukları yerden nasıl alındıklarını dahi bilmiyorlardı. Tamamen karanlık bir operasyon grubuydular. Hata yapma Eansları yoktu, buna izin verilmemişti, içeriğini bilmedikleri bir idare merkezinden yönlendiriliyorlardı, sadece komutanları telefon konuşmaları yapıyor, emirleri aldıktan sonra takıma bildiriyordu. Dünya çapındaki gizli servislerin operasyonel kanatlarına benzer bir yapıları vardı ama bölümün bağlantıları asla açığa çıkamayacak kadar iyi gizlenmişti.
Takım liderleri Oğuz Çelikyürek'ti. Diğer dört üye birbirleriyle eşit statüde yer alıyordu. Attila Han, Karabey Acar, Cem Erenler ve Tuğrul Alsancak, Hepsi de ordunun seçkin askeri birliklerinde görev yapmışlardı. Ortak bir özellikleri vardı, bir süre sonra bu seçkin birliklerde görev yapmayı bırakmışlardı. Disiplin onlara göre değildi. Kendi başlarına hareket etmeyi seven, özgür ruhlu ama savaşçı insanlardı. Hatta birliklerindeki komutanları onları "serseri"

diye tanımlardı. Ancak onlar gibi birileri, görev sorumluluğuyla birlikte yüklendikleri inanılmaz psikolojik ağırlığı taşıyabilirdi.
Bir gece yarısı gelen telefonla yataklarından kalkıp birliklerinin dışına çıkmış, orada kendilerini bekleyen Mercedes minibüslerinden çıkan sivil giyimli adamlar tarafından teker teker alınmış ve hiçbir bilgi verilmeden Kara Şahin helikopterleriyle bu dağlık alana getirilip atılmışlardı.

Üzerlerinde ne kışlık bir giysi, ne yiyecek ne de kendilerini korumak için silah vardı. Özellikle böyle yapmıştı bölümü kuranlar. Her Eeye sıfırdan başlamaları ve ayrılmaz bir güç

olmaları gerekiyordu. Bu nedenle Oğuz'un komutanlığını doğal biçimde kabul etmelerini sağlayacak bir düzenleme yapılmıştı...

Kar yağışı hızlanıyordu, yakında tipiye dönecekti kuşkusuz. Oğuz, bölgeye ilk atandı. Ona komutan olduğu söylenmişti ama diğerlerine komutanın Oğuz olduğu bildirilmemişti, hatta bir komutan olduğunu ya da komutana ihtiyaç duyulan bir görev birliği olduklarını dahi bilmiyorlardı.

Diğerleri teker teker bölgeye indirildikten sonra açık alanda toplandılar. Erkenden gelmenin avantajı ile kendisine yer hazırlayan Oğuz, bir hayli uzaktan onları izliyordu. Ağaçların arasında kendisine hızla bir sığınak yapmıştı. Bir süre sonra ateş yakacaktı ama bunun için önce avlanması ve biraz et pişirmesi için malzeme toplaması gerekiyordu.

Düşünceli bir Eekilde malzemelerine bakarken -ki aslında malzemelerinin hepsi etraftan topladığı doğal Eeylerdi- başına gelecekleri tahmin edebiliyordu. Savaşçı duyguları ona pek çok konuda geleceğe dair sezi yeteneği kazandırmıştı.

"Şaşkınlar sizi" diyerek güldü. Henüz ağaçlara doğru yürümeyi akıl etmemişlerdi. Ben kendim gideyim bari, diye düşündü. Karın içinde bata çıka açık alanda toplanmış askerlerin yanına yürümeye başladı.

Askerler onu gördükleri zaman yabancı zannetmişlerdi.

"Kim bu herif be?" diye bağırdı Cem, kendilerine doğru yürüyen Oğuz'u göstererek.

Yanakları al al olmuştu soğuktan. Bir önceki akşam yemeğini beğenmediği için yememişti ve Eimdi buna pişmandı. Yemek bulduğunda yemesi gerekliliğini atlamıştı, çünkü bir daha bulma Eansı olmayabilirdi.

Cem, Trakyalı, ince görünümlü, beyaz tenli ve son derece keskin bakışları olan bir Kuzey İrak gazisiydi, teröre karşı ve diğer bazı gizli görevlerde çok uzun süre savaşmıştı. Bir gün büyük bir çatışma



sırasında teröristler tarafından sarılan bir birliğin komutanıyken, ateş kapanından kurtulmayı başarmış birkaç askerden birisiydi. Bu göreve en çok istekli olabileceklerdendi. Kuzey İrak'tan sonra asla normal bir görevi kabul edemeyeceğini belirterek orduda kalmıştı.

Attila, sıkılaşmış yağların sardığı vücudunu olduğu yerde zıplatarak ısınmaya çalışıyordu. O nispeten Eanslıydı, her fırsatta yerdi, ordu birliğinin kantini ona bağlıydı ve kendisinin emrindeki bir er sürekli ona yiyecek içecek getirmekle meşgul olurdu. O da diğerleri gibi iyi bir askerken özel bir nedenle ayrılmıştı esas birliğinden. Kayseri 1. Komando Tugayı'nda paraşüt ve yakın dövüş eğitim komutanı bir yüzbaşıyken, paraşütü açılmayan bir öğrencisini kurtaramamıştı. Sonrasında izin almış ve lojistik komutanlığında göreve başlamıştı. O günden bu yana daha çok yiyordu ve bu nedenle kilo almıştı ama hâlâ herkesi korkutacak bir savaşçıydı Attila. Tokat'ın dağlarında yediği balların yararını görüyordu, babası bal üreticisi bir öğretmendi, onu sert bir çevrede yetiştirmişti.

Karabey, etrafı gözlemliyordu, Kayseriliydi ve içlerinde en gergin olanıydı. Uzun yıllar Özel Tim polisi olarak görev yaptıktan sonra, üniversiteyi bitirmiş ve sonrasında askere gitmişti. Askerden dönmeyi hiç düşünmemişti. SAT komando kursunda birinci olmasının ardından bir

süre SAT komandosu olarak görev yapmış ama sonra nedense üstlerinden özür dileyip basit bir görev istemişti. Onun yüzünün halini gördüklerinde komutanlar hiçbir Eey söylemeden basit bir servis birliğine yollamışlardı Karabey'i. Içinde, durdurulamaz bir enerji olduğunu biliyordu Karabey, SAT'ların sahip olması gereken takım ruhunu taşımadığını düşünmüş ve arkadaşlarına zarar verebileceğinden endişe etmişti. Belki bu ben-merkezci ve tek başına hareket edebilen yapısı nedeniyle, böylesine gizli bir casusluk timine yollanmıştı.

Tuğrul, son derece rahat bir ifadeyle kendilerine yaklaşan Oğuz'a bakıyordu. Adam, üzerine çalı ve yapraklardan bir elbise yapmıştı. Kendi üzerlerine baktı, hepsi de eğer bir Eeyler yapıp soğuğa karşı önlem almazlarsa donacak durumdaydılar.



Tuğrul, aileden Istanbullu bir doktordu, askerliğini yaparken ailesi bir trafik kazası geçirmiş ve hepsi ölmüştü. Uzun uzadıya düşündükten sonra asker ocağının onun için en güzel yuva olacağına karar vermişti ve bu karardan asla pişman olmamıştı.

Askerliğini yaparken yavaş yavaş yeniden bir aile kurmaya başlamıştı kendisine, iyi bir savaşçıydı Tuğrul, biraz saf ve atılgan bir askerdi. Ancak her zaman sırtınızı

yaslayabileceğiniz türden bir insandı. Geniş alnı, düzgün burnu ve dökümlü saçları ile yakışıklı birisiydi, bir o kadar da utangaçtı ama.
"Bu cehenneme neden geldiğini bilen var mı?" diye sordu Oğuz. Dört adam, o gelince birbirlerine daha da yaklaşmışlardı.
"Çok çabuk kaynaşmışsınız. Ben Oğuz. Soyadımı boş verin. Eğer başka gelen olmazsa bu takımın komutanı benim." Oğuz'un yüzünde yarı çarpık bir gülümseme vardı. Yaptığı Eeyin tehlikeli olduğunu biliyordu, bu durumu kendilerini oraya getirenlerin tasarladığını anlamıştı ve hoşuna gitmiyor da değildi bu.
Attila, yavaşça Oğuz'a yaklaştı:
"Kimsin lan sen?"
Oğuz, hemen ellerine baktı. Çok ağır görünüyordu. Hemen zihninde beden yoğunluğunu ve eğer kendisine vurursa ne kadar Eoka gireceğini hesapladı ve birkaç adım geri gitti.
Oğuz, Eehit bir generalin oğluydu. Babası görev yaptığı sırada onun yurtdışı bağlantıları sayesinde Asya'daki ormanlarda savaşmayı öğrenmişti, eski Viet-Kong gerillaları ile orman savaşının inceliklerini bile bilirdi. Türk ordusunun stratejik hareket etme kararı nedeniyle, bu türden bilgilere ihtiyaç duyulabileceği düşünülmüştü.
Kimsenin bilmediği bir Eey vardı Oğuz hakkında. Kamboçya sınırında, Vietnam'ın Kontum eyaletinin Sa Thay bölgesinde, Mom Ray dağlarında kaybolmuştu bir süre, iki hafta kadar. Kimse ondan haber alamamıştı ama Eüphelenmemişlerdi de. Çünkü çok zorlu bir eğitim alıyordu Oğuz orada. Bazen bir eğitim kolu ile göreve çıkıp uzun süre orada kalması normaldi. Ama Türkiye'dekilerin bilmediği,

Oğuz'un, beraber eğitim aldığı birkaç kişi ile birlikte çıktığı bir orman yürüyüşünden dönmediğiydi.
Eğitmenler onu bulana kadar aramaya söz vermişlerdi ve iki hafta sonra Oğuz, kendiliğinden geri gelmişti. Ne olduğunu kimseye anlatmamıştı. Eğitmeni Mien Huong Ung Buu Vinh, onunla sabaha kadar konuşmuş ama ağzından bir söz alamamıştı. Ona büyük saygı duyuyordu Oğuz. Mien'in dedesi 1900'lü yılların başında Filipinli Müslüman direnişçilerle Amerikalılara karşı savaşmıştı. Ve onların yanında Budizm'i bırakıp Müslümanlığı seçmişti. Oğuz geceleri geç vakitlerde onun dua ettiğini görüyordu. Ormanın içinde yanan bir ateşin ışığında Mien'in bilge ve huzurlu görüntüsünü izlemeyi seviyordu.
Oğuz, iki gece sessizce uzanmıştı yatağında. Mien'in ısrarlarına dayanamayıp, "Çok üzgündüler..." demişti. Mien başını bilgece sallamıştı o gece. Başına gelenleri biliyordu. Oğuz ve Mien için bu dünyadan öte dünyaya taşınacak bir dostluğun başlangıcı o sırrı paylaşmalarında saklıydı.

Oğuz, Attila'nın cesur ve mert yüzüne baktı. Tombul yanaklıydı ve saçları hafifçe dökülmüştü. Ona karşı derin bir muhabbet hissetti. Onunla çok iyi arkadaş olacağını biliyordu ama önce komutanlığını kabul ettirmeliydi.
"Bana bakın. Ben Eu anda, siz dördünüzden ve benden oluşan Bölüm 18'in komutanıyım. Dolayısıyla emirlerime uymak zorundasınız."
"Bana rütbenizi söyler misiniz?" dedi Tuğrul.
"Rütbemi falan boş verin. Komutan benim ve rütbe falan da yok tamam mı? Hâlâ orduda mı zannediyorsunuz kendinizi?"
"Bana bak, doğru konuş" dedi Cem. Dudakları iyice morarmıştı ve gittikçe sinirleniyordu.
"Tabii ki ordudayız."
Oğuz güldü. Sinir bozucuydu gülüşü. Çoktan anlamıştı bu insanları konuşarak ikna edemeyeceğini. Çünkü elinde hiçbir kanıt yoktu ve anladığı kadarıyla ne kadar uçuk tip varsa buraya gönderilmişti.
Attila için gerçekten kanıta ihtiyaç vardı. Üstü başı çalı ve yap

raklarla kaplı bu garip görünüşlü adamın kendilerine ordudan atıldıklarını söylemesi için iyi bir yer seçilmemişti doğrusu.
Birkaç adım attı Attila. Oğuz'a çok yaklaşmıştı. Oğuz, geriye doğru adım atarken sendeledi ve düştü. Attila da üzerine atladı. Bütün ağırlığıyla üzerine kapanmıştı. Bölüm 18 gülmeye başladı ikisine de. Birden korkunç bir ses duydular. Oğuz inanılmaz bir Eekilde bağırmıştı.

însan gibi değildi bağırtısı. Bir anda üste çıkmıştı. Kimse yaptığı hareketi görememişti, çok hızlıydı. Attila hareketsiz kalakalmıştı yerde. Oğuz ayağa kalktı. Döndüğünde herkes birkaç adım daha gerideydi. Kalp atışları hızlanmıştı ve gözleri kocaman açılmıştı. Yanlarında silah olmaması iyi olmuştu, yoksa çekip Oğuz'u vurmak isteyeceklerine Eüphe yoktu.
Tuğrul bir adım öne çıktı önce, sonra koşarak saldırdı Oğuz'a. Tuğrul ona bir dirsek boyu kadar yaklaşana kadar Oğuz hiç hareket etmemişti, sonra aniden elini uzattı, Tuğrul'un gırtlağını kavradı, bu hareket Tuğrul'u olduğu yerde kilitlemîEti, sol kolunu boynuna doladı ve ayağını yerden kesen bir hareketle onu sırt üstü yatırıp yüzükoyun hale getirdi ve geri çekildi, Oğuz, kendi çevresinde dönüp iki dizini büktü, kolları iki yana açıktı ve elleri garip bir biçim almıştı. Filmlerde gördükleri saçma karate hareketlerine benziyordu ama hiçbirisi gibi değildi; daha doğal, daha vahşi bir duruşu vardı. Bulunduğu Eu halde kimse ona yaklaşmaya cesaret edemezdi.
"Yeter be adam, manyak mısın sen? Hepimizi öldürerek mi kanıtlayacaksın komutan olduğunu?" diye bağırdı Karabey; hafif çekik gözleri çakmak gibiydi. Oğuz'a saldırmamak için kendini zor tutuyordu. Ancak bunun son derece gereksiz ve sonuç getirmeyecek bir hareket olduğu ortadaydı. Bu garip görünüşlü adamla anlaşmak zorundaydılar.
Oğuz sakinleşmişti biraz ama nefesi çok hızlıydı ve bu yükseklikle bu kadar enerji sarf etmek çok yorucuydu. Bedeni birkaç saniye sonra yavaşça eski haline geldi. Sonra rahatlama, yüz kaslarına yayıldı. Bir dakika sonra ise Oğuz gülüyordu, Bölüm 18 karşıla-
BURAK TURNA
rındaki adamın gerçekten de komutanları olabileceğine inanmıştı. Hepsi içinden bu düzeneği hazırlayan komutanlara teşekkür etti. Kendilerine verilen görevin ne kadar zorlu olduğunun belki de ilk göstergesiydi bu.
Oğuz hemen gidip Attila'ya baktı. Koca gövdesi karın içine saplanıp kalmıştı ama durumu iyiydi. Ona özellikle sadece bayıltıcı bir hareket yapmıştı. Istese bir saniye içinde öldürebilirdi Attila'yı. Diğerleri halen Oğuz'a yaklaşmaktan çekmiyorlardı. O ise kimsenin görmediği bir hareket yapmak için Attila'nm üzerine kapandı ve onu öksürükler içinde tekrar bilince taşıdı. Hemen doğruldu Attila ve etrafına Eaşkın Eaşkın bakındı. Durumun sakin olduğunu görünce biraz rahatlamıştı ve önüne bakarak bir süre kendine gelmeyi bekledi. Sonra başını kaldırıp

Oğuz'a baktı. Oğuz da ona yaklaşıp elini uzattı. Attila, Oğuz'a tutunarak ayağa kalktı. Sessizlik olmuştu. Tipi hızlanıyordu ve herkes bedenen tükenme noktasına yaklaşıyordu.
"Hemen ağaçlıklara gidelim ve orada size giyecek bir Eeyler yapalım. Yoksa donacağız" dedi ve ağaçlara doğru koşmaya başladı Oğuz. Ekibin diğer üyeleri de peşine düştüler. Doğal ortamda komutanlık ancak bu Eekilde sağlanabilirdi, eğer her askerin size saygı duymasını gerektiğinde birebir bunu sağlayamıyorsanız, savaş anında onlara hakim olmanız zorlaşabilirdi. Bu en azından özel kuvvetler mantığına göre böyleydi.
Ağaçların arasına geldiklerinde gözlerine inanamadılar. Oğuz kendisine küçük bir yaşam alanı yaratmıştı. Gayet de konforlu görünüyordu,
"Ağaçları böylesine iyi kullanmayı nerde öğrendin?" diye sordu Tuğrul.
"Vietnam'da..." dedi Oğuz. Eliyle karı eşeliyor ve bir çubukla bir Eeyler arıyordu.
"Çattık, al sana Amerikan filmlerinden çıkma bir manyak..." dedi Cem ama diğerlerinin bakışı ile kendisine geldi:
"Özür dilerim komutanım."
UÇUNCU DÜNYA SAVAŞİ
Oğuz, işine bakarken güldü.
"Vietnam hikâyesi ilginç..." dedi Karabey.
"Aslında kişisel bir hikâye, orada Amerikalıları yenen Vietnamlıların bulunduğu bir köyde orman savaşı ve hayatta kalma eğitimi aldım, hiçbir zaman tanımak istemeyeceğiniz insanlar tanıdım. Bütün vücudu napalm ile yanmış, yıllardır halen savaş olduğuna inanan ama ormanın içinde bir yılandan daha rahat hareket eden insanlarla beraberdim."
Dudaklarını büktü Cem, etkilenmişti. Tuğrul hemen Oğuz'un yanına gidip ne yaptığına baktı. Karı eşelemesine anlam verememişti.
"Tuvalet yapıyorum. Belki ihtiyaç duyarsınız diye."
Herkes güldü.
"Bence gülmeyi bırakıp benim üzerimdeki gibi bir Eeyler yapın kendinize, hemen

avlanmalıyız. Burada ne kadar kalacağımızı, bizi alıp almayacaklarını bilmiyoruz. Görevimizin ne olduğunu da... Sadece Eunu biliyorum, bu takım çok büyük bir görev için kuruldu. Adı Bölüm 18 ve o gün gelene kadar bizi başka görevlerde eğitecekler."
"Hepsi bu ha, tamamen belirsizlik."
"Psikolojik olarak da buna hazır olmalısın Cem... Daha çok gençsin ama bu da görevin parçası, eğer gerekiyorsa hemen büyüyeceksin. Sana yardım etmemi ister misin?" Sırıttı Oğuz. Cem, Hayır, der gibi başını salladı. O da kendilerine çalı çırpıdan onun üzerindeki garip elbise benzeri Eeyi yapmaya çalışıyordu.
Oğuz karı kazmayı bitirince diğerlerine baktı. Hepsi de bir Eeyler yapmıştı, çok iyi değildi belki yaptıkları ama onları soğuktan bir süre koruyabilirdi.
"Aşağıdaki yarıktan inilebiliyor. Uçurumun sonunda bir nehir var. Orada balık olabilir. Bir Eeyler yemeliyiz, öyle değil mi?"
"Ben hemen gidiyorum..." Attila atılmıştı. Takımın oburunun kim olduğu ortadaydı. Büyük ihtimalle yemekleri yapma işini de üstlenecek, diye kendiyle iddiaya girdi Oğuz, bu sıkıcı işi kendi üzerinden alan her askere karşı sonsuz saygı duyardı. Sadece ye-

meyi severdi, bir türlü yemek yapma işine ısınamamıştı.
Bölüm 18, Attila'mn arkasından baktı. Garip bir kendine güven hissiyle yürüyordu ve dallardan yapmaya çalıştığı ilginç elbisesi ile avcıların vurmaktan hoşnut olacağı bir görüntüye sahipti.
Hava, kararmaya ve soğuk, etkisini had safhaya çıkarmaya başladığında ateşin başında, bir keçiyi parçalara ayırmış olarak oturuyordu askerler. Kimsenin içinden bir Eeyler söylemek gelmiyordu. Söyleyecek fazla bir Eey yoktu. Tek yapmaları gereken, hayatta kalmak ve kendilerine verilecek görevleri yerine getirmekti.

Yalnız bunun için silahları yoktu. Belli ki ilerleyen aşamalarda onlarla bağlantı kurulacaktı. Ya da en azından öyle umuyorlardı. Oysa Oğuz, kendilerine yapılan davranışa baktığında sanki bundan sonra kimsenin onlarla bağlantı kurmayacağını düşünüyordu. Her ne yapacaklarsa kendi başlarına yapmak zorundaydılar. Görevin zorluğunu kavramaları için geliştirilmiş bir eğitim biçimiydi bu ve kendi seçilme nedenini açıklayabiliyordu. Vietnam'da yaşadığı orman deneyiminin onları hayatta tutma potansiyeli taşıdığı bir görevdi demek ki, ama daha ötesini kestiremiyordu. Sonuçta tropikal bir iklim ile Eu an bulundukları kutup iklimi arasında dağlar kadar fark vardı. Oysa zamanla, olayın iklimle değil, psikoloji ile bağlantılı olduğunu anlayabilecekti.
Dağda, özellikle böylesine soğuk ve karlarla kaplı bir yerde başlarına gelebilecek en büyük tehlike, hipotermiydi ve hayatta kalmanın tek kuralı vardı; içindeki korkuyu yenmek. Geri kalanı, elinde araç gerecin olması ve bunları kullanmayı bilmekti ama paniğe kapılan insan asla hayatta kalamazdı. Gerçi savaş zamanı, vurulmuş bir yaralı için hipotermi belli bir seviyeye kadar damarları sıkıştırıp kan akışını yavaşlattığı için hayat kurtarıcı etki yapabilirdi ama ileri seviyede kurtulma Eansı yoktu.
Böyle bir sorunları olmayacağını biliyordu Oğuz. Takımdaki kimse korkuyor olamazdı. Onlar ateşe bakıp akıllarından kim bilir neler geçirirken, Oğuz, adamlarının yüzlerinden anlıyordu ne kadar özel insanlar olduklarını. Ateş yüzlerine yansırken hepsinin

görüntüleıini beynine kazımaya başladı Oğuz.
Cem, gençti, yüzü sivriydi. Saçları hafifçe sarıydı ve kısa kesilmişti. Gözlerinde buğulu bir ela rengi hakimdi. Küçük burnunu iyice çekerek az oksijeni ciğerlerine yollamaya uğraşıyordu. Helikopterlerin bile uçmakta zorluk çekebileceği kadar yüksek bir yerde, neredeyse hiçbir gereç olmaksızın buraya gönderilmiş olmanın nedenlerini sorguluyor gibiydi.
Attila, dolgun yüzü ve hafifçe dökülmüş saçları ile babacan bir görüntüye sahipti. Bedeni çok çevik ama kiloluydu. O daha çok ailesini düşünüyor gibiydi.
Karabey, ismi gibi kara bir tene sahipti. Gözleri siyahtı, saçları nispeten uzundu. Yüzünde neredeyse hiç kırışıklık yoktu. Içlerinde en yapılı vücuda o sahipti. Boyu uzun değildi ama son derece atletikti, SAT komandosu olduğu için buraya çabuk alışması beklenmese de o gayet memnun görünüyordu halinden.
Tuğrul ise kahverengi saçlı ve ela gözlüydü. Dış görünüşü normal bir insan gibiydi ama

yetenekleri sayesinde neler yapabileceğini herkes görecekti. Tıp eğitimi onu takımın en değerli elemanı yapıyordu. Kimsenin bilmediği Eeyse, inanılmaz bir atıcı olduğuydu.
Oğuz uykusunun gelmekte olduğunu hissetti. Karın içine küredeği bir deliği ölü yapraklarla doldurmuştu. Üzerini kapatacaktı deliğin. Diğerlerine de aynı Eeyi yapmaları talimatını verdi. Gece üzerlerine kapanırken uluma sesleri kulaklarını doldurmaya başladı. Oğuz gözlerini kapatmamak için ne kadar mücadele etse de bu mücadelede çok zorlanıyordu. Gecenin tehlikeleri vardı ormanda ve onlar tamamen silahsızdılar.
Kulaklarını dikti Oğuz. Garip bir ses duyuyordu. Başını kaldırıp kafasını, içinde yattığı deliğin ağzına yanaştırdı. Ses sanki kafasının içinden geliyordu, Mien'i hatırladı, Vietnamlı hocasını. O zaman da sesler duyardı ve kar fırtınasına benzeyen sesleri Mien iyiye yormazdı hiç. Oysa bu ses, kar fırtınasına benzemiyordu.
Bu bir helikopter sesi, diye düşündü. Evet, havada zorlukla durmaya çalışan ve motorları aşırı zorlanan bir helikopterin sesiydi

bu. Geliyorlar, diye düşündü. Onları buraya göreve yollayanlar belli ki onları unutmamışlardı. Kafasını delikten çıkarttı. Yüzüne çarpan kar bulutu ve keskin rüzgâr, ciğerlerini yaktı; suratına yüzlerce kamçı çarpıyormuş gibiydi. Nefes almakta zorlandığını hissetti. Daha kötüydü durumu, bunun neden böyle olduğunu bilmiyordu ama hisleri ile ilgili bir Eeydi belki de. O iki haftayı hatırladıkça, beyninin arka bölümünde meydana gelen sızlamalar, nefes

darlığını artırıyordu. Belki de ruhsal kökenliydi nefes darlığının artması; yaşamaya başladığı deneyim, onu en kötüye hazırlıyordu; tamamen düşman varlıklarla çevrili olduğu ve ölümün hemen ensesinde olduğu anlara.
Kafasını delikten çıkarttığında Bölüm 18'in tamamının kafalarının dışarı çıkmış olduğunu gördü. Herkes uyanmıştı. Bu iyiye işaretti. Takımın geri kalanı ile uyum içinde olması zorunluydu.
Birbirlerine baktılar, gece öyle karanlıktı ve kar fırtınası o kadar sertti ki, görüş mesafesinin neredeyse metrelerle ölçülebildiği bir yerde helikopter sesinin duyulması çok mantıksızdı. Bu kadar tehlikeli bir göreve uçmak bir helikopter pilotu için tam anlamıyla bir kâbus olmalıydı.
Oğuz delikten çıkıp ağaçların altına doğru gitti, bir Eeyler görmeye çalışıyordu. Cem de koşarak yanına geldi. Oğuz genç çocuğa karşı yakınlık hissetmeye başlamıştı. Cem, Oğuz'un elindeki sivri aleti gördü. Komutanları boş durmamış ve sert bir ağaç dalından orta boy bir mızrak yapmıştı. Bunu ben neden düşünmedim, diye hayıflandı Cem. Onun doğal bir Eekilde kendilerinin başına geçmesi ilk başta itici gelmişti ama Eimdi Oğuz'a karşı hayranlığı artıyordu gitgide.
Çok uzaklarda bir ışığın yanıp söndüğünü gördüler. Helikopter onlara doğru yaklaşıyordu. Bir an hepsinin içinde kendilerini oradan alıp sıcak bir yere götürecekleri duygusu oluştu ama utandıkları için bunu kimse ile paylaşmadılar.
Bölüm 18 Eimdi bir aradaydı, kimlerin neden bu saatte onları rahatsız ettiğini anlamak için...


Helikopter, alanın üzerine geldiğinde onları eliyle koymuş gibi buldu. Oğuz bunu bir kenara not etti, bu çok zor bir işti, işaret ve iz olmadan böyle bir Eey yapmış olmaları garibine gitmişti. Nedenini araştırmalıydı.
Kar fırtınasına Eimdi de pervanelerin oluşturduğu girdabın etkisi karışmıştı. Tam anlamıyla klostrofobik bir andı. Hepsi duygularının körleştiğini ve soğuğun inanılmaz gücünün etkisine girdiklerinin farkındaydılar, hipotermi kapıdaydı. Üzerlerindeki dallar ve çalılar, artık soğuğu kesecek durumda değildi, hem de gecenin bu saatinde. Yürümelerine imkân yok gibiydi, tehlikeliydi yürümek; bacaklardaki soğuk kan, sıcak kanla karışırsa ani ölüm meydana gelebilirdi.
"Beni iyi dinleyin! Yarın sabah bir helikopter gelip sizi alacak, soru sormak yok. Kuzey İrak'ta bir bölgeye indirileceksiniz. Size atacağım çantanın içinde gerekli bilgiler var. Bölgeye indirildikten sonra teksiniz. Bizimle hiçbir bağlantınız yok. Resmi olarak Eehit kabul edildiniz ve bu durum ailelerinize bildirildi."
Bölüm 18, kar fırtınasından daha beyaz bir Eoka girmişken Kara Şahin helikopterden büyük siyah bir çanta fırlatıldı dışarıya doğru. Tok bir gürültü ile karın içine saplandı. Kar içinde

artık donmak üzere olan askerler Eoku atlatamamışken çantanın başına toplandılar. Oğuz hemen çantayı açtı, içinde daha küçük çantalar vardı. Üzerlerinde Bölüm 18 elemanlarının isimleri yazıyordu ama sadece isimleri. Bu çok garip, diye düşündü Oğuz. Gerçek kimlikleri ortadan kaldırılmıştı. Yeni kimlikleri de olmayacaktı. Böylesine gizli bir birimin tek operasyon yöntemi kalıyordu; yüzde yüz sızma harekâtları ve ölümüne mücadele.
Çantaların içindeki kişisel paketleri hemen adamlara dağıttı. Herkes kendi çantasını alıp deliğine doğru sürüklemeye başladı. Orada hemen üzerlerine geçirecekleri bir Eeyler olmalıydı. Karınları toktu ama soğuk nedeniyle öyle çok enerji harcıyorlardı ki, yeniden acıkmışlardı.

Oğuz kendisine ait iki çanta olduğunu gördü. Birinde kişisel eşyalar ve diğerinde görevle ilgili bilgiler vardı. Kendi deliğine doğru çantaları sürüklerken, helikopter de motorundan gelen garip seslerle beraber uzaklaşmaya başlamıştı.

Kar fırtınası Eiddetini artırıyordu; bölümün askerleri arasındaki bağlantı, açtıkları çukurlar çok yakın olmasına rağmen kopma noktasına gelmişti. Bir an önce hayatta kalmak için gerekli önlemleri almalıydılar; yoksa resmi olarak öldükleri gibi fiziki olarak da öleceklerdi.
Oğuz'un görev çantasında bir küçük e] bilgisayarı vardı. Ilk iş olarak bilgisayarı açtı. Girişte karşısına bir bilgi çıktı. Bilgisayarda, özel olarak yazılmış bir virüs vardı ve zaman ayarlıydı. Kısa bir süre sonra bilgisayardaki tüm bilgiler silinecekti.
Bilgileri dikkatle okudu. Hepsini hafızasına kaydetmeliydi. Görevi planlayanların kendilerini ne kadar az umursadığını gösteren bir durumdu bu. En ufak bir yanlış anlama ya da unutma, görevin başarısızlıkla sonuçlanmasına ve bölümün tamamen ortadan kalkmasına neden olabilirdi.
Indirme noktası: Musul yakınları
Hedef: Musul Havaalanının 5 km güneyindeki Ebu Sayif'te bulunan Amerikan esir kampından iki Türk gizli istihbarat subayının kurtarılması. Iki subayın, 2 km güneydoğuda yer alan Şamsiyat köyünde bisiklet tamircisi olan Hacı Ali kod adlı istihbarat elemanına teslim edilmesi ve 7 kilometre güneybatıda meskun olmayan mahalde Serbest halde bulunulması.
Buluşma noktası: Tamamen imha edilmiş olan 3 tırın atıldığı alanda buluşulacak. Bir gece sonra saat 01.OO'de, he- likopter bölgeye gelecek ve 3 dakika yerde bekleyecek. Helikopterin kalkması ile görev sona erecek. Bir başka buluşma noktası yok.

Oğuz bilgileri ezberledi, hemen gidip az ötede duran Cem'e de aynı bilgileri söyledi. Bilgisayar çoktan dosyayı silmişti ve artık işe yaramaz bir aletti. Özenle az ömrü kalmış bir pil kullanıldığı görülüyordu. Birkaç saniye sonra Oğuz'un fırlattığı el bilgisayarı havada uçuyor ve tamamen imha olacağı yarığa doğru ilerliyordu.
"Oğuz, bu adamlar ne demek istediler, 'Sizler resmi olarak ölüsünüz' diyerek?" Karabey bir yandan çantadan çıkan elbiseleri giyerken sordu. Silahları özel kumaşlara sarılmıştı ve monte edilmek üzere yerde bekliyordu.
"Çok açık değil mi Karabey? Bizler artık ölüyüz. Ve bu, ailelerimize bildirildi. Açıkçası bu kadar ciddi bir girişimde bulunulması için çok önemli bir harekât planlanıyor olmalı. Ne diyeceğimi bilemiyorum ama sanırım, ne olursa olsun bu görevden kurtulma Eansımız pek az."
Herkesi sessizlik kaplamıştı. Şimdi az önce kurulan hayallerin daha vahşileri kuruluyordu. Bir anda bütün dünyanın ortasında kimliksiz ve ailesiz insanlar olarak, tek başlarına var olmak zorundaydılar. Ölümleri bile önceden planlanmıştı. Bu görevi kaldıracak güçte oldukları düşünüldüğü için gurur duymalıydılar ve duyuyorlardı. Ama geride kalanlar... Verilecek bir cevap yoktu Bölüm 18 için, henüz adlarının bile ne anlama geldiğini bilmeden emirleri yerine getirmek zorundaydılar.
Diğerleri, o an Oğuz'un, artık resmi olarak asker olmadıklarını söylediğinde ne demek istediğini anladılar. Artık kime bağlı olduklarını bilmiyorlardı. Bölüm 18, bilinmeze inmişti ve öylesine derine inmişti ki bu derinlik onların mezarı olacak gibi görünen kara bir çukurdu. Sessizlik ortak duyguları oldu. Bir daha bu konu konuşulmayacak ve düşünülmeyecekti.

Önlerinde zorlu bir görev vardı ve bu, belki de karşılaşacakları görevlerin içinde en kolayı olacaktı. Nihai hedeflerinin isimlerinde gizli olduğunu sezebiliyordu Oğuz, ama ne demek istediklerini, 18 kodunun ne anlama geldiğini çözemedikleri sürece anlamalarına imkân yoktu. Şimdiden aklının bir yerinde 18 kodunu çözmeye gi-


rişmişti ama bunun ne kadar süreceğini kimse bilemezdi.

Nefes alış verişi hâlâ kötüydü ama az önce olduğundan daha iyiydi. Kendilerine gelen çantalarda çok yararlı Eeyler vardı. Soğuktan onları tamamen koruyacak bir üniforma, özel yapım M-4 otomatik piyade tüfeği, sadece Attila için çok etkili bir FN makineli tüfek, her biri için rpg roket atar, Baretta 9 mm tabancalar, mermi, aydınlatma fişeği, gece görüş dürbünleri ve gözlükleri gibi hemen hemen her tür gereç çantaların içinden çıkıyordu. Çok güzel birkaç öğünlük yemek de hediye gibi gelmişti onlara.

"Tamam, herkes gerekli tertibatı aldıktan sonra çukuruna dönsün, sabah erken hazır halde bekleyeceğiz. Bölüm 18, görev başladı ve arka arkaya pek çok görev alacağımızı hissediyorum. Bundan sonra hepimiz amansız birer savaşçıyız, verilen emirleri yerine getirmekten başka bir Eey düşünmeyeceğiz. Ve sadece ülkemiz için var olduğumuzu kabul edeceğiz."

Kimse cevap vermedi. Gerek de yoktu zaten. Aynı duyguları yaşamaya başlamışlardı, içlerine yayılan sıcaklık, en zor Eartlarda birlik olma duygusu ile ilgili bir Eeydi.

Oğuz deliğin üzerini kapatırken etrafa bakındı. Kar fırtınası hızlıydı hâlâ, hiçbir Eey tehlikeden uzak görünmüyordu artık.


Florida / ABD

Çimenlerin üzerinde yürüyen ayak seslerini duyunca irkildi Bili Fowley. Henüz gecenin garip seslerine hazır değildi. Akşam olmaya yeni başlamıştı. Ama etrafındaki hava, gözlerinin ve kulaklarının geceye alışmasını beklemeye niyetli değil gibiydi.

Etrafına bakındı, gözlerini kısarak yolun kenarındaki ağaçlıklı alanda bir Eeyler görmeye çalıştı. Buralarda fazla vahşi hayvan olmazdı ama Florida garip bir yerdi. Timsahların, evlerin bahçelerine kadar gelebildiği nadir bölgelerdendi. Kimse uykuya daldığında sabah yanında bir timsah ile uyanmayacağını garanti edemezdi.

Indian nehri kenarındaki Kokoa'da sadece alışveriş yapmak için durmuştu. Evine fazla uzak değildi burası, Peachstreet'deki müstakil, ahşap ev, sadece beş altı kilometre ötedeydi, istese daha yakın yerlerden de alışveriş yapabilirdi ama bazen kafasını dağıtmak için Chevy'nin gürültülü sesine ihtiyaç duyuyordu.

Ormanın doğal olduğunu düşündüğü gölgelerine ve seslerine kayıtsız kalmanın daha mantıklı olacağına karar verdi. Benzin istasyonunun marketinden yaptığı alışveriş torbalarını 76 model Chevrolet'in bagajına yerleştirirken, bir yandan dayarın ertesi gün gideceği psikiyatri seansı ile ilgili saçma sorular geliyordu aklına.

Gerçekten bunu yapması gerekip gerekmediği konusunda Eüpheleri vardı. Ama ordudan maluliyet tazminatını almaya devam edebilmesi için zorunluydu bu seanslar. Bu düşünceler aklına geldiğinde yüzü kızarıyor, her yerini ateş basıyordu. Aklına gelen görüntüler nedeniyle bir türlü rahat bir uyku uyuyamıyordu.

Arabanın bagajına torbaları yerleştirme işlemini gerçekleştirip ön koltuğa doğru hareket ettiğinde, yolun diğer yanında ağaçlık alanda birilerini gördüğünü sandı. Aslında orada birilerinin olduğuna yemin edebilirdi. Içinden bir his, buna kafayı takmadan arabasına atlayıp biran önce oradan-defolup gitmesini söylüyordu.

Koltuğa oturup anahtara çevirirken az önce aklına gelen savaş görüntüleri gözünün önünde canlanmaya başlamıştı. Bu anlarda vücudu kasılıyordu ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Psikiyatri seansına gitmek için iyi bir nedeni vardı aslında, o bunu kabul etmek istemese de.

Aracın gazına basıp yola çıktı ve Dona caddesinde ilerlemeye îbaşladı. Giderken dikiz aynasına baktı. Garip bir Eey görüyordu. Marketin bulunduğu benzin istasyonunun hemen karşısındaki yolda bir araç durdurulmuştu ve içindeki Eoför sanki zorla indiriliyordu. Yol kenarındaki ışıklar, arabanın içini yan yarıya aydınlatırken, gözünü dikiz aynasından

ayıramadı. Az önce durdurulmuş olan araba tekrar harekete geçmişti ve bilinçli bir Eekilde hızlanarak kendisine yaklaştığı görülebiliyordu. Saniyeler içinde aracın uzun ışıkları

nedeniyle dikiz aynasına bakamaz hale gelmişti. Heyecanlanmaya .başladı. Kalbi deli gibi atıyordu. Nedenini anlayamadığı derin bir korku oluşmuştu kalbinde. Şimdi bunun kendisi ile ilgili bir Eey olduğunun farkına varmıştı.
Otomobil, son model bir Toyota Land Cruiser'dı. Aracın camları siyah olduğu için bir Eey görebilmesine imkân yoktu Bili Fowley'in. Ne yapacağını bilemedi ve sadece Chevy'yi sürmeye devam etti. Son model jip yanına geldi ve camı aralandı. Camın arkasından çıkan yüzü görünce Bili Fovvley neye uğradığını Eaşırdı, aracın kontrolünü fasa bir süre için kaybetti ama tam yoldan çıkmak üzereyken toparlandı.

Bu yüz ona geçmişi hatırlatmıştı. Tanımıyordu belki o yüzü ama ona benzeyen binlerce yüz görmüştü. Gözünü yola dikti ve yaşlı arabanın yapabileceği kadar hız yapması için gaz pedalına asıldı. Ancak arkasındaki arabadan kurtulmak için Eansı yoktu. Karbüratörden gelen sesier ona araca fazla yüklenmemesini söylüyordu. Başını döndürüp kendisine bakan yüzü görmek istemiyordu. Görüntüler yine oluşmaya başlamıştı. Psikiyatrisi, bunun asla sona ermeyeceğine dair hislerini "paranoyakça" hisler diye nitelemişti ama artık doğruların hislerinde saklı olduğunu görebiliyordu. Etrafta bir polis aracı görmek için dua etti ama bu, hiçbir Eeyi değiştirmezdi. Araç onu sakince takip ediyordu. Aracın içindeki yüzün gözleri hiç kıpırdamadan ona bakıyordu. Toyota'da kaç kişinin olduğunu anlamaya çalıştı, birden fazla kişi olduğunu görebiliyordu ama tam sayıyı tahmin edemedi. Polis karakoluna gitse bile ne olabilirdi ki, bu insanların bakışları böyle Eeylerin onları engelleyemeyeceğini söylüyordu. Güney Lakemont yoluna giden sapaktan döndü, daha meskun yerlerden geçerek evine gidecekti. Garaja girer girmez hemen evin salonundaki dolaptan Baretta tüfeğini kapabilirdi. Ondan sonra bu garip Doğulular, ne yapmak istiyorlarsa yapmayı deneyebilirlerdi.
Birkaç dakika sonra Toyota'nın artık arkasında takılı olmadığını gördü. Yüzlerce karmaşık duygu ve düşünce, bedenini bir elektrik dalgası gibi tarıyordu; saç dipleri kalkmış, kalbi normal atımının dışında aritmik davranmaya başlamıştı. Sevinçle ve umutla karışık bir korku yaşıyordu. Bu kadar basit olamazdı. Belki de tamamen yanıldım, diye düşündü. Belki de hepsi gerçekten de psikiyatrisinin söylediği gibi bir paranoya idi.
Evin önüne geldi, Chevy'yi hiç yavaşlatmadan sert bir manevra ile garajın girişine doğru kırdı. Garaj kapısı önünde sert bir fren yapıp dışarı çıktı, başındaki Eapkayı düzeltip hızla garajın kapısını açtı. Araca tekrara atlayıp arabayı içeri sokarken uzaktan kumandalı bir garaj kapısı yaptırmadığı için kendine lanet okudu.

Garajdan salona doğrudan geçen kapıyı açıp içeri girdiğinde bedeni dehşetle sarsıldı. Dizlerinin bağı çözüldü. Salonda beş adam vardı. O anki ruh hali, olanları tanımlamaya yetmezdi. Gayet rahat görünüyorlardı, ikisi koltuklarda otururken diğer ikisi masada yemek yiyordu. Birisi ise elinde Baretta tüfeğini taşıyordu. Bili Hovvley, ne yapacağını bilemez halde ayakta kaldı. Diğerlerinden ayrı bir yerde tek başına duran bıyıklı ve kısa saçlı olan, elindeki tüfeği okşayarak kendisine doğru bir iki adım attı:
"Bili, bu gerçekten çok güzel bir tüfek!"
Howley ne yapacağını bilemiyordu. Saniyeler içerisinde aklından onlarca ihtimal geçtiği için dili tutulmuştu. Bu adamlar kim, benim adımı nerden biliyorlar, beni izlerken bu eve benden önce nasıl geldiler, diye sormaktan alamıyordu kendini.
Otuz yaşlarında, uzun boylu, beyaz tenli ve çekik gözlü adam, kendisine doğru geldi. Yapılı bir vücudu, ama özel salonlarda değil de doğal ortamların zorluğuyla geliştiği belli olan bir vücut yapısı, kısa kır saçları, çıkık elmacık kemikleri, çok bilgili ve profesyonel tavırları vardı; bu tavırlar, karşısındaki insanı ilk başta rahatlatabilirdi. Donuk bakışlarının, aklından geçenleri engellediğini biliyordu Bili Fowley ama karşısındaki adamın kendisini kontrol etmek için uğraştığını hissedebiliyordu.

"Siz kimsiniz?" Kelimeler ağzından zorlukla, kekeleyerek çıkmıştı neredeyse.
"Bay Fowley, benim adım Oğuz, Türk'üm." Şimdi tam karşısında, kolları bağlı ve boyun kasları gerilmiş bir haldeydi.

Bili Fowley, başına geleni anlamıştı. Oğuz, karşısında titremeye başlayan adamın gözbebeklerinin korku ile açıldığını gördü. Kalp atışının hızlandığını ve beyninin çılgınca adrenalin pompaladığını da hissedebiliyordu. Kan kokusu geliyordu burnuna. Kadın subayda sizi gördüğünde gözleri böyle açılmış olmalı, diye düşündü. Profesyonel davranmaya çalışıyordu Oğuz ama kendisini tutması zordu.
"Attila, yukarıdaki dolapları araştırdın mı?" diye sordu. Yemek masasında oturmuş, umarsız bir rahatlıkla dolapta bulduğu soğuk

eti yiyen kısa boylu, saçları sıfıra vurulmuş, hafif göbekli adam başını döndürmeden cevap verdi:
"Evet, komutanım. Ancak pek bir Eey bulamadım. Sadece çocuk porno CD'leri, garip kıyafetler falan." Kızarık ve dolgun yanaklarını Eişirerek soğuk tavuğu yemeye devam etti. Oturduğu yerden kilolu gibi görünse de dikkatli bakıldığında lastik gibi esnek ve dayanıklı bir yapısı vardı Atüla'nın.
"Evet, Bay Fowley. Sanırım neden burada olduğumuz konusunda bir fikir sahibi olmuşsunuzdur. Yüzünüzden bunu anlıyorum."
"Hayır, hayır... Gerçekten, ben hiçbir Eey bilmiyorum."
"Bay Fowley, beni sinirlendiriyorsunuz."
Oğuz'un çekik gözlerinden mavi ışıklar saçıldı, boynundaki damarlar genişledi. Ellerinin sıkıldığını kimse görememişti ama aniden rahatladı. Dengesiz bir görüntü sergiliyordu. Kollarını bağlayıp, ayakta iyice titremeye başlayan ve olduğu yerde mıhlanmış gibi duran adamın etrafında dolaşmaya başladı.
"Benden ne istiyorsunuz? Tanrım..." Bill'in gözlerinden yaşlar gelmeye başladı.
"Ağlama be adam! Ağlayan bir erkek gördüğüm zaman daha da sinirleniyorum." Oğuz, söylediklerinde haklı gibiydi.
"Artık uzatmayacağım. Bili, sen Kuzey İrak'ta iki iletişim subayının öldürülmesi olayına karıştın. Şu anda yargılanıyorsun. Ve hakkında çıkan karar da ölüm. Bu kararı uygulamaya birkaç dakika var."
Attila, tavuğun son kalan parçasını sıyırırken kocaman bir kutu kolayı mideye indiriyordu. Diğer üç Türk de bir yandan Oğuz'un ne yapacağını merak ediyor, bir yandan da Attila'nın bu kadar önemli bir anda nasıl olup da midesini düşünebildiğine ve hiç rahatsız görünmediğine Eaşırıyordu.
"Karabey! Bill'i artık koltuğa oturtabilir misin? Ona bazı sorular sormak istiyorum..."
Koyu tenli ve Amerikan kesim saçlı olan hemen koltuktan kalktı.


Bili Fowley nasıl adamlarla karşı karşıya olduğunu anlamaya başlıyordu. Sıradan insanlar değillerdi. Karabey, bir kas yığınıydı, hiç yağ yok gibiydi üzerinde. Kaslardan yapılma özel bir üniforma giymiş gibi görünüyordu.
Bili Fowley, Karabey'in hareketlerinden, çok tehlikeli bir dövüşçü olduğunu anlayabilmişti. Yürürken bile bacakları her an havaya kalkıp yüz seksen derece bir dönüş ile ölümcül bir tekme indirebilecekmiş gibi duruyordu.
Karabey, Bili Fowley'in kolundan tuttu. Fowley'in gözleri acıyla sulandı tekrar. Karabey'in elleri kelepçe gibi sert biçimde kavramıştı artık yumuşamaya başlamış olan kollarını. Askerden sonra spor yapmayı bırakmamalıydım, diye düşünmeden edemedi.

Salonun ortasındaki kanepeye kadar getirdi Karabey, Fowley'i. Sonra omzundan hafifçe iterek koltuğa oturmasını sağladı. Bili, Eokta olduğu için hareketlen aksaktı, yardımcı olmak gerekiyordu.
"Tuğrul, Cem siz dışarıda bekleyin. Burada bir süre zaman geçirebiliriz. Bu eve kimse girmesin. Ne sivil ne de polis. Her Eart altında burada bir süre durmamız gerekiyor."
Tuğrul dışarı çıkarken, kalıp içerdeki konuşmaları dinlemek isteyen Cem isteksizce emre uymuştu.
Bili Fowley, iki kişi dışarı çıkınca etrafına daha dikkatli bakmaya başlamıştı. Kaçabileceğini düşünemiyordu ama eğer çok zor durumda kalırsa deneyebilirdi. Ne de olsa askerliğini bir süvari piyade olarak yapmıştı ve çok zorlarsa kendisini, eğitimde öğrendiklerini tekrar

hatırlayabilirdi.
Oğuz, Karabey'e baktı. Çok uzun süredir beraberdiler. Artık bakışlarından, en basit hareketlerinden ne düşündüklerini anlayabiliyorlardı. Bill'in kaçmayı düşündüğünü fark etmişti Oğuz, Eimdi Bili Fowley'in tam yanında oturan Karabey'e dikkatli olmasını söylüyordu. Aldığı yanıt basitti, kendinden emin bir sırıtış...
Çekik, mavi gözlü Oğuz, kanepenin başına geldi. Bili Fowley, garip bir rahatlık içine girmişti. Sanki olan biteni kabullenmiş ve Eimdi bu sayede karşı tarafı sıkıştırmak istiyor gibiydi. Alnında bi-


iken ter tanelerinin kurumaya başlaması da zaten bunun bir göstergesiydi-
"Bili Fowley, sizi bulmamızı sağlayan ilk ipucu işte buydu." Cebinden küçük plastik torbayı çıkarttı, içinde metal askeri kimlik vardı. Bili Fowley, kayıtsız kalmaya çalışarak ama tereddütlü bir biçimde torbayı aldı, kimliği içinden çıkartıp baktı. Evet, bu kendi kimliğiydi. O günü tekrar hatırlamaya başladı. Evine girdikleri Türk subayları öldürmüş ve yüklüce de para çalmışlardı. Ve evet, hatırlıyordu, kadının kocasını öldürdükten sonra evden çıkmış ve aşağıda kendilerini bekleyen Humvee'ye binerek uzaklaşmışlardı. Araç uzaklaştıktan sonra Bili Fowley, metal kolye kimliğinin kopmuş olduğunu fark etmişti. Bir an geri dönmeyi düşünmüşler ama sonra bundan vazgeçmişlerdi. Eğer o gün geri dönselerdi Bölüm 18 ile karşılaşıp hayatlarını kaybedeceklerdi. Askeri birliğe döndüklerinde ise komutanlarına kaybolduklarını rapor etmişler ve soruşturmadan sıyırmışlardı.
"Bunun benim olduğunu kabul ediyorum. Ve eğer bunu bulduysanız, sanırım beni neyle suçladığınızı da biliyorsunuz."
Oğuz başını salladı. Yüzünde kederli bir ifade vardı. Aylardır Amerikan topraklarında kalmışlar, takım arkadaşlarından ayrı ayrı araştırmalarını sürdürmüşler ve bu arada pek çok belaya bulaşmak zorunda kalmışlardı.
"Bay Fowley, ben bir savaşçıyım. Düşmanıma her zaman saygı duydum. Ama savunmasız ve savaşçı olmayan subaylara yaptıklarınız kabul edilebilir bir Eey değil." Oğuz'un kelimeleri vurguluydu, içinde pek duygu barındırmıyor gibiydi. Kendi takımı bile onun bir insan olmadığını düşünüyordu. "Humanoid" (insan-robot karışımı) demekten zevk alıyorlardı ona.
Bili Fowley, aslına bakılırsa Oğuz'un ne söylediğini dinlemiyordu bile. Bu pislikler hep böyle, diye düşünüyordu. Önce gelip kendisine nasıl da adaleti sağlayacaklarını söylerler ve sonra da silahı çekip adamı vururlardı. Fowley, Hollywood klişelerinin dünyanın her yerinde taklit edilmesinden nefret ediyordu. Bununda da bir

farkı olmayacaktı. Birazdan silahı çekip onu mıhlamaktan başka bir Eey yapmayı düşünmediklerine emindi.
Oğuz, odanın içinde huzursuz biçimde dolaşmaya başladı. Evdeki eşyalara bakıyordu. Ortadoğu'dan alınmış turistik eşyalar çarptı gözüne, güldü kendi kendine. Her Eeyi turistik bir havada yapma becerisine sahipti bu adam.

Bili, yan gözle kapıya baktı. Kapının önünde çantalar vardı. Içlerinde silah olduğunu anlayabiliyordu. Bu herifler, kahrolası garip askerlerdi. Kendi silah dolabına baktı. Uzaktı. Kendisine ukalalık taslayan adam sırtını dönmüştü. Fowley, fazla zamanının kalmadığını biliyordu. Yeniden terlemeye başladı. Oğuz, tekrar adama doğru döndü. Bu arada Karabey, çok fazla ilgilenmiyordu yanındaki Amerikalı ile.
Kendilerine ne kadar da çok güveniyorlar, diye iç geçirdi Bili. Gözleri yuvalarında dönmeye başladı.
"Bu nedenle Bay Fowley, sizin bir savaş suçlusu olduğunuzu düşünüyoruz. Bu arada diğer arkadaşlarınız da sizinle aynı sebeple suçlu bulundu ve idama mahkûm edildi. Cezalarını kısa süre önce infaz ettik. Eğer Eimdi söyleyecek bir Eeyiniz yoksa sizin cezanızı da infaz edip gitmek istiyoruz. Bir sorun yoktur umarım."
"Hah..." Bili Fowley kendini tutamıyordu. Gerçekten de komik bir durumdu. Türk'ün biri, burada durmuş, savaş sırasında öldürdüğü birileri nedeniyle yıllar sonra gelip onu vuracağını söylüyordu.
"Hah ha ha ha... Tanrım... Hadi vur beni. Pislik herif. Yaşamayı çok sevdiğimi falan mı

zannediyorsun ha? Hadi ne duruyorsun, vursana beni!"
Karabey, Bill'in konuşmalarından hoşlanmamıştı. Sert bir tokat vurdu kafasına.
"Sus be adam!"
Bili Fowley acı içinde kafasını iki kolu arasına aldı. Karabey'in elinin ne kadar ağır olduğunu o zaman anlamıştı.
Başı elleri arasındayken aniden kalkarak kanepenin arkasına

düştü, sonra hızla kapıya doğru koştu. Kendisinden beklenmeyecek kadar atik davranmıştı doğrusu. Her Eey saniyeler içerisinde oluyordu. Çıkarken, kapının önünde duran çantalardan birisini kaptı. Oğuz ve Karabey, hiç kıpırdamadılar. Attila zaten yemek masasında, olan biteni seyreder gibi duruyordu. Kimse onun,çok gizli bir operasyonun parçası olduğuna inanamazdı. Arkadaşları bile bazen ondan Eüphe ediyordu. Oğuz, canını kurtarmaya çalışan adamın arkasından sert bir bakış fırlattı. Az sonra duyacağı Eeyi biliyordu: Fowley'in bağırtısı.
"Aaahhhh......"
Düşündüğü gibi olmuştu. Fowley'in çığlığı sokakta yankılandı. Bu iyi bir Eey değildi. Oğuz, onu konuşturup bilgi almak istiyordu. Birisi vardı henüz yakalayamadıkları. Katillerden birisi kayıptı ve nerede olduğu bilinmiyordu. Fowley'in onun yerini bilebileceğini düşünmüştü ama işler kontrolden çıkıyordu. Onu bir an önce öldürmek zorundaydı, bir anda karar verip ok gibi fırladı. Kapının dışındaki durum gerçekten de korkunçtu. Kendine hakim olmalıydı. Caddeden geçen bir polis ekibi Eimdi tam sokağın ortasında durmuştu. Polisler, silahları çekili vaziyette arabalarını siper almışlardı. Tuğrul ve Cem ise Fowley'i yakalayıp sıkıca tutmuş ve merdivenin hemen yanındaki büyük saksının arkasına saklanmışlardı.
Polis onları Fowley'i yakalarken görmüş olmalıydı. Oğuz, kapının önüne çıktığında polisler onu da gördü. Teslim olmaları için bağırmaya başladılar. Tansiyon her saniye katlanarak artıyordu. Bağırışlar üzerine Attila ve Karabey de dışarı fırlamıştı. Beş adamın Bili Fowley'i kıskıvrak yakaladığını gören Amerikalı genç polisler Eaşırmışlardı. Ama Oğuz onların ne yapacağını çok iyi biliyordu. Birazdan yardım isteyecekler ve burayı bir sürü silahlı adamla dolduracaklardı.
Evin içinde dolaşmaya başladı. Bu onun tehlikeli bir plan yaptığına işaretti. Karabey, deneyimlerinden biliyordu bunu. Ve her Eeye hazırdılar. Attila çoktan çantasını açmış, silahlarını hazırlıyordu.

Bir dakika içerisinde tam donanımlı bir komandoya benzeyecekti Üzerinde iki tabancası sağ ve sol yanında asılıydı. Çelik yeleğini üzerine geçirdikten sonra göğsüne el bombaları ve

yedek Earjörleri takacaktı. M- 16'nın özel savaş birimleri tarafından kullanılan bir versiyonuydu elindeki, üzerinde lazer işaretleyici bulunan, çok özel bir silahtı.
Karabey de Attila gibi yapmış ve silahlarını üzerine geçirmeye başlamıştı. Tuğrul ve Cem ise hareket edecek durumda değildi. Eğer kıpırdarlarsa genç polisler heyecana kapılıp ateş açabilirdi.
Oğuz, kararını vermiş ve silahlarını hazırlamaya başlamıştı. Çantasındaki kıyafetlerini de çıkartıyordu. Karabey, onun geceyi açıkta geçirmeye karar verdiğini anladı. Attila'yla bakıştılar. Hiç de istedikleri bir Eey değildi bu ama komutanın kararma uymak zorundaydılar. Onlar da gece dışarıda kendilerini soğuktan koruyacak kıyafetlerini giymeye başladılar. Bir dakika sonra siyah gortex kıyafetleri, siyah botları ve siyah bereleri ile bedeninin her yanında ayrı bir silah olduğu izlenimi veren üç korkutucu adam çıkmıştı ortaya.
Açık duran kapının aralığından yerde yatmış Bili Fowley'i kıskıvrak tutan Tuğrul ve Cem'e baktılar. Her ikisi de arkadaşlarının tam donanımlı hale geldiğini görünce az sonra olacakları anlamıştı. Tam anlamıyla bir kıyametin kopacağını hissedebiliyorlardı. Birbirlerine bakıp hınzırca gülümsediler.
Bili Fowley de onlara bakıyordu. Az önce polisi gördüğünde yüzüne yerleşen umut ışığı kaybolmaya başlamıştı. Bu adamların ne polisi ne de başka kimseyi taktığı vardı.
"Çocuklar, Bili Fowley'e elveda demeye hazırlanın. Birazdan o polisleri halletmemiz gerekiyor. Hemen mezarlığa doğru gideceğiz" diye seslendi Oğuz.
Tuğrul ve Cem, anladık, der gibi başlarını salladılar. Bili Fowley'i ayağa kaldırıp arkasına geçtiler. Onlara ayağa kalkınca polisler çılgın gibi bağırmaya başladı.

"Durun, kımıldamayın, yoksa ateş ederiz.!!!".

Kimsenin onların uyarısına aldırmadığını görünce beklemeye başladı polisler. Karşılarındaki adamlar silahlıydı. Henüz içeride hazırlanan diğerlerinin ne ölçüde silahlı olduğu konusunda bir fikirleri de yoktu. Yoksa orada durup öylece yardımın gelmesini beklemezlerdi.
Tuğrul ve Cem kendi çantalarını açıp siyah kıyafetlerini giymeye başladılar. Oğuz, Bili Fowley'in kolundan tutmuş, pençe gibi yumruklarını sıkmıştı. Adam az sonra olacakları anlamıştı. Ölüm kapanında olduğunu biliyordu artık. Bu kapandan çıkışının neredeyse imkânsız olduğunu da. Psikolojik olarak ölüm korkusu çizgisini aşmak üzereydi, çünkü artık yaşaması mucizeydi.
Oğuz'un gözlerinin içine bakmaya başladı. Gözbebeklerindeki büyüme küçüldükçe Oğuz'un harekete geçmek için enerji topladığını hissetmeye başlamıştı. Fazla uzatmaya gerek yoktu.
Tuğrul ve Cem simsiyah özel donanımlarını üzerlerine geçirmişler ve silahlarını omuzlarından sallanır hale getirmişlerdi.
Oğuz, belindeki 9 mm parabellum tabancayı çıkarıp Bili Fowley'in başına doğrulttu. Aklında, sadece ölen subayların cesetleri vardı. Bunu onlar için yapacaktı.
Evin önünden geçen yolda arabalarını durdurup siper almış olan polisler heyecanlı telsiz konuşmalarının arasında uzaktan duyulmaya başlayan siren seslerine dikkat kesilmişlerdi. Özel eğitimli polis timi SWAT'ler de yardıma geliyordu.
Bu sırada evden bir patlama sesi duyuldu.
Dışarıdan bakıldığında, evin perdelerinde beliren gölgelerin birinden kalıcı bir leke Eeklinde bir Eeyler fışkırdı perdeye. Polisler bunun ne olduğunu anlamışlardı. Birileri Bili Fowley'in hakkında idam kararını infaz etmişti, bu genç görevli, üzüntü ile içeriye baktı. Sonra tekrar eve döndüler.
Kapıdan çıkan karaltıların ne olduğunu anlayamadılar ilk önce. Simsiyah kıyafetleri içinde ve otomatik tüfekleri ellerinde kendilerine doğrultulmuş beş adam onlara yaklaşıyordu.
Yüzlerinde ölümcül bir Eaşkınlık vardı genç polislerin.


Elleri titremeye başladı. Şimdiye kadar hiçbir kimseye ateş etmemişlerdi. Bu onlar için bir dezavantajdı, ama karşılarında sıradan silahlı insanlar yoktu. Neredeyse tam donanımlı bir müfreze üzerlerine yürüyordu.
Oğuz kaskatı kesilmişti; Bölüm 18'in diğer askerleri de hemen ateşin arkasında tek sıra halinde ilerliyordu. Komutanlarının üzerinde kurşun geçirmez yelek de vardı. Oğuz polislerin onlara ateş edemeyeceğine bahse girmişti, o ana kadar haklı görünüyordu.
Genç polislerden biri yaklaşan siren seslerinden cesaret alarak silahının tetiğini çekti. Mermi, Oğuz'un tam göğsünde patlamıştı.
Bu polislerin hayatlarında yaptıkları en büyük hata olmalıydı. Oğuz merminin etkisiyle yere serilirken hemen arkasında duran Karabey, özel yapım M-16'sını iki kez arka arkaya ateşledi.
Kasabanın iki yeni genç polisinin kafalarına saniyede 925 metre hızla çarpan 4 gram ağırlığındaki yarı alüminyum kaplı, ucu çelik mermiler, kafataslarının içinde parçalara ayrılmıştı. Mermilerin etkisini fazla hissedememiş olmalıydı her iki polis de.
Artık yerde bir kan birikintisinin ortasında yatan iki bedenden ibarettiler. Kasabadaki polislik görevlerine beraber başlamışlar ve ne Eanstır ki beraber bitirmişlerdi.
O andan sonra Bölüm 18 askerleri tamamen profesyonel bir düzen içinde karanlığın içine daldı. Hedefleri belliydi. Mezarlığa gitmek, gözlerden kaybolmak ve sonrasında izlerini kaybettirerek yeni görevleri için Istanbul'daki gizli iletişim karargâhlarını aramak.
Yapacakları her Eey kafalarında hazırdı ancak bu o kadar kolay olmayabilirdi. Çok yakınlarına gelmiş olan iki polis otomobili ve içinde özel eğitimli SWAT timinin bulunduğu koyu mavi minibüs, en az 15 donanımlı ve eğitimli polisle mücadele etmeleri gerekiyordu. Yorun karşısında evlerin bahçesinden geçip hızla arkasındaki ağaçlık alana daldılar, mezarlık hayli büyüktü ve orada izlerini kaybettirebiürlerdi. En azından öyle olması gerekiyordu.
Florida'nın karanlık gecesinde, bulutların arasında başını uzatan

ay, yeryüzünü az da olsa aydınlatabiliyordu. Bölüm 18 için iyi bir Eey değildi bu, saklanmaları daha zordu ay ışığında.
Yardım için çağrılan polisler olay yerine vardıklarında önce yerde yatan iki polisin cesedi ile Eoka girdiler. Sonra evin içinde kafası paralanmış bir sivilin ki ile. Ve her Eeye rağmen olayla aynı anda yemek yenmiş gibi masanın üzerinde duran tabak ve bardaklarla.
Olayı gören birkaç kişinin söyledikleri, kısa süre içinde ne kadar zorlu bir olayla karşı karşıya oldukları konusunda onlara ipucu vermişti.
Ancak yine de geceleyin siyah giysili ve otomatik silahlı 5 adamın peşine hemen düşmek çok mantıklı olmayabilirdi.
Dakikalar sonra, burnunda projektör ışığı olan bir helikopter bölgede dolaşmaya başlamıştı. SWAT timi ve polisler de siyah giyimli adamların peşine düşmüşlerdi.
Oğuz, ağaçlık bir bölgeye geldiklerinde hemen siper almalarını işaret etti eliyle. Helikopterin sesini duymuştu. Eğer görülürlerse helikopteri düşürmeleri gerekirdi. Olayın daha fazla büyümesini istemiyordu. Bir an önce bu cehennem kazanından çıkmaları gerekiyordu. Görevin devamı için bu zorunluydu.
Helikopter, üzerlerinden geçip gittikten sonra tekrar koşmaya başladılar. Çok fazla dikkat etmiyorlardı etraflarına, zaman yoktu ve arkalarında görgü tanığı bırakıyor olmalıydılar.
Mezarlığa ulaşıp geriye dönüp baktıklarında uzun bir yolu rekor hızla koşmuş olduklarını görüp Eaşırdılar. Ağaçlarla kaplı, büyük bir mezarlıktı burası.
Bölüm 18'in hızlı askerleri, mezarlığın bir ucuna doğru süzüldü. Şimdi ağaçiar hayli sıklaşmıştı. Artık daha rahat hareket edebilirlerdi. Ancak rahatlığın düşüncesi bile akıllarından geçtiği anda, bunun çok uzun sürmeyeceğini anlamışlardı. Hayli uzak bir mesafede başka gölgeler gördüler. Ve eğer profesyonel algıları onları yanıltmıyorsa gördükleri gölgelerin ellerinde silahlar da vardı.

"Sessiz, çok sessiz olun. Bizi bu kadar çabuk takip etmiş olamazlar.


Eğer öyleyse Eu anda etrafımız sarılmak üzere. Ve buradan çıkamayız" dedi Oğuz diğerlerine.
Diğerleri birbirlerinin yüzüne baktı, bunun çok da önemi yoktu. Zaten hiç olmamaları gereken bir yerdeydiler, olmaması gereken bir olayla karşılaşmayı da o kadar kafalarına takmayacaklardı.
Oğuz, Karabey ve Attila'ya sağ tarafı işaret etti. Ter içindeki iki asker, kafalarını sallayıp hemen ağaçların arasında kayboldu. Tuğrul ve Cem'e de sol tarafı gösterdi. Kendisi doğrudan gölgelerin üzerine doğru gidecekti ve eğer mümkün olursa ilk teması gerçekleştirmek istiyordu.
Bir kedi sessizliğinde ilerlediler gölgelere doğru. Oğuz onlara çok yaklaştığında, aslında fark edilmemiş olduklarını anladı. Bir an için hata yaptığı duygusu kapladı içini ama kendisini çabuk sıyırdı bu duygudan.
Diğer iki grup ile göz temasındaydı sürekli. Birbirlerini anlayabiliyorlardı. Hedefledikleri yere yaklaştıkça, sesleri duymaya başlamışlardı. Birileri daha bulunuyordu mezarlıkta saklanma amacıyla. Evet, bu mezarlıkta saklanmak için bulunan sadece onlar değildi. Oğuz bu ironik durum karşısında neredeyse gülecekti.
Sesleri dikkatle dinledikleri zaman, konuşulan dilin ingilizce değil, bir Asya dili olduğunu hemen anladılar. Oğuz, duyduğunun Çince olduğuna yemin edebilirdi. O kadar da garipsemediler durumu. Amerika, Çinlilerin ikinci vatanı sayılırdı.
Mezarlığın içinde küçük bir alana sığışmış dört Çinli, etraflarının sarılmış olduğunu anladığında çok geçti. Bölüm 18'in askerleri silahlarını birer Çinli'nin başına dayamıştı bile çoktan.
Ay işığmda birbirlerini çok iyi görebiliyorlardı içgüdüsel biçimde orada bulunma nedenlerinin benzer olduğunu anlamışlardı. Çinlilerin hepsi sivil kıyafetliydi ama profesyonel Rus yapımı, özel kuvvetlerde kullanılan otomatik tüfek taşıyorlardı. Dürbünleri ve yüzlerinde ayakkabı boyası ile yaptıkları belli olan maskeler vardı.
"Hepiniz sakin olun. Bu adamların burada ne aradığını öğren-

meye çalışalım. Sanırım kaçak birileri ile karşı karşıyayız" dedi Oğuz.
"Allah'ım, bu belalı yerde tek ihtiyacımız olan Eey, bizim gibi polisten kaçan Çinlilerdi" diye yakındı Attila. Grubun içindeki en kısa kişi olarak Çinlilere yakın görünüyordu.
Karabey, kımıldama belirtisi gösteren Çinli'nin kafasına namluyu iyice yapıştırdı.
"Karate biliyor olabilir" dedi Oğuz, gülerek.
"Hadi ordan" diye cevap verdi Karabey.
Oğuz eliyle Çinlilere yere yatmalarını işaret etti. Hemen oydular bu emre, hatta o söylemeden silahlarını da bıraktılar.
"Bu adamlar ya çok uysal ya da gerçekten ne yaptıklarının farkındalar" dedi Oğuz. Gece karanlığına gömülmüş saklanan kısa boylu adamlara karşı saygı uyanmaya başlamıştı içinde. Bu tamamen kişisel ve profesyonel bir duyguydu. Içinden bir ses onlara yakınlık duygusu yaratıyordu, kendi bölgelerindeki Türklere iyi davransalar bazı Eeyler değişebilirdi. Bu duygusunun nedenini anlamalıydı.
Onlarla nasıl anlaşacağım bilmiyordu. Çok çabuk davranmalıydılar.
"Oğlum Attila, nasıl konuşacağız.bu adamlarla?"
"Ne bileyim Oğuz, bu heriflerin dllnden anlamam."
"Bir Çinliler eksikti...."
"Hay, Çinlilerin..."

Oğuz'un yüzü yanmaya başlamıştı. Zamanın daraldığını biliyordu. Burada durmuş dört Çinli ile nasıl konuşacaklarını düşünürken her yanlan polisle doluyordu. Bir an önce daha uzağa gitmeliydiler.
"Ingilizce konuşabilirim" dedi Çinlilerden birisi. Oğuz'un yüzü aydınlanmıştı.
"Neden daha önce söylemedin, Allah'ın belası herif?"
"Sormadın ki..." Çinli, otoriter ve kızgın bir tonda bağırdı.
Oğuz Eaşırmıştı. Adamın kafasına bir silah dayalıydı ve bu halde bile kendine güveni had safhadaydı. Onun davranışlarından,

bir profesyonel olduğu sonucuna varmıştı. Bu düşünce içini titretti. Kendileri gibi profesyonellerin Amerikan toprağı üzerinde ne işi vardı? Bölüm 18'in çok geçerli ve adil bir görevi vardı, savaş suçlarının cezasını veriyorlardı ama bu Çinliler burada ne arıyordu?
Şakağına 9 mm Baretta'nın soğuk namlusu dayanmış haldeyken serinkanlı durmaya çalışan Çinli, Oğuz'un kafasının karıştığını anlamıştı. Aralarında daha ilk saniyeden itibaren bir duygu ağı gelişmişti.
"Daha ne kadar burada duracağız?" dedi Çinli, gayet emin bir sesle.
"Oğuz komutanım, bu adam kendine çok güvenmiyor mu sizce?"
"Sus Tuğrul, bir saniye..."
"Evet, anlat bakalım...Neden buradasınız?"
"Hey, bunu ben de merak ediyorum. Peki siz neden buradasınız?"
Oğuz sinirlenmeye başlıyordu. Şişen Eakak damarları bunun için yeterli kanıt oluşturmalıydı ama Çinli'nin bunu anladığı yoktu. Diğer üç Çinli ise konuşmaları hiçbir Eekilde anlamıyor gibi bakıyordu.
"Bana bak adam, kafasına silah dayalı olan sensin. Eğer konuşmazsanız arkamızda iz bırakmayı düşünmüyoruz."
"Tehdidin yeterince güçlü değil." Bunu söyleyip ardından da pis pis sırıtmıştı Çinli. "Benim adım Wu... Sadece Wu de... Diğerlerinin ismi önemli değil. Zaten Wu da benim gerçek ismim değil." Yüzü hâlâ gülüyordu.
Oğuz, karşısında sakince gülümseyen Çinli'nin konuşmalarını deşifre etmeye çalışıyordu. Sıradan suçlular ya da kaçaklar değildi bunlar. .
Bölüm 18'in peşine düşen kasaba polisi, çoktan FBİ'a haber vermişti bile. Birkaç saat sonra Cocoa kasabası ve civarı tam anlamıyla güvenlik çemberine alınmış olurdu.
Mezarlığın bir kilometre kadar güneyinde dolaşan helikopterin sesinin geldiği tarafa ye aydınlatma ışığına baktı Wu.
"Bu adamlara ne yaptınız siz? Sanırım başınız büyük belada.

Hemen bana kim olduğunuzu söyleyin. Belki bu delikten beraber çıkabiliriz. Çünkü sizin

yüzünüzden bizim de görevimiz tehlikeye girdi."
"Ne görevi?" Oğuz, Bölüm 18 üyelerine baktı, aklına gelenleri birleştirdiğinde resim oluşmaya başlamıştı.
Karabey atıldı:
"Oğuz, bu adamlar burada bir görevden bahsediyor. Dört tane eğitimli ve sportmen görünüşlü, üstelik otomatik silahlı Çinlinin bir görevi varsa bu, onların casus olduğu anlamına gelir."
Oğuz, Karabey'in gözlerinin içine baktı, sonra diğerlerine döndü. Attila, Cem ve Tuğrul ona, Çabuk olmalıyız, der gibi bakıyordu.
"Tamam Wu... Artık pek bir önemi yok. Biz Kazakistanlı bir işadamının borcunu tahsil etmeye geldik. Onu öldürmek zorunda kaldık. Ve işte görüyorsun durumumuzu..."
Bölüm 18, Oğuz'un iyi bir yalancı olmadığını düşünüyordu. Çinli'yi kandırmaya çalışıyordu ama bunun işe yaradığından emin değillerdi.

Wu'nun yüzünde, artık alıştıkları alaycı ifade belirdi. "Gerçekten kötü bir yalancısın. Sizin Türk olduğunuzu anlamadığımı mı sanıyorsun Oğuz...?"
Oğuz, isminin de öğrenilmiş olmasından memnun değildi. Ama ok yaydan çıkmıştı artık.
"Tamam seni küçük Çinli, biz Türk'üz... Özel bir birlik... Burada bazı gizli işlerimiz var... Ve bunlar seni hiç ilgilendirmez, bundan sonra da ilgilendirmeyecek."
Wu'nun yüzünde sert ve soğuk bir ifade belirdi:
"Sanırım saklayacak bir Eey kalmadı. Şu anda etrafımız hızla sarılıyor... Ve aslına bakılırsa bizim de burada olmamamız gerekiyordu, îEi batırdık ve kaçarak buraya geldik. Yalnız henüz kimse bizden haberdar değil. Otel odasında öldürdüğümüz, bizim adımıza casusluk yapan FBİ ajanının cesedi bulununcaya kadar yani."
Oğuz'un başından aşağı kaynar sular döküldü. Işler gitgide berbatlaşıyordu. Kendisini ve takımını büyük bir kapanın içinde gibi hissetti.

"Beyler, Eu anda Çin Askeri Haberalma Teşkilatına (MID/PLA) bağlı olarak çalışan bir askeri istihbarat timi ile karşı karşıyasınız."
Wu, sözlerini tamamlayıp, yakalandığından beri takındığı sinir bozucu olmaya başlayan alaycı yüz ifadesine döndü.
Bölüm 18, ne yapacağını bilemiyordu. Çok büyük bir işin ortasında kalmışlardı. Buna karışmayı kesinlikle istemiyorlardı.
"Peki burada ne yapıyordunuz? Halinize bakılırsa çok önemli bir iş üzerindeydiniz" dedi Oğuz, bir an önce olayın iç yüzünü öğrenmeliydi. Belki o zaman kendi kimlikleri ile ilgili doğru bilgi verirdi... Belki...
"Bak, Oğuz..." Bir süre düşündü Wu, sözlerini tartmaktan çok bir kerede anlaşılabilmesini sağlamaya çalışıyor gibiydi. "Kennedy Uzay Üssü'nde çok önemli bir fırlatma gerçekleştirilecek. Mart'ın 12'sinde. Daha önce de aynı içerikte iki fırlatma yapılmıştı. Dünya basınına bu fırlatmanın bilimsel bir araştırma olduğu ile ilgili bilgi verildi. Biz işte bu fırlatmanın içeriğini öğrenmeye çalışıyoruz. Ancak bize bilgi getiren FBİ ajanının, karşı casusluk yaptığını anladık. Bunu nasıl anladığımızı sakın sorma. Onu öldürdük. Ancak elimizde, önceki gün başka bir kontağımızdan aldığımız bir belge daha var. Bu belgede uzay üssündeki fırlatma ile ilgili gizli bir plana dair bir not olduğu söylendi."
"Peki notta ne yazıyor, okumadınız mı?" Oğuz, Wu'yu dinlerken bütün olan biteni anlamaya çalışıyordu ama aniden beynine yüklenen bilgileri birbirine bağlayamıyordu.
Wu, Oğuz'un yüzüne baktı. Birden gözleri yana doğru kaydı ve kocaman açıldı. Oğuz, saniyenin onda biri kadarlık bir sürede olanı anladı. Konu, savaşçı içgüdülere geldiğinde az bulunur özelliklere sahipti çünkü.
"Yatın!" diye bağırdı Oğuz. Bölüm 18 kendisini hızla yere atarken Wu da yere yuvarlanmıştı. Üzerlerinden geçen mermilerin sadece vızıltılarını duyabilmişlerdi.


Onlara ateş edenler, susturucu takıyor olmalıydı. Çinlilerin geldiği yönden açılmıştı ateş ve Wu da o yöne bakmıştı zaten.
Oğuz, ateş edenlerin kendileri arayan polisler olmadığına emindi neredeyse. Wu'nun yüzüne baktı, ifadesinden, aklından geçenin doğru olduğu teyidini almıştı.

Açılan ateşin yoğunluğu artmaya başlamıştı. Birkaç noktadan çok seri makineli tüfek atışı yapılıyordu ama çıkan ses neredeyse hiçe yakındı.
Yerde yatan askerlerin etraflarındaki ağaç dalları paramparça olmuştu ve gövdeleri de yüksek kalibreli, muhtemelen 7,62 mm olduğunu tahmin ettikleri mermilere daha fazla dayanamayacak gibiydi.
"Atış serbest!!"

Oğuz'un emri, Bölüm 18'in beklediği Eeydi. Hemen silahlarını seriye ayarlayıp nişangâhlarını rayına yerleştirdiler. Wu, simsiyah giysiler içindeki Türkleri hayranlıkla izliyordu. Oğuz'la göz göze geldiler, hemen ardından Çinliler de silahlarını alıp belirleyebildikleri noktalara doğru ateş etmeye başladılar. Onlar da susturucu takmıştı.
Mezarlık bir anda yüzlerce merminin sıkıldığı, fakat sadece havayı yaran vızıltıların duyulduğu, garip bir yere dönüştü.
Karşı tarafın kim olduğu hakkında en ufak bir fikirleri yoktu ama onlar da Eaşırmış olmalıydılar. Mezarlığın uzak ve karanlık noktasından bağırtılar geliyordu. Dört Çinli ile karşılaşmayı beklerken bunun iki katı silahlı güçle yüz yüze gelmek bekledikleri bir Eey olmasa gerekti.
Oğuz bu yoğun ateşe fazla dayanamayacaklarını anladı. Birer birer vurulmaları an meselesiydi. Hemen ayrılıp dağılmaları gerekiyordu.
Bölüm 18, ince ama gırtlaktan gelen bir haykırışla irkildi. Çinlilerden ikisi aynı anda vurulmuştu. Ateş edenlerden birisi iyi bir açı yakalamış olmalıydı, bir anda harcamıştı iki küçük adamı. Wu'nun yüzü öfke ile buruldu. Silahındaki mermileri birkaç saniye içinde


mezarlığın karanlıklarına doğru sıktı. Hiçbir sonuç almadan... Bu mermiler, arkadaşları için birer saygı atışı yerine geçmişti.
Oğuz ona saygı duydu. Bunu hak ediyor olmalıydılar. Bölüm 18'ten bir kişiyi bile bu saçma çatışma içinde kaybetmeyi göze alamazdı. M-16'yı karanlığın içine doğrulttu. Gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi iyice. Mermilerin parıltıları bunu engelliyordu ama bütün dikkatini topladı ve hiçbir Eeyin bu konsantrasyonunu bozmasına izin vermedi. Başının birkaç santim üzerinden geçen mermilere bile aldırmıyordu. Bir ara Attila, başını kaldırıp ona bakmıştı. Attila'nın avını parçalamaya hazır bir leopar gibi karanlığın içine baktığını görünce umut dolmuştu Oğuz'un içi.
Oğuz'un silahı ardı ardına patladı. Mezarlığın öte tarafından canhıraş bir feryat yükseldi. Bunu bağrışlar, küfürler ve daha çok mermi izledi. Birini vurmuştu Oğuz.
Ancak durum kötüye gidiyordu. Şimdi tam arkalarından gelen bir polis otosu kalabalığını görebiliyorlardı. Üzerlerinde dolaşan helikopterlerin sayısı üçe çıkmıştı. Birisi de çok iyi tanıdığı Kara Şahin'di. Belli ki birazdan ağır silahların sesleri duyulmaya başlanacaktı.
Silahını gökyüzüne doğrulttu, onları uzaklaştırmalıydı. Biraz zamana ihtiyaçları vardı. Karşı ateş riskine rağmen yapmalıydı bunu. Karşı ateş, 30 mm'lik gatling topu olabilirdi ve bu, ölüm anlamına geliyordu.
Dikkatli biçimde Kara Şahin'in pilot mahalline nişan aldı. Tek bir mermi sıktı. Pilot kabin camının patladığını gördü. Ve helikopter, sert bir hareketle mezarlığın üzerinden uzaklaştı. Yüz metre kadar ötede tekrar asılı duruma geçti.
Oğuz, az ileride, başından kan sızan Wu'ya baktı. Acı içinde olmasına rağmen sesi çıkmıyordu. Ancak az önceki kadar sık ateş açmadığını fark etmişti. Wu'nun gücü tükeniyordu.
Hemen yanından bir başka çığlık geldi. O tarafa bakmak istemedi Oğuz, bir anda karanlık bir perde indi gözlerine. Tansiyonunun düştüğünü hissediyordu. Buna dayanamazdı. Dayanabilirdi belki ama dayanmak istemiyordu.


Başını birkaç mezar taşı ötesinde yatan Cem'e çevirdi. Tuğrul'un, Cem'in başını tutmuş göğsüne doğru bastırdığını gördü. Seslerin birbirine karıştığı, çığlıkların havada dans eder gibi birbirine dolaştığı bir andı. Sanki uçuşan mermilerin havada yavaş çekim gidişlerini görüyor gibiydi. Çelik uçlu mermi çekirdeklerinin havada kuyruklarını sallayarak gittiklerini bile

görebiliyordu. Az önce girdiği hal nedeniyle algısı normal bir insanın algısının çok üzerinde

keskinleşmişti. Oğuz, Vietnam'da, baskı altında iken algının "insanüstü" diye nitelendirilebilecek seviyeye çıkarılabilmesi ile de ilgili uzun bir eğitim almıştı, dış görünüşleri ile sadece basit birer köylü olan hocalarından. Ve Mien, onlar içinde Oğuz'u en iyi anlayandı.
Tuğrul, bir an sonra Oğuz'a döndü, gözünden yaş geliyordu. Oğuz, onun Cem'den hayat belirtisi almadığını anladı. Bedenindeki bütün sinirlerin karıncalandığını, kollarının uyuştuğunu hissetti ama gitgide artan öfkesi nedeniyle damarlarını işgal etmeye başlayan adrenalin, bütün bu zayıflık belirtilerini hızla tam tersi yönde geliştiriyor ve Oğuz'u bir çıtadan daha gelişmiş reflekslere sahip bir hayvana çeviriyordu.
Oğuz, Cem'in öldüğünden emin oldu. Tuğrul'un durumu bunu gösteriyordu. Tuğrul silahının başına dönmüştü ama attığı noktalara bakmıyordu bile. Tamamen hafızasının etkisi altında olduğu belli oluyordu. Bu bir süre sonra onun da dikkatsiz davranmasına ve ölmesine neden olacaktı. Her ikisi de çok iyi askerlerdi, en özel Eartlarda savaşmışlar ve en iyi eğitimi almışlardı ama yıllar süren kesintisiz görevleri, genç yaşları ve deneyim eksiklikleri ile birleşince ölümcül sonuçlar doğuruyordu.
Birden ayağa fırladı Oğuz. Onun fırladığını gören Attila ve Karabey Eaşırmıştı. Biraz ötede genişçe bir mezar mermerini siper almışlar, gördükledikleri gölge hedeflere ateş ediyorlardı. Gece görüş dürbünlerinin de çok işe yaramadığı ortaya çıkmıştı. Aslında bunun tek bir sebebi vardı, o da pilleri uzun süredir değiştirmemeleri idi. Bunu kabul etmek zorundaydılar. Hata yapmışlardı.

Ayağa fırlayan Oğuz'un birden hızla koşmaya başladığını gördüler. Her Eey birkaç saniye içinde oluyordu. Çinli Wu bile Eaşırmıştı bu işe. Oğın sanki havada uçuşan mermileri teker teker izliyormuş gibi zigzaglar çizerek koşuyordu. Ağaçları kendisine siper ederek karanlığın içinde kayboldu. Birden koştuğu yönden yapılan çılgın seri atışların sesi gelmeye başladı. Garip sesler çıkaran kişi Oğuz olmalıydı. Bölüm 18, kendilerine doğru gelen mermilerin birden azaldığını, hatta hiçe yakın olduğunu fark etti. Birkaç vızıldama ise büyük ihtimalle Eimdi tamamen siyah bir mezar denizi içinde süren boğuşmadan seken mermilerin sesi olmalıydı. Karabey ve Attila hızla sürünerek Tuğrul'un yanına gitti ve Cem'e baktılar. Mermi, Cem'in boynundan girmiş ve yukarı doğru yön değiştirerek beynine saplanmıştı. Yeni biçilmiş çimenlik alan, Cem'in kanı ile dolmuştu. Onun için yapacak bir Eey yok gibi görünüyordu.
"Karabey! Çabuk buraya gelin."
Oğuz'un sesiydi bu. Çatışma bir anda sona ermişti. Bölüm 18 hemen ayağa kalkıp sesin geldiği yöne doğru gitti. Tuğrul, Cem'i omzuna almıştı. Wu ve sağ kalan Çinli de silahlarına sıkı sıkıya sarılı halde diğerlerinin peşinden gitti. Artık ayrılamazlardı. Mezarlığın etrafı polis ve FBI ajanı dolu olmalıydı. Belki de bütün televizyonlarda gösteriliyorlardı.
Yanına geldiklerinde Oğuz'un, geniş gövdeli bir ağacın arkasına sinmiş beklediğini gördüler.
"Sanırım vurulan adamlarını da alıp kaçtılar. Ben buraya geldikten sonra fazla durmadılar. Bu adamlar polis ya da FBI ya da her ne haltsa onlardan olamaz."
"Neden? Size gizli bir görevle burada olduğumuzu söylemiştim. Ve bir FBI ajanını öldürmek zorunda kaldığımızı" dedi Wu, gözlerinin içinde farklı bir Eeyler vardı. Az önceki kendine güvenen alaycı Wu gitmiş, sanki başka birisi gelmişti. Oğuz tüylerinin ürperdiğini hissetti. Oğuz'un beyninde garip bir uğuldama oldu.


Tek heceli bir ses yankılandı. Kafasının arkasında, ensesi ile beyni arasında ışık hızında elektriksel bir sızlama hissetmesiyle aniden rahatlaması bir oldu. Wu'nun hiç hareket etmeyen gözbebeklerine baktı. Yüzündeki sırıtış... Beyaz ve keskin dişleri, bir maskenin arkasına gizlenmiş hançer gibi görünüyordu. Asla onun kim olduğunu öğrenemeyeceği hissi ile dolup taştı.

"Wu, bu adamların kim olduğunu bilmiyorum... FBI bu Eekilde, terörist gibi davranmaz."
"Buna gerçekten inanıyor musun? FBI'ın ya da Eimdi Amerika'da aktif olan herhangi bir istihbarat örgütünün tek bir parçadan oluştuğunu mu sanıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun, açık konuş. Zaman daralıyor."
Helikopterlerin sesi yeniden yakınlaşmaya başlamıştı. Ciddi anlamda büyük silahlı bir gücün kendilerine yaklaştığını tahmin ediyorlardı. Bölüm 18, Oğuz ile Wu arasında geçen garip diyalogu anlamaya çalışıyordu ama zamanın azalması, etrafı neredeyse sarılmış bulunan mezarlıktan sonsuza kadar çıkmamaları riskini de beraberinde getiriyordu.
"Oğuz... Bu çok ama çok büyük bir operasyon. FBI büyük bir Eeylerin döndüğünün farkında ve eğer bu operasyonu resmi bir Eekilde ortaya çıkarırlarsa, kontrolü yitirebileceklerini düşünüyor, olmalılar. Üstelik CIA'in istihbarat üzerindeki gücü neredeyse tükendi ve artık bütün güç, zamanında Donald Rumsfeld'in kurduğu Stratejik Destek Birimi (SSB) isimli gizli örgütte. Yakında CIA tamamen kapatılırsa sakın Eaşırmayın."
"Wu, bana söylemediğin önemli bir Eey olduğunu anladım. Bunu artık söylemen gerek."
Bir anda yere atmak zorunda kaldılar kendilerini. Ses yabancı değildi. Mermi vızıltısı. Oğuz, Karabey ve Attila'ya baktı, ikisi de yine mi, der gibi yüzünü buruşturdu. Onları anlayabiliyordu Öğuz, uzun süredir bu topraklarda kalmaktan memnun değillerdi, hiçbir toprak parçası Türkiye'nin yerini tutmuyordu işte.

"Buradan hemen gitmeliyiz, daha sonra anlatırım sana. Hemen kaçmalıyız..."
Oğuz başını salladı. Her saniye hayati değerdeydi. Bölüm 18, nihayet hareket edecekleri için çok sevinmiş gibi görünüyordu.
Ama Cem yoktu artık, Tuğrul onu taşımakla yükümlüydü. Daha sonra.uygun bir yerde gömebilirlerdi, ne olursa olsun bir gün geri gelip vatan toprağına taşımak üzere yemin ederek...
Wu ve diğer Çinli ilk geldikleri istikamette hızla koşmaya ve Bölüm 18 de onları izlemeye başladı. Çinliler gerçekten de geldikleri yolu çok iyi biliyorlardı. Ancak birkaç yüz metre ötede gördükleri gölgelerin ellerinde silah olduğu apaçıktı ve Wu'nun bu konuda ne düşündüğünü Oğuz dahil kimse bilmiyordu.
Karanlıkta koşarken aniden Wu ve diğer Çinli gözden kayboldu. Bunu bir göz yanılsaması zannettiler ancak birkaç metre ilerlediklerinde bunun nedenini anlamışlardı. Tam önlerinde kazılı bir mezar duruyordu.
"Allah'ım, ölmeden mezara sokma beni!" diye bağırdı Karabey.
Oğuz, hiç durmadan mezara atladı. Kazılan toprak aslında bir tünele açılıyordu ve iki Çinli çoktan tünelde sürünerek ilerlemeye başlamışlardı.
Bölüm 18 de hemen peşlerinden tünele girdi. Tuğrul en son girmişti ve Cem'in bedenini sürüklemeye çalışıyordu. Wu, arkasına döndüğünde durumu gördü.
"Onu burada bırakın, çıkarken tüneli çökerteceğiz... Hem kendisini yalnız hissetmez" diye bağırdı.
Oğuz önce Wu'ya baktı. O kendi ölüleriri almaya tenezzül bile etmemişti. Tuğrul'a dönüp bırakmasını söyledi. Tuğrul bir an için dondu. Sanki Cem'i asla bırakmayacakmış gibi taşıyordu. Gözleri doldu ama profesyonel hisleri Cem'in elbisesine sarılmış olan yumruğunun gevşemesini sağladı.
Şimdi daha hızlı hareket edebilirlerdi. Oğuz, Wu'nun hareketlerindeki kararlılık ve profesyonelliğe hayran kalmıştı. Ancak savaş-


ta olan bir asker böyle davranabilirdi. Oysa Çin ve Amerika savaşta değildi ki...
Yoksa öyle miydi???

Mezarın çıkışma geldiklerinde Wu ve adamı silahları ile etrafı kontrol etmeye çalışıyorlardı. Aslına bakılırsa etraflarını saran Amerikalı polis ve FBI ajanlarının çok da uzağında bir yerde değildiler. Neredeyse birkaç adım ötelerinde, onlarca polis, mezarlığa doğru bakıyordu. Mezarlık ile yolu ayıran ağaçların hemen bitişiğinde ise özel polis timi, son darbeyi vurmak üzere hazırlanıyordu. Oğuz, Wu ile karşılaşmalarının onların hayatını kurtardığını düşünmeye başlamıştı. Mezarlık tam bir ölüm kapanını andırıyordu bu haliyle.
Son derece sessiz davranarak yolun diğer yanındaki evlerin arasına girip karanlıkta bir hayalet gibi ilerlemeye başladılar. Hâlâ çok güvende değildiler. En ufak bir aksilik, yerlerini belli edebilirdi ve Eimdi iyice hazırlanmış olan Amerikan polisinin saldırısına maruz kalabilirlerdi.

Ay yeryüzünü aydınlatırken, bahçeleri ayıran dar toprak yollarda altı gölge, engellerin üzerinden atlayıp hiç durmadan ilerliyordu. Dakikalarca koştular. Ta ki Wu aniden durup ellerini kaldırarak onlara da durmalarını işaret edene kadar.
Evlerin sona erdiği, uzun bir anayolun başladığı bir alandaydılar Eimdi. Az ötelerinde köhne bir ev vardı. Daha çok barakaya benziyordu. Wu, eve doğru bakıp oraya yürüdü. Hep birlikte evin kapısına geldiklerinde durdular. Wu evin penceresinden içeriyi kontrol etti. Ajanın öldürülmüş olduğu anlaşıldıysa bu barakayı bulmaları da mümkündü. Ancak Eimdilik güvende görünüyordu.
Wu, barakanın kirli ve eski tahta kapısını itip içeri girdi. İşığı yaktı. Tek ampullü bir lamba yandı. Zayıf ışığı, iki odalı barakanın
mutfağından yayılan yağ buharı ile sararmış duvarları ve aylardır kullanılmamış halıları, kanepeleri aydınlattı. Çok kullanıldığı belli olan ama kullananların asla ne olduğunu umursamadığı, kenara sıkışmış bir ev görünümündeydi.

"Kusura bakmayın, evin hanımı kaçalı çok oldu" diye dalga geçti Wu. Burası en kötü koşullarda kullandıkları güvenli evlerden birisi olmalıydı.
"Bu pisliğin içinde nasıl yaşadığınızı sormamda bir sakınca yok değil mi Wu?" Oğuz evin iki odasını dolaşırken bir yandan da Çinlilerin neler yapmakta olduğuna dair küçük de olsa bir ipucu bulup bulamayacağını araştırıyordu. Oğuz'un sorgulayan mavi gözlerine takılan Wu'nun yüzünde, artık doğuştan gelen bir kas problemi olabileceğini düşündürten sırıtış vardı. Oğuz'un çok iyi bir asker ama casusluk dünyasının insanı çıldırtacak kadar dolambaçlı dünyasından uzak olduğunu hissedebiliyordu Wu.
Bölüm 18'in yüzünden, yaşadıkları burukluk hissedilebiliyordu. Cem'i orada bırakmış oldukları için hiç de mutlu değillerdi. En azından cenazesinin ailesine teslim edilmesi gerekiyordu ve bunu mutlaka yapacaklardı. Wu tünelden çıktıktan sonra bir ipi çekmişti ve içinden geçtikleri tünel bir anda toprakla dolmuştu. Kazılı mezar da hiçbir iz taşımayan sıradan bir mezara dönüşmüştü.
"Her Eey çok organizeydi Wu. Bu kadar olay bir anda gerçekleşmiş olamaz." Oğuz olduğu yerde durmuş, cevap bekliyordu. Wu, artık ona her Eeyi anlatması gerektiğinden emindi. Zaman daralıyordu ve Oğuz, kendi makamlarını uyarsa veya bilgilendirse bile başlamış olan büyük kaosu durduracak ya da tehlikeye düşürecek bir Eey yapamazdı.
"Herkes bulduğu bir yere otursun lütfen." Bekledi Wu, kendi adamı hiç sesini çıkarmadan kapının önüne gitti ve cam aralığından dışarıyı izlemeye başladı. Hâlâ silahlı ve terliydiler. Üzerlerindeki ekipman olduğu gibi duruyordu. Herkes çok gergindi, yüzlerindeki bu plastik cerrahiden yeni çıkmış gibi duran ifade bunun kanıtıydı.
"Dünya büyük bir kaosun eşiğinde... Çin ve Amerika her an büyük bir savaşa girebilir... Bu bir ölüm kalım savaşı olacak... Buna Eüphemiz yok... Ama buna karşı çıkamayacağımızı anladık... Üstelik bu Çin-Amerika savaşı olarak da kalmayacak, bütün dünyanın


işin içine gireceği dev bir savaş olacak. Rusya'nın Avrupa'yı yutacağı ve bütün Doğu kürenin Batı küreyi yok edeceği bir savaş..."
Sustu Wu ve Bölüml8'in yüzüne bakmaya başladı. Oğuz, alt dudaklarını ısırıyordu. Diğerleri de onun ne demek istediğini aşağı yukarı anlamıştı. Durum, beklediklerinin çok ötesindeydi. Kontrol edebilecekleri bir Eey değildi bu. Hiçbir Eey yapamayacağını düşündüğü bir olayla karşılaşmak hoşuna gitmemişti Oğuz'un. Tam olarak kafasında canlandıramıyordu olabilecekleri. Bu sadece kapalı bir bölgede meydana gelecek basit bir savaş mı olacaktı, yoksa Wu'nun yüzünde gördüğü garip ışıltının zihninde meydana getirdiği, tahmin edilemez boyutlarda büyük bir kaosu mu?
Wu, karşısındaki adamların ne durumda olduğu konusunda kesin bir fikre sahipti. Bu çok doğaldı ama, onlar belli ki kısıtlı bir görev için buradaydılar ve bir anda karşılarına dünyanın sonunu gelişebilecek bir operasyonun parçası olduğunu iddia eden birisi çıkmıştı. Bu çılgınca bir Eey olmalıydı....
"Peki siz burada ne yapıyordunuz?"
"Oğuz, burada sana dediğim gibi Çin Askeri Istihbarat Birimi adına çok gizli bir görevi yerine getiriyoruz."

"Wu, havalı cümleler kurmayı bırak. Ne arıyorsunuz bu ülkede?"
"Oğuz, Eu anda bulunduğumuz yerin yaklaşık olarak beş mil kadar doğusunda ne var?"
"Kennedy Uzay Üssü."
"Bravo, işte o uzay üssünden gizlice yapılan bazı uzay yolculuklarının bizim için iyi anlama gelmeyen sebepleri olduğu bilgisine ulaştık. Ve bu bilgileri doğrulatabilmek için buraya kadar geldik."
"Ne olabilir ki, bildiğim kadarıyla bazı göktaşı deneyleri ile ilgili uydular yolluyorlar uzaya."
"Bu, dünyaya açıklanan sebep. Ancak öldürmek zorunda kaldığımız FBI ajanı, bizi kendisine çekebilmek için bazı bilgiler vermişti. Ona inanmamız için de doğruluk payı olması gerekiyordu bu bilgilerde. Bizim amacımız da zaten bu yemi alıp büyük resimle birleştirmekti ve bunu gerçekleştirdiğimizi sanıyoruz.


"Gerçekten çok garip." Oğuz, Bölüm 18'in, hiç tarzı olmayan bir operasyonla çakıştığını hissedebiliyordu. Burada yaptıkları Eey, akıncılıktı sadece; ama Wu çok zekice hazırlanmış, ölümcül bir istihbarat harekâtının içindeydi.
Karabey, Attila ve Tuğrul durumun farkına varmaya başlıyorlardı. Işlerini yapmalarını güçleştiren bir durum vardı ortada. Bu Çinlilerle karşılaşmaları çok iyi olmamıştı.
Wu diğer odaya gidip elinde bir çanta ile geldi. Büyük, siyah bir çantaydı bu, kenarlarında metal Eeritler vardı. Wu, paslı metal kilidi gürültülü bir Eekilde kırdı, sonra da küçük bir kasa büyüklüğündeki çantanın kapağını açtı. Çantanın içinden dikkatli bir Eekilde siyah bir makine çıkardı. Kutu içinde kutu gibiydi. Oğuz bunun elektronik bir cihaz olduğunun farkına varmıştı. VVu aleti önüne çektiği sehpanın üzerine yerleştirdi ve klipsini açtı. Karşılarında garip bir araç duruyordu. Bir çeşit iletişim aracı. Açılan kapağın üzerinde likit kristal ekran vardı, bir klavye ve hemen yanında küçük bir ahize. Kapağın hemen yanında duran kalın bir çubuğu kaldırıp yukarı doğru uzattı, anten olmalıydı bu. Bütün bu hareketleri dikkatle yapıyordu. Kurma işlemi bittikten sonra aleti çalıştırdı. Ekranda beliren yazılar Çinceydi. Özel bir yazılımı olmalıydı. Bir süre sonra karanlık bir görüntü ve sol üst köşede küçük bir ekran açıldı. Klavyeden Çince tuşlara basarak bir çeşit kod girdi. Beklemeye başladı. Bağlantı kurulduğunu anladı Oğuz. Huzursuzdu, bu tür aletlerin yerleri belirlenebilirdi.
Bir süre sonra bağlantı kurulmuştu. Ekranın sol üst köşesinde açılan küçük kutuda bir insan görüntüsü belirmişti ama iletim hızı yavaş ya da karmaşık olduğundan dolayı olacak, ekrana gelen resmin değişmesi zaman alıyordu. VVu, heyecanlı bir Eekilde bilgi geçmeye başladı. Karşı taraftaki adamın sesi gelmiyordu, sadece not aldığını görebiliyorlardı. VVu,

konuşmasını bitirdikten sonra kulağım alete iyice yaklaştırdı. Ekrandaki adam elindeki kâğıttan hızla bir Eeyler okudu. Yeni talimatlar ya da ona benzer Eeyler...

Görüşme birkaç dakika içinde sona ermişti. Wu, Oğuz'a döndü.
"Aramak istediğin bir yer var mı? Güvenli uydu bağlantısı."
Oğuz'un yüzü Eaşkınlıkla gerildi. Mavi gözlerindeki pırıltı, alnında biriken ter damlalarına benzedi. Bu bulunmaz bir nimetti Bölüm 18 için, uzun süredir kurmaları gereken bağlantıyı yapamı-yorlardı. Ankara'daki merkez onları "operasyonel kayıp" kabul etmek üzere olmalıydı. Ama bu aleti kullanırlarsa bütün operasyon açığa çıkabilirdi; birilerinin, yaptıkları işi detaylarıyla öğrenmesini istemiyordu.
"Oğuz, hâlâ farkında değil misin, çok fazia düşünecek zamanın yok... Ne senin ne de dünyanın..."
Karar vermeliydi Oğuz, bunu hemen yapmalıydı. Ahizeyi aldı ve VVu'ya numaraları verdi. Her tarafı Çince olan o aletle hiçbir yeri arayamazdı. Karşı tarafın sadece sesi duyulacaktı, görüntü yoktu. Simsiyah bir ekrana yapışarak konuşmaya çalışıyordu. Cızırtılar geldi önce, o ses kirliliği içinde çalan telefon sinyalini duyabiliyorlardı.
"Alo, Askeri Teknolojiler Danışmanlık AŞ"
"Beni hemen Bölüm 18'e bağlayın. Çok acil."
"Bekleyin lütfen."
Telefondaki ses beklemeye aldı. Birkaç saniye sonra feeyecan dolu bir sesin cevabı geldi:
"Oğuz, neredesiniz? Sizi çok merak ettik. Bu görüşme nereden yapılıyor?"

"Komutanım, merak etmeyin. Çok garip Eeyler oluyor. Subayların öldürülmesi suçundan aranan Bili Fowley'in cezası infaz edildi."
"Oğuz, çok önemli gelişmeler var."
"Nedir efendim?"
"Çok çabuk olarak Almanya'ya gitmeniz gerekiyor. Durum çok karışık."
"Komutanım, bizden de size çok gizli bilgiler var. Amerika ve Çin arasında ciddi bir savaş tehlikesinden bahsediliyor. Çinli ajanlarla


karşılaştık, nasıl olduğunu lütfen sormayın. Burada çok önemli bir görevle bulunuyorlar. Bir de Rusya'nın Avrupa'yı yutacağına dair bir Eeyler söylüyorlar, korkunç bir gelecek resmi çiziyorlar."
"Oğuz, neler yapıyorsunuz orada, gizli bilgileri yabancı bir ajanla mı paylaşıyorsunuz? Bölüm 18'in hâlâ aktif olarak görev yapabildiğini teyit edin lütfen."
"Görevdeyiz efendim. Cem Eehit oldu. Polisle çatışmaya girdik. Aranıyoruz ama Eu anda bir sorun yok. Çinli ajanlarla Kennedy Uzay Üssü'nün yakınlarında karşılaştık."
"Oğuz, Avrupa'da durum çok vahim... Derhal Almanya'ya gidip oradaki birimle bağlantıya geçmelisiniz. Size orada gerekli bilgiler verilecek. Ancak çok zorlu bir göreve hazırlanın. Eğer başarılı olamazsanız. .." Karşı taraftaki ses kesildi, bir süre suskunluk geçirmişti.
"Evet efendim, başarılı olamazsak..."
"Kod 18 geçerli olacak."
"Kod 18'in sadece bir Eifre olduğunu sanıyordum."
"Ve Bölüm 18'in de sadece bir isim olduğunu mu?"
"Doğrusunu söylemek gerekirse evet."
"Oğuz, aslında siz Avrupa'da gerçekleştirilecek operasyon için oluşturuldunuz. Ama Amerika'daki bu işi halletmeniz, size deneyim kazandıracaktı, önceki görevlerin de amacı buydu. Bu nedenle yollandınız oraya. Ve artık gerçek görevinize başlamanız gerekiyor."
"Gerçek görev demek... Bunu hep beklemiştim doğrusu, daha önce yaptığımız hiçbir Eey bu gizliliği gerektirecek özellikte değildi bence."

"Ne kadar önemli bir işiniz olduğunun farkında mısınız? Sizin başarınız ülkenin geleceğine etki edecek."
"Biliyoruz efendim..." Bunları söylerken kendilerine söylenenleri anlamaya başlamıştı. Nihayet esas görevleri için hareket edebileceklerdi.
"Ateş, Almanya'da. Münih'te olmalısınız en kısa zamanda. Çok büyük ve hızlı bir operasyona girişmek zorundayız. Her Eey size


bağlı olacak. Eğer başarılı olamazsanız bize Kod 18 mesajını yollayacaksınız. Eğer Kod 18'i duyarsak Bölüm 18'in başarısız olduğunu anlayacağız. Ve o zaman 'Çelik Yumruk' harekâtı başlayacak."
"Anlamıyorum efendim. Ama sormak da istemiyorum. Görev tam olarak nedir?"
"Münih'e gittiğiniz zaman bizi arayın. Size görevi orada bildireceğiz."
"Baş üstüne komutanım."
Karşı taraftan gelen telefonun sesi kesildi. Oğuz ahizeyi elinde tutuyordu hâlâ.
Ankara'dan gelen ses, uzun süre kulaklarında yankılandı. Münih kelimesi sürekli beyninin içinde dönüp duruyordu. Buna inanmasına imkân yoktu. Demek onun yanına gidecekti? Rüya'yı düşündü, her zaman düşlerinde olan kadını. Içinde buz gibi bir rüzgâr esti. Gözleri dalmıştı ve odada bulunanlar onun ruh halindeki değişimi hemen anladılar. Garip bir gülümseme belirmişti suratında.
Yıllar önce, henüz genç bir kara subayıyken, bir haftalık bir seminer için Almanya'ya gitmişti. Münih Hilton Oteli'nde düzenlenen bir konferansta "Özel Operasyonlarda Toplumda Söylenti Oluşturulması ve Söylentilerin Savaş Alanı Biçimlendirilmesi için Kullanımı" konulu bir sunum yapmıştı. O gün otelden çıkıp yürürken kaybolmuştu ve nereye gideceğini bilemediği bir anda Rüya çıkmıştı karşısına. Almanya'da pek çok Türk'e rastlayacağını biliyordu ama Rüya gibi birisi ile karşılaşmayı hiç düşünmemişti.

Rüya onu otele bırakmıştı ve bu arada tanışmışlardı. Ertesi gün onunla buluşmak üzere anlaşmışlardı. Ve sonradan her gün devam eden buluşmaların ilki olmuştu bu. Seminer sona erdiğinde Oğuz, Rüya'ya, seni arayacağım, demişti. Aramıştı, ama o kadar. Aralarındaki telefon konuşması sıcak başlamış ama bir süre sonra, beraber olmanın imkânsızlığının kara gölgesi altında soğumaya başlamıştı. Ikisi de biliyordu; eğer mekân onları ayırmasaydı, beraber olabilirlerdi

ama geometrinin aşılmaz kurallarıyla uyum sağlamak zorundaydılar. Daha doğrusu Rüya, uyum sağlamada daha aceleci davranmıştı, içgüdüsel bir kadın davranışı sergileyerek. Gerçek, olasılığa üstün kılmıştı kendisini. Oğuz, kapatırken bütün soğukluğuna rağmen Rüya'ya, bir gün tekrar görüşeceğiz, demişti ama bu hiç olmamıştı.
Münih'te olmak, onu görmek anlamına gelecek miydi? Bütün profesyonel duyguları bunun kesinlikle imkânsız olduğunu bağırırken içindeki bu garip sevinç ne demek oluyordu? Acaba oraya gittiğinde bütün mantığını yerle bir edecek bir duygu saldırısı altında onu görmeye mi çalışacaktı? Bunun cevabını o an için kesinlikle veremezdi ama Münih'te görecekleri, Oğuz için beklentilerinin çok ötesinde Eeylerdi.
"Oğuz, ilk kez bir görev aldığında bu kadar çok kimyasal değişimi bir arada yaşadığını görüyorum" dedi Karabey. Oğuz kendisine gelmişti, etrafına baktığında Bölüm 18'in ve Wu'nun kendisine güldüğünü görünce bozuldu.
"Kesin, çok önemli bir görev aldığımızı hissediyorum. Ama oraya gittiğimizde göreceğiz her Eeyi" diyerek çıkıştı odadakilere. Kapıdan gözetleme yapan Wu'nun adamını göstererek sordu, üzerindeki ilgiyi dağıtmak istiyordu:
"Hiç konuşmaz mı o?"
Adanı sanki kendisinden bahsedildiğini anlamış gibi başını çevirdi, gözleri garipti.

VVu'nun kahkahası çınladı odada.
"Sanırım bu sizin için sürpriz olacak" dedi ye kapının yanındaki pencereden dışarıya bakan adamına başıyla isabet etti. Odaya doğru döndü o da, siyah eldivenli eliyle başındaki bereyi çıkarttı.
Bölüm 18'in gözleri büyüdü, ağızlan bir karış açık kalmıştı. Buna inanmak istemiyorlardı ama doğruydu. Bu kadar zaman boyunca, ölümün kıyısında dolaşırken yanlarında en az kendileri kadar sıkı savaşçı bir kadın olmuştu. Simsiyah saçları kafasının yanından döküldüğünde anlamışlardı bunu. Çenesine kadar gelen


siyah kazak ve kaşlarına kadar yüzünü kapatan bere nedeniyle bunu bir saniye olsun düşünmemişlerdi.
"Bu, Mandy Wang beyler" diyerek elini Mandy'ye doğru uzattı.
Mandy Wang, gülümseyerek karşılık verdi onlara. Karabey, hemen yanına gidip elini uzattı. Sonra bunu neden yaptığını anlamadığını belli eden bir Eaşkınlık yaşadı. Diğerleri de güldüler.
"Beyler, bu eğlenceyi bozmak istemem ama önümüzde çok önemli bir sorun var."
"Nedir Wu?"
"Bizim bu görevi tamamlamamız gerekiyor. Ancak sadece Mandy ve benim bunun altından kalkabileceğimizi sanmıyorum."
"Ne demek istiyorsun?"
"Demek istediğim, sizlerin yardımına ihtiyacım var."
Bölüm 18 bir kez daha Eaşkınlık içindeydi. Bugün çok fazla Eaşırmışlardı, artık haddi aşıyordu durum. Çok önemli bir görevleri varken bu Çinli'ye nasıl destek verebilirlerdi?
"Wu, bu gerçekten çok zor bir durum. Az önce ülkemizden önemli bir görev çağrısı aldık. Sana tam olarak söyleyemem ama hemen gitmemiz gerekiyor."
"Biliyorum Oğuz. Ama benim söylediğim de çok önemli, dünyanın geleceği için önemli bir görev. Ve gördüğün gibi ne yazık ki, en iyi adamlarımı kaybetmiş durumdayım."
Wu'nun yüzünde son derece ikna edici bir görüntü vardı. Oğuz, her an ona daha çok hayranlık duymaya başlıyordu. Adam sadece iyi bir asker değil, aynı zamanda çok da iyi bir görüşmeciydi.
"Wu, sanırım anlamıyorsun, biz Türkiye için buradayız, Çin için değil."

"Evet, biliyorum ama Çin, buradaki bilgilere uiaşamazsa Amerika'ya karşı son derece kötü durumda kalabilir. Çin ordusu güçlü ama Amerika'nın uzaydan bize ne yapmak istediğini bulmak zorundayız. Aksi takdirde hazırlık yapamayız ve Çin'in sonu gelebilir. Ve bu, kesinlikle Türkiye için de iyi olmayacaktır. Unutma Oğuz,

bu savaşta Çin'in varlığı Türkiye için önemli; çünkü tersi durumda Amerika'nın merkezindeki hedef haline gelebilirsiniz."
"Bunu üstlerimize sormak zorundayım."
"Yalan. Üstlerine falan sormak zorunda değilsin, yabancı topraklarda böylesine cesur bir operasyon yapan askerlerin inisiyatif kullanma yetkisi neredeyse sonsuza yakındır."
Oğuz düşündü, buradaki durumu tamamen göz ardı edemezdi. Hızlı düşünmeliydi, bu soruna bulunabilecek bir çare yoktu.
"Ayrılmamız gerekiyor" dedi Oğuz.
Bölüm 18 birbirine baktı. Durum ciddi görünüyordu, aralarında mırıldandılar.
"Oğuz, bize verilen görev, dördümüze göre düşünülmüş olabilir."
"Haklısın Attila, ama gerekirse en zoru başarmak bekleniyor bizden. Beyler, bizler özeliz, bu bazen diplomat gibi davranmamızı da gerekli kılıyor."

Wu, Bölüm 18'in arasında geçen konuşmaya tanık olmuştu ve neler koşulduğunu tahmin edebiliyordu. Yüzüne her zamanki alaycı sırıtışı yayıldı. Buna bir de yaşadığı rahatlık eklenmişti.
Oğuz, Attila ve Karabey'e baktı, ikisi de durumu anlamıştı. Tuğrul arkadaşını kaybetmişti ve o Oğuz ile gitmek zorundaydı. Karabey, Mandy Wang'a baktı. Kız ona gülümsüyor muydu ne?
"Tamam Oğuz, komutan sensin. Wu ile kalıyoruz" dedi Attila.
Wu, bu muhteşem, diye geçirdi içinden.


Amerika Birleşik Devletleri Cape Canaveral - John F. Kennedy Uzay Üssü
"10,9,8,7,6,5,4,T-3,T-2,T-1,"
Florida Cape Canaveral'daki John F. Kennedy Uzay Üssü'nde mutlak bir sessizlik hakimdi, fırlatma merkezinin idare odasındaki büyük ekranlara çeşitli açılardan fırlatma rampasının ve fırlatma alanının görüntüleri akıyordu. Bilgisayarları başındaki operatörler, sürekli olarak roketten gelen verileri program yöneticisi Eef mühendislere aktarıyorlardı. Özel olarak ağır yükleri uzaya taşımak için geliştirilmiş olan roket, bu görevle ilgili üçüncü ve son fırlatmayı gerçekleştiriyordu.
Önceki iki uçuşla dünyanın jeosantrik yörüngesinde (yerden 35 bin metre yükseklikte) iki yük bırakılmıştı. Çok basit güdümlü kontrol sistemleri bulunan bu iki yük, temelde rulo biçimde sarılmış, yüzlerce metrekarelik güneş panelinin koni biçimine getirilmiş haliydi. Öylece uzayda salınıp duruyor ve üçüncü fırlatma ile uzaya gönderilecek ana parça ile birleşmeyi bekliyorlardı. Ondan sonra hedefe doğru harekete geçebilirlerdi.
Uzay çalışmalarına amatörce ilgi duyan geniş bir kalabalık,


dev Titan5 roketinin fırlatılışını seyretmek üzere birkaç kilometre ilerideki ziyaretçi alanında toplanmıştı. Yirmi bin kadar insan büyük bir dikkatle fırlatmayı beklerken, bu çok önemli göreve giden aracın fırlatma anını kaydetmek için video kameralarını ve fotoğraf makinelerini hazırlamakla meşguldü. Hava parçalı bulutluydu, görüşü etkileyen fazla bir engel yok gibiydi. Titan roketi, atmosferin üst tabakasına çıkmak için ilk adım olan alçak yörüngeye kadar izlenebilecekti.
Bu türden uzaya araç gönderme seremonilerine eski ilgi yoktu. Apollo 11, uzaya gönderildiğinde 1 milyon insan bu olayı izlemişti ama uzay seyahatleri sıradanlaştığından beri aynı ilgi kalmamıştı. Fırlatmayı, uzay üssünün idare merkezinden izleyen kalabalık bir mühendis grubu, heyecanla nefeslerini tutmuş, geri sayımı bekliyordu. Ve sıradan insanların bu fırlatma ile fazla ilgilenmemesi kesinlikle işlerine geliyordu doğrusu. Basit bir uzay araştırması olarak tanıtılmıştı her Eey. Ancak kendilerinin bile bilmediği bazı özellikleri vardı görevin ve bu konuda basma konuşmaktan korkuyorlardı. Bu korku yüzlerine de yansımıştı,

sanki fırlatmanın gerçekleşmesi ile büyük bir yükten kurtulacaklardı.
"Fırlatma!"
Bu komut ile beraber katı yakıt tankları ateşlendi ve 42 tonluk kütle, büyük bir hızla gökyüzüne doğru dev bir beyaz dumanın içinden itilmeye başlandı, iki yanında katı yakıt tankları bulunan turuncu renkli dış tank, çok özel bir aracı taşıyordu. New Orleans Michoud'daki üretim tesislerinde iki yıl süren denemelerden sonra yeterince güvenli olduğuna karar verilen turuncu renkli fırlatma roketi, onu üreten mühendislerin "bebek" ismirt^koyduğu ama askeri raporlarda Golgota olarak isimlendirilen dev uzay sondasının taşınmasında kullanılmak üzere onay almak için pek çok zorlu testten geçmiş ve önceki fırlatmalarda karşılaşılan sorunlardan arındırılmıştı. En basit parçasına kadar bütün düzenek mükemmel olmalıydı. Bu görev ikinci kez yapılamazdı. Zaman daralıyordu, eğer Eans bir kez kaçarsa bir daha geri dönüş olmazdı.

ÜÇÜNCÜ DÜNYA SAVAŞİ
Zaman demek, her Eey demekti.
Aracı yapan özel bir Eirkete bağlı araştırma grubu, geliştirme calışmalan sırasında NASA Jet Propulsion Labaratory'nin mühendisleri tarafından denetlenmiş ve projenin sorumluluğunu NASA taşımıştı- Uzay görevi sırasında bu aracı yönlendirecek olan teknisyen grup ise tamamen farklıydı. Golgota kendisini uzaya taşıyan roketlerden ayrılıp, dahili yönlendirme motorlarının itiş gücü ile uzayda izleyeceği ana yörüngede ilerlemeye başladıktan sonra, nerede olduğunu JFK'deki mühendislerden ve yöneticilerden kimsenin bilmediği bir askeri üsten idare edilmeye başlanacaktı.
Hazırlıkların tüm aşamalarında bulunan bir Amerikan Uzay Komutanlığı Dairesi subayı, ikinci aşamayı yönlendirecek olan askeri üsle sürekli temas halinde kalmıştı. Şimdi de fırlatma aşamasında, yerini kimsenin bilmediği askeri üsle JFK Uzay Merkezi arasındaki iletişimi sağlamak için uğraşıyordu. Yanında taşıdığı büyük telsizle idare odasındaki operatörlerin arasında dolaşıyor ve onları tedirgin eden bir ses tonuyla fırlatma aşamalarını hattm diğer ucundakilere bildiriyordu. Saçları kırlaşmış, ancak hayli atletik görünümlü askerin sürekli olarak idare merkezindeki görevlilerden uzak kalmaya çalışması herkesin dikkatini çekmişti.
Özel bir aygıt taşıyordu yanında, bir çeşit iletişim aygıtı. Uydu bağlantısı içeriğine Eüphe yoktu ama yanından geçen görevliler onun sürekli Eifreli konuşmalar yaptığını duymuştu. Bu çok garipti, Eimdiye kadar hiçbir bilimsel uzay çalışmasında buna benzer bir olay başlarına gelmemişti. Subayın binbaşı olduğunu görebiliyorlardı, arada sırada mavi bakışlarını yakalayanlar hemen başlarını çevirmek zorunda kalıyorlardı; çünkü subayın gözlerinin içine bakanlar, sanki bunu yapmamalan gerekiyormuş hissine kapılmalarına neden olan bir karşılık alıyordu.
Aracı yapan ve fırlatmayı gerçekleştiren NASA ekibinin yüzünde mutluluğun yanı sıra ne yaptığını tam bilememenin gerginliği de okunuyordu. Basitçe anlatmak gerekirse, ki bundan daha fazlasını JFK Uzay Üssü idare merkezindeki kimse anlatamazdı, Titan5

fırlatma roketi dev bir sondaj aletini taşıyordu. Bu sondaj aleti, daha önce fırlatılan güneş panelleri ile birleşecek ve dünyanın çok uzağında bir yörüngeye yerleşecekti. Güneş panelleri, uzay sondasına monte edilmiş hale geldikten sonra açıldığında bir futbol sahasından daha büyük olacaktı. Paneller, özel olarak geliştirilmişti ve güneş ışığını sıradan panellere göre çok daha iyi toplayarak yoğunlaştırma ve daha fazla enerji üretme kapasitesine sahipti. Bu kadar güneş panelinin dev sondaj makinesi için fazla olduğu düşünülmüştü. Güneş panellerinden sağlanacak olan enerji ile sonda aracı inanılmaz bir enerji üretecekti, bu güçte çalışan bir araçla normalin onda biri zamanda küçük bir petrol kuyusu açmak mümkün olabilirdi. Ancak uzayın milyonlarca kilometre derinliğinde bu sondanın bu kadar enerjiyle ne işe yarayacağını kimse bilmiyordu. Amerika'nın uzayda petrol bulduğu ve uzayda petrol araştırmaları yaptığına dair bazı komplo teorileri üretilmeye başlanmıştı.
Idare merkezinde bu sefer alkışlar yoktu, fırlatmayı izleyen kalabalık, meraklı bakışlarla uçuşun izleyebildikleri kısmını kayıt altına almak için deklanşörlere basıyor, kamera vizörlerinde gerekli ayarlamaları yapıyordu.
Merkez mühendis grubu görevini yerine getirmişti. Fırlatma roketi 28 mil yükseldikten sonra

katı yakıt tanklarından ayrılacak ve dev uzay sondası Golgota, kendisini yörüngeye çıkaracak olan, likit oksijen ve hidrojen karışımı yakıtı yakarak itme sağlayan dış tankın güdümüne girecekti. Bu andan sonrası, artık dev uzay sondasını kullanacak üssün sorumluğundaydı. Golgota, dünyanın hayli uzağından geçeceği söylenen bir göktaşına inmek ve bu göktaşında araştırmalar ^ajpmak üzere tasarlanmış, teknolojik olarak çok da gelişmiş olmayan basit bir araçtı. Araç, yaklaşık olarak 110 bin kilogram olduğu tahmin edilen 2011ZSRX isimli göktaşına inecek ve bu göktaşında sondaj yaptıktan sonra elde ettiği verileri dünyaya

yollayacaktı. Askeri açıdan bu bilgilerin nasıl kullanılacağı ise herkes açısından tam bir sırdı. Inilen göktaşı, hayli büyük bir örnekti, uzayda varlığını sürdüren



sıradan gezegenler için tam anlamıyla bir giyotindi o.

izleme Subay Binbaşı, fırlatmanın ardından üsten ayrılmak üzere hazırlandı. Üssün otoparkında kimseye görünmeden ve hızlı hareketlerle aracı hazırladı ve çıkış kapısına sürdü, görevlilere kimliğini gösterdi ve hızla gaza basıp uzaklaştı. Çıkış kapısındaki koruma görevlileri subayın arkasından yüzlerini buruşturarak birbirlerine baktılar. Bir beton duvar kadar soğuk bakışlarını unutmayacaklarına emindiler.

Araç üsten ayrılırken üs dışındaki meraklı gözler de onu izliyordu. Birkaç kilometre ötedeki otluk alanda iyice gizlenmiş durumdaki bir dürbün, aracın çıkışını fark etmiş ve onu takibe almıştı. Yaklaşık 50 cm boyundaki lensi, dürbünün özel yapım olduğunu ve askeri amaçlarla kullanılmak üzere tasarlandığını gösteriyordu.

Wu, yine Bölüm 18'i Eaşırtmış ve kimsenin beklemediği bir anda
ilk başta son derece önemsiz görünen silindir bir aparatı son
derece hassas bir dürbüne çevirmişti.

Attila ve Karabey, Wu'nun hemen yanma uzanmışlar ve onun dikkatli gözlerle arabayı takip etmesini izliyorlardı. Attila ve Karabey birbirlerine baktılar, sonra da Mandy Wang'a. Mandy onların biraz arkasında uzanmış, etrafı gözetliyordu. Çin yapımı Type 79 keskin nişancı silahının 7.62'lik namlusunu lazer hedefleme cihazı ile geliştirilmiş nişangâhının doğrultusunda ince ayar yapmış ve kendilerine yaklaşabilecek bir düşman arıyordu. Çinlilerin ünlü Rus Dragunov silahının kopyası tüfekten herhangi bir hedefin kaçması neredeyse imkânsızdı. Mandy Wang, aileden keskin nişancıydı. Dedesinin I. Dünya Savaşı'nda onlarca düşman askeri öldürdüğü söyleniyordu.

Karabey, Mandy'ye bakıp gülümsedi. Çin kızlarının çirkin olduğuna dair bir inanç oluşmuştu içinde ama Mandy bütün bu I düşünceleri yıkıp geçiyordu. Mandy de ona bakıp gülümsedi ve silah
ı Karabey'e doğrultup nişan alıyormuş gibi yaptı.

Attila da Karabey'in Mandy'ye nasıl baktığını fark etmişti, gülerek kafasına patlattı bir tane, o zaman Mandy ve Karabey kendileri-



ne geldiler. Attila her ne kadar Eaka yapıyor olsa da bu yakınlaşma belirtisi hoşuna gitmemişti. Çok gizli ve ülkeleri için hayati önemde bir görevi yerine getiriyorlardı, üstelik nasıl ortaya çıktığı belli olmayan bir Çinli gizli askeri istihbarat subayı ile garip bir Eekilde karşılaşmalarının ardından beraber çalışmaya başlamışlardı. Attila göbeğinin altında ezdiği otların üzerine yeniden yerleşirken, Oğuz'un doğru bir karar verip vermediğini sorgulamaya başlamıştı.

Nasıl olmuştu da bu Çinli ajanlara bu kadar güvenebilmişlerdi? Oğuz ve Wu arasında olağandışı bir iletişim gerçekleştiğinin farkındaydı, bunun Oğuz'un Vietnam'da geçirdiği zamanla bir ilgisi olup olmadığını bilmiyordu ama Oğuz'un verdiği kararın, Türkiye'nin çıkarları için doğru olduğu konusunda Eüpheleri vardı.

Wu'nun ve ekibinin ortaya çıkması, ilginç bir Eekilde Bölüm 18'in kimyasını bozmuştu; Cem hayatını kaybetmişti, başka kayıpların da verilme tehlikesini atlatmışlardı. Sonra Wu'nun garip teklifi ve bu teklifin Oğuz tarafından kabul edilmesiyle Bölüm 18'in ikiye bölünmesi. Türkiye'nin Avrupa'da yapacağı bir operasyon için hazırlanan Bölüm 18, tam da hedefine ulaşmak üzere Münih'e yönlendirilmişken, VVu'nun araya girmesi ile ikiye bölünmüştü.

Attila, yüzünü VVu'nun yüzüne yaklaştırdı:

"Wu, bu arabanın bizim için bir önemi var mı?"

VVu hiç bakmadan cevap verdi:

"Bu arabanın içindeki asker bizim için çok önemli Attila, Amerika'nın uzay çalışmalarında gizlediği bütün bilgilere sahip ya da o bilgilere ulaşmamız için gereken bütün anahtarlar elinde."
"Ona ne yapmayı düşünüyoruz?"
Takip edeceğiz.
Attila Eaşırmıştı, birazdan önlerinden geçecek olan ve saatte 120 km hızla yol alan bir aracı nasıl takip edebilirlerdi?
"Hadi Eimdi!" diye bağırdı VVu. Ve ayağa kalkıp deli gibi yola doğru koşmaya başladı. Diğerleri de ayağa kalkıp peşinden koştular. Onlar otların arasından çıktıklarında izledikleri subayın aracı kendi hizalarından geçip gitmişti. Şimdi hemen bir araç bulup onun

peşine düşmeliydiler. Attila'nın Wu ve onun ekibi ile ilgili Eüphelerini güçlendirir biçimde bir dakika sonra gözlem subayının kullandığı Cadillac'tan daha hızlı bir araç olan Nissan marka bir spor araba belirdi. Wu, Mandy'ye baktı. Mandy çevik bir hareketle yolun ortasına attı kendisini, bir Çin kaplanı kadar atılgan ve bir geyik kadar kırılgan görünüyordu. Yolun ortasına geldiğinde keskin nişancı silahını omzuna asıp, belindeki tabancayı çıkardı. Nissan hızla onlara doğru yaklaştığını yoldakileri önce fark etmedi, yolun tam ortasında, elindeki tabancayı kendisine doğrultmuş bekleyen kadını gördüğünde ise çok geç kalmıştı. Mandy, yüzündeki ifade hiç değişmeden Earjörü tamamen aracın ön camına boşalttı.
Ön cam tamamen paramparça olmuştu. Wu koşarak bedeni delik deşik olmuş haldeki cesedi arabadan çıkarttı. Karabey ve At-tila, aracın arkasına geçtiler. Attila biraz zorlanmıştı, spor araba olduğu için arka taraf hayli sıkışıktı. Wu direksiyonun başına geçerken, Mandy tüfeği bacakları arasına sıkıştırdı ve çantasından seri bir Çin yapımı otomatik tüfek çıkarttı, eğer seslerini duyan olur da peşlerine düşerlerse buna ihtiyaçları olabilirdi.
Karabey ve Attila da M-16 tüfeklerinin Earjörlerini kontrol ettiler. Tabancaları da doluydu, gerekirse çok Eiddetli bir çatışmaya girecek kadar mermiyi çelik yeleklerinin üzerine giydikleri mermi yeleğine doldurmuşlardı. Wu'nun hayli riskli bir Eekilde operasyonu yürütmesi Attila'nın dikkatinden kaçmamıştı ama Karabey'in bu durumun farkında olduğundan emin değildi. Eğer ona bu Eekilde bir uyarı yaparsa kızmasından korkuyordu, nihayet Attila da en az kendisi kadar bu işin içinde bir asker değil miydi?
Nissan gittikçe hızlanırken, uzaktan izledikleri Cadillac, görüş alanına girmişti. Normal olarak fazla yaklaşmadan izlemeleri gerekirdi ama Wu hızını kesmiyordu. Attila, VVu'nun omzuna vurdu.
"Hey, başka araç yok. Eğer adama çok yaklaşırsak bizi fark edebilir. Üstelik camımız yok."
"Merak etme Attila, Karabey gibi rahat davransana." Wu'nun

sözleri soğuk duş etkisi yaratmıştı Attila'da, Karabey söylenenin ne anlama geldiğini anlamamış gibiydi ama Attila anlamıştı, Wu onun fazla konuşmasını istemiyordu. Attila hiç hoşlanmamıştı bundan ancak Eimdilik ses çıkarmasını gerektiren bir durum yoktu. Oğuz ve Tuğrul yanlarından ayrılıp Almanya'ya yola çıktıklarından beri Wu'nun hareketleri belirgin Eekilde değişmişti.
Içinde bulundukları Nissan, hızını gittikçe artırırken, Cadillac da hızlanmaya başlamıştı. Bu, izledikleri Amerikan Uzay Komutanlığında görevli subayın durumu fark ettiğinin bir işareti olmalıydı. Wu, yola kilitlenmişti, terlemeye başladığı görülüyordu. Mandy Wang, sıkıca kavradığı Çin piyade tüfeği Type 86'nm dipçiğini aracın tabanına vuruyordu, çok sinirliydiler. Attila onların neden bu kadar sinirli olduğunu anlamamıştı. Görevin başından beri belki de en rahat anlarını yaşıyor olmalıydılar.
Biraz sonra Attila emin olmuştu; Wu adama gittikçe yaklaşıyordu ve bu, aslında onu takip etmeyi değil, öldürmeyi, belki de kaçırmayı planladığını gösteriyor olmalıydı. Attila'nın bir

Eey söylemesine fırsat vermeden Wu, aracı gazladı. Bir dakika sonra Amerikalı subayın aracının hemen yanma ulaşmışlardı, adam dönüp onlara baktığında yüzündeki ifade değişti birden. Az önce takındığı soğuk ve karizmatik ifade, yerini tam anlamıyla ölüm korkusunun

gölgesine ve paniğine bırakmıştı. Büyük ihtimalle Mandy'nin elinde tuttuğu 7,62 mm tüfeğin namlusunu görmüş olmalıydı. Mandy bunu bilerek yapmıştı. Amerikalı subay gaza basıp hızlandı ama bu, Nissan'm onu yakalamasına engel olamayacaktı.
Mandy tüfeğin namlusunu pencereden dışarı çıkarttı. Wu gaza bir kez daha yüklendi ve tekrar Cadillac ile ayni hizaya geldiler. Bu sefer durum kritikti, Mandy silahı Cadillac'm lastiğine doğrulttu ve darbeli bir atış gerçekleştirdi. Aracın lastikleri Eiddetle patladı, otomobil savrulurken Amerikalı subay, direksiyona hakim olmaya çalışıyordu ama bunu başaramadı ve yolun dışına savrulan araç sert biçimde dönerek durdu.
Wu da frenlere olanca gücüyle asılmıştı. Hemen araçtan inip

Amerikalı subayın yanma koştular. Adam, kafasını cama ya da başka bir yere vurmuş olmalıydı. Arabasını siper almıştı, elindeki silahı görebiliyorlardı, hiçbir Eansı bulunmuyordu. Attila aracın dış tarafından dolanarak arkasına geçti ve koşarak otomobilin yan kapısına bastı, tavanından aşarak subayın tam üzerine düştü. Neye uğradığını Eaşırmıştı Amerikalı subay, silahı elinden düşerken ateş aldı ama kimse yaralanmadı.
Amerikalı subay ayağa kalkıp dövüş pozisyonuna girdi, yüzünde kan izleri vardı, otomobilinden duman çıkıyordu hâlâ. Attila, adama yaklaştı, M-16'sını ona doğru çevirdi. Gözlerindeki kararlılık Amerikalı subayın dizlerini titretmişti. Gri saçlı Binbaşı yavaşça ellerini indirdi ve diz çöktü. Karabey de Attila'nın yanında bitmişti aniden, hemen subayın yanına gidip ellerini arkadan bağladı. Ayağa kaldırıp kendi araçlarına doğru sürükledi. Wu ve Mandy ya- kaladıkları adama bakıp araca atladılar. Nissan'ın arkası, yeni misafirle daha da sıkışmıştı. Yapacak fazla bir Eeyler yoktu.
"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Karabey.
Wu cevap vermeden Mandy atıldı:
"Biraz bekle Karabey, çok güzel ve güvenli bir eve gidiyoruz." Mandy'nin gözleri parlıyordu. Wu da yanındaki askerine bakıp kafasını çevirdi. Mandy'ye bakarken hiçbir mimiği ne düşündüğü hakkında fikir vermiyordu.
Karabey, yanında duran Amerikalı subaya baktı. Adam korkmuş görünüyordu, ne yapacağını bilemediğine dair bir his oluştu içinde, zor durumda olduğunu düşünüyor olmalı, diye iç geçirdi.
Bir süre sonra geniş caddelerin kenarında sıralanan evlerin oluşturduğu mahallelerden geçtiler, ortalık kalabalıklaşmaya başlıyordu. Pekâlâ bir polis otosu ile karşılaşabilirlerdi, bu her Eeyi berbat ederdi Eüphesiz ama hiçbir Eey VVu'nun umurunda değilmiş gibiydi. Camları patlamış ve hasar görmüş, içi garip biçimde giyinmiş silahlı adamlarla dolu bir spor arabanın dikkat çekmediğini düşünmesi ya da bu riski alıyor olması garipti.
Wu aracı geniş bahçeli bir evin önüne geldiklerinde yavaşlattı

ve sert bir manevra ile evin arkasındaki park yerine girdi. Burada durdular, etraftaki çitler nedeniyle görülmelerine imkân yoktu. Wu ve Mandy hızla arabadan indiler. Attila ve Karabey de Amerikalı subayı sürükleyerek yanlarına aldılar. Adam bitkin haldeydi ve kesinlikle konuşmuyordu. Elinde hâlâ çantası vardı, uzay üssündeyken sürekli bir yerlerle konuştuğu iletişim çantası. Wu bir tekme ile evin arka kapısını açtı. Içeri girdiklerinde hemen evin içinde hızlı bir araştırma ile güvende olduklarını teyit ettiler. Amerikalı subayı bir sandalyeye oturtan Wu profesyonel hareketlerle adamı bağladı. Duvar kenarındaki ayaklı lambayı getirip yanına koydu.

Hava kararmaya başlamıştı, birazdan yakaladıkları subay için sorgulama saatinin başlayacağı açıktı. Iki taraf da buna hazırlanıyordu. Attila içeri odayı kontrol ettikten sonra lavaboya gitti, geldiğinde Karabey ve Mandy'nin pencere kenarında çok yakınlaşmış olduklarını gördü. Karabey'in Oğuz gittikten sonra bir hayli değişik davranmaya başladığını hissediyordu, nedense içinde derin bir yalnızlık duygusu belirmişti. Karabey ve Mandy Wang, Attila'nın geldiğini görünce konuşmayı kesip mutfağa yöneldiler.
"Mandy, Çin yemeği pişirecek Attila, hadi bakalım iyisin... Harika yapacağından eminim" dedi Karabey, kızın peşinden mutfağa giderken. Attila silahını duvar dibine yaslayıp

üzerindeki ağırlıkları yanma koyarken onlara baktı, gülümsedi:
"Eminim çok güzel pişirecektir" dedi.
Ses tonunda hissettirmeye çalıştığı imaya Karabey'in en ufak tepki vermemesi çok garipti, bu açıdan çok anlayışlı olduğunu düşünürlerdi. Karabey'in Çinli bir kızdan hoşlanıp da görevini bu kadar kolay savsaklar hareketler yapması çok ilginçti, o iyi bir askerdi. Attila tarihi hatırladı, Çin devletinin Türk boylarının saldırılarından kurtulmak için prensesleri kullanıp durduğunu hatırlayıp güldü kendi kendine, tarih tekerrürden mi ibaretti? Ama VVu'nun ekibi ile onlara yardım etmek için çalışıyorlardı, neden kendilerine karşı böyle bir çabaya girişsinlerdi ki?
Garip Eeyler oluyordu.
ÜÇÜNCÜ DÜNYA SAVAŞİ
Akşam olduğunda Karabey ve Mandy'nin yaptığı yemeği yediler, Karabey Çin yemeği yapmayı bile öğrenmişti. Attila'nm iştahsız olması, Karabey'in dikkatini çekti. Ama bunun normal olduğunu, Bölüm 18'in ikiye bölünmesinin getirdiği bir sıkıntı olabileceğini düşündü. Karabey, yanında oturan Mandy'ye baktı. Bu kızda garip bir Eeyler vardı, ölümcül bir meleğin savaşçılığı ile zehirli sıcaklığını duyumsayabiliyordu. Daha önce hissetmediği bir duyguydu bu. Içinde bir çatışma başlatmıştı ona karşı duyguları. Bu kadar önemli ve gizli bir görevde aklına getirmemesi gereken Eeyler düşünüyordu Karabey. Belki de bu sefer içimden gelen duygulara hayır dememeliyim, görevimi yerine getirip her Eey yoluna girdikten sonra onunla mutlu bir hayat geçirebilirim, diye düşünüyordu. Bir an geliyor ve Mandy ile dünyaya getirecekleri çocuğun ne kadar üstün özelliklere sahip olacağını hayal ediyordu. Onun hem gerçek bir savaşçı hem de üstün zekalı bir insan olacağını düşlüyordu. Böyle bir insanın hayata gelmesine katkıda bulunmak mükemmel olmaz mıydı?
"Karabey çok dalgın görünüyor" dedi VVu, yüzünde her zamanki pis sırıtışla. Attila, bundan hoşlanmamıştı; Karabey'in, kendi takım arkadaşının zayıflığını fark etmesi hoşuna gitmemişti. Artık emindi, bu adamda benim hoşuma gitmeyen bir Eeyler var, diye düşündü.
Onlar yemek yerken Wu yavaşça Amerikalı subayı sorgulamaya başlamıştı. Hiç de ilk gördüklerindeki karizmatik adam değildi. Sorgulanmaya pek hazır durmuyordu, sanki söylenmesi istenen her Eeyi bir çırpıda söyleyecekmiş gibi bir hali vardı.
Adının Brian Randall olduğunu öğrendiler. Wu gayet sakince, ağzında lokmaları çiğnerken sorularını sıralıyordu ve bunların hiçbirisi gizli konular olmadığı için adam cevap veriyordu. Tabii, cevapları verirken çok istekli değildi ama oyunun kurallarım biliyordu. Bu nedenle sorgulayıcılarını mümkün olduğunca kızdırmamak niyetindeydi.
"Sayın Randall, Eimdi sizden öğrenmek istediğimiz bazı Eeyler var. îlk olarak Eu çantadaki aletin ne işe yaradığını anlatır mısınız?"


Adam yanında duran siyah kutuya baktı.
"Bu gayet açık, bir iletişim kutusu. Özel askeri kodlar vasıtasıyla üssümüzle iletişim kurmamıza yardımcı oluyor. Cevabını bildiğinize eminim, çünkü sizde de ona çok benzer bir aygıt var."

Adamın bakışları, kapının girişinde yığılı duran Wu'nun eşyalarını gösterdi. Gerçekten de Oğuz'un da Türkiye ile bağlantı kurmak için kullandığı iletişim aletlerinin bulunduğu çanta, Brian Randall'ın kullandığı çantaya çok benziyordu.
"Brian, bir anlaşma yapalım ve Eunu kabul edelim, burada sorgulayıcı benim. Bu senin hayatının devam edip etmemesine benim karar vereceğim anlamına da geliyor" dedi Wu, biraz sinirlenmişti. Bunun doğal olup olmadığını kimse anlayamazdı. Tabağın-daki yemeğe çatalı batırması biraz sert olmuştu, bu bir kanıt oluşturabilirdi belki. Ya da oluşturmazdı, buna kim karar verecekti ki?
"Bana bak seni pis Çinli, burada durmuş beni tehdit ederek hayatını kolaylaştıracağımı mı zannediyorsun? Eğer böyle düşünüyorsan, koca kafalı ama kısa boylu bir geri zekalı olmalısın!" diye bağırdı Brian Randall. Şimdi o da sinirlenmişti, boğazındaki damarlar Eişmişti ve Randall bağlı olduğu sandalyede ileriye doğru gitmeye çalışıyordu. Attila ve Karabey Eaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Adam yoksa sert kaya mıydı? Bu kadar cesur olmasının sebebini anlamak güçtü.

Wu hiç cevap vermeden ağzındaki lokmayı bitirdi, ayağa kalktı, Mandy'nin yanına gitti, ona elini uzattı. Mandy cebinden çıkarttığı bir metal parçasını ona verdi. Wu, yavaşça adama yaklaştı ve olanca gücüyle elindeki küçük metal parçayı gözüne sapladı.
Korkunç bir çığlık evin içini kapladı. Attila ve Karabey yerlerinden zıplamışlardı, hemen masadan kalkıp pencerenin yanına gittiler. Sesi birileri duymuş olabilirdi.
"Meraklanmayın, camlar ses geçirmez" dedi VVu. Brian'ın baş ucuna geldiler. İşığı yakmışlardı. Tam anlamıyla bir sorgu odası görünümdeydi ev. Brian Randall acı içinde kıvranıyordu, gözünden akan kan bütün göz bölgesini kaplamıştı.

"Bana bak, geçmişi olmayan Amerikalı köpek! Bunu bir daha yapar ve benim otoritemi sarsmaya çalışırsan, bu sonun olur ve ölürsün. Bunun için sana asla acımayacağım."
Amerikalı subay başını salladı ama kanlı gözlerinden yaş da gelmeye başlamıştı. VVu'nun acımasız yüzü kendisini göstermişti. Attila bunu görmeyi bekliyordu, adam tam anlamıyla profesyonel bir ajan ve insani duygularını aldırmış bir savaşçıydı. O Amerikalı subayı sorgularken Attila da kendilerini ona karşı korumak zorunda olduklarını hissediyordu, en çok da Karabey'i, çünkü o pek çok Eeyin farkında değil gibiydi.
Bu garip adamın işine neden yardım etmek zorunda olduklarını anlamaya çalışıyordu, tam anlamıyla yanlış bir karar mıydı yoksa?
Oğuz'a ulaşma Eansları neredeyse yok gibiydi, Eu anda kim bilir nerelerdeydiler? Büyük ihtimalle, onların yerine geçecek ve Almanya'ya gitmelerinde kendilerine örtme görevi yapacak iki kişi arıyorlardı.
"Brian Randall, Eimdi bana o Allah'ın belası uzay üssünde ne haltlar karıştırdığınızı anlatacaksın."
Wu sözlerini tamamladığında Brian gülmeye başladı. Histeri halinde gülüyordu.
"Bunu söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Bir Eeyler anlatsam bile sana ne kadar doğru söyleyebilirim ki! Sence bende hiç 18. maddeyi çiğneyecek göz var mı?"
Wu adamın yüzüne nefretle bakıyordu. Kendisini çok zorlayacağını düşünmeye başlamıştı. Eğer böyle giderse aldıkları yüksek risk karşılığında elleri boş dönmüş sayılacaklardı. Onu konuşturmalıydı.
"Wu, 18. madde nedir?" Karabey'in kafası karışmıştı, Bölüm 18 ile isim benzerliği olması hemen aklına garip olasılıklar gelmesine neden olmuştu. Yoksa bu olayın Bölüm 18 ile bir bağlantısı mı vardı?
"Amerikan anayasasının 18. maddesi, 793'üncü bölüm (b) bendine göre, Ulusal Savunma Bilgileri'nin Amerika Birleşik Devletleri'ne zarar vermek ya da yabancı bir ülkenin çıkarlarına hizmet et


mek amacıyla izinsiz kopya edilmesini konu eden cezalandırıcı bir maddedir."
Çinli, anayasa maddesini o kadar hızlı tekrarlamıştı ki hem Brian Randall hem de Attila ve Karabey Eaşırdı. Ancak Mandy'nin hiçbir tepki vermediği görülüyordu.
Profesyonel ajan, o anki durumu hemen geçiştirmek ister gibi Brian'
ın suratına olanca gücüyle bir tokat patlattı. Bu tokat Brian Randall'
ı etkilememişti bile. O hâlâ az önce kendisini sorgulayan grubun
arasındaki Eaşkınlık hissine takılmıştı. VVu'nun davranışı diğerlerini
Eaşırtmıştı. Demek ki aralarında doğal olmayan bir bağ vardı.
Randall'ın bu konudaki dikkati VVu'nun gözünden kaçmamıştı. Zeki domuz, diye geçirdi içinden.
"Wu, bunları bilmen aslında doğal ama sanki bu sözleri daha önce pek çok kere tekrarlamışsın gibi ezbere söyledin" dedi Attila. Gerçekten endişeleniyordu, VVu'nun yapmaya çalıştığı Eeye inancını tamamen yitirmeye başlamıştı. Kendisini yanlış bir yerdeymiş gibi hissediyordu. Karabey'e baktı, ondan bir elektrik alamıyordu. O burada olmak istiyordu ve bu isteğinin algısını Eekillendirmesine izin veriyordu.
"Attila, bunu sormana gerçekten gerek yok. Ben Amerikan toprakları üzerinde gizli görevde bulunan bir ajanım. Bunları biliyor olmamı yadırgayamazsm."

"Hayır, ben bilgini yadırgamadım, sadece o sözleri tekrarlarken... Sanki daha önce defalarca söylemiş gibiydin."
Wu hastalıklı bir bakış attı Attila'ya. Kapının yanına gitti önce, çantasından silahını aldı. Ortam garip bir Eekilde gerilmişti. Attila az önce silahını koyduğu yere baktı. Tüfeği orada duruyordu ama Eu anda VVu'nun elinde bir tabanca vardı ve avantaj ondaydı. Işlerin bu noktaya gelebileceğine inanmamıştı hiç ama dürtüleri tehlikeli bir yerde olduklarını söylüyordu sürekli. Karabey'den umudunu yitirdiği için ona bakmadan kendi başına neler yapabileceğini hesaplamaya başladı.


Gecenin iki buçuğuydu. Telefon acı acı çalarken evde tam anlamıyla derin bir uykunun getirdiği ölüm sessizliği hakimdi. John Dewark, uykusunun en derin yerlerinde garip rüyalarla çalkalanıyordu. Garip bir solucan, sürekli vücudunu yerken, az ötesinde oturmuş duran bir soytarı kendisine gülüyordu. Telefon sesi rüyaya dahil olmuştu, John Dewark için telefon sesi rüyanın devamı gibiydi. Bu nedenle uyanamıyordu ama az sonra ses kesilmeyince gerçek hayat kendisini dikte etti ve ani bir sıçrama ile uykusundan uyandı.
"Kahretsin!" diyerek telefona uzandı. Ahizeyi bulmaya çalışırken yere düşürdü. Yatağın hemen yanındaki gece lambasını yakıp ahizeyi yerden aldı. Kendine gelmesi gerekiyordu, önemli bir telefon olmalıydı bu.
"Alo, John Dewark konuşuyor..."
"Hey John. Tanrım neler oluyor?"
"Kimsiniz?" John Dewark hâlâ uyanamamıştı; belli ki arayan, onun kendisini tanıdığım ya da tanıması gerektiğini düşünüyordu.
"Ben Richard, Richard Ely."
Amerika Birleşik Devletleri Dışişleri Bakanı John Devvark, bu saatte Berlin Büyükelçisi Richard Ely tarafından uyandırılması için mutlaka önemli bir neden olması gerektiğini biliyordu. Arada geçen



birkaç saniyelik süre içerisinde, pek çok aranma nedeni geldi aklına. Hükümet istifası, büyük bir terör olayı ya da ekonomik kriz. Hepsi de olabilirdi. Oysa aldığı cevap, neredeyse kalbine inmesine sebep olacaktı.
"John, Tanrım, sanırım dünya savaşı patlak verdi."
Bir süre sessizlik oldu telefonda. Dışişleri Bakanı, hiç hareket etmeden kelimeleri algılamaya ve hayal dünyasını bu duyduğu kelimeye göre ayarlamaya çalıştı. Uzun zamandır bu olasılığa karşı hazırdılar, hatta garip bir biçimde Amerikan diplomasisinin bu gerçeğe kendini adapte etmesi için John Devvark'a yoğun bir baskı vardı. Parlamentoda ve kulislerde bu konuda yapılan pazarlıkların ve güç mücadelelerinin dışında kalmasına imkân yoktu. Ancak bazen beklenen olduğunda insan beklenmeyen tepkiler verebiliyordu.
"Sen ne diyorsun, neden bahsediyorsun?"
"Avrupa karıştı. Sizin kahrolası diplomatlarınız uyuyor mu? Çin, Tayvan'a karşı Eiddetli bir saldırıya geçti. Savaş başlayalı henüz dakikalar oluyor, inanamıyorum John... inanamıyorum..."
"Richard, sakin ol... Peki bu lanet olası haberleri neden başkaları değil de Berlin Büyükelçisi vermek zorunda..." Bakan çoktan ayağa kalkmıştı, giyinmek için sarsak hareketlerde bulunuyordu. Yanında uyumakta olan karısı Emily Dewark da uyanmış, söylenenleri anlamadan boş boş kocasına bakıyordu.
"Buna asla inanmayacaksın John."
John Dewark, Büyükelçi Richard Ely'nin ses tonundan az sonra son derece garip bir Eey duyacağını anlamıştı. Kendisini en inanılmaz haberleri almaya ayarladı.
"Avrupa'da Türklere karşı kristal gece saldırısı başladı. Yüzlerce Türk'ün öldürüldüğü ya da kaçırıldığı haberleri geliyor."
"Tanrım!" diye bağırdı John Devrark. Olmuştu işte, beklenen olmuştu, dünya küresel çatışma eğrisine ulaşmıştı tekrar.
"Ama esas haber bu değil..."

"Richard, ne demek istiyorsun esas haber bu değil diyerek?" Hâlâ son cümleye takılıp kalmıştı.

"John, Avrupa büyük bir kaosun eşiğinde. Naziler bütün Avrupa'da aşırı sağ ile birlikte hareket geçtiler. Durum çok ciddi, seçilmiş hükümetler düşmek üzere. Yüz binlerce insan Almanya, Fransa ve Avusturya'da parlamentolara akın etti... Hükümetler sabaha çıkmayabilir. Fransa'daki bir mitingde insanların ve polislerin üzerine ateş açıldı. Onlarca ölü ye yaralı var."
Richard'm söyledikleri korkunçtu. Bakan ne diyeceğini bilmeden giyinmeye çalışıyor ve bu telefon konuşması sonrasında Baş-kan'ı arayıp ne söyleyeceğini planlıyordu. Bir yandan da Emily'nin suratındaki aptal ifadeyi inceliyordu. Kadın gerçekten de konuşmalarından bir Eey anlamıyordu. Şok geçiliyor olabilirdi.
Beklenen bir Eeydi bu da, Avrupa'nın Amerika'ya rakip bir güç olarak çıkmaması için, gizli Amerikan sermayesinin bir kısmının Avrupa'daki aşırı sağ akımları destekleme amacıyla akıtıldığını, resmi olarak olmasa da gayri resmi kanallarla biliyordu John Dewark. Ancak bu duydukları yine de abartılıydı. Işin, sokak çatışmalarına ve Türklere saldırı biçimine dönüşmesi, ipin ucunun biraz kaçırıldığının göstergesiydi. Ancak bir Eekilde düzeltilebilirdi bu durum: Amerika'nın baskısı ve desteği ile hükümetler zor durumdan kurtarılabilir ve Avrupa Birliği, daha küçük bir yapı haline getirilebilirdi. Ama çok zordu, Avrupa Birliği son yıllarda iyiden iyiye sarsılmaya başlamış ve çökmek üzere olan bir düzendi. Birliğin sonu gelmek üzereydi ve bu çatışmalar da bunun kanıtıydı. Şiddetli bir savaş, her Eeyi yeniden düzenlemek üzere başlayacaktı.
Bunlar Bakan'm birkaç saniyede düşündüğü Eeylerdi. Tabii daha her Eeyi duymamıştı.
"John... Tanrım, buna asla inanamayacaksın!"

"Kahretsin Richard, çabuk söyle, geveleme lafları ağzında."
"Avrupa hükümetlerinden Türkiye'ye gizli mesaj gitmiş... 'Bu saldırılar ve gösterileri durduramayız' diye. 'Halkınızı koruyamayız' demişler John, 'Biz kendimizi bile koruyamıyoruz' demişler."
"Peki bu ne demek oluyor Richard?"
"John... Türkler çok sinirli... 'Biz söylemiştik, eğer Türkiye'yi

Avrupa Birliği'ne almazsanız, anti-Türk hareketi desteklerseniz, olacakları engelleyemezseniz demiştik' diyorlar."
"Bunda haklılar, Avrupalılar asla Türklere açık yüreklilikle yaklaşmadı. Aşırı sağın güçlenmesine bizzat destek verdiler."
Bu sırada John Dewark'ın telefonları çalmaya devam ediyordu. Aynı anda üç telefon hattından görüşme talebi vardı. Gece, De-wark için çoktan bitmişti, bir daha ne zaman rahat bir uyku uyuyacağını bilemezdi.
"Türkler bir Eey yapmayı düşünüyorlar mı Richard?"
"Bunu kimse bilemez, mutlaka bir Eeyler yapacaklardır, istersen Ankara Büyükelçisi'ne sor, az önce onunla konuştum, bir Eeyler geveleyip duruyordu. Ruslarla çok sıkı fıkılar ve Avrupa'ya Rus saldırısı kapıda... Türkler Ruslarla beraber Avrupa'ya ve bize karşı cephe alabilir."
"Onların ne yapmak isteyebileceğini öğrenmeye çalış. Ben EU-COM komutanı ile konuşacağım, Avrupa'daki Amerikan üslerinin güvenliğim artırmalarını isteyeceğim. Hatta kal dostum..."
Diğer hatta geçti, karşı uçta Dışişleri Bakan Yardımcısı Jote Case vardı:
"Efendim, acilen Başkan'la toplantı yapılması gerekiyor. Bütün dünyada çok ciddi bir askeri hareketlilik başladı. Taraflar karmaşık bir Eekilde hedeflerine ilerliyor. Çin ile Tayvan Boğazı'nda Eiddetli bir çatışmaya girdik. Bu arada buna inanamayacaksınız ama Rus ordusunun kuzeybatı askeri bölgesindeki kuvvetleri çok hızlı bir harekete giriştiler. Uydu görüntülerinden en az 4 tümenin hareketlendiğine ve Baltık ülkelerine doğru ileri uç harekâtına başladığına dair raporlar geliyor. Avrupa hükümetleri ise Eu anda bu tehditle başa çıkabilecek durumda değil."
"Rusya da harekete geçti demek, buna inanamıyorum. Bu adamların normalde bir aylık bir

süreye ihtiyaçları var ilerlemek için. Nasıl oldu da bu kadar sessiz bir hazırlık yapabildiler."
"Sanırım biz Çin'e fazla odaklandık."
"John, hatta kal..."

Diğer bir hatta Savunma Bakan Yardımcısı Andrew arıyordu:
"Bay Dewark, acilen Ulusal Güvenlik toplamlısı yapmamız gerekiyor. Bu sefer dünya savaşı hızlı gelişecek sanırım. Tayvan Boğazı'nda donanmamız Çin donanması ile çarpışıyor. Tayvan Kuvvetleri direniyor ancak Çin büyük bir kuvvetle saldırıyor. Amfibi güçleri Boğaz'ı geçmeye çalışıyor.
Birkaç askeri taşıma aracını vurmuş. Her Eey çok hızlı gelişiyor. Bu arada dünya çapındaki askeri üslerimize karşı özel kuvvet planı yapıldığına dair bilgiler geldi bir dakika önce. Ancak durumu ne olduğunu tam anlamış değiliz."
"Andrew, anlaşıldı, işler sarpa sarıyor. Hemen Başkanı arayacağım. Kimseye haber vermeden hatları kapadı Dewark, telaşla bir düğmeye bastı ve karşısına çıkan sekreterine, bana Başkan'ı bağla dedi. Bir dakika sonra Başkan telefondaydı. Önce Kaliforniya Valisi olan, değişen yasa sayesinde Başkan olan Arnold Swanzenegger, yatağından doğrulmuş, artık yavaş yavaş sarkmaya başlayan kaslarını geriyordu. Beyaz Saray'ın II. Ronald Reagan'ı sinemada kazandığı Eöhret ve dönemin ruhuna uygun gözlemleri ona Beyaz Saray yolunu açmıştı. Bir

Nazi subayının oğlu olarak her zaman diktatör olmak istediğini söylemişti ve bunu gerçekleştirmek için bir Eans doğsun diye dua ediyordu. Ayrıca bu Eansı yaratmak için kendisinin de pek çok yolu denediği biliniyordu. Vali olmadan önce dünya finans piyasalarını yöneten insanlarla çektirdiği fotoğraflar bazı Eeylerin habercisiydi aslında.
"Başkan, özür dilerim, bu saatte rahatsım ettim." Dewark endişesini gizlemeye çalışıyordu.
"Umarım bunun için iyi bir nedenin vardır." Arnold'ın sesi uykuluydu, çok fazla çalışmasa da uykulu bir tonda konuşuyordu genede. Ancak sinirlendiği zaman vücut çalışmaktan aşırı genişlem1E damarları kendisini gösteriyor ve karşısındakini korku- tuyordu:
"Üçüncü Dünya Savaşı'nın çıktığını söylesem, bu yeterince iyi bir neden mi?"

Karşı taraftan gelen ses kesildi. Şiddetli bir öksürük duyuldu.
"Neler olduğunu kısaca anlatır mısın Dewark?" Başkan hafifçe heyecanlandığını belli etmemeye çalıştı.
"Tabii. Az önce Çin ordusu Tayvan'a karşı saldırıya geçti, Tayvan Boğazı'nda ilerleyen amfibi güçlerle çatışmaya girdik. Ve Rus ordusu Baltık sınırlarını geçerek hızla ilerlemeye başladı. Üstelik Avrupa'da Türklere ve diğer yabancılara karşı yoğun saldırı yapılıyor. Türkiye'nin nasıl cevap vereceğini bilmiyoruz. Ancak Rus hareketi genişlerse Türk ordusunun Avrupa'ya yürüme ihtimali ortaya çıkabilir. Ya da kısıtlı bir askeri harekât."
Sessizlik oldu yine. Dewark, Başkan'ın düşünüp düşünmediğinden emin değildi.
"Tanrım, bana bütün bunların aynı gün başladığını mı söylüyorsun?"
"Sayın Başkan, çok garip biliyorum ancak Alman ırkçıların saldırıları toplu katliama dönüşmek üzereyken, Baltıklarda Ruslara karşı girişilen saldırılara bir cevap olarak bu harekât başladı. Tahminim o ki Ruslar, bu olayları önceden haber aldılar ve hazırlandılar. Çin'in de bundan haberdar olmaması neredeyse imkânsız. Nazi saldırılarını kendilerine bir başlangıç işareti olarak belirlediler ve koordineli biçimde harekete geçtiler... Doğu'nun gazabı çok Eiddetli başladı Arnold..."
"Bu durum gerçekten kötü."
Kötü mü, Tanrım bu nasıl bir Başkan?
"Hemen toplantı yapmalıyız. Savaştayız. Acilen televizyonlardan halka hitap etmek gerek ve daha bir sürü ıvır zıvır... Her türlü ihtimale karşı Montana'daki Malmstrom Hava Kuvvetleri üssünde bulunan nükleer silahlar hazırlansın."
Başkan, yaklaşık iki yüz nükleer silahın bulunduğu üste kapakların açılmasını istemek için acele etmedi. Bunu yapması kolaydı, kısa bir süre içerisinde o üsten bütün dünyaya nükleer silah yollayabilirlerdi.

"Peki, hemen hazırlıkları yapın."


Telefon kapandı...
John Devvark yatağın üzerinde uzun süre kaldı. Dakikalarca... Emüy de başında bekliyordu.
"Neler oluyor John?" Emily, dizlerinin üzerine kalkmış ve John Dewark'ın omzuna koymuştu başını...
"Emily, çok Eiddetli bir dünya savaşı çıktı... Dünya çok acı çekecek... Ve bunu nasıl temizleyebileceğimi de bilmiyorum..."
"Oh John!" diye inledi Emily Dewark. Gözyaşları sessizce yanaklarından süzülmeye başladı. Saf bir kadındı, ağlamaklı ses tonunda da bu saflığı yaşıyordu.
"Seni Eaşırtan bir Eey söyledi Richard..." "Evet Emily, Naziler Türkleri yok etme operasyonunu başlatmışlar.. . Yüzlerce insan öldürmüşler... Neler olduğunu hayal

edebiliyorum, o adamların ne kadar acımasız olduğunu biliyorum... Sadece Türklere değil, Almanlara da aynı Eeyi yaptıklarından eminim.
..
Başkan telefon konuşmasının etkilerini yaşamaya ahizeyi kapattıktan dakikalar sonra başladı. Hayalinde dünyanın yeni resmi Eekilleniyordu. Büyük bir savaş geliyordu... Silahların yağmur gibi yağdığı bir dünya... Bütün bunların neden kaynaklandığını bilmese de bu saçmalıkların sürekli olduğunu fark edebiliyordu.
Yavaş hareketlerle kalkıp giyinmeye başladı. Başına ağrılar saplanıyordu günlerdir. Demek o gün yaklaştığı için, diye düşündü. Buna karşı gelmek istemişti ama karşı gelemeyeceği güçlerin etkisinde kaldığını biliyordu. Pencereden dışarı baktı, gökyüzü siyahtı ama havanın kapalı olduğunu görebiliyordu. Uzakta yıldırımlar vardı, yağmur çiselemeye başlamıştı.
Giyindikten sonra telefonun başına gitti. Numaraları çevirdi.
"Alo, ben Arnie. Söylediğiniz oldu. Savaş çıktı."
"Buna inanmadığın bir an oldu mu Arnie?"
"Hayır. Her an inandım."
"Öyleyse bize inanmaya devam et. Karanlıktan kork. Karanlık


güçler her yerde. Iyilik, gerçekten de zavallı bir kavram, ona asla inanmadın, değil mi?"
Başkan başını ellerinin arasına aldı. Onunla ne zaman konuşsa başı çılgınca ağrımaya başlıyordu:
"Bu savaşı kazanacak mıyız?"
"Sana söyledim Arnie, karanlığın güçleri seninle olacak. Yüzyıllardır biz bu hedefin peşinde koşuyoruz. Gücümüzü pek çoklarına verdik ama başarılı olamadılar. O gücü iyi kullanmaya bak, çünkü karanlığın büyüsü kendisine gerçekten inanmayana ters teper. Onu kullanamazsın, ancak o seni kullanır ve sana güç verir."
"Gücü istiyorum, gücü istiyorum. Bu nedenle böylesine bir vücuda sahip oldum."
"Öyleyse onu kullanmalısın, güç kendisini kullanmayanları sevmez, korkakları sevmez. Güce, ancak onu kullandıkça hakim olabilirsin, yoksa o sana hakim olacak."
"Göreceksiniz, onu kullanacağım."
"Bize bağlı olanlara emirlerimizi verdik. Bütün dünya finans sisteminin çökertilmesi için gerekenler yapılacak. Kimse farkına varmadan bütün varlıkların uçtuğunu göreceksin. Dünyanın karanlık ve karamsar bir yer olması gerekiyor. Her Eey ne kadar da kolay! Ha ha ha! Basit bir terörist eylem, sonra bir iki işgal operasyonu, bir iki Avrupa ülkesinde kamuoyuna psikolojik operasyon yap ve sonra koca sistem çökmeye hazır hale gelsin. Savaş başlatmak çok kolay ve çok kârlı bir iş. En güzeli, iki taraflı savaştır, her ikisi ile de çalışırsın. Işte bu kadar basit."
"Düşmanlarıma acımasızca saldıracağım."
"Biliyoruz. Bu arada Hintli bir adam rüyalarında, olacakları gördü; engellemeye çalışıyor ama başaramayacak. Ancak onda çok önemli bir Eey var, bir tablette yazılı olan bir Eiir. Eğer sana o Eiiri okursa sonun olur. Sırrın açığa çıkmasından hoşlanmaz güç; o Eiir, sırrın açığa çıktığının kanıtı ve eğer sen onu kulaklarınla duyarsan güç seni de yok edecek, onu da ve

önüne gelen her Eeyi."
"Çin'i yok edeceğim..."

"Güzel, çünkü orada yaşayan rakiplerimizin de yok olmasını istiyoruz. Falun Gong'un yok olmasını istiyorum. Onlar Doğu'nun Eeytanının temsilcileri... Batı'nın Eeytanı onların yok olmasını istiyor. Çünkü onlar dünyanın devam etmesinden yanalar, biz ise artık dünyanın sonunun gelmesi gerektiğini düşünüyoruz, ne Avrupa ne de Asya umurumda... Avrupa'da

yaşamış bilge atalarımızı yok eden barbar uygarlıkların sonu gelmeli... Ve sen de bu büyük amaç için Güç tarafından seçildin."
Odanın içinde garip bir sis meydana gelmeye başlamıştı. Gökyüzü, Başkan'ın gözlerine kızarmış gibi görünüyordu. Odanın uzak köşelerinde parlak gözlü yaratıklar olduğunu düşünüyordu. Etrafında garip Eeyler dans ediyor ve sanki asla yok olmayacakmış gibi duruyorlardı.
Başkan sıkılmaya başlamıştı, kalbinde garip bir ağırlık oluşuyordu.
"Bana baak...," tıslamayla gırtlaktan gelen bir sesin karışımı tonundaydı ses. "Amerikan toprakları üzerinde yabancılar var, senin planlarım bozmaya çalışıyorlar. Onların yanında birisi vardı, bizim varlığımızı hissedebilecek birisi... Ama o gitti, uzaklaştı. Oysa onunla beraber olanlar hâlâ burada. Ama korkma, bu planları bozamayacaklar. Çünkü o planları bozmak isteyenlerin içinde bizden birisi var."
"Dediklerinizi anlamıyorum ama anlamama gerek yok, bunu hissediyorum, doğru tarafta olduğumu. Sizi görmek isterdim."
"Emin ol ki telefonun bu yanını görmek istemezdin, eğer bu tarafı bir kere görseydin asla eski sen olmazdın ve bizim işimize yaramazdın."
Telefon kesildi. Başkan garip duygularla baş başa kalmıştı. Kimse bunu bilmeyecekti, yaptıklarının nedeni buydu ama insanlara başka yalanlar söylemek zorunda kalacaktı. Ne garip, diye düşündü. Bunu kimse bilemeyecek ama ben bileceğim ve herkes yanlış Eeyler düşünecek, oysa gerçekler ne kadar farklı.
Bir an önce toplantı başlamalıydı, çıkması gereken büyük bir savaş vardı.
Dışişleri Bakanı Ahmet Kandırah, merdivenleri çıkarken ter içinde kalmıştı. Birer ikişer atlıyordu basamakları. Danışmanları ve yardımcıları durumun çok acil olduğunu söylemişlerdi. Kandırah, ortalığın hayli karıştığına dair haberler almaya başlamıştı ama kesin bir Eey yoktu elinde. Birazdan her Eeyi öğreniriz, diye geçirdi içinden. Yolda gelirken Başbakan'ı aradı, isterlerse hazırlanmaya başlayabileceklerini ve erken saatte hükümetin toplanması gerekebileceğini söyledi. Başbakan, onun ses tonundan tartışmanın gereksiz olduğuna karar verip bu fikre uymayı tercih etti. Kandırah kendi toplantısını yapıp hemen haber verecek ve hükümet bir araya gelecekti.
Odasına girdiğinde etrafın karışık olduğunu gördü. Sigara dumanı dolu ortamda çalışmayı sevmezdi ama bu seferlik tolerans göstermeye karar verdi.
"Ne oluyor çocuklar, nedir bu durum?"
"Sayın Bakan, büyük bir savaş patlamak üzere."
"Ne savaşı?" Kandırah heyecanlanmıştı.
"Rusya ve Çin, sanki anlaşmış gibi aynı anda harekete geçtiler. Aynca bu hareketlerin Hindistan tarafından desteklendiklerine dair duyumlar var."
"Hayda, ne oldu ki bunlara?"
"Bakanım, büyükelçilerle sürekli temas halindeyiz. Ancak başkentlere ulaşamıyoruz, hepsinde tam anlamıyla savaş durumu söz konusu"
"O zaman biz de savaş durumuna geçelim. Neden hâlâ geçmedik?"
"Bakanım Meclis'i yarın toplayalım ve her ihtimale karşı savaş yetkisi alalım derim ben."
"Tamam, yarın Meclis'i toplarız. Zaten yeterli sayıdayız. Hallederiz yarın."
"Bu arada çatışmaların detayları Genelkurmay Başkanlığı'na akmaya başladı. Oradan da bize rapor halinde geliyor. Görüldüğü kadarıyla Çin'in Tayvan'a saldırısı Eiddetli biçimde devam ediyor. Ancak çıkartma birlikleri henüz köprü başını tutamamışlar."
"Amerikalılar karıştı mı savaşa?"

" Sayın Bakanım, Amerikan ordusu Eu anda aktif olarak savaşıyor ancak henüz bir savaş ilanı söz konusu değil. Ancak büyük bir Amerikan denizaltısı vuruldu. Bir de firkateyn ve bazı

savaş uçaklarının düştüğü haberleri geldi. Çin son derece sert bir savaş veriyor. Kararlılar. Bence Amerika daha fazla dayanamaz. Tayvan'ı ilk elde Çin'e bırakabilirler."
"Efendim, Avrupa'dan gelen haberler iç açıcı değil. Rusların Baltıklarda giriştiği operasyon çok önemli. Sanırım Rus Gizli Servisi FSB'ye akan bilgiler, Almanya'daki kaosun Nazileri iktidara getirmesi durumunda, Rusya'nın tekrar büyük bir saldırıya uğrayabileceği endişesini yaratıyor."
"Avrupa'daki Türkler ne durumda?"
"Haberler çelişkili... Pek çok vatandaşımızın ölmüş olabileceği söyleniyor, yakm zamanda bunların gerçek yüzü ortaya çıkar. Ancak ben olumlu bir Eey beklemiyorum. Sanırım bütün yabancılara karşı ve özellikle de Türklere karşı yoğun saldırılar oluyor. Bu saldırıların günlük suçlar olmaktan çıkıp düzenli ve sürekli hal aldığı söyleniyor. Alman Büyükelçi reddediyor ama Almanya'dan arayanlar durumun çok kötü olduğunu bildirdi."
"Ne yapacağız bu durumda?"
Odadaki danışmanlardan birisinin yüzünde ışık belirdi:
"Bakanım, sanırım bu konuda yapmamız gereken bir Eey yok. Sadece biraz bekleyip görmemiz gerekiyor."
Ahmet Kandıralı anlamlı gözlerle baktı danışmana:
"Haklısın, bekleyip görmemiz gerekiyor. Hemen bilgileri bana bir dosya yapın, acele kabine toplantısına gireceğim."
Beklemeliydiler ama neyi? Bu sorunun cevabını birileri biliyor muydu? Biliyorsa neden kimse dile getirmemişti?
Rus Parlamentosu Duma'nın toplantısı hâlâ sürüyordu. Toplantı, gece boyunca da devam etmişti. Şiddetli kavgalar ve hatta yumruklaşmalar olmuştu Rus parlamenterler arasında. Ama Devlet Başkanı'nm isteği, yerine gelmişti.


Oturum gizli yapılıyordu. Rusya'nın Avrupa Harekâtı ile ilgili önemli kararlar alınmıştı. Bu kararlar, Rusya'nın gelecek planları için önemliydi ama Avrupa'nın sonunu ilan eden bir karar silsilesi parlamentodan geçmişti.
Devlet Başkanı Sergei Ruskin kürsüye çıktı:
"Saygıdeğer milletvekilleri! Rusya, sınırları dışındaki insanlarının öldürülmesine ya da baskı altına alınmasına izin veremezdi. Bu nedenle Baltık operasyonu gerçekleşiyor. Ancak bu harekâtın, Avrupa'nın güvenliği ile ilgili bir operasyon haline gelmesine karar verdik bugün. Almanya, Fransa ve diğer ülkelerdeki yabancı düşmanlığı had safhada ve demokratik yapı tamamen çökmek üzere. Bütün Avrupa'nın tekrar Nazi iktidarı altına girmesine izin vermemeliyiz. Eğer olayların gidişatı değişmezse çok kısa süre sonra Rus orduları Polonya sınırını geçecektir. Ve durmayacaktır. Demokrasinin kurtulması ve Rusya'nın güvenliğinin yeniden inşası için Rus Silahlı Kuvvetleri'ne tam yetki verilmiştir. Ve yıkılacak olan Avrupa Birligi'nin yerine yeni bir Avrupa Birliği kurulması için de gereken temaslar ve çalışmalar yapılmaya başlandı."
Alkışlar ve yuhalamalar Parlamento salonunda yankılandı. Milletvekilleri ayakta alkışlıyorlardı Devlet Başkanı'nı.
Sergei Ruskin, genç yaşı ve dinamik görüntüsü ile halkın sevgilisi durumundaydı. Demokrasiden taviz vermeyen bir görüntüsü vardı ve bu anlayış, aynı zamanda Rusya'nın sonsuz potansiyelini değerlendirmesi için önünü de tıkamıyordu.
Ruskin, salonu terk ederken yanma yaklaşan Savunma Bakanı ona bir Eeyler fısıldadı ve Ruskin'in işareti ile peşinden geldi. Salonun çıkışında hızla kendilerini bir köşeye attılar ve meraklı bakışlar altında gizli konuşmalarını gerçekleştirdiler.

"Efendim, Fransız ordusunun hareketlendiğini öğrendik. Sanırım Alman ordusu ile ortak hareket ediyorlar. Çok kısa süre sonra Avrupa'daki tüm sınırlar birer Maginot hattına dönüşecek."
"Kahretsin Alexandre, bu kadar hızlı olmaları ilginç. Bizim dü-

Eüncelerimizden haberleri olmadan bu kararı almış olmaları gerçekten çok tuhaf."
"Bu tehdidi seziyor olmalılar. Bizim Baltıklarda durmayacağımıza dair güçlü bir hisleri olması boşuna değil."
"Polonya hattını hemen geçebilir miyiz?"
"Evet, ama çok kayıp olacak."
"Bunu göze almalıyız, ancak Alman sınırına geldiğimizde nelerle karşılaşacağımızı Eimdiden bilmek isterdim doğrusu."
"Karşılaşacağımız Eey, büyük ihtimalle Alman zırhlı tümenleri ve Hava Kuvvetleri olacak."
"Bundan emin misin?"
"Doğrusu, değilim. Çünkü sivil karışıklık, artık sıradan bir hareket olmaktan çıktı. Sistemin çözülmesine kadar gidebilir işler."
"O zaman Alman ordusunun kolayca teslim olması mümkün."
"Ama çabuk olmalıyız. Eğer Naziler hükümeti devirir ve başa geçerse o zaman bu bir dalga etkisi ile bütün Avrupa'ya yayılır. Ve karşımızda yekpare bir güç buluruz."
"Türkler ne diyor bu işe?"
"Türkler çok sinirli. Vatandaşlarına yapılan saldırıları kabul edemiyorlar. Bir Eeyler yapmak istediklerine eminim."
"Onlarla anlaşabiliriz, eğer vatandaşlarının tam güvenliğini sağlama konusunda güvence verirsek bizim Avrupa'daki operasyonumuzu destekleyeceklerdir. Bu da bize Avrupa'nın içinde milyonlarca sempatizan kazandırır."
"Türklerin Avrupa'ya ihanet edeceğini sanmıyorum. Bence onlar her Eeyin eski haline dönmesi için uğraşacaklar. Yani hedeflerinde Naziler olacak. Ve çok fazla ilerlemediğimiz takdirde bizim de genel olarak arkamızda olacaklardır."
"Türkiye'nin bize karşı tavrı olumlu olmazsa Batı'ya doğru ilerlemek zorlaşır."
"Evet, dikkatli olmalıyız ama bu düşünceleri onlara açıklamayalım."

"Bu konuda bir fikrim var. Eğer Almanlarla savaşmak zorunda kalırsak, oradaki Türklerin yaşamı tehlikeye girer. Bence Türk ordusunun bu cephede bize destek vermesini isteyelim. Buna ikna olurlarsa, Avrupa'daki hiçbir güç, karşımızda duramaz. Stratejik Türk tümeni ile ilgili bilgiler çok olumlu. O tümen en iyi Rus tümenlerinden daha eğitimli ve donanımlı."
"Evet efendim, ama bu çok ciddi bir olay. Tıpkı Kore'deki gibi... Türkiye'nin Almanya'ya karşı savaşmasını istiyorsunuz."
"Hayır Kore'deki gibi değil. Ve Almanya'ya karşı da değil. Aslında Almanların pek çoğu Nazileri istemiyor ve burada Türkler, sadece kendi vatandaşlarını korumak ve Nazi iktidarını yıkmak için bulunacaklar."
"Bunun için temaslara başlayacağız efendim."
"Amerika'nın ne yapacağı ise meçhul..."
"Bence değil. Hiçbir Eey yapmayacaklarına eminim."
"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"
"Çünkü Nazilerin iktidara geleceğini düşünüyorlar. Ve Nazilerin iktidara gelince önce bize karşı savaşacaklarını bilmiyorlar. Üstelik bu sayede Avrupa'daki birliklerini çekmek için bahaneleri olacak ve o birlikleri doğuya kaydırabilecekler.
"Avrupa'dan çekilmenin getirişi nedir? Çok garip."

"Avrupa'nın artık Amerika için bir anlamı yok. Yeni bir düşmanlık merkezi yaratılabilir orada. Tabii önce Poğu'nun, yani Islam'ın, Konfüçyüsçü Asya'nın ve Ortodoksluğun baskı altına alınması ve itaat etmesi sağlanacak. Bunu başarabilirlerse kendi aralarında savaşırlar."
"Bu sefer kendi aralarında savaşmayı düşündüklerini sanmıyorum... Sence?"
"Bence dünyayı yönetmek için gerekli altyapı hazırlanıyor. Burada bize ulaşan veriler, aslında bir hiçten ibaret. Esas başımıza gelecek olanlar çok daha vahim. Sanırsam, bilgimiz dışında olan bazı Eeyler var, hissedebiliyorum bunu."
"Nükleer savaş mı?"

"Ona hazırlıklıyız, ama onu bile aratacak bir Eeyler olabilir. Tanrım, bu savaşla ilgili içimde çok kötü hisler var."
"Amerika her zaman böyle yapar, önce başkalarını çatışmaya zorlayacak ortamı yaratır, sonra da mağdur olmuş gibi kendisini dünya savaşma sokacak bir olayın gelişmesini bekler. Ne yazık ki o garip küresel güç bağlantıları, her seferinde bunu gerçekleştirmeyi başarıyorlar."
"Evet efendim, Batı çok fazla ilerledi, Rusya'nın sınırları çok geriledi ve bu bizim savunmamızda zaaflar oluşturuyor. Üstelik Kafkasya'daki sorunların çözülmesinde çıkan engellerin hep Avrupa ve Amerika kaynaklı olduğunu görüyoruz. Bir de başımıza Naziler gelirse, Rusya eski karanlık günlerine döner."
"Buna izin veremeyiz, hayır buna izin vermemeliyiz. Bütün köklü kültürlerin yaşaması bu mücadelenin kazanılmasına bağlı. Onların amacı, kültürleri yeryüzünden silmek ve tam anlamıyla köle bir dünya toplumu yaratmak."

Büyük bir demiryolu geçidinin ağzında duruyordu askerler. Meteorolojiden alınan bilgiler Guangzhou'da havanın bulutlu ve yağmurlu olacağını söylüyordu. Meteorolojinin söylediği gibiydi her Eey. 42. Ordu Grubu'nun Elektronik Savaş Tugayı Unit 54468'e bağlı Çinli askerler, saatlerdir bekledikleri geçidin içinden çıkmak için hazırlandılar. Komutanları emir verince hızla trene atlayıp harekete hazır hale geldiler. Birlik, Macau'daki garnizona gitmek için çok önceden tertibat almıştı ama Amerikan uydularına görünmeden gitmek için uygun hava koşullarını beklemeleri gerekiyordu. Amerikan uyduları normalde sorun çıkarmazdı. Casus uyduların bile yörüngede ilerledikleri yol, belli ya da kolay tahmin edilebilir olduğu için askeri birlikler, bu uyduların olmadığı zamanlarda hareket edebilirdi ama on milyar dolarlık Amerikan Misty III görünmez uydusu, işleri zorlaştırmıştı. Bu uydunun yeryüzünden görülemediği ve sadece bulutlu havalarda işe yaramadığı bilgisi mevcuttu ellerinde.
On sekiz vagonlu tren yavaşça hareketlenmeye başladı. Yolcu-

luklarının büyük bölümü yer altındaki tren yolunda gerçekleşmişti Bu gerekliydi, Amerikan gözetleme araçları sürekli onların üzerindeyken bu kadar büyük bir orduyu gizlice bir yerden başka bir yere taşımak için yeraltında hareket eden bir tren yolundan başka seçenek yoktu. Demiryolları başka amaçlar için de hayati derecede önemliydi. Nükleer silahların hareketliliği ancak demiryolları vasıtasıyla güvenli bir Eekilde sağlanabiliyordu. Nükleer denizaltıların kolay izlenebilir olması nedeniyle Rusya da, Çin de mobil nükleer silahlarını demiryollarında hareket ettirmeyi doğru buluyordu.
Birliğin görevi, Macau adasındaki garnizona gitmek ve orada hızla yaklaşmakta olan operasyon için beklemekti. Anavatan Çin, artık üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmeliydi. On yıllar süren gelişme dönemi sonlanmaya başlamış ve Eimdi yapılan yatırımların meyvelerini toplama zamanı gelmişti. Çin, eğer bir süper güç olacaksa, öyle davranmak zorundaydı. Ve yanı başındaki bir adanın, Tayvan'ın, arkasına sadece Amerika'yı alarak kendisine kafa tutmasına izin veremezdi.

Gece karanlığını daha da siyaha boyayan yağmur bulutlarının altında, kilometrelerce süren pirinç tarlalarının arasından geçti tren. Vagonların büyük bölümü, ileri teknoloji ürünü elektronik karıştırma araç gereçleri ile doluydu ve geri kalan vagonlara askerler tıka basa doldurulmuştu. Hepsi balistik korumalı miğferlerini ve orman kamuflajlı üniformalarını giymişti. Sırtlarmdaki çantalarda bir hafta yetecek kadar erzak vardı. Çin Merkezi Askeri Komisyonu, Tayvan'a yapılacak saldırının çok kısa süreceğini düşünüyordu; daha doğrusu kısa sürmeliydi çünkü Tayvan ilk saldırıyı atlatır ve dayanırsa, Amerikan yardımının gelmesi ile Çin ordusu yenilgiye uğrayabilirdi. Tayvan'a yapılacak saldırı, tek yumrukluk bir nakavt saldırısı olmalıydı. Saldırıda esas sorumluluk, Nanjing. askeri bölgesine bağlı tümenlerde olacaktı. Burası Tayvan'ın tam karşısında yer alan askeri bölgeydi. Guangzhou askeri bölgesindeki birlikler de ana saldırıya elektronik savaş ve deniz saldırışı desteği vereceklerdi. Plan çok incelikle hazırlanmıştı; genel olarak

Çin'in büyük askeri gücünün ezici biçimde kullanılmasına dayanan bir plandı ve asker kaybı

pek düşünülmeden hazırlanmıştı. Çin için adayı bir seferde ve kesin olarak almak hayati önemdeydi. Eğer ada ilk seferde ve çabucak alınmazsa Amerikan desteği kısa sürede yetişebilirdi. Kötü olansa, Çin'in askeri tarihinde, ilk saldırıların genelde başarısız olmasıydı. Bu gerçeğin farkında olan Çin ordusu, her ne kadar kendini her açıdan geliştirmişse de geçmişin getirdiği bir kuşkuculuk hakimdi subaylarda.

Sevkıyat gece boyunca sürecekti. Elektronik savaş birliğinin ardından bölgeye bir hava savunma birliği de gönderilecekti. Portekiz denetiminden Çin ordusunun sorumluluğuna geçtikten sonra adada sadece 800 asker bulunduran Çin, bir gecede bu sayıyı on bin askere çıkarıyordu. Güney Çin Denizi'ndeki Amerikan donanmasının çalışmalarım engellemek ve Nanjing askeri bölgesinden yapılacak ana saldırıya güneybatıdan bir engelleme ge'mesini önlemek için yerleşiliyordu bu adaya.

Tren, gece karanlığında yol alırken vagonlarda istif edilmiş ve suskun bir halde yolculuk yapan Çinli askerler, kendilerini hazır hissediyorlardı. Hong Kong'a doğru giden tren yolu, belli bir noktada dönüyor ve sadece askeri amaçlarla kullanılan bir başka ray sistemine dahil oluyordu. Çok az bir süre sonra, su dolu pirinç tarlalarının arasından geçtikten sonra denizin hemen yanında, dev bir kaya parçasının belirlediği küçük bir koya bir kilometre kadar bir mesafede tren yolu sona erecekti ve sonrasında bütün ekipman, askerler tarafından kendilerini bekleyen amfibi gemilere yüklenmek üzere taşınacaktı.

Tren vanş noktasına geldiğinde yağmur hızlanmıştı. Askerler hızla vagonlardan inip ekipmanı boşaltmaya başladılar. Çok çabuk olmaya çalışıyorlardı, hassas ekipmanların yağmurdan zarar görmemesi ve Amerikan casus uyduları tarafından görünme riskinin en aza indirilmesi için. Amfibi gemiler, kapaklan açık vaziyette kıyıdaydı. Çinli erler bütün güçlen ile ekipmanı taşımaya çalışıyorlardı. Dalgalar hare-





ketlenmişti. Denizde fırtına beklenmiyordu ama Güney Çin Denizi'nin suları hayli dengesizdi, her an her Eey olabilirdi. Büyük bir fırtına patlarsa operasyon tehlikeye düşerdi. Eğer ekipman kıyıda uzun süre beklemek zorunda kalırsa, ,Çin ordusu büyük bir darbe yerdi. Gemiler, bağlı oldukları kıyı modüllerine çaptıkça, tok bir ses dolduruyordu koyu. Askerler karanlığın içinden çıkıp gemilere yanaştı. Ağır çelik kasaları taşımak için pek çoğu bir arada bulunmak zorundaydı.

Bu sırada ince bir cızırtı duyuldu, ilk başta bunun ne olduğuna kimse dikkat etmedi. Ama dalgaların bastırdığı ses gitgide artıyor, sonra tekrar azalıyordu.

Askerlerden bazıları kıyıda kasaları yere bırakmışlar, zifiri karanlığın görüş mesafesini sıfıra indirdiği denize doğru bakıyorlardı.

Panik baş göstermişti, erler heyecanla subayların yanma gidip duydukları sesi rapor ettiler. Sonra birden kıyının birkaç yüz metre açığında bir ışık parıldadı ve uzaklaştı. Amfibi gemideki askerler hemen makineli tüfeğin basına geçip ışığın parıldadığı noktaya karşı ateş etmeye başladılar. Bağırışlar doldurdu koyu, subaylar heyecanlanan erleri sakinleştirmeye çalıştı.

Kıyıda gözlemede kalmaya devam ettiler ama huzursuzlukları iyice artmıştı. Bu olayı üstlerine rapor edip etmeme konusunu tartıştı subaylar ama buna gerek olmadığı sonucuna varıldı. Ne olduğunu bilmedikleri elektronik bir cızırtı için kimsenin rahatını bozmaya gerek yoktu.

Gözleri korku ile açılmış askerler ekipmanı gemilere doldurmaya devam ettiler ama işlerin yolunda gittiğine dair Eüpheler oluşmuştu kafalarında. Zaman zaman zifiri karanlığın derinliklerine bakıp her Eeyin yolunda gittiğinden emin olmaya çalışıyorlardı.

Biraz sonra büyük hava saldırısı başlayacak, ardından da on saat sürecek bir yolculuktan sonra, Tayvan'ı ait olduğu ülkeye bağlayacaklardı. Askerler kendileri ile gurur duyuyorlardı, bu önemli görevin gerçekleştirilmesi kendilerine düşmüştü.



PEKIN Merkezi Askeri Komisyon Toplantısı

Komünist Parti'nin lideri 71 yaşındaki Hu Jintao, Merkez Komite toplantısının yapılacağı, duvarları krem rengi boyalı, lüks ama gösterişsiz salona dev gibi ama soğuk görünümlü kapıdan girerken bütün askeri yetkililerin gözleri üzerindeydi. Sağlığı yerinde değildi Hu'nun.

Komünist Parti'nin gençlik kollarından yükselmişti, askeri konularda Çin'in ilk devrim liderlerinden çok farklı bir tavır sergiliyordu. Onun liderliği, Çin askeri gücünün modern ordulara yaklaşrrası açısından ivme dönemi olmuştu. Ordu büyük bir modernizasyon atağına kalkmış, asker sayısını azaltıp 1,5 milyona indirirken, teknolojik açıdan tam bir süper güç haline gelmişti.
Komite üyeleri onu ayakta karşıladılar. Hu, yorgun gözleriyle onlara bakıp elini hafifçe kaldırarak selam verdi. Merkez Komite Binası'nın dev salonunun duvarları çok yüksekti, kocaman pencereler toplantı nedeniyle karartılmıştı ve havada koyu gri bir gerginlik hissedilebiliyordu. Salonun görüntüsünde bir Eey vardı, mat bir renge bürünmüştü hava. Garip bir koku hakimdi.

Bugünlere bilerek gelinmişti, dünya sürekli olarak Çin'in bir süper güç haline gelmesini ve Tayvan'ı almasını beklemişti, o gün bugün olmalıydı. En azından Komite üyeleri bu düşünce ile salona gelmişti. Bir kişi hariç...
Bu arada Tayvan Meclisi de toplanmış ve artık Çin tehdidi altında yaşamak istemediklerini, maliyeti ne olursa olsun bu tehdide karşı koymak zorunda olduklarını açıklamıştı. Amerika, Tayvan'a tam destek veriyordu. Çin de bu durumda uzun zamandır hazırlandığı bir yola girmek durumundaydı. Bu yolun zemini nasıl hazırlanmıştı bilenemezdi ama tarihin çarkı içindeki bağlantılar yerine gelmişti ve yapacak fazla bir Eey kalmamıştı.
Çin'in en yüksek askeri idari komitesi 11 kişiden oluşuyordu. Komitenin Başkanı Hu Jintao idi. Başkan Yardımcıları ise Genelkurmay Daire Başkan Yardımcılığını da yürüten Guo Boxiong ile Ulusal Savunma Bakanı ve Çin Halk Ordusu Silahlanma Dairesi Başkanı Cao Changcuan'dı. Diğer üyeler; Kara, Deniz, Hava ve Füze Komutanlarıyla Komite Sekreteri Xu Chaihou. Genelkurmay Komutanı Su Jinhai, Çin Ordu Lojistik Komutanı Liao Xilong ve Çin Ordu Silahlanma Dairesi Idarecisi Li Jinai'ydi.
Sürekli olarak Başkan Jintao'nun yanında bekleyen özel kalemi Mandy YVang, Başkan'm yakasına bir mikrofon taktı ve dikkatle yakasını düzeltti. Hu, Eefkatli gözlerle ona bakıp "tamam" işaretini verdi. Hasta olduğu için yeterince güçlü çıkmıyordu sesi. Bu nedenle uzaktan kumandalı bir mikrofon kullanarak kaülabiliyordu toplantılara.

Çin Halk Cumhuriyeti kurulduğundan beri Komite'ye asla bir kadın girememişti, hatta toplantıların yapıldığı salonda bile kadın olmamıştı. Mandy Wang bu büyük önyargıyı kırmayı başarmıştı. Her ne kadar görevi, sadece liderin özel işlerini yapmak gibi görünse de Jintao'nun güvenini o kadar kazanmıştı ki, zaman zaman Komite toplantılarında fikrini söylemesine izin verilir ve Jintao onu her zaman cesaretlendirirdi buna.
Etrafını saran, yaşlan artık altmışları geçmiş yöneticilerin düşüncelerinin betonlaşmış olabileceğini kendisinden biliyordu Jintao.

Genç ve duyarlı bir ses, Komite'ye enerji katıyordu ona göre. Çin Komünist Partisi kulislerinde Mandy'ye karşı özel bir husumetin oluşuğu biliniyordu. Henüz otuz yaşındaki Mandy Wang, Yale Üniversitesi mezunuydu. Çinlilerin ortalamasına göre fazla olan İQ'su ve boyu ile çok fazla dikkat çekiyordu. Fark edilir ölçüde beyaz bir rengi, parlak siyah saçları ve spor yaptığını belli eden bir kadındı. Eğer siyah ve büyük çekik gözleri olmasa kimse Çinli olduğunu düşünmezdi.
Mandy Wang, bu ismi Yale'deyken almıştı ve Jintao ona bu Eekilde seslenmeyi seviyordu, Mandy, toplantı salonundakilere büyük bir saygı göstererek masalarına kalın mavi renkli birer dosya baraktı. Her Komite üyesinin yanına saygıyla yaklaşıyor, sessizce ve yere bakarak dosyayı üyenin önüne bırakıyor, sonra yine geriye doğru bir adım atarak uzaklaşıyordu, Bu dosyalarda, Komite toplantıları yapılırken üyelerin ele alacakları konularla ilgili, bilgiler bulunuyordu. Bugün için, hazırlanan dosyalar özellikle her zamankinden daha kalındı. Hassas ye karmaşık bir dururu söz konusuydu. Tehlikeli ve dünyayı ilgilendiren bir konuydu, toplantının gündemi, üyelerin bile, tam, olarak bilmediği, ama biraz sonra öğrenecekleri kadar hassas konular...
Toplantılarda üyelere verilen ve içlerinde pek çok gizli, bilgi ve belge bulunan dosyalar,

Mandy tarafından hazırlanıp salona getiriliyordu. Toplantı bittikten sonca da, bu salona bağlanan özel küçük bir odadaki, kazanda yakılarak imha ediliyordu dosyalar. Dosyalardaki bilgilerin aslı sadece MEndy VVang'ın bilgisayarında bulunuyordu.
Çok önemli bir konumdaydı MEandy, ona, bu, kadar güyenilmesinin çok özel; bir nedeni vardı. Bu nedeni sadece Jintao biliyordu. Mandy'nin, babasının tam bir milliyetçi olduğu biliniyordu, Çin'e ihanet edebilecek en son insanlardandı Mandy. Babası uzun yıllar boyunca içeriğini hükümetin en üst kademelerindekilerin bile bilmediği işler yapmıştı, Amerika'da yaşayıp Jintao'ya sağ kolu kadar yakın olması, onun aslında ne iş yaptığı hakkında fikir veriyor-

du. Büyük bir Amerikan bankasında çalıştığı biliniyordu, bu sayede Mandy Wang'ı Yale Üniversitesi'nde okutabilmişti. Mandy'nin babası, ona bu adı, Amerika'da ismi rahat hatırlansın diye vermişti. Amerikalı Çinlilerle çok yakın ilişkiler içindeydi. Bankacı olduğu için Amerika'da Eirket satın almak isteyen Çin firmaları, önce Baba VVang'ın ofisine uğrar, doğru davranmak için gereken bilgileri ondan alır ve sonra da Amerikalı satıcılarla toplantıya girerlerdi. Amerikanın vahşi kapitalistleri ile iş yapabilmek için Baba VVang hayati değerdeydi. Bu, onun herkesin bildiği değeriydi. VVang, kimsenin bilmediği bir değer daha yaratıyordu ülkesi için ve daha çok da, kendisini Kore Savaşı'nda işlediği bir askeri suçtan kurtaran büyük lider Hu Jintao için.
Mandy VVang toplantı dosyalarını dağıtmayı tamamladı. Dev maun masanın etrafındaki deri kaplı sandalyelere oturan Komite üyeleri dosyalan açıp bir süre gözden geçirdiler. Çinli komutan ve yöneticilerin yaşlı ama diri ve enerjik yüzleri okudukları Eeylerle ilgili olarak değişik ifadelere bürünüyordu. Hu Jintao sabırla onların belgeleri gözden geçirmelerini bekledi. Bugün alınacak kararlar çok önemliydi, dev boyutlarda tarihi bir operasyonun son

kararı verilecekti. Hazırlıkları bitmişti, sadece başlama düğmesine basma kararıydı bu toplantının amacı. Bütün Komite üyeleri toplantıdan "başla" emri çıkacağına emindi. Bu geleneksel bir durumdu, kararlar alınır, hazırlıklar yapılır ve son toplantıda bütün hazırlıkları başlamış olan çalışmalar için devam emri verilirdi. Şimdiye kadar hiç farklı olmamıştı.
Askeri liderler, ilk konuşmayı Komite Başkanı Hu Jintao'nun yapmasını beklerken beklenmedik bir Eey oldu ve Hu, yine başını sakin ve yavaş biçimde eğerek Ordu Kurmay Komutanı Su Jin-hai'ye söz hakkı verdi. Bu hareket bile Çin askeri tarihi ve parti ile ordu ilişkileri incelendiğinde bir devrim niteliğindeydi.
Devrimci liderler, her zaman ordudan çok önde gelmişler ve askerler de liderlerinin sözünden çıkmamayı bir görev saymışlardı. Mao'nun askeri stratejilerdeki üstün bilgisinin bir yansımasıydı bu

yaklaşım. Ancak Çin son zamanlarda çok değişmişti ve Komünist Parti de tabii ki. Artık komünist yaftası bile geçmişi yad etmek olarak görülüyordu. En azından Batı'daki izlenim buydu.
Oysa Çin'in yaklaşımlarındaki garip denge kimsenin aklında soru işaretleri yaratmıyordu. Komünizmi uygularken diğerlerinden farklı davranmışlar; bu ideolojiyi, sadece pragmatik bir idare biçimi olarak almışlardı. Komünizm, Çin yönetimi için otoriter yönetimin diğer adıydı sadece.
Ancak Çinli liderler, dünyadaki sorunları çözecek olmasa bile, kapitalist hegemonya devletlerinin ortadan kalkması gerektiğini düşünüyorlardı. Amerika ve Avrupa uygarlıkları, kapitalist hegemonya üzerinde yükselen uygarlıklardı. Kültürleri ile değil, ihraç ettikleri ekonomik sistem sayesinde ayakta kalıyorlardı. Bu, dünya için kötü olandı. Çin, kültürü ile ayakta kalmayı başarmıştı ve Doğu kültürlerinin Batı'nın ekonomi temelli hegemonyası karşısında kaybetmesi demek, insanlığın kaybetmesi demekti.
Çin Genelkurmayı, son yıllarda Türkiye ile çok önemli ilişkiler kurmuştu ve Karadeniz bölgesinde büyük yatırımlar gerçekleştirmek üzereydi. Bu dönemde Türkiye'nin yanında olması gerekiyordu Çin'in. Bu nedenle de Doğu Türkistan'a karşı ılımlı bir politika izlemeye başlamıştı.
Çin Genelkurmay Komutanı Su Jinhai ayağa kalktı, biraz Eaşırmıştı. Sandalyesini geriye itip

toplantı masasının karşısında yer alan büyük bir kaideye asılı duran haritanın yanma gitti. Sözlerine başlamadan önce gözlüklerini düzeltti ve üyeleri süzdü. Mandy VVang'a bakmamıştı. Onu Komite üyesi olarak görmüyordu. Jintao'nun uyguladığı garip yenileşme hareketlerinden birisiydi sadece.
"Sayın Komite üyeleri, bundan tam bir yıl önce aldığımız kararla önümüzdeki hafta çarşamba günü Tayvan'a karşı bütün gücümüzle harekete geçerek, adanın tekrar gerçek sahibine, Çin Halk Cumhuriyeti'ne geri dönmesini sağlayacak operasyonu başlatacağız. Kaldı ki biz hiçbir zaman Tayvan'ı ayrı görmedik, biz hep birdik ve bir olmaya devam edeceğiz. Sadece bunun üzerindeki Eüp-


heleri kaldıracağız, o kadar" Su Jinhai, hafifçe gülümsedi, gururlu görünüyordu.
Komite üyeleri, kendilerine hitap etmeye devam eden Komutanı yumuşak alkışlarla kutladı.
"Ve bugün, Çin'in büyük dönüşümün de başlangıcını temsil ediyor." Çin artık bir süper güçtür ve hiçbir Eekilde bu operasyona karşı durmaya çalışacak güçlere geçit vermeyecektir. Ne Amerika ne de bir başka güç, bizim önümüzde duramaz." Sözünü noktalarken, beyninden salgılanan adrenalin, bütün Komite üyeleri tarafından hissedilebiliyordu.
Hu Jintao, eliyle işaret ederek sözü aldı:
"Çin bu operasyona girişerek, bütün dünyanın kendinden beklediği Eeyi yapıyor ve ben bunun gerekli olup olmadığının bir kez daha sorgulanmasını istiyorum. Bu hareketi dünyaya karşı

kendimizi ispat etmek için değil, inandığımız için yaptığımıza ikna olduğumuzdan emin değilim."
Çinli komutanların ve komite üyelerinin yüzündeki ifade değişti birden. Ayakta konuşmakta olan Kurmay Komutanı'nın da. Jintao'nun özel kalemi Mandy Wang ise liderinin bu ani ve garip çıkışından hoşnut olmuşa benziyordu. Beyaz ve düzgün dişlerini gösteren tebessümü, bunun işaretiydi.
Su Jinhai, beklemediği bu çıkış karşısında iyiden iyiye Eaşırmıştı:
"Saygıdeğer Başkan, bu konunun konuşulması için bir hayli ileri bir safhadayız sanırım. Çin Halk Ordusu'nun hiçbir Eüphesi yoktur ki..."
Hu Jintao, onun bu Eaşkınlığını biraz daha kullanmak îster gibiydi:
"Biliyorum Komutan, biliyorum bir Eüpheniz yok. Ancak bu savaşın sonuçlarının bizi nereye götüreceğini de hesaplamalıyız."
Yüzüne öfkeli bir ifade oturdu Kurmay Başkanı Jinhai'nin:
"Çin ulusu bir bütün haline gelmelidir. Eğer gelemiyorsa, bunu onurumuza yediremeyiz. Eğer bize yakıştığı gibi davranamıyorsak, o zaman bize yakıştığı gibi ölmeliyiz."


"Ölmek... Su Jinhai, bunu yapmak gerçekten kolaydır. Ama insanları yaşatmak..."
"Saygıdeğer Jintao, ölümü mutlak bir son olarak değerlendirmiyorum."
"Demek komünist düşünceden bir hayli sapmışsınız."
"Hayır, ama bir amaç uğrunda ölmek, o ölümü sonsuz kılar."
"Sizce Tayvan için ne kadar asker ölmeli?"
"Başkanım... Gerektiği kadar."
Hu Jintao, gözlerini Komutan'a dikti. Aldıkları karar, bilinmez sayıda askerin yok olması ile sonuçlanacaktı. Bu kimse için kolay bir karar değildi. Ama askerler, Çin ordusuna her zaman hakim olan aşırı milliyetçi söylemin etkisiyle, savaşı biraz da düşünmeden arzuluyorlardı. Hu, diğer komutanların yüzünde de aynı ihtirası görüyordu, bütün Komite'ye tek başına karşı koyacak durumda hissetmiyordu kendisini. Savaşın olacağını biliyordu. Ama bu savaşın, Çin'in dünya üzerinde saldırgan devlet olarak anılmasına neden olmasını istemiyordu. Bu savaşa itildiklerinin farkındaydı. Eğer Amerikan desteği olmasa Tayvan'ın bir dakika bile dayanamayacağını biliyordu. Amerika, Tayvan'a destek vererek, onları saldırgan bir konuma düşürmek istiyordu. Ve duruma bakılırsa bunu başaracak gibiydi.
"Her Eey yolunda mı Komutan?" diye sordu yaşlı lider.
"Efendim, Eu anda yüzyılın en mükemmel operasyonunu gerçekleştirmek üzereyiz. Çin ordusu hiç bu kadar hazır ve güçlü olmamıştı."

"Amerikalılar ne yapıyor?"
Kurmay Başkanı Su Jinhai, masadan biraz geri çekildi, etraftaki duvarlarda Güney Çin Denizi'nin ve Tayvan'ın haritaları asılıydı. Eliyle Hint Okyanusu'nda Amerikan üssü olarak kullanılan Guam adasının olduğu yere işaret etti:
"Iki denizaltımız, Guam adasının etrafından bir tur atıp Japonya'ya doğru seyrediyor. Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışıyorlar ama bütün denizaltılarımız Amerikan uçakları ve uyduları

tarafından izleniyor. Bu nedenle savaş başladığında sadece kapatma görevi için kullanılacaklar. Ayrıca Guam için başka sürprizler var, tabii Diego Garcia üssü için de,"
Hu Jintao, ayağa kalktı, Kurtmay Başkanı'nın yanına geldi. Mandy Wang hemen onun yanında yürüyor ve sendelememesi için dikkatle lideri izliyordu. Gömerinde derin bir bilgelik vardı Hu'nun. Puslu ve kızarık gözlerle baktı Su Jinhai'ye:

"Tayvan'ı almak Amerika ile savaşmamıza neden olmamalı.". "Efendim, Amerika bize saldırmaya cesaret edemez. Bilgi kay-naklarımız..."
"Bana... Bilgi kaynaklarından bahsetme Su, istihbaratçılar dünyanın en zeki insanları gibi davranabilirler ama bunun tam tersi de çok zaman geçerli olmuştur"
"Liderim, Amerika'da çok üst düzey köstebeklerimiz var. Bize Amerika'nın böyle bir saldırı olduğunda cevap veremeyeceğini ve Çin'le soğuk bir savaş ortamı yaratarak Tayvan'ı bize bırakacaklarını sızdırıyorlar."
"Bu savaşın sadece Tayvan'la sınırlı kalacağından nasıl bu kadar emin olabilirsin Su?"
"Efendim, bu sınırlı bir savaş olacak."
"Bu savaş sınırlı olabilir, ama Çin büyüyor, güçleniyor Komutan. Dünyanın en büyük ekonomisi haline geliyoruz. Dünyanın en büyük nüfusuna sahibiz. Dünyanın en büyük ordularından birisi bizim ordumuz. Ve Çin... Uzun bir aradan sonra saldırıya geçiyor. Sence dünyanın geri kalanı ve Amerika, bunu sınırlı bir savaş olarak mı görecek? Bizim artık bir sûper güç olarak dünyaya egemen olma amacı güttüğümüzü düşünmeyecekler mi?"
"Çin büyük dönüşümü tamamlanmak üzere liderim, sizden sonra.."
"Benden sonra... Demek benden sonra her Eeyin daha iyi olacağını düşünüyorsun."
"Ben öyle bir Eey söylemedim efendim."

"Sen söylemedin ama aklın söylüyor. Benden sonra Çin daha atak olabilir, değil mi? Çin dünyaya bile hükmedebilir, değil mi Su?"
"Efendim..." Ordu Kurmay Başkanı başını eğdi bir an, ama bunun bir zayıflık belirtisi olarak düşünüleceğinden korkup tekrar kaldırdı başını.
"Biz Chang hanedanlığından beri, tam beş bin yıldır uygarlık sahibi bir toplumuz. Ama bir ulus devlet olarak tek yumruk haline gelmemizden bu yana yüzyıl bile olmadı. Ne kadar geçmişi olan bir ülkeysek de, henüz emekleyen bir milletiz." Lider son sözü söylemiş gibiydi. Çin'in Mao'dan sonra gelen lideri Deng Xiaoping'in ve onun liderliği aktardığı Jiang Zemin'in de desteklediği gibi ordu ve silah, Parti'nin yönetiminde kalmalıydı; ülke yönetiminin askerlere bırakılması, Komünist Çin'in ilkelerine aykırı bir durumdu.
Hu Jintao, koltuğuna doğru geldi. Mandy Wang koluna girmişti, hareket etmesine yardım ediyordu. Birden kendinden beklenmeyecek bir atiklikle döndü:
"Su, Amerika'daki bilgi kaynaklarımıza güvenmiyorum. Amerika'nın savaşmasından kâr eden çok insan var. Ve onların felsefeleri benim midemi bulandırıyor."
"Efendim, çok güçlü bazı finans kuruluşları ile Eimdiden görüşüyoruz. Amerika ile savaşsak bile bize destek olacaklarını söylüyorlar."
"Ve bu sana normal mi geliyor?"
"Bu Amerikan düzeni için çok normal. Nazi Almanyası'nı besleyen de onlardı. Ve sonra besledikleri bir güçle savaştılar."
"Ve yok ettiler..."
"Bizi yok edemezler."
"1976 yılını hatırlıyor musun?"
"Neyi?"

"Büyük depremi, 650 bin insanın hayatına mal olan depremi."
"Evet, efendim..."

"O depremin doğal bir deprem olmadığına dair pek çok kanıtımız vardı, ama hiçbir Eey yapamadık. Bize bir mesaj verdiler. Amerika'yı karşımıza alacaksak eğer, onlar bize saldırmadan biz onlara saldırmalıyız. Onları durdurmanın ve yenmenin tek yolu bu."
Su Jinhai, nefesini tuttu, 71 yaşındaki liderin sözleri beynine mermi gibi saplanmıştı.
"Amerika'ya saldırmak mı?" Bu, Komite üyelerinin oturduğu masada düşünsel bir rüzgâr estirdi. Toplantının seyri değişmişti.

"Evet Su. Onlarla eninde sonunda savaşacağız. Eğer bunu yapacaksak Eu anda sana yaptıkları gibi, bizi kandırmalarına izin verelim, bırak onlar bizi aldattıklarını düşünsünler."
Liderin sözleri, toplantı salonunda mırıldanmalara yol açtı. O ana kadar sessizce toplantıyı izleyenler konuşmaya başlamıştı.
Su Jinhai, liderin kendisini aptal yerine koyduğunun farkındaydı. Bu konuda yapacağı fazla bir Eey yoktu.
Komite üyeleri, Hu'nun yeni önerisi karşısında Eaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemez durumdaydılar. Lider, neden bahsediyordu, Amerika'ya saldırmak!
Çinli Komite üyeleri ve askeri yetkililer, uzaktaki duvarlarda asılı duran aynaların kırık açılarından kendilerine baktılar. Pearl Harbor baskınına karar veren Japon subaylar gibi hissediyorlardı kendilerini.
Bu yapılabilir miydi?
Çin Amerika'ya saldırıp onu yenebilir miydi? Bu sorunun beyinlerine girmesinden rahatsız oldular. Bazen bir soru, insanın içini öyle gıdıklayabiiirdi ki, sadece cevabını bilmek uğruna akıl ve duygular bir kenara bırakılabilirdi.
Hu Jintao, çok tehlikeli bir soru sormuş ve çok tehlikeli bir cevabın peşine düşmüş gibi görünüyordu. Bir ulusun kaderi anlık kararlarla yönlendirilebilir rftiydi peki?
Bu kararın anlık bir karar olma ihtimali yoktu pek. Peki bu kadar önemli bir kararın alınması için yapılacak çalışmalar yapıldıysa eğer, neden Komite'nin hiç haberi olmamıştı?


Tayvan operasyonunu yönetecek olan Deniz Kuvvetleri Komutanı Amiral Hsin Pao, soyadından aldığı bir özellikle aceleci davranıyordu. Komite toplantısında gerçekleşmekte olan konuşmalar, ülkenin en üst kademesinde düşünce tutarsızlığı anlamına geliyordu onun için.
Bir an önce görev başına dönmek için sabırsızlanıyordu. Şu anda iki yüz bine yakın Çin askeri, yüzlerce savaş uçağı ve yüzlerce balistik füze, Tayvan adasına doğru yönlenmiş, bekliyordu. Bu kadar büyük bir gücün her saniyesi idare edilmeliydi.
Henüz savaş başlamadığı halde, pek çok yerde Çinli askerlerin kazalar nedeniyle öldüğü haberleri geliyordu. Boğulmalar, silah yaralanmaları, bombaların patlaması, tank manevrası sırasında uğranılan kazalar; saldırıya hazırlık yapan ordunun ne kadar stres altında olduğunu gösteriyordu. Her ne kadar operasyonu saklamaya da çalışsalar da, bunu başarmış olduklarına inanamıyorlardı. Amerika'dan hiçbir tepki gelmemişti. Çin'in askeri hareketlilikle ilgili olarak verdiği bütün kanıtlara sanki tamamen inanıyor gibiydiler.
"Liderim, ordumuz halkının kendisine verdiği görevi yerine getirmek ve kendisinden zorla koparılmış olan bir adayı kendisine katmak için çok hazırlık yaptı" dedi Hsin Pao.
"Hsin Pao!" Çin'in lideri kısık sesini çıkarabileceği en üst seviyede kullanmıştı. Askerlerin kendisine, işleri bozmaya çalışan bir çocuk muamelesi yaptığını düşündü. Kızmıştı buna. "Çin uzun yıllardır Amerika'ya karşı koymak için bütün gücüyle teknoloji geliştirdi. Ordumuzu yenilmez kılmak için uğraştık."
"Biliyorum efendim! Ben de bu amaca, bizim büyük stratejimize hayatımı adadım" diye çıkıştı Hsin Pao. Sesi garipti. Bir çocuk kadar heyecanlıydı. Savaşı yaşamaya başlamış gibiydi, üzerindeki yük çok büyüktü.
"Bizim stratejimiz, hep savunma amaçlıydı!" dedi Hu Jintao. "Ama savunmada kalırsak bu bizim için yenilgiyi getirebilir. Eğer Amerika ile karşılaşacaksak, saldırmalıyız. Onların bize saldırmasını

bekleyip, üzerimize yollayacakları binlerce savaş uçağı ve füzeyle, savaşma kabiliyetimizi yavaş yavaş erozyona uğratmalarına izin verirsek kazanamayız" Sesi gittikçe artıyordu yaşlı liderin, o da heyecanlanmıştı. Komiteye hakim olması, otoritesini kurması gerekiyordu. Komiteyi oluşturan bakanlar ve askerler, liderlerinin kararlı tavrından etkilenmişlerdi. Bu o kadar da ani alınmış bir karara benzemiyordu. Hu Jintao'nun, belki de uzun zamandır gizli biçimde ele aldığı bir konuyu Eimdi, hayatının son devresinde dile getirdiğine Eahit oluyorlardı.
Liderleri devam etti:
"Bütün bu yeraltından giden demiryolları, üstün silahlar, hepsi Amerikan ordusu göz önüne alınarak kuruldu. Ama düşman Eimdi yeni bir aşamaya geçti."
Zorlanarak ayağa kalktı Hu Jintao, pencerenin önüne doğru gitti. Büyük bir liderden beklenmeyecek bir davranıştı bu. Ama yaşadıkları tarihi an, herkesi farklı davranmaya itebilirdi.
"Bütün silahlarımız yeryüzü için yapılmıştı ama artık düşman bize uzaydan bakıyor."
"Liderim, bizim uzay çalışmalarımız da bir hayli ilerledi ama.." Su Jinhai, tamamen pasif bir konuma düşmemek için kendini savunma ihtiyacı hissetmişti.
"Ama... Yeterli değil Su" dedi Jintao. "Uzay savaşına girişirsek kaybedebiliriz. Amerika'yı kendi evinde vurmalıyız."
Bu sözler, herkese fantastik bir kurgunun parçaları gibi gelmekteydi. Hayal güçlerini çalıştırmak zorundaydılar. Amerika'yı kendi toprağında vurmak, savaşı o topraklara taşımak ne kadar mümkün olabilirdi?
"Bunu mümkün görmeyebilirsiniz. Ama mümkün. Çin, bir kaplan gibi savaşmalı... Bütün bedeni ile, bütün kasları ile. Sadece pençelerini kullanarak bunu başaramaz."
"Saygıdeğer liderim, Çin'i dünya çapında saldırgan bir ülke konumuna getirmez mi bu?" Komite Sekreteri Xu Chaihou sakin sesiyle sordu. "Çin'i bir dünya savaşının başlatıcısı mı yapmak



istiyorsunuz? Bu bize ne kadar uygun bir politika olur? Ve bu politikayı nasıl açıklarız?"
Hu Jintao, Komite Sekreteri'ne baktı. "Eğer bir kaplanın evine gider ve onu orada, evinde rahatsız edersen; boynuna bir ip geçirip zorla evcilleştirmeye çalışırsan ve sonunda onun dev pençesi ile yere serilirsen kaplanın saldırganlığıyla açıklanabilecek bir durum değildir bu."
"Yani Amerika'nın eninde sonunda bizi buna zorlayacağından mı bahsediyorsunuz?" Sekreter, bunu gerçekten öğrenmek ister gibi sormuştu.
"Amerikalıları anlamak çok zor gibi görünse de aslında hiç de zor değil. Beceriksizce bir imparatorluk gibi davranmaya çalışıyorlar. Ancak bir imparatorluk yönetiminde görülebilecek entrikalarla ve dış politikalarla uğraşıyorlar. Eğer bizle savaşmak istiyorlarsa bunu haksız yere yapmamak için bizi yumuşak karnımızdan vuruyorlar, Tayvan'dan..."
"Bunu neden yapmak istesinler ki?" dedi Xu Chaihou, gözlüklerinin üzerinden dikkatle liderine bakıyordu.
"Çünkü ya dünyanın lideri olurlar ya da bütün hayat damarları başkalarının eline geçer. Bu nedenle hiçbir kuralı tanımadan, gerekirse kendi ülkelerine bile saldırmaktan çekinmiyorlar."
"Bu konuda size katılıyorum efendim" dedi General Su Jinhai, "Amerikalılar arasında yaptığımız istihbarat çalışmaları sırasında çok garip ilişkilerle karşılaşıyoruz. Çözmek gerçekten de zor."
"Zor ama imkânsız değil. Amerikan devletini kendi amaçları için kullanan bir örgütten bahsetmek mümkün" dedi Hu Jintao. Ve devam etti: "Ancak bu örgütün amacı, sadece kâr elde etmek değil. Yani bu örgütün politikaları, basit bir Marksist görüşle aydınlatılamaz. Onları güden başka itkiler var; güce, adalete ve insanlığa dair garip, aşağılayıcı ve fantastik

bir yorum yapıyorlar. Çok zekiler, geniş kitleleri kullanmaya kalkmaktan korkmadıkları gibi bunu başarıyorlar da... Ve dünyanın gidişatına yön verecek bir güce hükmediyorlar."

Hu Jintao'nun nefesi hızlanmıştı. Belli ki söylediği Eeyleri kendi ağzından duymak bile hoşuna gitmiyordu. Komite toplantısına katılanlar, liderlerini derin bir sükunet içinde dinlemeye başlamışlardı. Karşılarındaki yaşlı ve güçsüz görünümlü insan gitgide devleşmeye ve önlerine aydınlık ama kanla kaplı bir yol çizmeye başlamıştı.
"Onlarla savaşsak da bunu kendi yararlarına kullanırlar, savaşmasak da..." Jintao'nun sesi umutsuz gibi çıkmıştı. Oysa sadece diğerlerinin, söylediklerine ne tepki vereceğini düşünüyordu.
"Yani onlara karşı bir seçeneğimiz olmadığını mı iddia ediyorsunuz efendim?" diye atıldı Kuvvet Komutanlarından birisi. "Amerikalıları bu kadar ciddiye almamalıyız. Çin toprağını işgal edebilecek güçleri olmadığı gibi bizim anakaramız yakınlarında bizimle savaşacak güçleri olmadığını da düşünüyorum."
"Ben 71 yaşındayım ve bugün Çin'e hükmediyorsam bunu bir tek prensibime borçluyum: Düşmanımı asla küçümsemem." Elini hafifçe masanın üzerine vurdu yaşlı lider. "Ve bu durumda da düşmanımı küçümsemeye hiç niyetim yok. Çünkü ellerinde barındırdıkları ölümcül teknolojileri ne zaman kullanacakları belli değil."
"Saygıdeğer liderim, ordumuz Amerikan ordusunu ve özellikle de Hava Kuvvetleri'ni alt etmek için önemli yatırımlar yaptı. Pek çok modern savaş uçağı filomuz var. Ve kimsenin hayal edemeyeceği kadar çok fazla hava savunma silahımız. Tüm bunları göz ardı edemeyiz. Biz dev bir silahlı armadayız."
Hu Jintao, yorulmuş gibiydi. Etrafındaki komutanların kendilerini içine hapsettiği duvarı yıkmaya çalıştıklarının farkındaydı. Göremedikleri bir Eey vardı: Düşmanın beyninde yaşayan, çok kilit noktalara yerleşip orada virüs gibi yayılan, Eeytani zeka... Klasik düşünce metotları ile anlaşılamayacak bir düşmanla karşı karşıya olduğunun farkındaydı Jintao, bunu bütün yönetim kadrosu anlamalıydı. Ancak o zaman, düşmana karşı doğru hareketi yapabilecek durumda olurlardı. Komite üyelerini denemeye devam etti. Soru cevap yöntemi, en sevdiği yöntemdi.


"Tarihimizden örnek almalı mıyız sizce? Çin kendi potansiyelinin üst sınırlarına ulaşmak üzere. Bu bize kaçınılmaz olarak tarihsel bir sorumluluk yükleyecek."
"Sayın liderim, Çin, bugün gücünün zirvesini yaşıyor. Dinamik bir orduya, dinamik bir topluma; ama kısıtlanmış ve geri çekilen bir politikaya sahibiz. Bu nedenle Tayvan'ı istiyoruz" dedi Su Jinhai. Sözlerinin melodisi onu haklı çıkartmış gibi gelmişti.
"Haklısın Su, bir dünya gücü olarak varlığımızı sürdürmek için dünyanın bu bölgesinde hegemonyamızı genişletmek zorundayız."
"Ve liderim, bu bölgede hegemonyamızı genişletmek demek, Amerika'ya karşı topyekun karşı koymak demek."
"Evet, bu kaçınılmaz. Tabii Japonya, Güney Kore ve Avustralya'nın da ağzının payının verilmesi gerekiyor."
"Haklısınız efendim. Ancak belki de diplomasi yoluyla, Amerika'ya verdikleri desteği en aza indirmelerini sağlayabiliriz." Su, bir askeri liderden çok bir öğrenci gibiydi Eimdi.
"Amerikan politikası artık sadece tek bir doğrultuda işliyor. O da Roma imparatorluğunun doğrultusu."
Hu Jintao, Komite üyelerinin gözüne bir bilge gibi görünmeye , başlamıştı:
"Roma, kendi imparatorluğuna yönelecek tehlikeleri önceden yok etmek için önleyici saldırılarda bulunurdu. Ve bunun modernlikle hiçbir alakası olamaz."

"Bizimle karşılaşmaya istekliler o zaman..." dedi Su Jinhai.
"Inandıkları Eey Eu, savaşı engelleyemezsiniz, ancak düşmanınızın lehine erteleyebilirsiniz."
Bu sözler çok Eey ifade ediyordu. Sanki lider Jintao, Çin'in yakın gelecekte uygulayacağı politikayı resmen açıklıyordu. Çin, on yıllardır yaptığı atılımların gerçek anlamını öğrenmeli ve buna göre davranmalıydı.
Dünya politikalarını etkileyen pek çok neden vardı. Ama bunlardan en önemlisi ve insanlık tarihini bir savaşlar tarihine çeviren etken, güç politikasıydı. Insan toplumları, pek çok nedenden do-

layı belli zamanlarda güç farklılıkları yaşıyordu. Ve güçlü olanın, güçsüz olanın alanını doldurması eğilimi ortaya çıkıyordu.
Dünya tarihi, büyük imparatorlukların bu Eekilde büyümesinin ve ortadan kalkmasının örnekleri ile doluydu. Çin'in yaşlı lideri Hu Jintao görebiliyordu. Amerika'yı yönetenlerin bu bilgiye sahip olduğunu ve güç mücadelelerinin imparatorlukların bir süre sonra yıpranıp çökmesine neden olduğunu. Bu nedenle aceleci davranıyorlardı. Ve bu nedenle Çin'e karşı bir Eeyler yapıyor olmalıydılar. Çin devlet politikası, en büyüğünden en küçüğüne kadar bütün kurumlarıyla, Amerika'nın kendilerine saldıracağı düşüncesi üzerine kurgulanıyor; askeri ilerleme ile ilgili raporlarda, asla isimlendirilmese de, düşman Amerika olarak tanımlanıyordu. Ve Amerika çöktüğünde, dünya hegemonyasına tek aday Çin olabilirdi.
Hu Jintao, önündeki dosyayı açtı. Mandy'nin hazırladığı dosyada bulunan pek çok belgenin arasından birini çekti. Dosyayı inceledikten sonra üzerinde "Çok Gizli" yazan bir belgeyi Komite üyelerinin görebileceği Eekilde havaya kaldırıp masanın üzerine bıraktı.
Komite üyeleri de önlerindeki, dosyaların içinden aynı belgeyi çıkarttılar. Tekrar göz attılar.
Hu Jintao: "Bu belge Tewu*'nun bana yeni ulaştırdığı bir belge. Amerika'daki bazı finansal kaynakların Falungong'a aktardığı paralarla ilgili."
Falungong ismini duyan Komite üyelerinin gözleri açıldı. Yıllardır hepsi Falungong isimli tarikat ile bir Eekilde mücadele etmişlerdi ve yazdıkları raporlarda ne kadar başarılı olduklarını anlatmışlardı.
Budizm ve Taoizm karışımı garip bir inanç sistemi vardı Falungong'un. Ancak bunların hiçbiri önemli olmamıştı devlet için. Çin'de inancı yaşatana ve gerektiğinde bunu bir karışıklık aracına dönüştürme potansiyelini taşıyorlardı. Bu da yok edilmeleri için yeterli bir nedendi ama, bu asla başarılamamıştı. Amerikan kay-
*Tewu: Çin Gizli Servisi.

nakli gruplar her zaman Falungong'u desteklemişti. Jintao sebeplerini açıklamaya çalışıyordu.
"Bu örgütün konumuzla çok fazla ilgili olduğunu düşünmüyorum efendim" dedi Çin Ordu Lojistik Komutanı Liao Xilong. Önlerinde önemli bir operasyon vardı, görünüşe göre operasyonun boyutları çok büyüyecekti. Bu konularla zaman harcanmamalıydı.
"Liao, anlatacağım Eey çok önemli. Hepimizin kafasını karıştıracak kadar önemli."
Salondakiler sessizliğe büründü. Mandy Wang, parlayan gözlerle liderine bakıyordu. Yarattığı mistik atmosferden etkilenmişti. Toplantı masasının biraz ötesinde, Jintao'nun çapraz arkasında, sessizce oturmuş; kendisine bir görev verilmesini ya da söz bahsedilmesini bekliyordu. Ancak masadaki gergin atmosferden dolayı herkesin kendisini unutmuş olduğuna emindi.
Hu Jintao, elini sallayıp devam etti:
"Falungong'un başka aracı hesaplarla aldığı yardımların içeriği çok da önemli değil, önemli olan, bu hesap bilgilerini elde etmek için yapılan Tewu operasyonu sırasında yakalanan iki tarikat üyesinden çıkan bazı yazışmaların bizi götürdüğü sonuçlar."

"Lütfen açıklar mısınız saygıdeğer Jintao?" diye söze girdi Su Jinhai.
"Bu konuyu anlatması için Mandy'yi çağırıyorum. Dosyaların özetini o çıkarttı. Sanırım bize daha ayrıntılı bilgiler verebilir." Başını arkaya çevirip Many VVang'a baktı gülerek.
Mandy bir an afalladı. Bu gergin anda sözün kendisine geçmesi onu çok Eaşırtmıştı. Çabuk toparladı kendisini. Hemen ayağa kalkıp lacivert pantolon ve açık mavi .gömlekten oluşan üniformasını düzeltti. Masanın tam ortasına gelip birkaç adım ötede durdu:
"Yakalanan tarikat üyelerinden birisinin üzerinden bir telefon numarası çıktı. Bu telefon numarasını araştırdık. Numara, Alman Başbakanı'nın eşine ait. Odette Preuss'a."
Bu tam anlamıyla bir tokat olmuştu masadakiler için. Çin'in

Tayvan'a yapacağı operasyonla Alman Başbakanı'nın eşi arasında ne gibi bir ilişki olabilirdi?
"Üstelik Odette Preuss adına yazılmış bir teşekkür mektubu... Ona kendilerine ulaştırdığı

mesaj için teşekkür ediliyor. Ve Avrupa'daki başarılı çalışması için saygılarını iletiyorlar."
Komite üyeleri, Mandy Wang'ı daha dikkatle dinlemeye başlamıştı. Bu hikâyenin altından ne çıkacağını merak ediyorlardı. Tayvan operasyonu için geçen hayati değerdeki saatlerini harcadıklarına göre önemli olmalıydı.
Mandy, masadakilere bakmayı sürdürdü. Göz teması heyecanını azaltıyordu doğrusu.
"Falungong üyelerinden birisi derinlemesine araştırıldığında ilginç bir sonuç çıktı ortaya. Bu adam Amerika'da birkaç yıl kalmış. Orada, Çin'deki insan hakları ihlallerini araştıran bir örgüte destek olmuş. Ancak bir süre sonra, yaklaşık 6 ay önce Çin'e girmiş."
Nefesi kesilmiş gibiydi. Ülkenin en yüksek komitesinin ağır üyeleri dikkatlerini ona yönelttikçe o da geriliyordu. Soru sormalarından korkuyordu.
"Yani bu Eu anlama mı geliyor? Alman Başbakanı'nm eşi, Çin'de insan hakları ihlalleri olduğunu düşünüyor ve bu konuya ilgi duyuyor." Su Jinhai sinirlenmişti. Bunun ne önemi olabilirdi ki?
"Hayır, saygıdeğer Komutanım." Aslında söyledikleri, çok da başka bir anlama gelmiyordu. Söylemek istediklerini iyi ifade edemediğini düşündü.
"Devam et, Mandy." Hu Jintao'nun sesini duyunca rahatladı birden.
"Falungong üyesi, mektubunda Amerika'daki efendilerden söz ediyor. Çinli olmayan efendilerden..."
Komite üyeleri derin bir Eaşkınlık içindeydi. Zihinlerinde canlanan resim netleşmeye başlamıştı.
"Ve bu adam..." Bir an durakladı Mandy. "Bu adam, Çin'e Amerika'nın askeri sırlarını satan bir Amerikalının ofisinde görülmüş.


Ve bu adam, Amerikan Savunma Bakanı Richard Stillson'un yardımcısı Oleg Kopinsky'den başkası değil."
"Bu nasıl olur?" diye sıçradı Komite Sekreteri Xu Chaihou. "Bunu açıklayabilmek mümkün değil.". Sinirden Eişen Eakakları, çıkık elmacık kemikleri ile aynı hizaya gelmişti neredeyse. Dengesiz hareketleri, diğer üyelerin gözünden kaçmıyordu.
"Olur Xu. Şaşırmamak lazım. Size söylemeye çalıştığım Eey buydu. Amerika'yı yönetenlerin, bunu kendi ülkeleri için yaptığı konusunda Eüphelerim var. Ve görüldüğü gibi kolları çok uzak yerlere kadar dokunabiliyor."
Bu gerçekten inanılmazdı, Alman Başbakam'nın eşinin Amerika'daki gizli bir yeraltı devlet mekanizması adına casusluk yaptığı savı ortaya çıkıyordu.
"Bu, bu çok saçma. Savunma Bakanı Yardımcısı'nın bizim casusumuz olması. Bize, ihtiyacımız olan bilgileri sağlamak için başka pek çok kaynakla çalışmalı." Su Jinhai, olayı derinlemesine anlamak istiyordu. Yaptıkları toplantının seyrini değiştirecek bilgilerdi bunlar.

"Evet efendim, Oleg bizim ajanımızdı. Ancak bu olay ortaya çıktıktan sonra Eunu çok iyi anlıyoruz ki belki de bizim ajanımız olmayabilir" dedi Mandy.
"Yani bir çift taraflılık mı söz konusu?" diye sordu Genelkurmay Başkanı Su Jinhai. Iki taraflı ajanlardan nefret ederdi. Onları sadece para için çalışan pislikler olarak görürdü.
"Açıkçası, Oleg'in çift taraf olduğundan bile Eüphelerimiz var. Temi, onun bizi yönlendirmek için kullanılmış bir ajan olduğuna inanıyor."
Mandy'nin sesinde hüzünlü bir hava vardı. "Yani, Oleg Kopinsky'ye bize iletmesi için pek çok bilgi verildi. Bizzat Amerika Birleşik Devletleri bu bilgileri bize sağladı demektir."
Mandy VVang'ın son sözleri odada buz gibi bir hava estirmişti. Amerika'nın kendi bilgisi dahilinde Çin'e Hava Kuvvetleri'nin elektronik silahlarını geliştirmesi için çok önemli teknoloji bilgile-


ri satması, anlaşılabilir Eey değildi. Komite üyelerinin hepsi de bu teknolojik bilgilerin orduyu geliştirmek için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Amerika'nın düşmanını güçlendirmek için geçerli bir nedeni olamazdı. Yoksa karşılarındaki düşman iki başlı bir yaratık mıydı, düşmanını öldürmek için başlarından birisini feda etmeyi göze alabilecek kadar korkunç bir yaratık.

Bu duygu, Komite üyelerini rahatsız etmişti. Yaptıkları operasyonda kullanacakları bazı silahların teknolojileri, bu yolla elde edilmişti. Ve bunu bizzat düşman olacakları ülkenin sağlamış olması mantığa sığmıyordu.
Hu Jinte Komite üyelerini içine düştükleri çıkmazdan kurtarması gerektiğini biliyordu. Ordularına çok güveniyorlardı ve bu onlarda rehavet yaratabilirdi. Bu rehaveti yaşamamalılardı ama moralleri de bozulmamalıydı. Yaşlı lider, askerlerini gerçek bir lider gibi kontrol altında tutmalıydı.
"Bu duyduklarınızın sizi çok sarstığını biliyorum. Amerika'daki bazı adamların, garip inançları olan bir örgüt yoluyla dünyaya hükmetmeye çalışmaları çok çılgınca geliyor. Bunu bazen başardıklarını düşünüyorum. Ancak bu sefer faka bastılar."
Komite üyeleri, liderlerinin Eimdi ne diyeceğini çok merak ediyordu. Her an yeni bir Eeyler duyacaklarını beklemeye başlamışlardı. Bu kadar çok Eeyden haberdar olmamaları da kendilerini kötü hissetmelerine neden oluyordu.
"Hiçbir plandan vazgeçmiyoruz. Yani Tayvan'a saldırıyı başlatacağız. Ve sonrasında, Amerika bize saldırsa da saldırmasa da, onları Pasifik Okyanusu'ndan silmek için harekete geçeceğiz ve durmayacağız."
Hu Jintao'nun bakışları çelik gibi parlıyordu. Bu kararı çoktan verdiğini o anda anladılar. Ayakta kalan Mandy ise ne yapacağını bilemez haldeydi. Terden sırılsıklam olmuş gömleğinin içindeki ince bedeni ürpermiş ve titremeye başlamıştı.
Hu Jintao sustu, etrafındakilere baktı. Üyelerin hepsinin gözlerinde, kaçınılmaz olanın izleri okunuyordu.


"Bunu nasıl yapacağız efendim? Pasifik'ten onları silmek için savaşmaya hazırız. Ancak sonrasında nasıl devam edeceğiz?" Su Jinhai, bunu sormak zorunda hissetti kendini. Eğer devam edilecekse bu, kendi sorumluluk alanına giren bir durumdu.
Hu Jintao, Mandy'e oturması için işaret etti.
"Komite üyeleri, bunun doğru olmadığını biliyorum ancak sadece benim bilgim dahilinde olan bir proje gerçekleştirildi. Çin Gizli Servisi Tewu'nun sadece bazı bölümleri bu konu hakkında bilgi sahibiydi. Amerika ile savaşı çok önceden öngördüğümüz için, bu savaşın klasik yollarla kazanılamayacağını düşündük. Ve size çok garip gelebilecek bir operasyon yürüttük."

Üyeler buna hazırdı artık. Kendilerinin dışında bir inisiyatifin Amerika ile savaşmaya çoktan başladığını anlamaları uzun sürmemişti.
"Bu geçen yıllar içinde bizim sadece egemenlik, modernlik ve istikrar için çabaladığımızı zannettiler. Oysa Çin bu sefer faka basmayacak."
Hu Jintao, Mandy'ye baktı. Mandy Wang, liderin yüzündeki muzip ifadeyi fark etti. Bütün komiteyi Eaşırtmış olmak hoşuna gitmişti Jintao'nun. Lider, gözleriyle "zamanı geldi" mesajını verdi. Toplantıdakilerin bilmediği bir Eeyi, önemli bir Eeyi bilmenin zevkini yaşayarak kapıdan dışarı çıktı Mandy. Biraz sonra, beyaz önlükler içinde üç bilim adamı, bir üst düzey subay ve bilgisayarlarını taşıyan bir erle beraber içeriye girdi. Toplantının yeni ve gizemli konuklan, Komite üyelerinin kimler olduğunun farkındaydılar. Saygı belirten yumuşak hareketlerle üyelerin önünden geçerek masanın tam karşısında, dev Çin haritasının asılı olduğu duvarın önünde yerlerini aldılar.
Üst düzey bir subay, bu bir albaydı, birkaç adım öne çıkarak kendini ve beraberinde gelen üç bilim adamım tanıttı.
"Sayın Komite üyeleri, birazdan size 'Project Luan'ı tanıtacağız."


Askeri Komite üyeleri taş kesilmişti. Klasik bir askeri harekâtın dışında bir Eeylerle karşı karşıya olduklarının farkındaydılar. Bu, genetik silahların bile ötesinde bir çalışma olmalıydı. Hu Jintao'nun yüzüne baktılar, dişlerini göstermeyen bir gülümseme yayılmıştı yüzüne. Aynı, özel kalemi Mandy Wang gibi.
Komite üyelerinden bir tanesi olduğu yerde dişlerini gıcırdattı.
"Man Tian Guo Hai!"

Bu sözleri duyan Hu Jintao, üyeye doğru dönüp baktı. Çok anlamlı sözlerdi bunlar ve aslında Hu Jintao bu savaşı öngörüp çoktan harekete geçmişti. Ancak Askeri Komite'nin kendisini desteklemeyeceğini ya da korkacağını düşünerek onları Tayvan'ın işgali senaryosu ile kandırmış ve en sonunda Amerika'nın evinde vurulması stratejisini geliştirmişti. Artık Tayvan savaşının başlamasına saatler kala gizli planını açıklıyordu. Üyenin söylediği gibi "Hu imparator yanıltmış ve denizi aşmasını sağlamıştı." Bu, Çinlilerin eski askerlik hikâyelerinde yer alan bir söylenceydi ve tehlikeli bir operasyonun başlangıcında muhalefetin oluşmasını engellemeyi sağlayan bir yöntemdi.
Project Luan'ın yöneticisi Albay duvara yansıyan karmaşık görüntülere işaret ederek:
"Bu bir tekstil boyasının elektron mikroskobu ile çekilmiş görüntüsü" dedi. Görüntüde yuvarlak, iç içe geçmiş, anlamsız Eekiller yer alıyordu. Daha sonra ekrandaki görüntüler daha da büyüdü ve organik içerikli doğal bir zincir görüntüsü belirdi. Moleküllerin arasında dolaşıyordu ve nereye bağlandığı belirsizdi.
"Bu bir nanomolekül zinciri, doğal karbon materyallerinin oluşturduğu bir yapı, ancak içinde akıllı bazı molekülleri barındırıyor. Yapay silikonlar, kendi kendilerine bir chip oluşturacak Eekilde hareket ediyorlar ve içlerine yerleştirilen altın partikülleri sayesinde iletim yapılabiliyor. Bu akıllı moleküllerin içindeki elektrik akımı, gerektiğinde benzer elektrik akımı dalgalan ile iletişim kurmamıza yardımcı oluyor. Mesela akıllı ilaçlarda olduğu gibi, dış bir etki sayesinde istediğimiz zaman bu karbon nanomoleküllerin dilediğimiz kimyasalları salgılamasını sağlayabiliyoruz."


Askeri Komite tam anlamıyla ölüm sessizliği ile Albayı dinliyordu, Albay konuşurken de proje takımının diğer uzmanları, sürekli olarak yeni görüntülerin duvara yansıtılmasını sağlıyordu.
"Saygıdeğer üyeler, bilindiği gibi ticaret hacmimiz bize büyük bir güç verdi. Ve Amerika'ya burada ürettiğimiz her Eeyi sokabildik."

"Evet... Anladım sizi!" diye bağırdı bir başka üye.
Hu Jintao ve Mandy Wang güldü. Bugün Mandy'nin o toplantı salonunda olmasının sebebi, babasının ticari işletmeler yoluyla Amerika'da Project Luan'ın altyapısını oluşturmasıydı. Bu alanda çok önemli hizmetleri olmuştu ve sonra birden ortadan kaybolup gitmişti. Herkes FBI'ın karşı casusluk hareketi ile onu yakalayıp ortadan kaldırdığını düşünüyordu.
"Son yıllarda Amerika'ya ihraç ettiğimiz tekstil ürünlerinde nanoteknoloji ile uyguladığımız özel bir kimyasal var. Bu kimyasal tekstil ürünlerindeki boyaların içinde santimetrenin milyonda biri boyutlarında kapsüller bulunuyor ve bunlar belli bir eletromanyetik dalga boyuna ayarlı durumda. Savaş başladığında Amerika ile ilişkiler kötüleşecek ve daha sonra silahlı çatışmaya dönüşecek. Bu savaşın nükleer bir çatışmaya dönmemesi için Amerika'nın kendi toprağında felç edilmesi gerekiyor."
"Peki bu garip silahı nasıl harekete geçireceksiniz Albay?" Genelkurmay Başkanı'ydı soran.
"Komutanım, gerekli olan radyo dalgalarını, uydular vasıtasıyla Amerika üzerine göndereceğiz. Yüzde 80 gibi bir oranla bu boya aktifleşecek. Ve bu ürünleri kullananların yüzde 89'u, salgılanacak kimyasal yüzünden hastaneye kaldırılmak zorunda kalacak. Kesinlikle ölümcül olmayan bir silah, bu açıdan insani yönü gelişkin. Ancak öldürücü olmaması nedeniyle sağlık sisteminin üzerine aşırı yük bindiriyor ve sistemin çalışmasını engelliyor. Hasta olacakların hemen hepsi yoğun bakıma ihtiyaç hissedecek, belli bir süre sonra hepsinde bu belirtiler ortadan kalkacak kendiliğinden. Ama
o zamana kadar Çin orduları Tayvan'ı ela geçirmiş ve Amerikan


hükümetini barış yapmaya zorlamış olacak. Sanırım bu stratejik olarak çok büyük bir kazanç bizim için."
"Bu çok büyük bir operasyon..."
"Ve çok da zekice..."
Komite üyelerinin yüzleri gülmeye başlamıştı, Nükleer silah kullanma ihtiyacı olmadan, sadece milyonlarca insanın belli bir süre için hasta olmuş hissine kapılması yoluyla büyük bir

zafer elde edilecekti.
Böyle bir zafer, kendi Komiteleri için büyük bir onur olacaktı.
Ancak henüz Amerika'nın da kendileri ile ilgili bir sürprizi olduğunu bilmiyordu Çin Askeri Komitesi.
Hu Jintao ayağa kalktı:
"Tayvan saldırısı başlamalı artık. Hava saldırılan sürerken çıkarma güçleri de on saatlik bir yolculuğa başlayacak. Onlar için zor ve tehlikeli bir yolculuk olacak bu. Boğaz bölgesinde yoğun Amerikan denizaltı trafiği var. Şiddetli ve kanlı bir savaş olacak..."

Hindistan / Kerala Eyaleti,
Malankara Süryani Ortodoks Kilisesi
Karanlık, dev, yuvarlak bir kaya gümbürdeyerek tapınağın merdivenlerinden yuvarlanıyor. Merdivenin her basamağına çarpışında, taş ile metal karışımı bir ses çıkartıyor. Uzaklardan, çok uzaklardan gelen çığlık sesleri karışıyor karanlık kayanın yeri sarsan, insanı iskeletine kadar titreten gümbürtülerine.
Ve karanlık kaya, merdivenlerden yuvarlandıkça, merdivenlerin bitişindeki Ilyas, kaçmak için çırpınıyor. Ama kollarından birileri tutuyor, kim olduklarını görmesine imkân yok.
Başını döndürüp uzaklara bakıyor. Uzaklarda sadece bulutlar var. Içleri alev alev yanan elektrik kazanları... Şimşeklerin hiç durmadan çaktığı bir bulut kümesinin içinden dışarı çıkmaya çalışan bir cenin görür gibi oluyor. Sanki o bir bulut kümesi değil de, dünyaya gelmeye çalışan bir bebeğin mukozası.

Yine başını döndürüyor ve karanlık kaya, her basmakta daha da büyüyerek ona yaklaşıyor. Şimdi kenarlarında ateş de var. Sıcaklığını oradan bile hissedebiliyor Ilyas. Biraz sonra üzerinden geçecek ve onu öldürecek.

Uzaklardan gelen çığlıklara karışan taş, metal karışımı gümbürtüler, gökyüzünde yanan cenin mukozası görünümlü bulut kümeleri ve Ilyas baş başa. Ama onu kollarından tutanlar var, bunu görsün istiyorlar, bunu yaşasın, llyas kaçmak istiyor ama bir Eeyler onu tutuyor.
Bir tapınağın ağzında... Tapınak uzaktan bakıldığında küçük gibi ama yaklaştıkça büyüyor ve sanki gökyüzündeki karaltılara değecek kadar yükseliyor. Duvarlarında dev kabartma heykeller var, birbiri ile kavga eden iki çocuk. Birbirine acımasızca vuran iki çocuk ve uzakta onları seyreden kötücül bakışlar.
Bir başka kabartmada, çocuklar ayrı, birbirlerinden uzak ama her ikisinin arkasında onların kulaklarına bir Eeyler fısıldayan aynı kötü bakışlar.
Bronz ile altın karışımı renkte kabartmalar, ama canlı gibiler. Sanki bir oyunu perdeliyor gibiler. Cansız ve metalden yapılma kabartmalar, bir o kadar da canlı ve gerçek.
Ilyas yaklaşan kayaya bakıyor, etrafına saçtığı ateşlere... Yine sesini çıkaramadan ve kendini tutan kolların kime ait olduğunu görmeden.
Ter içinde uyandı uykusundan. Boğazı sıkılıyordu yine, giysisi sırılsıklam olmuştu terden. Saatine baktı. Yine gecenin bir yarısıydı. Kaç gecedir uykusuzdu, kötü rüyalarla kesiliyordu uykusu ve bir türlü uykuya dalmak gelmiyordu içinden. Gündüzleri de rüyaları ile yaşıyordu. Rüya gibi gelmeyen rüyalar, ona sanki bir Eeyler anlatmak istiyordu.
Bu derdine çare olsun diye gündüz vakti sürekli dua ediyor ama bir türlü fayda bulamıyordu. O zaman bunun kendisine verilen bir mesaj olduğunu düşünmeye başladı.
Ne yapacağım biliyordu, ayin sonrası, Mor lyavennis Abgar David'i görecek ve ona akıl soracaktı. Içine düştüğü sıkıntıdan onu Metropolitinin kurtarabileceğini düşünüyordu.
Sabahı zor etti. Sabah dualarının ardından ayin başladı ve sona


erdiğinde. Mor Iyavennis'in kapısının önünde duruyordu Ilyas. Metropolit,Ilyas'ın yüzünden, kötü bir Eeyler olduğunu anladı. Avludaki çiçekli yoldan yürüyerek ana kapıya yöneldi. Ilyas da peşinden.
Hava sıcaktı, yüzleri su içinde kalmıştı nemden. Bembeyaz duvarları olan kilisenin kapısının dışına geldiklerinde Mor Iyavennis gerinerek açık havaya ve gökyüzünde garip Eekiller oluşturan bulutlara baktı... Manastır geniş bir düzlükte kurulmuştu. Sıcak ve nemli havalarda

bile hava akımı sayesinde bir nebze de olsa ferahlayabiliyorlardı.
Mor lyavennis düzlüğe baktı bir süre, Ilyas'a döndü:
"Sıkıntın nedir? Hiç iyi görünmüyorsun."
Ilyas'ın dizlerinin bağı çözüldü birden, gözlerinden yaşlar boşandı. Uzun süreden beri üzerinde taşıdığı gerilim, bedeninden dışarı taşmaya başlamıştı. Mor lyavennis, Ilyas'ın omzuna elini koydu:
"Ilyas, kendini toparla. Biliyorum, daha önce yaşamadığın bir Eey yaşıyorsun. Ama bununla başa çıkmak zorundasın. Hadi anlat bana."
Yaşlı yüz çizgileri bir an ortadan kayboldu. Gözleri nemlenmiş-ti. Uzun saçlarmdaki gri, beyaz teller birbirlerinden ayrılıyordu rüzgârda.
Ilyas anlatmaya başladı. Rüyalarında gördüklerini. Neresi olduğunu bilmediği karanlık tapınağı. Merdivenlerden üzerine doğru gelen karanlık, ateşli kayayı, birbiri ile kavga eden iki çocuğun kabartma figürlerini ve uzakta onlara bakan kötücül gözleri. Çocuk mukozası gibi görünen elektrik dolu bulutlar, çığlıklar, bağrışlar...
Anlatırken rüyalarını tekrar yaşıyordu. Mor Iyavennis bunların bir rüya olmadığını anlamıştı. Ama çok düzensizdiler, eksiktiler. Ilyas'ın gördüğü pek çok Eey olmalıydı. Ya hatırlamıyordu

bunları ya da bir araya geliniyorlardı rüyada. Oraya gitmeliydi. Deyr'ul Zafaran'a, rüyaların sona erdiği ya da anlamının kendisini dayattığı yere...
Ilyas'ı elinden tutup biraz yürümesini sağladı. Şimdi daha iyiyÜÇÜNCÜ
DÜNYA SAVAŞİ
di Ilyas. Mor lyavennis ona Deyr'ul Zafaran'ı anlattı. îlyas da sakince dinledi. Rüyalarına orada bir anlam kazandırabilir miydi, bilmiyordu.
Beyt-ül Isbor, demişti lyavennis, geçmişin piskoposlarının yattığı oda. Güneş tapınağının üst katında. Orada gece uyuyanların rüyalarında görebilecekleri en anlamlı Eeyleri gördüklerini anlatmıştı. Belki orada uyumak, rüyalarına bir anlam kazandıracaktı.
Hemen, Türkiye'ye gitmeliydi îlyas. Adını aldığı insanın memleketine. Ve Mardin'de Deyr'ul Zafaran'a varmalıydı.
Bir an düşündü îlyas, hiç parası yoktu. Bunu nasıl yapacaktı? Umutsuzluk kapladı hemen kalbini. O an Mor îyavennis'in yüzünü gördü, gülüyordu. Anlamıştı llyas'ın ne düşündüğünü. Cebinden çıkarttığı paralan ona verdi. îlyas Eaşırdı buna, onun cebinde para ile dolaştığını hiç görmemişti. Yoksa konuşmanın sonunun buraya varacağını biliyor muydu, nasıl?
Günler süren otobüs yolculuğundan sonra Mardin otobüs terminaline ulaşabilmişti îlyas. Terminalden inince, köşede toplanmış insanların yanına gitti. Onlarla nasıl anlaşacağını bilmiyordu. Elinde, manastınn resmi vardı. Kendisini meraklı bakışlarla inceleyen Mardinlilere resmi gösterdi.
Nereye gitmek istediğini anladılar o zaman îlyas'm. Tarif etmeye çalıştılar. îlyas az ötede, terminalin dışında bir at gördü. Sahipsiz duruyordu. Ata doğru yürümeye başlayınca Mardinliler de Eaşırdı. Atı da, Ilyas'ı da garip bakışlarla süzdüler. Atm nereden çıktığını kimse bilmiyordu. Sütçü beygiri herhalde, diye geçiştirdiler ama etrafta ne sütçü vardı, ne de beygirin taşıyabileceği süt kapları.
Atın üzerine bindi. Aralarında bambaşka bir iletişim kurulmuştu, îlyas, iyi bir biniciydi, Keranz eyaletinin en iyi binicilerinden biri, bile denebilirdi aslında ona. Atların dilinden iyi anlardı. Ve Eimdi üzerinde durduğu atın da nereye gideceğini çok iyi biliyordu.
BURAK TURNA
Öyle hissetmişti. Onu Deyr'ul Zafaran'a götüreceğinden emindi. Hayvanın karnını topukladı ve Ilyas'ın beklemediği bir Eekilde ok gibi ileri atıldı at.
Atın üzerinde zaman çabuk geçmişti. Yeleleri rüzgârda salınırken, nefesi de rüzgâr sesine eşlik ediyordu atın. Üzerindeki biniciyi sarsmamak için özel çaba sarf ediyor gibiydi. îlyas ile at arasında özel bir bağ kurulmuştu o andan itibaren.
Sarı kesme taş evleri görebiliyorlardı belli bir mesafede ama hayvan oralara yaklaştırmıyordu Ilyas'ı, sanki onun buraya sadece kendi rüyaları nedeniyle geldiğini biliyor gibi davranıyordu. Bir Eeyleri bilerek davrandığına Eüphesi yoktu Ilyas'ın. Bunu çok garip-sememişti, bilginin sadece insana ait bir Eey olmadığını biliyordu.
Deyr'ul Zafaran'ı gördüğünde hiç hareket etmemişti ama at da sanki Ilyas'ın, işte geldim, düşüncesini okumuş gibi yavaşlamış ve ilerlemeye devam etmişti, Ilyas garip duygular

içindeydi; kahverengi, soylu görünümlü at, sanki orada onu beklemiş ve ulaştırması gereken yere ulaştırmıştı.
Yüzlerce yıllık yorgun tahta kapının önüne gelince at hiçbir komuta gerek duymaksızın durdu. Kişnemeleri bile sessizdi. îlyas zarifçe attan indi. Gökyüzü karanlıktı, bulutlarla kaplanmış bir gecede soğuk, içine işlerken kapının önünde duruyordu. Sıkı sıkıya sarıldığı paltosunun üzerinde beyaz çiğ taneleri birikmişti. Havada uçuşan kar tanelerine baktı. Kendi ağzından çıkan buharı yüzüne püfleyip donmaya başlayan burnunu ısıtmaya çalıştı.
Kapıyı vurup bekledi. Bir süre hiç ses duyulmadı. Bir kez daha vurdu, fazla rahatsız etmek istemiyordu içeridekileri. At da huysuzlanmıştı, bir an önce kapının açılmasını bekliyordu. Sanki kapı açılmazsa oradan hiç gitmeyecek, Ilyas'ı yalnız bırakmayacaktı.

Birkaç dakika sonra kilisenin avlusundan geldiğini tahmin ettiği ayak seslerini duydu ve umutlandı. Teker teker saydı ayak seslerini. Kapı gıcırdayarak açıldı. Üzerine cübbe giymiş yaşlı bir yüz karşıladı onu. Ilyas, yaşlı yüze gülümsedi. Ama kapıyı açan rahibin


yüzünde gülümseme yoktu, Ilyas bir an buraya ne için geldiğini hatırladı. Türkçe bilmiyordu, karşısındaki rahiple nasıl anlaşması gerektiğini de.
Buna gerek kalmadı ama. Ilyas'ı kıyafetinden tanımıştı rahip, eliyle onu içeriye davet etti. Hindistan'da Deyr'ul Zafaran ile ilgili yeterli bilgi almıştı Ilyas, içgüdüsel bir biçimde Beyt'ül Işbor'a yöneldi. Onu içeri alan rahip kolundan tuttu, bir an göz göze geldiler. îlyas korkularını hissetmeye başlamıştı yeniden. Yolculuğun yarattığı ferahlama, etkisini giderek yitiriyordu. Alnında ter tanecikleri birikmişti. Rahip onun yüzüne bakınca neden oraya yöneldiğini anladı. Bu yolcu her nerden geldiyse bir sorunu vardı ve orada çözeceğini düşünüyor olmalıydı.
Ilyas'ı odaya götürdü. Güneş tapınağının hemen üzerinde, eski piskoposların koltuklarında oturur halde duvar içlerine mumyalanarak gömüldükleri yere. Ilyas bu gece orada uyumalıydı. Ölülerin arasında uyuyacak ve Hindistan'daki Metropolitin sözlerinin doğru olup olmadığını öğrenecekti. Hayatı kendisine zindan eden rüyaların ne anlama geldiğini orada bulabilir miydi? Başka çaresi yok gibiydi.
Kapının önüne geldiklerinde rahip ona biraz beklemesini söyledi. Gidip bir bohça getirdi. Bohçayı llyas'a verdi ve yavaşça geldiği karanlık avlunun içerisinde kayboldu.
Ilyas odaya girdi. Bir anda teni diken diken oldu. Garip bir rüzgâr esiyordu odanın içerisinde. Kenardaki döşeği gördü. Oraya gidip elindeki bohçayı döşeğin üzerine attı. Bir süre ayakta durup etrafına bakındı. Karanlıkta bir ışık sızıyordu odanın içerisine. Nereden geldiği tam belli olmuyordu. Bu odanın alt katında bir güneş tapmağının olduğunu düşünmek garipti. Sonradan kiliseye döndürülen Deyr'ul Zafaran, eskiden güneşe tapan Şemsi kollarının mabediydi.
Güneşe tapmak için, güneşin hiç girmediği bir tapmak yapmayı neden düşünmüşlerdi acaba? Tapınmak için Tanrı'yı görmemek mi gerekiyordu, ya da gerçekten tapmaları gereken Tanrı'nın aslında göremedikleri bir Tanrı olduğu düşüncesi içgüdüsel olarak


içlerinde mi yaşıyordu? Ona ulaşmak için biraz garip bir Anadolu yöntemi uygulamışlar ve "Eğer içimizde, Tanrı'yi görmememiz gerektiğine dair bir düşünce varsa o zaman biz de onu göremeyeceğimiz bir tapınak yaparız" mı demişlerdi?
Ilyas bu düşüncelerin aklına nerden geldiğini bilmeden duvardaki bölmelere baktı. Her bölmenin önünde ince bir duvar ve üzerinde örtü vardı, arkasında da birer rahibin koltuğunda oturur halde mumyalı cesedi bulunuyordu.
içi ürperdi, mumyalanmış bir sürü cenazenin arasında duruyordu Ilyas, geldiği yolu hayal etti. "Burada ne yapıyorum ben?" diye iç geçirdi. Gariplikler okyanusunun ortasında, kırık bir tahta parçasına tutunmuş, yüzmeye çalıştığını düşündü.
Kafası bulanık ve uyuşuktu Eimdi. Gece yaklaşıyordu ve rüyalarının hareketlenmeye başladığının bir göstergesiydi belki de düşünceleri.
Kendisine verilen bohçayı açıp döşeğin üzerine örttü. Yorgana sarılıp uykuya yatmadan önce kısa bir dua yaptı. Başım yastığa koyup tavana baktı, içerisi soğuktu, iyice sarındı yorgana. Yavaş yavaş tatlı bir sıcaklık yayılmaya başladı içine. Kısa bir süre sonra uyumaya

başlayacağını biliyordu.
Sesler... Her Eey böyle başlıyordu ve yine aynı Eey olmuştu. Sesler kulaklarında canlanmaya başlıyordu.
Titreşimi hissediyordu. Belli bir ritim tutturmuş giden bir gümbürdemeye eşlik eden titreşimler.

Gözlerini saran karanlık tabaka açılmaya başladı. Ilyas, rüya ile gerçeklik arasında bir dünyadaydı. Uyanmaya çalıştı ama başaramadı. Uyuyor ve derin bir rüya görüyordu. Ama bu sefer rüyanın etkisiyle sıkıntılara boğulmuyordu... Henüz.
Gözlerindeki perde aralandıkça gelen ışık ona tanıdık bir yerde olduğunu hatırlattı. Ilyas korkuyu hissetti, damarlarında dolaşan bir kurt vardı sanki, yavaş yavaş beynine doğru yaklaşıyordu. Korkunun canlı hali gibiydi.
Artık görüntü berraklaşmıştı. Bir tapmağın önündeydi yine. Ve


o merdivenler. Bu sefer hareket ediyorlardı. Kaçmak istedi... Kolları kilitli gibiydi. Birisi onu tutuyordu. îlyas, yine onu göremeyeceğini düşündü. Kaçmasını engelleyene, kollarını acı bir kuvvetle tutana bakmak için başım döndürmeye çalıştı. Garip. Bu sefer başı dönüyordu. Bu daha önce hiç olmamıştı. Yarı açık bir bilinç ile uyku arasında fırtınalı bir havada gibiydi.
Seslerin gücü artıyordu. Birden karanlık kayayı hatırladı. Korku tekrar Eahlandı içinde. Merdivenlere baktı. Kaya yuvarlanarak üzerine geliyordu Geniş merdivenlerden birisine çarpıyor, havalanıyor ve sonra arkasında sisli bir duman bırakarak tekrar yere çarpıyordu, îlyas, bağırmak istedi ve bağırdı. Bu da ilk sefer oluyordu. Rüyasında daha önce yapamadıklarını yapıyordu. Dilsizin dili çözülmüş gibiydi; rüyalarının dili çözülmüş, onunla konuşuyorlardı, îlyas hiddetle başını döndürdü, kendisinin kaçmasına izin vermeyeni görmek istiyordu. Ölümünü isteyen birisi miydi o.
Başını döndürdüğünde neye uğradığını Eaşırdı. Yere sıkı sıkrya yapışmış elleri çözüldü. Bütün bedeni uyuşmuştu stadı. Gözlerine inanamadı, kendisini çimdikledi ama uyanamadı. Onu tanıyordu, yüzünü gördüğü insannı tanıyordu. Nereden olduğunu çıkaramadı ama biliyordu kim olduğunu. Sonra birden karıştı ortalık. Kavga eden çocukların çığlıkları, bağırışları doldurdu basamakları, çocuklar merdivenin üzerinde birbirlerine saldırıyorlardı, birisinin elinde taş ve diğerinin elinde de bıçak vardı. Kıyasıya sallıyorlardı kollarını. Karanlık kaya parçası, etrafina yaydığı ısı nedense, kor haline gelmiş bir çemberin içinde yuvarlanarak ona doğru
yaklaşıyordu.
Kollarını tutan adam, evet bu bir adamdı, ona seslendi.
"Yardım et onlara, durdur onları..."
Sesinde acı ve ıstırap dolu bir ton seziliyordu. Kimdi o. "Kimsin sen?" diye seslendi îlyas. Ter nehirleri siyahlaşmaya
başlamıştı yüzünde.
"Onlar benim çocuklarım, yardım et onlara."
"Sen neden yardım etmiyorsun?" îlyas rüyasında bağırmaya

başlamıştı. Kavga eden insanların babasından bunu neden kendisinin yapamadığını öğrenmeliydi. Neden îlyas'tan bekliyordu bunu?
"Ya Ilyas, ben dünyada değilim ki..." Gözlerinde biriken yaşları gördü. Evet, onu tanıyordu. Tanımıyorsa da içinde bir Eeyler, onun kim olduğunu bildiğini söylüyordu.
"Peki çocuklar; çocukların, torunların dünyada mı?" Ilyas'ın sesinde panik vardı Eimdi. Karanlık kayanın gümbürtüsü, artık üzerinde durduğu taşları kımıldatıyordu. Sanki bu rüya, o gece sonlanmak üzere kurulmuştu.
"Benim çocuklarım dünyada... Sizler hepiniz benim çocuklarımsınız..."
Bu sözleri duyunca Ilyas neye uğradığını Eaşırdı.
Onu tanımıştı.
"Ya Ibrahim..." diyebildi ancak. Ishak ve ismail'in çocuklarıydı kavga edenler... Ishak'ın torunları Hıristiyanlar ve Yahudiler, Ismail'in torunları Müslümanlar.

Ve sonra bütün rüyayı anladı... Ya da anladığını sandı ama her Eeyi çözmüştü. Bunu nasıl anladığım ya da nasıl bilincine yerleştiğini asla bilemezdi, gerek de yoktu buna.
ibrahim'in yüzünde keder vardı. Kulakları çocuklarında gibiydi. Gözü ise uzaklarda bir yere kilitlenmişti.
Dudaklarından tek bir kelime döküldü.
"Belzebub..."
llyas onun baktığı yöne baktı. Rüyalarında gördüğü, kötülükle bağdaştırdığı yaratık oradaydı... O zaman, o da dünyada olmalıydı.
Ufukta beliren bulutlar yeniden cenin halini almaya başladı, içlerinde yanan elektrik kümelerinin aydınlattığı bir mukozanın içinde, doğmayı bekleyen bir bebek gölgesi görülebiliyordu.
Kulakları sağırlaşmaya başlarken kollarının çözüldüğünü hissetti. Başını döndürdü, Ibrahim uzaklaşıyordu. Ona son bir kez bir Eey sormalıydı...
"O kim, o kim?" Bulutların içindeki bebek ceninini gösterdi.

Ibrahim, bir Eey söylemedi. Sadece mukozaya baktı ve yüzündeki derin keder arttı. Gözyaşlarının parlak birer inci tanesi gibi yeryüzüne doğru düştüğünü görebiliyordu.
O bebeğin bir Eeyin doğuşunu müjdelediğini hissediyordu... Müjdelemek? Bundan emin değildi işte, bu çocuğun bir müjde mi, yoksa kara haber mi olduğu konusunda hisleri karmaşıktı.
"llyas, îlyas! Uyan!!" diye bağırdı başına toplananlardan birisi, rahibe benzemiyordu.
llyas gözlerini açtı, korkuyla büzüldüğü döşekten fırlayarak uyandı. Ismini söyleyenleri tanımıyordu, ismini nereden bilebilirlerdi ki!
"Bağınyordun, bağırıyordun, kötü bir rüya mı gördün?" dedi bir rahip.
llyas hiçbir Eey anlamıyordu, onun adını nasıl öğrendiklerini de... Belki de uykuda haykırdım kendi ismimi, diye düşündü. Biraz sakinleşmeye başlamıştı.
"Sanırım istediğin oldu." O kadar Türkçe kelimenin ardından, Sanskritçe kelimeler duymak onu Eok etmişti. Odanın karanlık tarafında kalan birisinden geliyordu bu ses.
"Kimsiniz?" diye biraz da korkuyla sordu. Evinden bu kadar uzakta, bu dağın başında Sanskritçe bilen birisinin ne işi vardı? Peki ya, kendisinin ne işi vardı burada?
"Korkma, ben Yakup. Uzun süre Hindistan'da kaldım, orada öğrendim Sanskritçeyi." Sözlerini tamamlayıp gülümsedi yabancı.
"Neden geldin Hindistan'a?"
"Sen adını kimden aldıysan ve o neden oraya geldiyse... Peki, sen neden buradasın?"
"Ben... Ben..."
"Sen buraya rüyalarınla ilgili sorununu çözmek için geldin değil mi?"
İrkildi llyas:
"Sen nerden biliyorsun bunu?"

"Bunda Eaşacak ne var Ilyas! Hindistan'da yanında bulunduğun Metropolitinden öğrendim."
"Demek size o söyledi. Evet, beni aradı, sana yardımcı olmamı istedi benden..."
"Ben kendi başımın çaresine bakıyordum."
"Emin misin, ben sana etrafta yaşamaktan ve buradakilerle anlaşmaktan daha öte yardımlardan bahsediyordum."
"Ne gibi yardımlardan?"
"Rüyaların îlyas... Rüyalarınla ilgili olarak yardım etmekten bahsediyorum."
"Sen kimsin, bana bu konuda nasıl yardım edebilirsin?"
"Metropolitin beni aradığına göre bunun bir nedeni olmalı değil mi? Ona güvenmiyor musun yoksa?"
"Tabii ki, tabii ki güveniyorum. Ama rüyalarımın onunla bir ilgisi yok..."

"Buna nasıl da emin oluyorsun Ilyas, seni binlerce kilometre yol yapmaya sevk eden rüyalar belli ki hepimizi ilgilendiriyor."
Ilyas bir süre durup düşündü. Bu adama rüyalarından bahsetmesinden bir Eey çıkmazdı. Belki onu rahatlatacak bir Eeyler söyleyebilirdi. Yakup'un sesinde insana rahatlık veren bir Eeyler vardı.

Yakup, Ilyas'ın kendisi ile konuşmaya karar verdiğini bakışlarından anlamıştı. Odadaki rahiplere bakıp dışarı çıkmalarını istedi. Onlar çıktıktan sonra Ilyas'ın yanına oturdu.
"Her Eeyi duydum, senin rüyalarında normal olmayan bir Eeyler var Ilyas" dedi Yakup, sesi kısılmıştı. Bir Eeyler biliyormuş ama söylemiyormuş gibi geldi Hintliye.
"Yakup, bir Eeyler olacak... Kötü Eeyler... insanlar kavga edecek, bütün insanlar... Ve sonrasında yeni birisi doğacak..."
Yakup döşeğe çöktü, karanlığı kıran ışık yüzüne vuruyordu:
"Bir bebek mi?"
Bebek lafını duyunca Ilyas'ın gözleri açıldı korkudan. Birden aklına elektrik dolu rahim mukozası geldi.
ÜÇÜNCÜ DÜNYA SAVAŞİ
"Bebek, onu nerden biliyorsun? Yakup lütfen söyle, sen kimsin, bütün bunları nerden biliyorsun?"
Yakup hiç de eğleniyormuş gibi değildi:
"Her Eeyden önce benim kim olduğumu bilmen gerek..."
Bir süre sustu, Ilyas onun neler anlatmağını hayal etmeye çal
ıştı.
"Çok eski Arami yazıtlarını Ingilizceye tercüme ediyorum."
"Yani tercüman mısın?"
"Aslında bir bakıma öyle ama bu yazlar Arami dilinin ilk örnekleri, çivi yazısından sonra ortaya çıkan ilk alfabetik dil. Ve bunlar bizim tarihimizin asla bilinmeyen taş yazı kalıpları.
"Peki neden bunları yapıyorsun?"
"Bu gizli bir görev aslında..."
îlyas Eaşırdı. Dağın ortasında bir kilisede gizli bir görevli ne arayabilirdi ki?
"Bu yazıtlarda bazı önemli bilgiler var sanıyorum. Ancak onların anlamını tam olarak çıkarabilmiş değilim."
"Nedir bu gizli bilgiler?" Ilyas, kendi derdini unutmuştu, Yakup'un söylediklerine takılmıştı kafası.
"Geleceği okuma biliminin ilk adımlarına ait bilgiler. Hıristiyanlıktan önceki dönemin yıldız bilimcilerinin anlattığı hikâyeler ve gerçekleşenler... Belli periyotlarla bu bölgede ortaya çıkan olaylar ve dünya ile ilgili gözlemleri..."
"Nelerden bahsediyor o yazıtlar? Ve bunların benim rüyalarımla ne ilgisi var?" Ilyas bağlantıyı kurabilmişti bir süre sonra.
"Bu araştırmalar Amerikalılar tarafımdan projelendirilip finanse ediliyor. Kim olduklarını bilmiyorum. Ortadoğu ile ilgili çok derin araştırmalar yapıyorlar. Ama bu yazılardan çıkardıkları sonuçlar garip, bazen telefonda konuşuyoruz."
"Peki benimle bağlantısı..."
"Bebek hikâyesi..."
Daha bu kelimeleri duyar duymaz Ilyas olağandışı bir Eeyler olduğunu anlamıştı.


"Anlat hadi" diye kolunu tuttu Yakup'un. "Sadece tek bir yerde, binlerce yıllık bir tabletin üzerinde aynen Eöyle yazıyordu:
Bîr bebek görecek, yıldırımlar içinde...
Ölüm gelecek, güneşin selinde,

Dünya... Acılar içinde...
Karanlık kayaların altında,
Dumanlı mezarlıklarda,
Seher yıldızının safında,
Yer tutacak ardı ardına,
Insanlar...
Ve dirildiklerinde yeniden..
Güneşsiz bir dünyaya,
Uyanacaklar,
Insanlar, Lejyonun elinde..."

îlyas, Yakup'un ağzından dökülen kelimeleri dinlerken aptallaşmıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Sanki rüyasını anlatıyordu Yakup'un bahsettiği yazıttakiler.
"Dahası var" dedi îlyas...
Bunu bekliyordu Yakup, biliyordu dahası olduğunu, çünkü yazıtın bulunduğu tabletin yarısı kırılmıştı ve diğer yarısında neler olduğunu bilmiyordu, bilmiyorlardı.
"Kavga vardı Yakup, Ishak ve Ismail'in çocukları kavga ediyordu..."
Yakup Eaşırmıştı. Bir rüya nasıl olur da bu kadar gerçekçi olabilirdi!
"Ve benden, yardım istedi..."
Yakup heyecanlanmıştı:
"Kim?"
"Ibrahim."
Yakup olduğu yere yığıldı: "O sensin..."
ÜÇÜNCÜ DÜNYA SAVAŞİ
Ilyas, ne olduğunu anlamıyordu... Kimdi kendisi, tanımıyordu artık kendisini. Yakup'un dizinin dibine çöktü, ondan cevap vermesini istiyordu.
Yakup cüppesinin kenarından bir kâğıt çıkartıp uzattı Ilyas'a. Ilyas kâğıda baktı. Az önce Yakup'un kendisine söylediği cümleler yazılıydı. Yalnız birini yeni görmüştü. Tabletin en alt kısmı da bulunmuştu ve orada bir cümle vardı.
Öyle kalacak dünya, ateşle yükselen el koymadıkça...
"Bu ne anlama geliyor ki!" dedi îlyas, ama bir anda beyninde Eimşekler patladı, biliyordu bunların anlamını.
Benden bahsediyor, diye düşündü. Buna inanmıyordu. Rüyalarında kendisini görüyordu bunca zamandır. O bebek kendisiydi, Ilyas'tı, göğe ateşle yükselendi.
"Ilyas, sen dünyanın umudusun... Tabii bu yazıtlarda yazdığına göre..."
Yakup, geliyorum birazdan, deyip odadan çıktı. Ilyas öylece kalakalmıştı. Ne yapacağını bilemiyordu. Zavallı gibi görmüştü kendisini hep. Şimdi neler diyordu Yakup?
Ilyas ismi, ölümü haber vermekle eşdeğerdi, Ahab'ın ölümünü haber vermişti ve yine ölümü haber veriyordu. Ve bu kendi rüyalarındaydı.
Yakup nereye gitmişti? Neden gitmişti? îlyas terlemeye başladı. Rüyalarından çıkmıştı sıkıntı ama bu sefer yüreğine girmişti. Anlamıştı ki o sıkıntı onu bırakmayacaktı, büyük ölümün habercisiydi yine. Zavallı bedeni, isminden dolayı bu görevi üstlenmişti. Kime haber verecekti, bu ne işe yarardı, zavallı birine kim inanırdı? Ona deli diyeceklerdi.
Karanlık odada kapının açıldığını gördü, ilk başta Yakup'tan çekinmişti ama Eimdi ona ihtiyacı vardı. Birileri ile bunları paylaşmalı ve düşünmeliydi.
Yakup'tu gelen, îlyas'a yaklaştı.
BURAK TURNA
"Bana yardım edecek misin Yakup?" diye sordu Ilyas.
Bir gariplik vardı ama bu sefer. Yakup'a seslendiği halde ses çıkmamıştı, Ilyas ayağa kalkmaya yeltendi.
Yakup elinde bir Eey tutuyordu. Anlamadı ne olduğunu Ilyas.

"O elindeki ne?" diye sordu. Karanlıkta, Yakup'un elinde ne olduğunu görebilmek için gözlerini iyice açmıştı.
Bir anda dondu kaldı, ne yapacağını Eaşırdı. Yakup'un elindeki, bir silahtı. Odaya sızan ışığı yansıttığında anlamıştı bunu îlyas. Birden olanlara anlam veremedi ama zaten beynini güdüleri kontrol altına almıştı bile.
Odanın içine baktı hızla, her Eey bir saniye içinde oluyor gibiydi. Tek çıkış yolu, Yakup'un geldiği kapı gibi görünüyordu. Birden göz ucu ile odadaki mezarların duvarlarını fark etti. Çok ince olduklarının farkına varmıştı, sadece tek bir kol darbesi ile kırılabilirdi duvarlar.
Ani bir hareketle kendisini odanın soluna doğru attı, yerde yuvarlandı. Bu sırada kulakları bir patlama ile sağırlaştı. Merminin vızıldamasını ve kulağının hemen yanından geçip gittiğini hissetmişti, Ilyas o kadar hızlı yuvarlanmıştı ki yerde, mezarın giriş duvarına çarpıp durdu. Hemen doğruldu ve ince duvara olanca hızıyla dirsek attı, parçalan duvardan içeri süzüldü. Kendisini mezarın içine atarken ikinci bir patlama sesi ve mermi, kapıyı delip mezarın içinde bir yerde kaybolmuştu.
îlyas mezara süzülüp kırık duvarı kapatmaya çalışırken, girdiği mezarın başka oda mezarlarla

bağlantılı olduğunu gördü. Hemen bulduğu ilk bağlantı boşluğundan sürünmeye başladı. Çok korkutucu bir yerdi, tünel kenarlarında dolaşan akrepleri görünce bütün bedeni titredi ama bu çok normaldi, Mardin onu bilenlere akrepleri ile de ünlüydü.

Yakup da peşinden gelmişti, Ilyas bir kez daha duydu patlamayı ve bedeni sarsıldı. Vurulduğunu hissetti o an. Neresinden vurulduğunu ya da yaranın ölümcül olup olmadığını anlayacak durumÜÇÜNCÜ

da değildi. Havalandırma boşluğuna benzeyen ama toz, küf ve örümcek ağları ile kaplı geçitten sürünürken Yakup'un kendini takip etmemeye karar verdiğini hissetti. Bu daha da kötüydü, peki ne yapmayı planlıyordu? Onu mutlaka yakalamaya çalışacaktı. Ve onca silah sesine karşın kilisede hâlâ bir patırtı kopmamıştı.

Biraz daha sürünüp ilk bulduğu çıkışa yöneldi. Taştan yapılmış küçük bir kapıyı açtı ve hemen kendisini karşılayan karanlığın kollarına bıraktı yaralı bedenini.

Hiçbir Eey göremiyor ve hiçbir Eey duyamıyordu. Garip bir huzur kaplamıştı içini. Dış dünyadan tamamen izole bir yerdi burası. Kilisenin mahzeni olduğunu düşündü ama o kadar aşağıda değildi. Kilisede bir mahzen olduğundan bile emin değildi. Duygularındaki rahatlama ona nerde olduğuna dair bir fikir veriyordu. Mezar odasının hemen altındaki güneş tapınağındaydı. Şimdi, hissettiği rahatlamanın ve güneşe tapanların neden içinde güneşin olmadığı bir tapınak yaptığı sorusunun cevabını da bulmuştu. Tamamen izole bir mekândı; hayatın hiç sızmadığı, bir öte dünya denemesiydi burası. Bu nedenle kutsal geliyor olmalıydı onlara.

Şimdi bazı sesler işitmeye başlamıştı. Duvarları elleriyle kontrol ederek kapıyı buldu ve kulaklarını dayadı. Artık içindeki sıkıntı dağılmıştı, en kötü gerçekleştikten sonra artık sadece hareket zamanıydı. Ama ne yapabilirdi ki?

Yarasını hatırladı, boynunun arkasında hissettiği sıcaklığı üzerinde gezdirdi elini. Mermi, boynunu sıyırmıştı. Saplansaydı Ilyas'ı öldürürdü hemen.

Kulaklarına Ingilizce konuşmalar geliyordu. Burada yabancıların olmasında garip bir Eey yoktu ama turistlerin gündüz gelmesi gerekmez miydi? Kendisi gibi gelenler dışında... Ya da kendisi için gelenler...

Yarası kötü görünmese de kan kaybettiriyordu. Bir süre sonra sorun yaratmaya başlayabilirdi. Kapıyı aralayıp avluya süzüldü ve bir pencerenin kenarından dışarıya baktı, koşuşturmalar azalmıştı. Kilisenin dışında bir yerlerde karaltıları seçebiliyordu.

Yakup'un siluetini ayırt edebilmişti aralarından ama diğerlerinin görüntüsü çok belirsizdi. Ancak kıyafetleri, hiç de yöre halkının kıyafetleri gibi durmuyordu üzerlerinde, sanki takım elbiseli insanlardı. Birkaç saniye sonra bulutların arasından sıyrılan ışık huzmeleri, karaltılardan bazılarını açığa çıkardı. Ilyas'ın hiç Eüphesi kalmamıştı, bunlar gerçekten de takım elbiseli insanlardı. Garip ve ürkütücü görünümleri vardı. Türk ya da Arap olmadıkları kesindi, ingiliz ya da Amerikalı olmalıydılar. Eski efendilerini nerede görse tanırdı. Burada ne arıyorlardı, Yakup'un bahsettiği Arami yazıtlarını tercüme etme projesi ile ilgileri olabilir miydi? Öyle olmalıydı. Yoksa bu adamlar kendisini mi bekliyordu?

Onu bekliyorlardı...

Bundan kesinlikle emindi. Hayal gücü, olanlar karşısında zorlanmaya başlamıştı. Rüyaları onu buraya kadar getirmişti ve onun buraya geleceğini bilen birileri vardı. Ve Ilyas büyük bir felaketin yaklaşmakta olduğunu dünyaya duyurmalıydı. Hayır, bunu kendisi istememişti. Ona verilen bir görev gibi hissediyordu Eimdi, adıyla bağlantılı bir görev. Bunların hepsi birer tesadüf olamazdı.

Ve bu garip Batılıların nasıl olup da kendisine karşı böyle bir tuzak hazırlayabildiğine Eaşırıyordu, bunu bir Eekilde ortaya çıkaracaktı.

Hiçbir kaçış yolu yok gibiydi. Türkiye'nin dağlık bir bölgesinde, Sanskritçe'den başka bir dili doğru düzgün bilmeyen, zayıf ve yaralı bir Hintli, kendi ayakları ile girdiği bu garip tuzaktan nasıl kurtulacağını kestiremiyordu.

Zaman zaman kararmaya başlayan gözleri, o sırada toprak yolda hızla hareket eden bir başka gölge seçti. Dörtnala gelen bir gölge. Tanıdı; bu, kendisini manastıra getiren attı.

Inanılmaz bir Eeydi, nasıl olurdu da bir at bu kadar doğru zamanlama ile onun yanma gelirdi?

Yaşadıklarından sonra hiçbir Eeye Eaşırmıyordu. Gölgelerden etkilenmemişti at ve hemen kilisenin arkasına doğru seğirtmişti.

Karaltılar bundan kuşkulanmamıştı demek ki, hâlâ oldukları yerde bekliyorlardı.
Ilyas, atın kendisine sinyal verdiğini anladı. O da kilisenin bir arka çıkışı olabileceği düşüncesi ile avlunun öte tarafına doğru yürüdü. Bu garip hayvan kiliseyi ve çevresini iyi tanıyor olmalıydı. Gerçekten de kilisenin arkasında çok küçük bir delik vardı, Ilyas zorlanarak geçti o delikten.
Sessizce kişneyerek kendisine bakan ata dokundu kanlı elleriyle, at irkildi. Kanın sıcaklığını hissetmiş olmalıydı, huzursuzdu ve acele ediyor gibiydi, Ilyas atın üzerine çıktı ama zorlanmaya başlamıştı. Gitgide daha çok kararmaya başlamıştı gözleri ve başı dönüyordu. Soğuk bir ter basmıştı bedenini.
Ata biner binmez ona baktı, içinden ona "Anga" demek geldi. "Anga" Sanskritçe'de organ anlamına geliyordu. At, onun bir parçası gibi olmuştu. Anga, kişnedi ve hızla koşmaya başladı, Ilyas, o koşarken kulağına doğru eğilip "Ari, Ari"(5) diye sesleniyordu ve Anga sanki denileni anlamış gibi daha da hızlı koşuyordu, Ilyas, Anga'nın nereye gittiğini bilmiyordu ama ona çok güveniyordu. Kendisini güvenli bir yere götüreceğinden emindi.
Bozuk toprak yollardan ilerliyordu Anga, hiç yavaşlamıyordu ve sanki sonsuza kadar koşsa, bunun sonu gelmez gibi geliyordu îlyas'a.
Bir türlü inanmak istemiyordu olanlara. Kendini öldürmek isteyenler, o yabancılar, bunu nereden bilmişlerdi? Sadece rüyalarında yaşadığı bir sıkıntıyı hocasına anlatmış ve onun tavsiyesi ile buraya gelmişti. Bir an düşündü... Yoo, hayır bu olamazdı, hocası bunu hazırlamış olamazdı. Peki nasıl olup da Yakup'a güvenmişti Hindistan'dakiler?
Bu normaldi aslında. Yakup'un söylediklerini hatırladı. O sadece bir çevirmendi ve bu sayede Amerikalılarla bağlantıya geçmiş, sonra da onlar adına çalışmaya başlamıştı, ya da Amerikalıları kullanıyordu. Yoksa Ilyas'ın rüyalarından başkasının haberi nasıl ola-
5 Ari: Düşman.

bilirdi kî?

Anga, birkaç tepeyi aştıktan sonra, uzakta bir köy göründü. Karanlığı köpek havlamalarının yırttığı küçük bir yerdi burası. Tek camisi vardı, onun dışında açık renk bir yapı görünmüyordu bile. Anga camiye yaklaşıp önünde durdu. îlyas Eaşırmıştı, burada ne işi vardı? Attan inince hayvan uzaklaştı biraz. Köyün iki iriyarı köpeği gelip havlamaya başladı. Korkutucu bir görüntüleri vardı. Ilyas, bir Eey yapmadan öylece durdu. Sonra caminin kapısında bir adam belirdi, sakalları ve gözlüğü vardı. Aydınlık bir yüz, diye düşündü Ilyas. Caminin hocası olmalıydı bu. Adam kapıdan çıkıp köpekleri kovaladı ve Ilyas'a bakmaya başladı. Ilyas ona doğru yürüdü. Hamdi Hoca, gece vakti köy meydanında durmuş, kendisine bakan adamın yaralı olduğunu görünce hemen yanına koştu ve koluna girdi. Yavaşça caminin hemen yanındaki evine doğru taşıdı, ilyas bir Eeyler söylemeye çalışıyordu ama anlaşmaları imkânsızdı. Ne yapacağını hemen düşünmemeye karar verdi. En kötü ihtimalle Hindistan'ın telefon nu- marasını verirdi ve bu adam da kendisi için araştırma yapabilirdi.
"O yabancılar mı ateş etti?"
Ilyas Eaşırmıştı. Hoca'mn ingilizce konuşması garip gelmişti. Kendi Ingilizcesi iyi değildi ama Hamdi Hoca'nın, dediklerini anlayabileceğini hissetmişti. Ona anlatabilirdi her Eeyi ve o da polisten yardım alabilirdi belki.
"Yabancılar?" diye sordu ilyas. "Onları nerden biliyorsun?"
"Onları görüyorum bir süredir, buralarda dolaşıyorlar. Bazen de manastır civarında. Zaten turist çok gelir buralara. Onlar da turist gibi gelmişti. Ama sonra gitmediler. Sık gördüm buralarda."
"Bana ateş eden kişi onlarla beraberdi."
"Bana anlatmak ister misin?"
ilyas, Hamdi Hoca'ya baktı. Sanki çok Eey bilirmiş gibi bir ifadesi vardı.
"Peki anlatırım, beni iyi dinleyin." Anlatmaktan başka da Eansı yoktu.

Hamdi Hoca onu dinledikten sonra içeriye gidip çay getirdi îlyas'a. Kan kaybı ve dışarıda

kalması nedeniyle titremeye başlamıştı. Ne yapacağını bilmez haldeydi. Gerçekten de bir Eeyler bildiğini düşünüyordu. Ama bu bilgi hiçbir Eeye dayanmıyordu.
Odanın içinde gözlerini gezdirdi, duvarda asılı duran bir av tüfeği vardı. Diğer duvarda Arapça dualar yazılı bir çerçeve duruyordu. Bir diğer duvarda da saat ve yine duaların olduğu küçük bir çerçeve daha.
Hamdi Hoca, içerideki telefondan bir yeri arıyordu, Ilyas onun kendisine yardım edebileceğini hissetmişti.
"Ankara'yı aradım, Hindistan Büyükelçiliği'ni. Buraya jandarma gelir birazdan. Elçiliktekilere derdini anlatırsın. Dışişleri Bakanı'nı çok yakından tanıyorum. Bu anlattığın rüyanın anlamını biliyor musun? Bunu mutlaka Bakan Kandıralı ile konuşmam gerekiyor. Senin gördüğün rüyaların pusu, gerçeklere işaret ettiğini düşündürüyor bana. Büyük bir düzen kurulmuş sanırım, insanı insana, dini dine ve milleti millete kırdırma düzeni. Neden bilmiyorum Ilyas ama bunu engellemeye çalışman beni çok duygulandırdı, senin yanındayım."
îlyas'ın içini rahatlık kapladı birden. Çok mantıklı ve bilgece konuşuyordu Hamdi Hoca. Onun sözleri îlyas'ın yüreğine daha önce hissetmediği bir ferahlık vermişti, evindeki her eşya, duvarında asılı çerçevelerdeki dualar... Burada kalmak istiyorum, diye düşündü Ilyas.
"Teşekkür ederim Hamdi Hoca" dedî. Daha fazlasına hacet yoktu.
Her Eey düzelmiş miydi birden? Bunu bilmiyordu ama Eimdilik doğru hareketi yaptığını hissediyordu.
Hamdi Hoca'nm evi ve zaman zaman minareye çıkıp okuduğu ezan, îlyas'm moralini yükseltti... Kendi hocalarından hep dostluğu öğrenmişti, peki dinler arasında dostluk olabiliyorsa o zaman neden savaş vardı ve neden rüyalarına giren büyük karışıklık yoldaydı? Bunları daha fazla düşünmek istemiyordu, çünkü inancının



zedeleneceğinden korkuyordu. Süryani'lerin Islam'a bakışı, Hıristiyanlığın ilk gelişindeki saflığı andırıyordu ama ne olmuştu da sonradan kendi içlerinde bu kadar çok parçalanmışlar ve Ortadoğu'da yeşeren Hıristiyanlık Batı'ya gidip bir güç ve ihtişam sembolü haline gelmişti? Bunu bir türlü anlayamıyordu... Ve Hamdı Hoca neden onu bağrına basıyordu böylesine sorgusuz? Belki de Hıristiyanlar ve Müslümanlar bir araya gelip, Batı'ya sürülen Hıristiyanlığın kendi özüne dönmesini sağlayabilirlerdi, Islam'ın temelinde, Hıristiyanlığın bozulmamış haline dönük işaretler ve bilgiler olmalıydı, bundan yararlanılmalıydı... Belki de bu yüzden bir zamanların ilk Hıristiyan toplumu olan Süryanilerin elinden alınmıştı liderlik... Politik güç ve ihtişam onlarda olmadığı için belki de... iyi ama bütün bunların kendileri ile ne ilgisi olabilirdi ki?
Ölüm Kardeşliği
Ray Corbis, bekletilmekten nefret ederdi. Eğer beklediği insan üç dakikadan daha fazla gecikmişse ellerinin içi terlemeye başlar ve sonradan geçen her dakika için beklediği insana fazladan eksi puan verirdi. Eğer bu kişi, kendi yanında çalışan biriyse geleceğinin hiç de parlak olmadığı söylenebilirdi kolayca. Bu sefer işler farklıydı. Saatler bile geçecek olsa beklemek zorundaydı. William, onunla hükümet binasında buluşmak istememişti. Hatta bu buluşmadan kimseye bahsetmemesi için sıkı sıkıya tembihlerde bulunmuştu ona. Ray Corbis, zor durumdaydı. Çalıştığı Eirketin bazı pis işleri olduğunu hissediyordu ve bundan çok rahatsızdı. Bu konu ile ilgi olarak Washington'da ona yardım edebilecek fazla insan yoktu. William Harrods bunlardan biriydi.
Califomia, teknoloji yarışında Virginia bölgesinin çok gerisinde kalmıştı. Ama Ray, yaşadığı yeri seviyordu. Kararını çoktan vermişti, California'da ölecekti. Ama işler hayal ettiği gibi gitmiyordu. Yine büyük bir işin başına geçmiş ve emekli olmayı becerememişti. Şimdi yaşamak ve ölmek istediği yerden binlerce mil uzakta, Washington'ın yeraltı ama temiz sayılabilecek mekânlarından birinde, saçıyla sakalını birbirinden ayırt etmenin imkânsız olduğu bir

adamla hiç istemediği konular hakkında sohbet ederek VVilliam'ın gelmesini bekliyordu. Burası ancak basından ve karısından kaçmak isteyen politikacıların uğrayabileceği türden bir yerdi. Bu barın adı asla basına sızmamıştı. Politikacılar dünyanın kaderiyle ilgili konularda

rahatlıkla birbirlerine düşman olabilirlerdi ama karılarını aldatma konusunda tam bir ağız birliği içindeydiler ve bunu yapmalarını kolaylaştıran bu yerin adını, rakiplerinin yaşamasına izin vermek pahasına basından gizli tutuyorlardı.
"Hey dostum, sen de karısını aldatmak için buraya gelen tiplerden misin? Seni hiç görmemiştim. Seçim zamanı da olmadığına göre buraya yeni gelmiş kahrolası bir politikacı da olamazsın."
"Tam üstüne bastın."
"Neyin?"
"Seni geri zekalı, benim politikacı olamayacağımı söylüyordun. Ben de tam üstüne bastın, dedim. Bu ne demektir? Hayır, politikacı değilim, demektir. Şimdi anladın mı?"
Saçları ve arada sırada tarandığı belli olan sakalları beyazlaşmış barmen, donup kaldı. Üzerinde spor ama pahalı kıyafetler taşıyan beyefendi görünüşlü bu adamdan beklemediği Eeyler duyuyordu. Çılgının biri olmalı, diye düşündü. Daha fazla diretmek istemedi. Barın diğer köşesindeki müşterilerle ilgilendi.
Loş ışıklar, sadece barın orta kısmında yer alan boş alanı aydınlatabiliyordu. Köşelerdeki masalarda neler olup bittiğini ve oturan insanları seçmenin imkânı yoktu. Burası gerçekten akıllıca seçilmiş bir mekândı. Amerikan Başkam bile rahatlıkla çapkınlık yapabilirdi ve kimsenin haberi olmazdı.

Barda oturanların sırtı kapıya dönük duruyordu. Bu, durumu daha da zor hale getirmekteydi. Ray fazladan beklediği her dakikada birkaç kez boynunu çevirip kapıyı kontrol etmişti. Boynu ağrımaya başlamıştı, giderek daha fazla sinirleniyordu. Barda tek başınaydı; içeri girenler, genelde karanlıkta kalan bir masaya çekiliyordu ve fısıltılara gülüşmeler katılıyordu.
ikinci içkisini ısmarladı, ilkini çok yavaş içmişti ama bu gidişle,

içme hızının artacağını tahmin ediyordu. Barmen barın üstüne bardağı bıraktığı anda gözleri Ray'in başının üzerine kilitlendi. Ray ani bir tepkiyle bir kez daha barmenin gözlerini diktiği yere bakacaktı ki sırtında sert bir yumruğun patladığını hissetti. Içinde yoğun bir nefret duygusu uyanırken, üzerinde neredeyse hiç tüy bulunmayan bir kafanın ortasında parıldayan bir çift gözle karşılaştı. Zekice bakan gözlere eşlik eden dişlerin hepsi tam ve kusursuz derecede parlaktı. Ray kısmen de olsa rahatlamış, yüz hatları gevşemişti. Karşısındaki adamın gülüşü, her işi birkaç dakika içinde halledecekmiş izlenimi veren bir dâhinin gülüşüydü.
"Ray, umarım annemin adını çok sayıklamamışsındır. Biliyorum bekletilmekten nefret edersin."
"Sen tam bir manyaksın. Peki bunu bildiğin halde neden beni bir saat beklettin ha?"
"Yapma böyle, beni üzüyorsun. Çok önemli işlerim vardı Ray. Anlarsın ya."
"Önemli demek. Bunun acısını senden çıkaracağımdan emin olabilirsin William."
Ray, yanma oturan William Harrods'a baktı. Okulda da böyleydi. Enerjisi asla tükenmezdi. Tükenecekmiş gibi de görünmüyordu. William kendine bir içki ısmarladı. Bardak önüne gelir gelmez yüzündeki gülüş, yerini derin bir durgunluğa bıraktı. Yüz hatları gerilip bakışları Ray'in gözlerinin içine odaklandı. Bu, onunla yeni tanışan herkesi Eaşırtan ve bir süre sonra da kendine hayran bırakan bir özellikti. Ilk bakış, her zaman VVilliam için önemli olmuştu, ilk bakışmada gözler her Eeyi söylerdi; sonrasında bilinç kendine gelir ve gözlerin önüne bir set çekerdi. Yalancıları ve ikiyüzlüleri ilk iki saniyede yakalamak, William'm en iyi yaptığı Eeylerdendi ve bu sayede VVashington'da çok önemli yerlere gelebilmişti. Kime güveneceğini çok iyi bilirdi.
"Ray, çok düşüncelisin ve eminim benden yapabileceğimin çok üstünde bir Eey isteyeceksin."
Ray onun bu özelliğine hayrandı, her Eeyi önceden bilirdi.

"Evet William, haklısın, ancak istediğim Eeyin senin gücünü ne kadar aştığını bilmiyorum."
"Hadi uzatma oğlum, anlat bana her Eeyi."
Ray de bunu yapmak istiyordu zaten, her Eeyi anlatmak. Hayatı boyunca uzak kalmaya çalıştığı Washington, Eimdi onun çalıştığı uzay elektroniği Eirketi için çok önemli bir ortak haline gelmişti. Yeni bir ihale almışlar ve bu ihale sonucunda, yaptıkları üretimden sapmışlardı. Uzay Sondası denilen bir aletin içine, aslında aptal bir sondada olması gerekmeyen çok gelişmiş bir yapay zeka mikroçip seti yerleştirmişlerdi. Bu sonda, normal bir

sonda olmaktan çıkmıştı artık. Üstelik başka bir Eey daha vardı. Sondanın ucu, delici değildi. Yani her neyin üzerine inecekse o Eeyi kazmak için yapılmamıştı; daha çok, üzerine indiği Eeye vurmak için tasarlanmıştı ve Ray'in Eirketinin yerleştirdiği yapay zeka cipi, bu sonda ucu ile kalibre edilmişti. Sondanın gücünü ve diğer verileri hesaplayan yapay zeka cipi, üzerindeki cisme ne hızla ve ne doğrultuda vurması gerektiğini biliyor ve yüzlerce değişik seviyede uygulama yapabiliyordu.
Olayın garip olan tarafı ise Savunma Bakanlığı'nın ihale Eartnamesinde bu isteklerin hiçbiri olmamasına rağmen, kendilerine daha sonra telefonla bildirilen bu değişikliklerden hiçbir resmi teftiş sırasında bahsedilmemiş olmasıydı. Sanki herkes her Eeyi biliyor ama kimse bir Eey söylemiyordu.
William bu dinlediklerini bir süre beyninin içinde devindirdi durdu, doğal olarak aklına bir Eeylerin gelmesini bekliyordu. Ray Corbis'in söylediklerinde gariplik olduğu açıktı. O uzay sondası yakın zaman önce uzaya fırlatılmıştı ve hızla dünyanın yakınından geçecek bir

meteorun üzerine yerleştirilecekti; ama mekanik olarak yapay zeka gibi ileri derecede gelişmiş bir elektronik ile ne yapılabileceği tam anlamıyla bir muammaydı. Bu büyük ihtimalle içeriği tam açıklanmayan gizli projelerden birisi, diye düşündü.
"Ray, benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Beni anlamıyorsun, senin bir Eey yapmanı istemiyorum."
"Öyleyse sorun nedir?"
"Sorun, ortada mantıksız bir Eeylerin olması. Ve bir Eey daha var, bu sattığımız elektronik beynin sonuçlarının dünya için iyi olmayabileceğine dair bazı bilgiler aldık."
"Bilgiler mi? Kimden?"
"Bilemiyorum, bir gün Çinlinin biri bana kahve içerken yaklaşıp inanamayacağın Eeyler anlattı. Bu sonda işini mutlaka durdurmamız gerektiğini ve kamuoyunu uyarmak zorunda olduğumuzu söyledi. Yoksa bu sonda ile yapılacak deney, dünyanın sonunu getirebilirmiş."
"Ray, bu çılgınlık. O adamın kim olduğunu bulamaz mısın? Bir ipucu ya da onun gibi bir Eey..."
"Sanmıyorum, çok esrarengiz bir adamdı. Sonra çekip gitti. Ancak bana neden bu bilgileri verdiğini bilemiyorum. Çok garipti, çok..."
Bar sahibi son sandalyeleri de masaların üzerine sert biçimde yerleştirdi. Müzik kesileli çok olmuştu ve bundan sonra gerçekleşen konuşmaların gizli kalma olasılığı çok daha düşüktü.
Ray'in bahsettiği olasılık, kolay kolay adı konulamayacak bir durumdu. Sanayi casusluğu, damping veya entelektüel haklar yasası ile ilişkilendirilemeyecek bir olaydı. Bu durumda ne yapabileceğini bilemiyordu. Hukuki bir çözüm bulabileceğini düşündü ama bu konuda nasıl davranacağına Eimdi karar veremezdi. Hem de bar sahibinin yoğun baskısı altındayken buna imkân yoktu doğrusu.
"Ray, bu konuyu iyice gözden geçirmeliyim. Bahsettiğimiz Eeyin hukuki bir dayanağı olup olmadığını ve hükümetin pis bir işe bulaşıp bulaşmadığını bulmalıyız."
"Hukukun bu işte bir yeri yok. Eğer dikkatli olmazsak bu projenin yöneticisi olarak benim başıma neler geleceğini bilmiyorum. Ancak o adam benimle bağlantıya geçince sana bunları söylemem

gerektiğini düşündüm. Sanırım olay hükümetin gizlilik çemberinin dışına çıkmış."
"Ne istiyorsun Ray, hemen CIA'i arayıp sizi korumak için bir ekip yollamalarını mı söylemeliyim?"
"Bilemiyorum Will, belki de. O Çinli benimle temasa geçtiğinden beri kendimi iyi hissetmiyorum. Belki de takip ediliyordu ve bunu hissedip birileriyle konuşma ihtiyacı duydu. Çünkü yüzünde hiç de profesyonel ve bilinçli bir iş yapıyormuş havası yoktu."
William bu savı iyi düşünmeliydi. Sıradan bir teknoloji ihalesi değildi bu. Bu projenin Çin'in iştahını kabartması çok doğaldı, adamlar sürekli olarak askeri casusluk yapıp duruyorlardı ve bu da onların ilgisini çeken projelerden birisiydi besbelli.
Gecenin bu saatinde yavaş yavaş konuyu kavramaya başlamıştı. Neyse, Eimdi çok geç

olmuştu, onu bekleyen kadına gitmeliydi.
Wiliiam bir süre barın önünden hızla uzaklaşan aracın arkasından baktı. Sokak lambasının ışığı altındaki silueti öylece kalakal-mıştı ve ağzından çıkan buhara Eekil verip duruyordu. Hafif bir yağmur sokakları ıslatmıştı ve etrafta kimse yoktu neredeyse. Ray Corbis'in kullandığı araç gözden kaybolunca William ardına dönüp sokak boyunca yürümeye başladı. Aylak aylak yürüyordu. Birkaç metre yürümüştü ki aniden durdu ve karşıdan ona bakan birilerinin olduğunu fark etti. izlendiğini hissetmişti. Hızlı adımlarla aracına doğru ilerledi. O

hızla araca giderken iki çift ayak sesi de ona doğru yaklaşıyordu. Elini ceketinin içine attı. 9 mm Brow-ning'in yerinde olup olmadığını kontrol etti, eğer bir Eeyler ters giderse...
Ardından gür bir ses yankılandı.
"Bay Harrods, lütfen kımıldamayın ve olduğunuz yerde durun."
William'ın alnından ve sırtından soğuk terler boşaldı, olduğu yerde çakıldı. Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Az ötede durdu:
"Şimdi sizden sakin olmanızı istiyoruz. Üzerinize doğrultulmuş


bir 7-62 mm suikast tüfeği var ve en ufak bir hareketinizde sizi paramparça edecek. Yavaşça diz çökün ve silahınızı yere bırakın."
William dua ederek yere çöktü, silahını yerde kaydırarak birkaç metre öteye fırlattı. Bu sırada bir sonraki sokaktan hızla dönmen siyah bir minivan, önlerine gelip acı bir frenle durdu. Arkada duran iki adam dışarı çıkıp William'ı minivana bindirdi, arkalarından William'ı izleyen iki kişi de araca atladı. Kapı sertçe kapandı ve araç, yola koyuldu. William, adamların yüzlerini görüyordu. Beyaz ve ifadesiz bir suratları vardı. Bu iyiye işaret değildi, çünkü kendilerini görmesine izin veriyorlarsa bu onu serbest bırakmayı düşünmedikleri anlamına geliyor olmalıydı.
Sert bir Eekilde ona bakıyor ve hiç konuşmuyorlardı. Bir ara William konuşmak için hamle yaptı, ancak yanında oturan sarı saçlı ve iri kıyım adam, ağzını kapatıp konuşmasını engelledi. Göz göze geldiler; gri gözleri parlıyordu, duyu organları olmayan bir sibernetik araç vardı sanki karşısında. Onu rahatlıkla öldürebileceklerinden kuşkusu yoktu; düşündüğü, bunu ne kadar acı vererek ve ne kadar uzun bir sürede yapabilecekleriydi. Beyni inanılmaz bir hızla çalışıyordu VVilliam'ın; sebebini bulmaya çabalıyor, Washington'daki Senatörlük görevi nedeniyle kimlerin çıkarlarını zedelemiş olabileceğim anımsamaya çalışıyordu, ancak aklına tutarlı hiçbir Eey gelmiyordu. Başkanın dış ilişkileri sürdürmesi için gerekli olan bilgiyi ve danışmanlığı sağlayan bir kurulun geçici üyesi olarak, kime ne zararı dokunmuş olabilirdi? Hayır, başına gelen olayın nedenini bulamayacaktı. Bunu ona ancak zaman gösterebilirdi ve bu olayın sebebini anladığında, sebebi öğrenmiş olmasının bir anlam ifade etmeyeceğinden korkuyordu. Aslına bakılırsa, bu adamların Ray Corbis'in söyledikleri ile ilgili olabileceğine dair ciddi bir his belirmişti içinde. Belki de Ray takip ediliyordu, belki o da oyunun bir parçasıydı.
Yolculuk uzun sürmüştü. Bir süre sonra araç sarsılmaya başladı. Bu, Eehirden uzaklaştıklarının ve açık arazide gittiklerinin belirtisiydi.


William'ın beyni uyuşmaya başlamıştı, tansiyonunun düştüğünü ve artık başına gelen Eeyi önemsemediğini fark etti, yapabileceği hiçbir Eey yoktu. Tanrı'nın ona el uzatması için yalvardı. Daha önce yaşamayı bu kadar çok arzuladığı bir an olmamıştı. Kafasının içi sürekli olarak öleceği ana dair hayaller kuruyordu, ilk duyacağı acı nasıl etkileyecekti onu, belki de işkence görecek ve tatmadığı acılara maruz kalacaktı. Ölmeden önce hayatın gözlerin önünden geçip geçmediğini merak etmişti hep ve bu sorunun cevabını öğrenmesine az kalmış olabilirdi. Ve sonra, yani öldükten sonra anlatılanlar doğru muydu? Yavaş yavaş gökyüzüne yükselecek ve sonra parçalanmış ya da kurşunlanmış bedenine acıyarak mı bakacaktı? Bu düşünceler, başka her Eeyin önüne geçmişti ve oradan kurtulmak için bir Eansı olmadığına inanmasına neden oluyordu. Yoktu böyle bir Eans; onlar çok güçlüydü ve profesyonel oldukları, her hareketlerinden ve arada sırada ağızlarından çıkan cümlelerden belli oluyordu.
Araç hızla giderken yavaşladı ve sert bir fren yaptı. Tekerlekler toprak bir zemin üzerinde

kaymıştı. Adamlar hızlı hareketlerle kapıyı açıp William'ı kollarından sürükleyerek dışarı çıkardılar. Vücudu kaskatı kesilmişti, her yanı ağrıyordu ve bu nedenle de zorlukla hareket

edebiliyordu. Bacaklarına kan gidene kadar onu sürüklemek zorunda kalan adamlar sinirlenmiş ve daha da kötü davranmaya başlamışlardı. En sonunda kapalı bir yere girdiklerini anla-yabildi. Konuşmalar duvarlardan yankılanıyordu ve yapay bir serinlik vardı ortamda. Koşuşturmaca sona ermiş gibiydi, artık daha yavaş ve sakin hareket ediliyordu. Uzun bir koridorda yürüme temposuyla ilerlediler. VVilliam artık onlarla konuşmak için bir girişimde bulunması gerektiğini düşünüyordu ki kalçasına yediği sert bir tekme ile kendisini yerde buldu. Hemen ardından üzerine kapanan ağır metal bir kapının boğuk sesi eklendi. Elleri çözülmüştü. Bir süre yerde kendine gelmeye çalıştı. Gözlerini araladı- Loş bir ışık vardı odada. Büyük demir bir kapı gözüne çarptı, kapının hemen.yanında bir lavabo ve tuvalet, bunların tam karşısında
ki duvarın kenarında da küçük bir yatak vardı. Uzun süre burada kalacak gibiydi ama hâlâ nedenini bilmiyordu.
Ne kadar zaman geçtiğini bilmesi imkânsızdı. Kapı açıldığında içeriye dolan ışık nedeniyle gözleri kör olmuş gibiydi. Elleriyle başını yokladı. Ağrıyordu ve uyuşuktu, uykusunda ona bir Eeyler verdiklerinden Eüphelendi. Etrafına bakındı. Sadece bir yatak ve beyaz duvarlar vardı. Tavanda takılı olan ışıklar yanmıyordu Eimdilik.
"Bay Harrods, lütfen benimle gelin" diye seslendi birisi.
William Harrods daha ne olduğunu bile anlayamadan kollarına giren iki yarma, onu sürüklemeye başladı. Uzun bir koridoru koşarak geçtiler. Kamaşan gözleri nedeniyle koridor boyunca gördüğü kapıların camlarından içeride neler olduğunu anlayamamıştı. Sonra sorgu odasına benzer bir yere tıkıldı. Beklemesi gerekiyordu, yine beklemeye başladı. Sinirlerinin tamamen yıprandığını anlıyordu. Kendisini çok güçsüz ve her Eeye boyun eğecekmiş gibi hissediyordu.
Az sonra kapı açıldı ve tanımadığı insanlar girdi odaya. Hepsi de beyaz tenli, kumral saçlı, spor giyimli üç dört adamdı.
"Selamlar Bay VVilliam. Hemen konuya girelim. Doğrusunu söylemek gerekirse son derece gizli bir operasyonla ilgili önemli bir bilginin size sızdırıldığını düşünüyoruz."
"Ne, ne sızıntısı, anlamıyorum sizi." William sarhoş gibiydi.
"Bay VVilliam, eğer işlen zorlaştırırsanız size çok fazla acı verecek yöntemler uygulayacağız. O nedenle lütfen bir an önce size aktarılan bilgileri bize de verin."
"Kahretsin, başım ağrıyor ve siz bana saçma sorular soruyorsunuz."
Adamların sabrı taşmıştı. William çenesinin tam altında Eiddetli bir darbe hissetti. Bilinci tam açık olmadığı için ancak kafasını yere çarptığında bunun biraz farkına varabilmişti.
"Bunları yaparak beni konuşturabileceğinizi mi zannediyorsunuz? Tanrım, ah çenem."
William neler olduğunun farkına daha yeni varıyordu. Birileri gerçekten de Ray Corbis'in Eirketinden satın alınan ürünlerde

Eartnamelerin dışında değişiklik istemişti ve Corbis'in karşısına çıkan o Çinli adamın söyledikleri doğru olmalıydı. Yoksa Eu an başına gelenlerin hiçbir anlamı olmazdı.
"Bir Eey bilmediğimi size söyledim. Sadece... Sadece arkadaşımın bazı paranoyaları var ve benden araştırma yapmamı istedi."
Adamlar kendi aralarında fisıldaştılar. William onların iyi bir iş yaptıklarını düşündüklerini anlayabildi. Eğer William'm gitmesine izin verselerdi, onun yapacağı araştırma bazı Eeyleri ortaya çıkarabilirdi.
Aralarında bir süre daha konuştular. Belli ki William'a ne yapılacağı konuşuluyordu. Onun yaşaması, her açıdan tehlikeliydi. Bu arada VVilliam biraz kendisine gelmişti, ölüm korkusunu hissettiği andan itibaren beyni çok daha iyi çalışıyordu Eimdi. Masanın üzerinde bir

silah gördü. Arkalan dönük durumdaki üç kişi William'a pek dikkat etmeden konuşuyorlardı ve biri, silahını masanın üzerine koymuştu, VVilliam yavaşça masaya yaklaştı ve silahı kaptı. Adamlar arkalarını döndüler, yüzlerindeki ifade tam bir Eok görüntüsüydü. VVilliam silahı hiç

tereddüt etmeden ateşledi. Namludan çıkan tok ses, odanın içinde üç kere yankılandı. Hepsi de sessizce yere yığıldı. Boğuk bir ses çıkmıştı boğazlarından. Kapıyı kapattı ve bir süre dışarıyı dinledi. Çok garip bir yerdi burası, bütün odalar ses yalıtımlı olmalıydı. Kimse silah seslerini duyup gelmemişti. Hemen adamlardan birisinin üzerindeki beyaz tişört ve krem rengi pantolonu çıkartıp üzerine geçirdi.
VVilliam Eaşkın biçimde odadan çıktı ve koridorlarda koşmaya başladı. Tamamen hislerine güvenerek, geldiği yönü bulmaya çalışıyordu. İşıklar gözünü alıyor ve başı ağrıyordu, buradan kurtulabileceğinden emin değildi ve bu nedenle kalp atışları neredeyse kontrolden çıkacak gibiydi. Büyük bir kapının önüne geldiğinde durdu, kapı yavaşça kendiliğinden açıldı. O sırada bir nöbetçi ile karşılaştı. Güvenlik görevlisi silahına davranmak isterken VVilliam yine soğukkanlı bir Eekilde tetiğe dokundu. Hızla koşmaya başladı. Uzun bir koridor vardı önünde. Koridorun sonundaki döne-


meçten ayak sesleri geliyordu. Birileri durumun farkına varmış olmalıydı, koşuyorlardı çünkü. Duvarın hemen üzerindeki kapağı gördü- Eliyle yokladı ve kapak kolayca açıldı, insanüstü bir gayretle o delikten içeri gitdi Kapağı tekrar üzerinden kapadıktan sonra adamlar onun yanından geçip gittiler. Dar kanallarda hızla sürünmeye başladı. Bir çıkış yolu bulana kadar durmayacaktı.
William binadan çıktıktan sonra uzunca bir süre koştu. Geniş bir toprak alanın ortasında beyaz bir yapıydı burası. Dışarıdan bir araştırma laboratuarı gibi görünüyordu. Bir an önce buradan uzaklaşmalı ve Ray Corbis'i bulmalıydı. Onun da hayatı tehlikeydi. Tabii, bir de Washington'da yapması gereken acil işler vardı.
Binanın içi karışmıştı. Herkes etrafı araştırıyordu ama kaçak rehin bulunamıyordu bir türlü. Durum çok kötüydü. Birim yanlış bir iş yapmıştı; adamı yakalamışlar, Eüphelerini doğrulamışlar ve sonra da onu ellerinden kaçırmışlardı. Şimdi, yaptıkları çok önemli birisi birilerine duyurup tamamen mahvedebilecek birisi vardı dışarıda. Hemen örgüte haber verilmeliydi, bu, birilerinin görevden alınması anlamına geliyordu. Tabii sadece görevden alınmakla yetinilirse...

## Gerçek Görev

Oğuz ve Tuğrul'un bindiği Airbus A 340'ın tekerlekleri Münih Havaalanı'na değdikten çok kısa bir süre sonra iki asker, kendilerini havaalanının dışında buldular. Tabii Bay Alfonso ve Bay Hose sahte kimlikleriyle.
"Hey Hose, al Eu çantaları!" Oğuz elindeki iki büyük çantayı Tuğrul'a verdi. Tuğrul da kendi çantalarına ek olarak gelen yenileri pek hoşlanmayarak sırtlandı.
"Türkçe konuşmamaya çalış Oğuz Komutan. Unutma, biz Amerikalıyız ve buradaki herkesin kulakları Türkçe'ye aşinadır."
"Biliyorum Tuğrul, bu Eehri çok iyi biliyorum. Ben de bir zamanlar bu Eehirde bulundum. Hatta zaman geçirmekten de öte, içimden bir Eeyler bıraktım."
"Oğuz, neler söylüyorsun? Hiç böyle konuştuğunu duymamıştım."
Gerçekten de Oğuz böyle konuşmaması gerektiğini bilirdi, ama Eehirdeki anıları onun görev bilincine zarar veriyordu. Içi içine sığmıyordu, sanki kendisine ihanet etmek için sabırsızlanıyordu kalbi.
Havaalanı önünden bir taksiye atladılar, ilk hedefleri, hemen bir otele yerleşmekti. Bunun için en uygunu, English Garten yanın

daki Hilton Oteli'ydi. Orası eski anıların en iyi hatırlanabileceği yer, olması dışında, son derece sessiz ve iyi hizmet veren bir oteldi.
Otele varmaları yarım saati buldu. Ancak yollarda gördükleri hoşlarına gitmemişti. Oğuz bunu beklemiyordu. Otelde kimsecikler yoktu. Almanya kötü durumdaydı. Sokaklarda çatışan gruplar ve yakılan ateşlerin dumanlarıyla kaplanmış caddeler görmüşlerdi. Taksici onlara durumun daha da kötü olduğunu, Eehrin mahallelerinde pek çok insanın öldüğünü söylemişti. Oğuz, bağlantı kurduğu yetkilinin kendisine söylemeye çalıştığı Eeyi anlıyordu.Yüzü allak bullaktı, bütün hayalleri yerle bir olmuştu. Önlerinde zor günler olduğunu biliyordu ama en azından Almanya'nın normal durumda olduğunu düşünmüştü.

Oysa burada kıyamet öncesi bir aşama yaşanıyordu. Düşündü; sokakları gezecek insanlar yoktu ve deri renkleri dolayısıyla kendileri de her an yakalanabilirlerdi. Otelden dışarı çıkmadan Ankara'yı aramaları gerekiyordu.
Odalarının içinde dört dönüyordu ikisi de. Dışarıda bir telefon bulmalı ve oradan aramalıydılar. Ancak zaman da çok değerli görünmüştü gözlerine. Oğuz'un hisleri, hiç zaman kaybetmeden Ankara'yı aramasını söylüyordu, hiç tanımadıkları ama kendi hayatlarını teslim ettikleri insanları arayıp görevin içeriğini almalıydılar. Bazen düşünmüyor değildi; bu yaptıkları işler, ya resmi kuruluşların belirlediği Türkiye çıkarları ile ilgili değilse?! Ama gördükeri onu bu konuları düşünmekten alıkoyuyordu.
"Buradan, otelden arayacağım. Dışarısı güvenli görünmüyor."
Tuğrul, Oğuz'un yüzüne, emin misin, der gibi bakıyordu.
"Yapacak fazla bir Eey yok Tuğrul, durum kötü, her ne olacaksa hemen başlamalıyız."
"Komutan sensin."
Oğuz, Tuğrul'un gözlerinin içine baktı. Yatağa oturdu ve telefonu kaldırdı. Bir dakika sonra karşısında, onlara görevlerini anlatacak olan kişi vardı. Oğuz karşısındaki puslu sesi iyi algılamış
"Münih'teyiz." Sesi tok ve netti.


"Durumu gördünüz sanıyorum."
"Evet, efendim. Hemen hemen her köşede silahlı adamlar görebiliyoruz. Şehir çok tehlikeli. Polis ve asker yok gibi ortada."
"Yaptığımız değerlendirmelere göre hükümetin buna direnmesine imkân yok. Yakın zaman içinde düşüp yerine aşın milliyetçi hükümetlerin gelmesi muhtemel."
"Türklerin durumu nasıl efendim?"
"Çok kötü. Avrupa'nın her yerinden gelen raporlar çok Eiddetli çatışmalar yaşandığını ve pek çok vatandaşımızın öldüğünü gösteriyor."
"Efendim, sanırım asıl görevimizi anlamaya başlıyorum."
"Evet Bölüm 18, siz Avrupa'daki vatandaşlarımızın güvenliği için oluşturuldunuz."
"Bu olacakları öngörmüş olmalısınız."
"Bu çok açıktı, Avrupa politikaları bu noktaya gelecekti. Çatışmaların ilk dalgaları yıllar önce başladı ama kimse bu sinyalleri algılayamadı."
"Peki efendim, biz ne yapacağız?"
"Bölüm 18'in, bu organize hareketin ardındaki kişileri ortadan kaldırmasını istiyoruz."
"Anlıyorum ama bu son derece geniş çaplı bir hareket. Bu hareketi nasıl gerçekleştirmemizi istiyorsunuz efendim?"
"istediğiniz her Eeyi size sağlayacak bağlantılar hazır. Avrupa'daki aşırıların liderlerini yok etmeliyiz. Bunu çok çabuk yapmalıyız. Yoksa Rusya, Avrupa'ya kalıcı biçimde dönebilir ve açıkçası bizim de bunun dışında kalmamız zor olur. Ancak siz,başarılı olursanız, bir ihtimal, kaos sona erebilir. Şimdi Eu telefon numaralarını not et. Ve hemen onlarla bağlantı kurun, tüm gerekli bilgileri ve görev emirlerini onlardan alacaksınız. Bahtınız açık olsun"

"Emredersiniz efendim, sağ olun."
Tuğrul, Oğuz'un gözlerinin içine bakıyordu, zor bir görevleri olduğuna adı gibi emindi. Oğuz'un yüzündeki ifadeden bu kolayca anlaşılabiliyordu.


"Tuğrul, hemen bu telefonları arayıp onlarla buluşmalıyız. Çok zor bir görev, Attila ve Karabey'in burada olmasını çok isterdim."
"Ben de. Acaba Eu anda ne yapıyorlar? Onlara ulaşma Eansımız da mı yok?"
"Sanmıyorum, ancak Attila'ya gelirken burada olacağımızı söylemiştim. Eğer kötü giden bir Eeyler olursa bize ulaşabilir."
"Peki, biz hemen işimize bakalım."
"Zor bir işe girişiyoruz Tuğrul."
"Fark etmez Oğuz, her göreve hazırım,"
DOMINO ETKISI

Hava aniden değişmişti. Hızla yağmaya başlayan yağmur, göz gözü görmez etmişti.
Adalar Tayvan tarafından boşaltılalı çok oluyordu. Ancak birbirine daha yakın ve büyük olan Pescadore adalar topluluğunda pek çok Tayvan askeri, gemisavar ve uçaksavar füze bataryası konuşlanmıştı. Bu nedenle bu adaların yakınından geçip gidilmesi çok sayıda kayba yol açabilir ve çıkartma hareketinin gecikmesine, Çin'e uluslararası baskı yapılmasına neden olabilirdi. Ama Çin, hiçbir baskıyı düşünecek durumda değildi. Dünyanın baskı yapacak hali kalmayacaktı yakında.
Pescadore adalarına yoğun hava saldırısı düzenleniliyordu ama bu adalardan açılan ateş hiçbir Eekilde kesilmiyordu. Çin işgal ordusu bu ateşe rağmen yoluna devam etmek zorundaydı; adadan saçılan binlerce zırh delici mermi, zaman zaman çıkartma gemilerine çarpıp Çin askerlerinin ölmesine yol açıyordu. Durmak yoktu, askerler gözleri önünde teker teker vurulan arkadaşlarının çığlıklarına dayanmak ve yüzlerine çarpan deniz suyunun serinliği ile dikkatlerini toplamak zorundaydılar.
En öndeki çıkartma gemisinde bulunan askerler dikkat kesii-mişti, yüzlerine çarpan dalgalar nedeniyle içleri ürperiyordu. Çıkartma gemilerinin motor sesleri dolayısıyla aralarında konuşmaları bile pek zordu. Silahlarını sudan korumaya çalışıyor ve biraz sonra içine girecekleri cehennemde o silahların sorunsuz çalışması için dua ediyorlardı.
Sabah karanlığında etraflarını görmeseler de, pek çok ölümcül savaş aracının hareket halinde olduğunu duyabiliyorlardı. Denizaltı avcısı helikopterler de bunlardan biriydi. Çıkartma grubunun birkaç mil açığında hareket ediyor ve değerli piyade birliklerini koruyordu. Bu birliklerin, zamanında Tayvafo'da olması önemliydi, eğer gecikme yaşanır ya da çıkartma kuvvetleri vurulursa Amerikan destek birlikleri Tayvan ordusunun yardımına yetişebilirdi. Bu da zayiatın artması, hatta görevin başarısız olması anlamına bşe gelebilirdi. Bu nedenle Çin Genelkurmayı bu kuvvetlerin ne pahasına olursa olsun korunmasını istiyordu. Deniz Kuvvetleri'ne Dağlı denizaltılar ve denizaltı avcısı helikopterler su


altındaki sinsi düşmanla»ikarşı piyade birliklerini korumaya uğraşıyordu.
Oysa çıkartmanın ileri ucunun 3 mil kadar güneydoğusunda, sualtında ölü gibi yatan Los Angeles sınıfı nükleer saldırı denizaltısı USS Springfıeld, pasif sonarı vasıtasıyla, gürültü kirliliği yaratan çıkartma kolunun yolu üzerinde bekliyordu. Çıkartma gemileri, mükemmel hedefler halinde onlara yaklaşıyordu.
"Hedefleme için hazır olun. En öndeki üç çıkartma gemisini, Hedefi, Hedef2 ve Hedef3 olarak belirleyin."
Denizaltı komutanı, alnında biriken terleri sildi. Deniz Kuvvetleri'nin istihbaratı iyi çalışmıştı bu sefer. Çin ordusu, Tayvan'a doğru ilerlerken kendi gemisinin torpidolarıyla buluşacaktı ilk.

Ancak tehlikeli bir durumdu bu; çıkartma kolu 1500 tonluk Çin firkateynleri, Romeo sınıfı denizaltılar ve kim bilir daha neler tarafından korunuyordu. Şanslı oldukları tek nokta, Tayvan ordusunun çok iyi savaşıyor ve Çin'in ağır hava gücünü meşgul tutuyor olması idi. Bu sayede iki yüz kilometre ötedeki Independence uçak gemisi saldırı grubu ile kontak halinde kalabiliyorlardı. Hiç yoktan iyiydi bu. Zor bir durumda kalırlarsa etrafta bir F-18'in olması işlerine gelirdi.
"Hedefler belirlendi." Emrin teyidi gelmişti.
"Tüm torpido yuvaları doldurulsun."
Bu emirle beraber Springfield'ın altı torpido yuvası da MK-48 torpidoları ile doldurulmuştu. Arka arkaya üç çıkartma gemisine de atış açabilirlerdi. Ancak hemen arkasından tekrar silahları dol-durmahydılar. Tayvan Boğazı bir denizaltı için bile çok ölümcül bir yerdi.
Denizaltı komutanı son bir kere hedeflere baktı. Hızla dibe dalmalı ve uzaklaşmalıydılar. Yoksa sonar ekranında görünen diğer noktalar onları avlayabilirdi.
"Torpidolar ateş!"
"Torpidolar ateşlendi!"

Ardı ardına denizaltıyı terk eden torpidolar, hedeflerine doğru hızla yol almaya başladılar.
"Telleri kesin!"
"Teller kesildi." Torpidoları hedefe yönlendiren teller kesilmişti, bundan sonra torpidolar

kendi aktif radarlarıyla hedefleri bulacaktı, komutanın bundan Eüphesi yoktu doğrusu, gayet kolay hedeflerdi.
Deniz bir hayli gürültülüydü, bu nedenle hedeflerine ne yaptıklarını tam olarak anlayamayacaklardı. Ancak bu durum bir avantaj da getiriyordu. Çıkartma kolu, üzerlerinden geçip gideceği için rahatlıkla uzaklaşabilirlerdi, kimse onların gürültüsünü bu karmaşa içinde fark edemezdi.
"Yüz metre derinliğe inin, hızı 12 mile çıkartın ve doğrultuyu güneybatı olarak belirleyin." Derhal emirlerin teyidi gelmişti. Springfield Eimdi ateş ettiği hedeflerden hızla uzaklaşmak zorundaydı.
Denizin üzeri karışmıştı. îçi yaklaşık altı yüz askerle dolu olan üç çıkartma gemisinin tamamı torpidolarla vurulmuş ve hızla batmaya başlamıştı. Gemilerden ikisi ilk patlama anında ikiye bölünmüş, içlerindeki Çin askerleri suya dağılmıştı. Patlamalar nedeniyle diğer çıkartma birlikleri geniş bir kavis çizerek vurulan araçların etrafından dolanmıştı. Gemilerin denizaltılar tarafından vurulduğu belliydi, denizaltı avcısı helikopterler hemen aktif radarlarını suya sarkıtarak bölgeyi araştırmaya koyuldu. Çevredeki Romeo sınıfı Çin denizaltıları da sonarlarla bölgeyi taramaya başladı. Risk alıyorlardı ama bu özellikle emredilmişti. Artık risk hesaplamaları için zaman yoktu, topyekun bir çatışmanın eşiğindeydiler. Kayıplar için hayli yüksek bir eşik noktası koymuştu Çin Genelkurmayı.
USS Springfıeld'ın idare merkezinde yoğun bir panik yaşanıyordu, üzerlerinde dolaşan sonarların sesini duyuyorlardı ve bu durum, hedeflere zarar verdiklerinin bir göstergesiydi. Sanki Çin Deniz Kuvvetleri, savunmasız adamlarına saldıran bu denizaltıyı her ne pahasına olursa olsun yok etmek istiyordu.


Komutan Dick Riley'in alnında biriken ter tanecikleri, aklından geçenleri saklamasını zorlaştırıyordu. Kontrol odasındaki askerler kaptanın verdiği emirleri anında yerine getiriyorlar ve yeni emirler için kulaklarını dört açıyorlardı.
"Efendim, 10 mil uzaklıkta denizaltı ile kontak sağlandı. Romeo sınıfı, zikzak çizerek bize doğru yaklaşıyor."
"Sonar, onaylayın, yerimizi tespit etmiş olabilirler mi?"
"Yukarısı çok kalabalık efendim. Helikopterlerin yerimizi tespit olma olasılığı çok düşük."

"Torpido yuvaları 1 ve 2'yi doldurun."
"Yuva 1 ve 2 dolduruldu."
"Hedef uzaklığı nedir?"
"6 milde efendim."
"Torpido 1 ve 2, ateş!!"
"Torpidolar ateşlendi."
"Telleri kesin!"
"Teller kesildi."
USS Springfield'a yaklaşmakta olan Çin denizaltısı, kendisine doğru yaklaşan torpidoların sesini belirlediğinde geç kalmıştı. Torpidolardan bir tanesi burun kısmına çarpmıştı ve Springfield'm kontrol odasındakiler bu sesi aldıklarında odanın içini alkışlar ve çığlıklar doldurdu.
Tam bu sırada garip bir Eey oldu.
"Bir dakika, suda torpido var."
Kaptan Dick Riley, sonar operatörünün sesiyle buz kesti.
"Hemen tam güç verin ve maksimum derinliğe inin." Riley'in sesi, yaşadığı Eoku derinden yansıtıyordu.
"Efendim, çok yakında, bize yaklaşıyor. Çok hızlı geliyor."
"Çabuk gürültü bombalarını atın."
"Gürültü bombaları atıldı."
"Ahhhh!!!"
Hiç zamanları olmamıştı, Çıkartma gemileri grubunun gürültüleri arasında saklanan Çin denizaltısı Type 093 torpidosunu beş

bin yardadan yollamıştı, Rus denizaltı teknolojisinin kopyası olan ve nükleer güçle çalışan bu denizaltı, çok zorlu uğraşlarla üretilmisti. Denizaltının üretim aşamalarındaki sabotajlar bile çalışmaları durduramamıştı. Şimdi nedeni anlaşılıyordu, sessiz ve yok edici olacağı doğumundan belli bir araçtı.
USS Springfield, ölüm sırasında anıran bir boğa gibi sesler çıkararak manevra yapmaya çalıştı ama kararlı biçimde kendisine kilitlenmiş olan Rus yapısı "Shkval/roket" torpidosu, su altında ses hızına yakın sürati ile o mesafede alt edilmez bir avcı haline gelmişti. Silahın etrafını saran gaz tabakası nedeniyle suya sürtünmesi en az seviyeye iniyordu ve bu nedenle neredeyse bir mermi hızına ulaşabiliyordu, torpidonun hızı 200 milin üzerindeydi. Pentagon, bu silahın Çinliler tarafından alındığını öğrendiği gün sarsılmıştı ama yapabilecekleri bir Eey olmamıştı. Bugün o sarsıntının nedeni, dev denizaltının kaybedilmesi ile daha iyi anlaşılacaktı.
Patlamanın etkisi ile Springfield'ın kontrol odasında tüm ışıklar söndü ve kırmızı alarm ışıkları yandı. Torpidonun çarpma anında Eiddetli bir kırılma sesi duyulmuştu önce, o hızda oluşan kinetik enerjinin sarsıntısı bütün denizaltı personelinin kemiklerini sızlatmış ve hemen ardından da Eiddetli bir patlama, denizaltıyı neredeyse ikiye bölmüştü. Üç tonluk silah, Springfield'ı kolayca öldürmüştü.
Komutan Dick Riley, hiç Eanslarının olmadığını biliyordu. Denizaltı ve personeli gözleri açık bir Eekilde çaresizce ölüme giderken, acil durum telsizinden "Vurulduk" mesajını yakındaki uçak gemisi grubuna iletebilmişti.
Oğuz telefon numarasını arka arkaya birkaç kez çevirdi, ilkinde cevap vermedi, kesik kesik sinyal sesi ve Almanca yanlış numara ikazı geldi. Tekrar çevirdiğinde ise meşgul sinyali aldı, bir an rahatladı, numaranın yanlış olması durumunda Ankara'daki merkez1 araması imkânsız

gibiydi. Bu sefer yanlışları kaldırmayacak bir görevleri vardı. Üçüncü arayışında numara düştü ve çalmaya başla-


dı. Alman Telekomünikasyon sisteminin çöküyor olduğunu düşünmek istemiyordu ama Eiddetin dozunun kaçırılmış olması nedeniyle bütün Almanya diken üstündeydi, herkes birbirini arıyor olmalıydı. Büyük bir doğal felaket karşısında verilen tepkilerin aynısı veriliyordu. Bu olanlar gerçekten de büyük bir doğa felaketiydi, insan doğasının dengesinin yitirildiği ve büyük çalkantılar yaşandığı bir felaket.
Telefonu açan kişinin sesi tutuk ve endişeliydi.
"Ben Oğuz, hemen bizi uygun bir yerden aldırın."
"Anlaşıldı, otelin dışına çıkın, kapının önünde bekleyin, bir taksi sizi alacak, plakasını veriyorum."
"Tamam aldım."
"Beklemeyecek ama, hemen kapının önüne inin, birkaç dakika sonra orada olur."
"Nedir durumlar?'
"Şu anda bunları konuşamayız, hemen buraya gelin. Çok hızlı hareket edilmeli."
"Anladım, hemen iniyoruz aşağıya."
Telefonu kapattı Oğuz, yüzü buruşmuştu. Tuğrul hemen yanıtta geldi ve elini omzuna koydu.
"Oğuz Komutan, yapmamız gereken her neyse yapalım."
"Tuğrul, haklısın ama bana artık komutan demene gerek yok. Ne olduğumu bilmiyorum artık, işler çok karışıyor. Her neyle karşılaşırsak karşılaşalım, görevi mutlaka yerıre getirmeliyiz."
Açık olan televizyona baktı Oğuz, haberlei başlamıştı. Geniş bir caddeyi gösteriyordu; büyük bir kalabalık, dükkanları taşlıyor ve ateşe veriyordu. Nazileri durduracak bir güç yoktu etrafta, yerlerde yatan cansız bedenlere, yaralılara baktılar. Almanya'nın liderliğindeki Büyük Avrupa rüyası, kaldırım taşlarının üzerine seriliyordu. Oğuz, Tuğrul'a döndü, gözlerindeki ışık yeterince Eey söylüyordu. Hızla aşağıya inmek üzere odadan çıktılar. Taş döşeli koridordan geçip asansöre bindiler. Artık geriye doğru işleyen bir zaman yarışı başlamıştı. Avrupa'daki Türk varlığı tehlikedeydi.

Oğuz'un hisleri onu yanıltmayacak kadar keskinleşmişti, karanlık bir Eiddet bulutunun dünyanın üzerine kapanmaya başladığını hissediyordu. Ellerinin sürekli terlemeye başlaması ve başına saplanan ağrılar, ona hatırlamak istemediği Eeyleri anımsatıyordu.
Otelin önüne çıktılar, neredeyse aynı zamanda bir Mercedes taksi sert bir frenle otelin önünde durdu. Oğuz ve Tuğrul taksinin arkasına geçtiler. Direksiyonda kumral saçlı, elli yaşlarında bir Türk Eoför oturuyordu. Saçlarından değil ama bıyıklarından Türk olduğu belliydi, iki adam araca biner binmez onlarla hiç konuşmadan gaza bastı, otelin önünden bir tur atıp ana yola çıkmak üzere kırdı direksiyonu.
"Durum nedir?" diye sordu Oğuz.
"Şu anda fazla bir Eey konuşamayız. Merkeze gidelim, orada her Eey konuşulacak. Ancak yine de fazla zamanınızın olacağını sanmıyorum."
Taksi ara yollardan giderken Oğuz gözlerine inanamıyordu, Münih sokaklarında sıra sıra dizili lüks dükkanların ve restoranların çoğu harap olmuştu. Neo-Naziler büyük gruplar halinde bir sokaktan çıkıp diğer bir sokağa giriyorlardı. Bazılarının silahlı olduğunu gördüler. Tuğrul, keşke yanımızda silah olsaydı, diye düşündü. Oğuz'un aklında çok farklı Eeyler vardı. Yıllar öncesini hatırladı. Evi, buralarda bir yerlerde olmalıydı, tüm bu çatışmaların içinde ne haldeydi acaba? Ne kadar çok görmek istiyordu Rüya'yı. Bir an burnunun sızladığını hissetti. Çok zorluyordu kendisini. Onu mutlaka bulmalıydı, belki de hayatı tehlikedeydi. Hisleri böyle söylüyordu. Görev belli olduktan sonra hemen arayıp bulacaktı onu. Ne pahasına olursa olsun.

Oğuz'un aklından bunlar geçerken taksi, aniden savrulmaya başladı. Kulaklarında yankılanan sesin, aracı sıyıran mermilerin vınlaması olduğunu anladı hemen. Tuğrul Eaşkınlık içinde, sarsılan araçta dengede durmaya çalışıyordu. Taksici ne yapacağını Eaşırmıştı. Birkaç saniye içinde mermiler, aracın kaportasına isabet etmeye başladı. Ön camdan giren mermilerden birisi, Eoförü kolunÜÇÜNCÜ
DÜNYA SAVAŞİ
dan yaralamıştı; yaşlı adam acı içinde bağırıyordu. Taksi yalpalayarak yolun dışına savruldu ve bir ağaca yandan çarparak durdu. Oğuz ve Tuğrul hemen kapıyı açıp dışarı kaydılar. O kadar hızlı dışarı çıkmışlardı ki, vurulmanın Eokunu atlamayan taksici, yolcularının ne halde olduğunu öğrenmek için arkaya baktığında onları göremeyince bir kez daha Eok yaşamıştı. Mermiler hâlâ havada uçuşurken Eoför de kendisini dışarı attı. Oğuz ve Tuğrul, ağacı siper almışlar, ne yapacaklarını konuşuyorlardı. Şoför onların profesyonel görünüşlerinden ve davranışlarından etkilenmişti. Yanlarına geldi.
"Kusura bakma, seninle ilgilenemedik ancak durum çok kritik" dedi Oğuz.
"Boş verin çocuklar, kötü değil durumum. Ne yapacağız Eimdi?" diye sordu Eoför.
"Hemen merkeze gitmeliyiz ama ateş açanların bizi takip etmesini engellemek zorundayız. Yoksa merkez ortaya çıkabilir." Bunu söyleyen Tuğrul'du.
"Haklısınız çocuklar, gideceğimiz yer direniş açısından çok önemli. Eğer orası basılırsa bu felaket olur. Çok sayıda önemli insan var orada."
"Haklısın amca. Görebilen var mı, kaç kişiydi bize ateş edenler?"
Tuğrul, Oğuz'un sorusu üzerine yerde sürünerek caddeye yaklaştı ve ilerisini gözetlemeye başladı. Birkaç mermi ona doğru yönlenmiş halde asfalta çarpıp sekti ama Tuğrul geri çekilmedi. Karşı tarafın kendisini daha çok ortaya koyması için hedef haline getirmişti bedenini. Arkadaşının bir anda yaptığı bu kahramanlık karşısında Oğuz'un tüyleri diken diken olmuştu.
"Dikkat et Tuğrul!" diye bağırdı.
Tuğrul onu hiç duymamış gibi karşılarmdakilerin kendisine birkaç el daha ateş etmesine izin verdi ve geri geri sürünerek tekrar yanlarına döndü.
"Iki kişiler, genç çocuklar ama ikisinde de 9 mm tabancalar var."


Oğuz hızla düşündü:
"Hemen onları halletmeliyiz, yoksa başkaları da gelebilir."
Tuğrul ile göz göze geldiler. Hemen hareket etmeliydiler. Bakışlarıyla anlaşmışlardı. Taksi Eoförünün Eaşkın bakışları arasında iki ayrı yöne dağıldılar. Silahlı gençleri arkalarından sarmalıydılar. Taksici de onlara yardım etme içgüdüsü ile kafasını çıkarıp gençlerin kendisine

ateş etmesini sağladı. Az önce hayran kaldığı kahramanca davranışın aynısını yaptığı için gurur duymuştu ama Eakağının hemen yanından geçen mermi nedeniyle kendisini yere zor attı. Şoför, neler olacak diye beklerken Oğuz ve Tuğrul, silahlı Alman gençlerin saklandığı sokak köşesinin arkasından dolaşmıştı. Çok uzaklarda yükselen dumanları görebiliyorlardı. Tuğrul sokağın karşı tarafında, Oğuz'da diğer yandaydı. Birbirlerini gördüler, garip bir Eekilde ne yapılması gerektiği konusunda hemfikirdiler. Beraber geçirdikleri zaman onların telepati yeteneğini olağanüstü seviyelere çıkarmıştı. Telepati yeteneğinin büyük bölümünün Oğuz'dan geldiğine Eüphe yoktu, Vietnam'da geçirdiği eğitim sırasında yaşadığı anlar bazı yeteneklerini keşfetmesine neden olmuştu. Zaman zaman hocası Mien'in aklından geçenlerin kendi beyni içinde yankılandığını duyabiliyordu. Iyi Eeyler değildi bunlar, bu yüzden de gerilimli anlar yaşıyordu, delik deşik uykularına yansıyordu bu gerilimi.
Tuğrul yapması gerekeni biliyordu; az önce yaptığı Eeyi. Tekrar bedenini hedef haline getirecekti. Saklandığı yerden çıkıp bağırdı.
"Buraya bakın ulan!"

Silahlı gençler kötü bir yüz ifadesi ile dönüp arkalarına baktılar. Dikkatleri tamamen dağılmıştı. Az önce ateşlettikleri adamın -ki onun bir Türk olduğundan hiç Eüpheleri yoktuarkalar ından dolaşıp kendileriyle dalga geçiyor olması bir an da olsa paniğe kapılmalarına yol açtı. Hemen Tuğrul'un olduğu yere koşmaya başladılar. Ikisi de yerlerini terk etmişti. Oğuz bir an onlara acıdı sanki. Eğer birisi yerinde kalsa silahı ile büyük tehlike oluşturabilirdi. Tuğrul'un kaçmasına imkân yoktu. Iki genç Oğuz'un önünden geçip Tuğrul'un saklanmaya

çalıştığı köşeye yaklaşırken Oğuz da yerinden çıkıp onların peşinden gitmeye başladı. Caddenin ortasına vardığında silahlı gençler Tuğrul'un yanına gelmişlerdi. Tuğrul'un neden böyle aptalca bir hareket yaptığını anlamaya çalışıyorlardı ki birden hatalarını fark ettiler. Yeterince zeki olmamanın bedelini ödeyeceklerdi az sonra.
Gençler kendi aralarında konuşurken kararsız oldukları belliydi. Bir başka hata, diye düşündü Oğuz. Artık onlar için yapacak başka bir Eey yoktu ve Tuğrul gerçekten de bir kurban gibi görünüyordu. Silahlı ırkçı gençlerin arkasına o kadar sessizce yaklaştı ki bir metre kalana kadar onun farkına varmadılar. Ne sesini duymuşlar, ne de varlığını hissetmişlerdi. Bir orman kedisi kadar sessiz ve derinden ilerliyordu Oğuz. Gençler, silahlarım Tuğrul'a doğrultmuşlardı ama Oğuz'un geldiğini hissedince ona döndüler, Tuğrul o anda namluların hedef alanından yağ gibi sıyrıldı ve sakince yere uzandı. Bir saniyelik bir andı bu, Oğuz onun hedef bölgesinden çıktığını görmemişti ama bunun olacağını anlamıştı. Sol ayağı üzerinde zıplayıp sağ ayağı ile güç almış ve yine sol ayağını inanılmaz bir hızla ve geniş bir açıyla çevirerek iki ırkçının silahlarına vurmayı başarmıştı. Bu vuruşu yaparken çıkarttığı hışlama ise sadece Alman gençleri değil, Tuğrul'u bile korkutmuştu.
Silahları yere düşen gençler, başlarına gelecekleri anlamışlardı, yüzleri bembeyaz kesilmişti ama çıkacak yeri kalmayan vahşi bir hayvan gibi Oğuz'un üzerine saldırdılar yine de. Oğuz'un hareketleri gözle görülemeyecek kadar hızlıydı, iki. genç de bilinçlerini yitirmiş biçimde yere yığıldı. Oğuz hemen silahları aldı, birisini Tuğrul'a fırlattı. En azından kendilerini uzaktan koruyabilecek silahları olmuştu. Yakın dövüş riskini almaktan hoşlanmıyordu Oğuz. Bir gün karşısına bir Eampiyonun çıkmasından korkuyordu, o zaman ona karşı, kendisinin bile içinden çıkarmak istemediği bir varlığı gün yüzüne çağırmak zorunda kalırdı. Vietnam'da kaybolduğu iki haftalık dönemde hayatını kurtaran varlık ortaya çıkar ve o Eampiyonu dünyaya geldiğine pişman edebilirdi. Bunu istemiyordu Oğuz, sonra o varlığa söz dinletmesi çok zor oluyordu çünkü.


"Hemen Eoförün yanına gitmeliyiz" diye bağırdı Oğuz. Tuğrul derhal uydu bu emre. Koşarak Oğuz'un yanına geldi ve bu sefer kendilerine ateş eden gençlerin saklandığı köşeden dönerek taksinin yanına gittiler. Taksici onları bekliyordu, seslerini duymayınca heyecanlanmıştı.
"Taksi çalışmıyor, ama gideceğimiz yere yakınız, koşalım!" diye bağırdı Eoför.
Üçü birden geniş caddede koşmaya başladılar, bu çok tehlikeli bir andı. Her an bir köşe başından çıkacak silahlı ırkçılar tarafından ateş altına alınabilirlerdi. Vızlayan mermilerin, etraftaki binalara çarptığını duyabiliyorlardı. Sokaklara tam anlamıyla kaos hakim olmuştu.

Alman hükümeti ayakta kalmaya uğraşıyordu; polis ve ordu güçleri arasındaki görüş ayrılığı, kimi yerlerde otoritenin ortadan kalkmasına neden olmuştu. Bu bölgelerde pek çok mahallede sivil bir ordu kurulmuştu; "Çelik Miğferler" adını alan bu sivil ordu, kendilerine hedef olarak Alman ulusundan olmayan unsurları seçmişti. Şiddetli bir medeniyetler savaşının ilk kıvılcımı burada atılmıştı. Televizyonlarda yaptığı konuşmanın yankıları sokağa taşan Başbakan Hugo Press, zamanında tedbir alamamanın ve ırkçı yükselişi engelieyememenin getirdiği felaketi, umutsuzca yurttaşlarına demeç vererek bertaraf etmeye uğraşıyordu.
Oğuz, Tuğrul ve taksi Eoförü, büyük bir deponun önüne geldiler. Burası eski bir itfaiye merkezinin deposuydu. Dışarıdan bakıldığında tamamen terk edilmiş gibi görünüyordu.

Deponun kaim demir kapısının üzerinde boya ile "Sizin tarafınızdayız yurttaşlarım, bizi destekleyin" yazıyordu. Oğuz bu yazıya bir anlam veremedi. Şoför kapıyı birkaç kez sertçe ve değişik bir ritimle yumrukladı. Biraz geri çekildiler. Depo içinde koşuşan ayak sesleri duyuldu. Tuğrul gergin görünüyordu. Elindeki silahı sıkıca tutmasından belliydi bu. Oğuz onun genç bir savaşçı olduğunu düşündü. Ama çok cesurdu ve yanında olması Oğuz'u rahatlatıyordu doğrusu. Karabey ve Attila'nın da nerede olduğunu bilmek isterdi Eimdi ve Wu'nun Amerikalıların dünyayı mahvetmesini engelleme görevi
ne ne kadar katkı yaptıklarını, içinde yavaş yavaş büyüyen, hata yaptığı hissi rahatsızlığını artırıyordu. Kendi başına böyle bir karar alarak belki de gerçekle hiç bağlantısı olmayan bir operasyona iki önemli insanı vermişti. Wu'nun kendisini kandırmış olabileceği duygusuyla başa çıkmaya çalışıyordu ama bu duygu her saniye beyninin bir kenarını kemirmekle meşguldü.
Kapı açıldı; genç, beyaz tenli birisiydi karşılarındaki. Oğuz sanki daha farklı birisi ile karşılaşacağını düşünmüştü. Bu karmaşa ortamında kendisi ile konuşacak kişilerin sert ve savaşçı görünümlü olacağını tahmin etmişti.
"içeri gelin çabuk, Amir Bey sizi bekliyor."
Oğuz ve Tuğrul içeri girdiler, taksi Eoförü ise koşarak uzaklaşmaya başladı. Onlara selam bile vermemişti.
Aldırmadan kendilerini karşılayan genç çocuğun peşine düştüler.
"Ben Özgür. Lütfen buradan gelin. Durum çok kötü, Allah yardım etsin."
Geniş bir depo alanını koşarak geçtiler, sonra dar bir demir kapı çıktı karşılarına. Özgür kapıyı açmak için biraz zorlandı. Kalın bir kapıydı. Bir çeşit sığmağın kapısı olduğu belliydi. Ne de olsa burası eski bir itfaiye merkeziydi. Aynı zamanda sığınak olarak kullanılıyor olması çok da mantıksız değildi, iyi seçim, diye düşündüler. Kaim demir kapıdan girip dar bir merdivenden aşağı inmeye başladılar. Özgür, demir kapıyı arkalarından büyük bir gürültü ile kapatmıştı. Bir süre dar merdivenlerden indiler. Merdivenlerin sonunda dar ve kısa bir hole gelmişlerdi. Holü geçip başka bir kalın ve demir kapının önüne geldiler. Özgür, kapıya yaklaşıp iki kere vurdu. Sonra bekledi ve üçüncü kere vurdu. Kapı açıldı. Karşılarına çıkan bir başka genç, Oğuz'u Eaşırttı. Sanki bir gençlik merkezinde gibi hissediyordu kendisini. Burası, içinde birkaç masanın olduğu bir odaydı. Bir çeşit bekleme salonunu andırıyordu.
"Hoş geldiniz. Ben Ahmet. Lütfen burada bekleyin. Birazdan sîzi içeri alacağım."


Ahmet, odanın sonundaki kapıyı açıp gözden kayboldu, inmekte olduğu demir merdivenlerin sesi geliyordu kulaklarına. Odanın duvarlarından birisine dayalı duran konsolun üzerinde bir televizyon vardı. Haberleri veriyordu. Oğuz gördüklerinden olanların boyutunu çıkarabiliyordu.
Haber kanalı pek çok muhabirinden aynı anda bilgi almak üzere ekranı dörde bölmüştü. Muhabirlerden birisi Moskova'dan, birisi Pekin'den, bir diğeri Washington'dan ve sonuncusu da Berlin'den yayın yapıyordu. Zaman zaman ekrana muhabirlerin dışında önceden çekilmiş görüntüler geliyordu. Dünya, anlaşılmaz bir Eekilde hızla savaşa doğru kaymıştı. Uzun süre enerji biriktiren faylar ardı ardına kırılıyor gibiydi.
Oğuz televizyona çakılmıştı, Tuğrul da. Ekranın bir bölümünde bir kıyı Eeridi boyunca yükselen mantar bulutları görülüyordu. Kamera o bölge üzerinde durdukça, büyük alev toplarının oluşması sonucunda mantar bulutlarına yenileri ekleniyordu. Bunlar, Çin Füze

Birlikleri tarafından Tayvan'a ateşlenen uzun menzilli karadan-karaya füzelerinin patlamalarıydı. Çıkartma kuvvetlerine destek olmak için, çıkarmanın yapılacağı kıyı Eeridi füzelerle vuruluyordu. Her biri birkaç tonluk patlayıcılar taşıyan Çin füzeleri bölgeyi cehenneme çevirmişti. Tayvan Patriot sistemleri, sadece hassas bölgelere ateşlenen füzeleri

havada vuruyordu, tabii kaçırdıkları da oluyordu ve bu nedenle Tayvan Eehirlerinde ciddi anlamda hasar meydana gelmekteydi.
Moskova muhabirinin olduğu ekranda, muhabirin arkasından hızla geçip giden Rus zırhlıları ve tankları görülüyordu. Rus ordusunun Baltık ülkelerine karşı giriştiği operasyonu, tüm dünya dikkatle izliyordu. En büyük endişeyi ise Avrupalılar yaşıyordu, büyük Rus kara gücü öylesine hızlı hareketlenmişti ki kayıpları tamamen göz ardı ederek bir çırpıda Avrupa ana karasını kalbinden vurabilir ve bir anda tarihin akışını değiştirebilirdi.
Bu saldırılara karşı cevap vereceği düşünülen Amerika'da ise Washington tarafı hayli sessiz görünüyordu. Washington muhabiri-


nin aktardığı bilgilerde anlaşılır Eeyler duydu Oğuz. Bir Amerikan denizaltısı, üç Çin çıkartma gemisini batırmış ve yüzlerce Çinli deniz piyadesini öldürmüştü. Çin kaynakları gururla bu Amerikan denizaltısının da Çin denizaltıları tararından batırıldığını belirtmiş ve Amerika'ya hiçbir harekette bulunmaması için ültimatom vermişti, yoksa Amerikan Eehirlerine karşı stratejik saldırılar yapılabilirdi.
Amerikan Başkanı uçağıyla havalanmış ve herhangi bir riske karşı kendisini ve hükümetin kilit üyelerim koruma altına almıştı. Parlamento toplanmış, Başkan'a istediği anda herhangi bir ülkeye savaş ilan etme ve nükleer silah kullanma yetkisi verilmişti, bu yetkinin aynı sıralarda pek çok parlamento tararından pek çok hükümete verildiğine kimsenin Eüphesi yoktu.
Berlin muhabiri ise kalabalık bir gösterici grubunun ortasında kalmış, onların taşkın tavırları arasında bir Eeyler anlatmaya çalışıyordu. Miğferli genç erkekler ve kadınlar, ellerinde silahlar ve sopalarla devriye geziyorlardı. Bir süre sonra liderlerinin konuşma yapacağı açıklanmıştı, Berlin'in en büyük meydanında gerçekleştirilecek olan bu konuşmaya birkaç milyon kişinin katılması bekleniyordu. Bir Alman Zırhlı Tümeni, Berlin'e doğru harekete geçmişti. Neden Berlin'e gittiğini kimse bilmiyordu. Pek çok söylenti vardı ortalıkta; kimisi hükümeti desteklemek üzere ırkçı liderlerin tutuklanacağını ve kaosun bastırılacağını söylerken, kimileri de bu tümenin Berlin'deki gösterilere destek, amacıyla harekete geçtiğini ve bu tümen ile birleşecek olan ırkçı sivil ordunun Başbakan'ı düşürerek Almanya'da gücü ele geçireceğini iddia ediyordu. Rus kuvvetlerinin geçen yüzyıldan sonra ilk kez Avrupa topraklarına karşı harekât düzenlemesi de bu ihtimali güçlendiriyordu. Alman Başbakan Hugo Preuss, Rus ileri harekâtına karşı hiçbir eleştiride bulunmamış ve önlem alınması emrini vermemişti, bu onun acizliği olarak gösteriliyordu.
Az önce Ahmet'in demir merdivenlerle indiği yerin kapısı açıldı. Uzun boylu, geniş omuzlu ve hafif esmer tenli birisi odaya birkaç adım girip televizyona kilitlenmiş olan iki adama baktı.


"Garip değil mi? Sizin gibi iyi eğitimli iki asker bile bunlara Eaşırabiliyor."
Oğuz ve Tuğrul, derin bir kâbustan uyanmış gibiydiler. Kendilerine hitap eden adama baktılar. Siyah gözleri, hafif esmer tenine gömülmüş, parlıyordu. Kırk yaşlarında ve atletik yapılıydı. Çok sert birisine benziyordu.
"Haklısınız. Ben Oğuz. Sanırım buraya geliş nedenimizle ilgili detayları sizden alacağız."
"Ben Tuğrul. Bölüm 18 askeriyim."
"Ve mümkünse çabuk" diye ekledi Oğuz.
"Buraya gelmenize çok sevindik. Sizin gibi askerlere ihtiyacımız var. Benim adım Kemal."
Kemal Bey bir süre Bölüm 18'i süzdü. Hemen kararını vermişti. Oğuz denen asker tehlikeli ve sertti. Tuğrul ise onun emrinde savaşan cesur ve genç bir askerdi. Muhatabının Oğuz olduğu daha ilk saniyeden belli olmuştu.

Kemal Bey, eliyle işaret ederek Bölüm 18'in kendisini izlemesini istedi. Kapıdan geçerek demir merdivenlerden ilerlemeye başladılar. Bu bölgede artık normal ışıklar kullanılmıyordu, mavi ve kırmızı alarm ışıkları yanıyordu. Oğuz atmosferdeki değişimi hissedebiliyordu. Garip bir ruh sezinlemişti havada. Birkaç kata eşit merdivenden indiler. Karşılarına geniş bir kapı daha çıktı. O kapının arkasında ise çok başka bir atmosferle karşılaştılar. Genişçe bir salona açılıyordu kapı, açılır açılmaz yüzlerine bir uğultu çarptı. Pek çok masa yan yana dizilmişti ve her masanın üzerinde bir bilgisayar vardı. Sivil giyimli insanlar, bu bilgisayarlar ve kulaklıkları yoluyla bir yerlerle iletişim halindeydiler. Sürekli telefonlar çalıyordu. Bu telefonlara verilen cevaplar ve sonrasında en arkada duran Eefe aktarılan bilgiler panik havasını yansıtıyordu.
Mavi ışık veren ampullerin yarı aydınlattığı odanın havasına bilgisayarların renkli ışıkları karışıyordu. Oğuz gördüğü manzaradan çok etkilenmişti. Almanyalı Türkler, burada kendi başlarına


bir organizasyon kurmuşlar ve başlarına gelen felakete karşı koymak için bir Eeyler yapmaya uğraşıyorlardı.
Kemal Bey, Oğuz ve Tuğrul'un bu görüntüden etkilenmiş olmasından memnuniyet duydu. Almanya'da doğup büyümüş bir Türk olarak böyle bir organizasyonu kurabildikleri için gururlanıyordu.
"Nasıl başladı tüm bunlar?" diye sordu Oğuz, etrafta çalışan ve koşturan insanları göstererek.
Kemal Bey, bıyık altından güldü:
"Ben buralarda doğdum büyüdüm ama ülkemle bağımı asla koparmadım. Her yaz birkaç ay Türkiye'de kalırdım. Bir aralar her Eey iyiydi ama on yıl kadar önce işler kötü gitmeye başladı. İrkçılar bir zamanlar serseri denilip dalga geçilen bir durumdan parlamentoda temsil edilen ve sürekli üye sayısını katlayan bir partiye sahip hale dönüştü. Almanların utandıkları Nazi tarihinden kopup gelen konuşmalar doldurdu etrafı. Şimdi ise bu konuşmaların içindeki söylem, gücü ele geçiriyor. Oysa ne ekonomik kriz ne de başka bir kriz bu durumları yaratacak kadar derindi. Her Eey çok yapmacık ve zorlamayla başladı. Sonra birden garip bir Eekilde kar topu gibi büyüdü. Medeniyetler çatışması dedikleri bu olsa gerek. Durum çok vahim."
"Kemal Bey, ne yapmamız gerekiyor?" Oğuz heyecanlanıyordu, bir an önce görev neyse öğrenmeli ve hemen harekete geçmeliydiler.
Kemal Bey yanındakilere seslendi. Büyük bir ekrana bazı görüntüler gelecekti. Bu görüntüler aynı zamanda siyah bir dosya içinde hazırlanmış ve Oğuz ile Tuğrul'a verilmek üzere odaya getirilmişti.
Ekranda bir resim çıktı; sarı, orta kısmı hafif dökük saçlar. Gözleri sert ve buğulu bir yüz, sıkık dudaklar, çıkık elmacık kemikleri.
"Bu adam, sizin ilk hedefiniz. Adı Franz Duesterberg. Germen Birlik Hareketi'nin lideri. Bu hafta içinde, iki gün sonra Berlin'de büyük bir gösteri yapılacak. Bu gösterinin pek çok olayın dönüm noktası olması bekleniyor."


Oğuz, Kemal Bey'in kendisine ilk hedef olarak gösterdiği adama baktı. Bu yüzü o kadar beynine kazımıştı ki unutmasına imkân yoktu artık. Franz Duesterberg, diye tekrarladı, içinde garip bir avcı hissi uyanmıştı. Franz Duesterberg, ilk öncelikli avdı.
"Ona ne yapmamızı istiyorsunuz Kemal Bey?"
"Ben istemiyorum, buradaki Türklerin çıkarları bunu gerektiriyor. O adamın yaşamaması gerekiyor. Ve bu adam tek değil. Aslına bakılırsa size durumu daha çabuk açıklayabilirim. Burada Eimdi arka arkaya göstereceğim insanlar, bu olayların ve ölümlerin sorumlusu.

Onların ortadan kaldırılması gerekiyor. Bu sayede Almanya haydutların elinden kurtulacağı gibi hükümetin düşmesi de engellenmiş olur. Tabii başarabilirsek."
"Elimizden gelenin en iyisini yapacağız Kemal Bey" dedi Tuğrul. O da Franz'm yüzünü zihnine kaydetmişti.
"Işte liste!" Kemal Bey bir yandan ekrana gelen resimleri tanıtıyor. Bir yandan da

görevlerinin ne olduğunu belirtiyordu.
"Hermann Frick. Germen Birlik Hareketi Başkan Yardımcısı, kamuoyuna verilen mesajların altyapısını oluşturuyor. Dolayısıyla ona yeni Goebbels diyebiliriz."
Resimdeki adam, genç ve sert bakışlıydı; koyu kahve saçları geriye taranmıştı ve kalın çerçeveli gözlükleri vardı.
"Bu da Rudolf Gürtner. Partinin Gençlik Kolu Başkanı. Daha doğrusu, Çelik Miğferlerin lideri, çok önemli bir isim. Geleceğin Hitleri olmayı istediğini defalarca belirtti."
Bu sefer ekrana flu bir resim geldi. Açık kumral saçlı, derin mavi bakışlı, geniş alınlı ve yapılı bir adam. Dişlerinin sıkılı olması ona sinirli bir hava veriyordu. Aslında bu hava bütün Nazilerde vardı nedense.
"Ludwig Diels, eski Anayasa Mahkemesi Başkanı. Partinin kurmay subayı. Üstelik eski bir asker. Stratejik anlamda çok önemli bir beyin."
Ekrana gelen resim, yaşlı ve kırışık suratlı, gözlüklü birine aitti. Yüzü diğerlerine nazaran daha mantıklı bir portre çiziyordu. Di-

ğerlerinin aksine onun, neden bu hareketin içinde olduğunu anlamak için yüz ifadesine bakmak yetmezdi, gidip kendisiyle konuşmak gerekiyordu.
"îEte beyler, bunlar adamlarımız, iki gün sonra yapılacak gösteriler sırasında hepsi bir araya gelecek. Tabii onları koruyan yüzlerce genç silahlı insan olacaktır. Nasıl yaparsanız bilmem ama onların hepsinin ortadan kaldırılması gerekiyor."
"Hayır!" diye çıkıştı Oğuz. Hepsi de ekranda olan resimlere bakıyor; gözleri neredeyse hiç kıpırdamadan bir bilgisayar gibi resimleri inceliyor ve adamların özelliklerini, ruhsal durumlarını, duygularını anlamaya çalışıyordu.
"Eğer hepsini öldürürsek bu hareketi yönetecek başkaları çıkacaktır. Birisini sağ bırakmalı ve onun, hareketi kontrol altına alarak kitleleri sakinleştirmesini sağlamalıyız."
"Peki bunu nasıl başaracaksınız, üstelik bu kim olabilir?" Kemal Bey Eaşırmıştı ama duydukları ilk andan itibaren mantıklı gelmişti nedense.
"Ludwig Diels" dedi Oğuz. Ekranda sadece onun resmi kaldı.
"Onda doğru bir Eeyler seziyorum, o benim adayım. Onu yakalayacağım ve ikna edeceğim."
Salondakiler Eaşırmıştı. Bu adam neler diyordu böyle? Tuğrul'un bile ağzı açık kalmıştı. Tam da Oğuz'dan beklenecek bir hareketti bu. Yine en beklenmedik Eeyi ve belki de imkânsızı kendisine hedef seçmişti.
"Oğuz, bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun? Bu çok ama çok tehlikeli olur."
"Biliyorum Kemal Bey. Ama yapmak zorundayım."
Odanın içindeki loş ve karmaşık ışıklar, Oğuz'un yüzündeki ifadeyi gizliyordu. Yanak kasları Eişmiş ve boynu gerilmişti. Bir anda bu işi çözmek için büyük bir sorumluluk duymuştu. Bunu nasıl yapacağını bilemiyordu ama mutlaka birisinin hayatta kalıp Alman ırkçılarını sakinleştirmesi ve yeni bir katliamı durdurması gerekiyordu. Yaşlı Ludwig Diels'in yüzüne baktığında, çok derinlerde, tanıdık gelen

bir Eeyin izlerini görmüştü Oğuz. Bir zamanlar kendisinin de yaşadığı bir dönüşümün izlerini. Oğuz kötülükten iyiye dönmüştü oysa yaşlı Ludwig iyilikten kötülüğe. Ama içinde bıraktığı izler aynıydı, birbirinin tam tersi istikamette gerçekleşen bir dönüşüm yaşamışlardı.

"Oğuz, büyük bir savaşın eşiğindeyiz. Rus ordusu, Baltık ülkelerine doğru hızlı bir kara harekâtı başlattı. Şu saatlerde neler olduğunu bilmiyoruz ama hâlâ kimse Rusya'ya bir Eey söyleyebilmiş değil. Yakın zaman içinde Amerika ve ingiltere'nin Rusya'ya savaş açması söz konusu olabilir diye düşünüyoruz. Ancak Çin'in Tayvan'a karşı başlattığı saldırının aynı ana denk gelmesi beni Eüphelendirdi."
"Kemal Bey, hâlâ anlamıyor musunuz? Bu bir dünya savaşı, medeniyetlerin savaşı ya da Doğu ile Batı'nın savaşı." Duvardaki ekrana yaklaşıp avlaması gereken hedeflerin suratlarına bir kez daha baktı.
Kemal Bey'in yüzü kararmıştı iyice, Oğuz'un ses tonundaki değişimi fark edebiliyordu. O sanki bir Eeyler görüyor ve resme bakarak konuşuyor gibiydi.

"Eğer bu Doğu ve Batı'nın savaşı ise Almanya neden karıştı? İrkçılar Amerika düşmanı olduklarını söylüyorlar. Bu tezin doğru olduğundan emin değilim. Bu önemli, çünkü eğer tezlerimiz doğru değilse yanlış kararlar alıyor olabiliriz."
"İrkçıların Amerika'ya karşı olması çok doğal ve olacaklardır da. Ama önce Doğu'ya karşı birleşecekler, Doğu ile savaşacaklar. Ve eğer onları yenebilirlerse bu sefer bir sonraki adımda yeni bir düşmanlığın da tohumu atılmış olacak. Bu döngünün nasıl işlediğini bilmiyor musunuz? insanlık tarihi boyunca böyle oldu ve toplumların sonunu getiren karanlık bir döngüydü bu."
Puslu mavi ışık, karşılıklı durmuş iki adamın yüzüne vuruyor du. Tuğrul dikkatle Oğuz'u dinliyor ve etraflarında toplanan diğer Türklerle sessizce bir Eeyler konuşuyordu.
"Peki, bunu siz nerden biliyorsunuz?"


Oğuz'un gözıeri doldu bir an, başına Eimşek hızı ile giren ağrıyı belli etmemeye çalıştı. Gözünün önüne ormanda kaybolduğu iki hafta içinde yaşadıkları ve Mien geldi. Mien'in bilge yüzü, acı dolu bakışları ve gerçekler karşısındaki çaresizliği.
Tuğrul'a döndü:
"Zor bir görev, keşke Karabey ve Attila da burada olsaydı." Bunları sessizce söylemişti ama.
"Onlara ulaşmalıyız, artık iyi Eeyler hissetmiyorum Oğuz."
"Tuğrul, aslına bakarsan benim de endişelerim kötüye doğru gidiyor. Sanki onları yanlış bir Eeye zorladım. Eğer başlarına bir Eey gelirse kendimi affedemem. Ve bu Wu için hiç de iyi olmaz."
Gözleri boşluğa daldı. Kendisine geldi ve hemen Kemal Bey'in yanına yaklaştı:
"Kemal Bey, iki gün sonraki toplantı için hemen Berlin'e hareket etmeliyiz. Ama bundan önce burada halletmem gereken bir işim var, görmem gereken birisi."
"Ama... Ama sizler resmi olarak Eehit sayıldınız. Gerçekte yoksunuz."
"Kemal Bey, bunu hatırlatmazsanız sevinirim, gerçekten de zor bir durum kabullenmek için."
"Peki Oğuz, sana yardım edeceğim ama fazla zamanımız yok, bu gece yola çıkmak zorundasınız."
"Tamam Kemal Bey, bu benim için yeterli sanırım."
Tuğrul Oğuz'a bakıp gülümsedi. Böyle bir ortamda bile gülümseyebildiğine Eaşırmıştı ama insan organizması en zorlu durumla-ra bile ayak uydurma gücüne sahipti.
Japon egemenliğinde bulunan, ancak Amerikan askeri amaçları için kullanılan, 7 derece 20 dakika güney ve 72 derece 25 dakika doğu koordinatları üzerinde bulunan Diego Garcia'daki Amerikan üssünün etrafında yoğun bir hareketlilik vardı. Çadırlarda ki askeri birimler, yeni bir savaşın stresini hissediyorlardı. Bu gece savaş amacıyla kullanılan bir çeşit demirli uçak gemi-



si görevi yapıyordu. Olağanüstü bir durumun habercisiydi bu hareketlilik, her Eey aniden gelişmeye başlamıştı.
Gelen haberler iç karartıcıydı. Dev Çin ordusu, kıpırdanmış harekete geçerek altından kalkılması güç bir enerji dönüşümünü başlatmıştı. Tayvan'a doğru harekete geçmişlerdi. Çatışmanın boyutları henüz belli değildi ama sızan haberler, durumun inanılmaz ölçüde akıldışı olduğunu gösteriyordu.
Tayvan ordusunun son yıllarda yaptığı silah alımları, Çin için hayli pahalıya mal oluyordu. Diego Garcia'daki hava üssünde bulunan Amerikan askerleri bütün hazırlıklarını tamamlamışlar ve Eiddetli yağmur altındaki üste savaşa hazır halde bekliyorlardı.
Hava üssündeki bombardıman filosundaki B-2 uçakları üsten zaman zaman kalkıp bulutların arasında kayboluyordu. Amerikan ordusu Çin'e taktik karşılık vermekteydi ama bunun ne kadar işe yarayabileceğine dair kimsenin bir fikri yoktu henüz.
Silahlar konuşuyordu sadece, ölümcül aletlere on yıllardır yapılan yatırımların sonuçlarını izliyordu ordu komutanları. Tayvan Boğazı ve çevresinde, gemi savar füzeler, karadan karaya atılan uzun menzilli füzeler dolaşıp hedeflerine çarpıyordu; bazen de hedefi Eaşırıp okyanusun dibini boyluyorlardı.

Üssün idare merkezi, iki katlı küçük bir binaydı. Basit bir görüntüsü vardı, deprem ve tsunami dalgalarına dayanacak biçimde inşa edilmişti. Zaten binanın içinde su geçirmeyen en az üç alt katı daha bulunuyordu. Alt katlar, binanın dış görüntüsüyle zıt haldeydi. Çok yoğun bilgi akışının olduğu bilgisayarlarla dolu odalar vardı ve yüksek rütbeli subaylar sürekli olarak bu odalar arasında gidip geliyorlardı.
Üs Komutanı Amiral Dick Lahaye, odasında puro içmekten yorgun düşmüştü. Son birkaç gecedir uyumuyordu, savaş başlamıştı. Bekledikleri gibi gidiyordu Eimdilik. Çin ordusu öldürücü bir biçimde Tayvan'a kesin darbe vurmak üzere harekete geçmisti. Amerikan ordusunun yapabileceği çok fazla Eey yoktu. Tayvan direnemezse, Amerika tek başına Çin'i durdurmakta zorlanırdı kiÜÇÜNCÜ
DÜNYA SAVAŞİ
saldırı Avrupa'ya bile korku salmıştı, eğer Amerika Çin tarafından yenilgiye uğratılırsa, bütün Avrupa bu sarı ırkın boyunluğuna girmek zorunda kalabilirdi.
"Efendim Hint Okyanusu'ndaki aktivite raporları geldi. Durum sandığımızdan hareketli."
Emir Subayı Yarbay George Paladin elindeki dosya ile odaya dalmıştı. Terli ve panik halindeydi. "Nasıl yani? Hint Okyanusu'nda Eu anda bir hareketlilik olması garip. Kim ne yapıyor?" Purosundan derin bir nefes çekti. Yüzünde yeryüzünde hiçbir Eeyi umursamaz bir hava vardı.
"Efendim, Hint donanması savaş formasyonunda buraya doğru seyrediyor." Yarbay Paladin kelimeleri arka arkaya sıralıyor ve hiç nefes almıyordu.
"Hint donanması mı? Bu adamlar ne yapmaya çalışıyorlar? Çin'in bu saldırıyı yapacağından nasıl haberleri oldu?"
"Efendim, Çin ile stratejik ortaklıklarının bir sonucu olmalı bu." "Bence işler bu kadar basit değil. Diego Garcia'ya neden geliyorlar?"
Yarbay sessiz kalmıştı. Bu bir tek anlama gelebilirdi. Amiral, Paladin'in aklından geçeni okumuş gibiydi.
"Buna cesaret edemezler. Geri zekalı Hintliler, bize saldırmaya cesaret edemezler."
"Efendim, yaklaşık yirmi savaş gemisi buraya doğru yaklaşıyor." Amiral Dick Lahaye, birden duruldu, yüzünün rengi değişmişti rahat nefes alamadığını düşünüp puroyu kül tablasına bıraktı ve boynundaki kravatı gevşetti.
"Iyi misiniz efendim?" diye sordu Yarbay, endişelenmişti Eimdi de. "Ben iyiyim... Yirmi savaş gemisi ha... Ve bütün donanma
Çin sınırında. Bu durumda Diego Garoia savunmasız diyebilir miyiz?" " Hint donanmasının tek yapması gereken, gelip almak olur, eğer amaçları buysa."


"Efendim, birkaç saat sonra menzillerine gireceğiz"
"Birkaç saat mi? Tanrım... Hemen Pasifik Donanma Komutanlığı ile bağlantı kurun ve bize yardım göndermelerini söyleyin bana Savunma Bakanlığı'nı bağlayın, onların bu Hintlilerin ne yaptığını bulmasını isteyelim. Gerekirse Pakistan donanmasından yardım isteyelim. Diego Garcia'yı onlara teslim etmeyeceğim"
"Efendim, adada sadece bin iki yüz asker var ve tamamen açık hedefiz."
"Adadaki birliklere savunma pozisyonu alma emrini verin. Üssün etrafını çevirsinler. Hava Kuvvetleri Üssünü açık tutmalıyız, yoksa milyar dolarlık B-2'ler geldiklerinde inecek alan bulamazlar."
"Baş üstüne efendim." Yarbay Paladin odadan çıkarken Amiral'in sağlığının yerinde olmadığını hissediyordu. Yapabilecekleri hiçbir Eey yoktu. Pasifik Donanma Komutanlığı, ana savaş gücünün Çin tarafından yok edilmesi tehlikesi ile uğraşıyordu. Çin Hava Kuvvetleri, her an yüzlerce savaş uçağı ile, ana donanma güçlerini oluşturan uçak gemisi gruplarına ölümcül saldırılar düzenleyebilirdi; donanmanın hava savunması ne kadar iyi olursa olsun, bir anda yağmur gibi üzerlerine gelecek olan uzun menzilli, sesten hızlı uçan füzelere karşı bir süre sonra açık vermeye başlarlardı ve savunmadan sızacak birkaç füze bile donanmaya büyük darbe vurabilirdi.
Amiral'in bu Eekilde hareket etmesi Yarbay Paladin'in umudunu iyice söndürmüştü, eğer en üst düzey komutan bu haldeyse gerçekten içinden çıkılması zor bir durumdaydılar.
Hızla odasına koştu. Subaylarından hemen Savunma Bakanlığı'nı bağlamalarını istedi.

Az sonra telefonun diğer ucunda, panik içinde konuşan bürokrat vardı. Paladin daha ilk anda bu konuşmadan hiçbir Eey anlamayacağını biliyordu.
"Burası Diego Garcia. Çok acil Pasifik Donanması'nın desteğine ihtiyacımız var."
"Yarbay, sanırım haberiniz yok, Üçüncü Dünya Savaşı başladı. siz de savaşın tam ortasında

yer alıyorsunuz, Çin ordusuyla savaşıyoruz." Bürokrat ciddiydi, henüz ortada dünya çapında bir karışıklık yok gibiydi ama Savunma Bakanlığı'nın savaşa "Üçüncü Dünya Savaşı" demesi, gelecek için de yeterince bilgi veriyordu.
"Bunu biliyorum, ancak size bir Eey sormak istiyorum, bu saatten sonra Diego Garcia üssü sizin için önemli mi?"
"Yarbay, bu nasıl bir soru, benimle dalga mı geçiyorsunuz? Tabii ki önemli, bütün destek operasyonlarının merkezisiniz, üstelik B-2'ler bir sürü Çin gemisini vurdu."
"Peki bayım, o zaman Savunma Bakanı'na hemen Eu bilgiyi geçmenizi istiyorum. Diego Garcia üssünün radarlarından ve karakol gemilerinden gelen bilgiler Hint donanmasının yirmi gemi ile adaya yaklaşmakta olduğunu gösteriyor."
Bir an karşıdan gelen ses kesildi. Savunma Bakanlığı bürokratının yutkunduğunu açıkça duymuştu Yarbay Paladin.
"Bundan tam olarak emin misiniz? Çünkü Dışişleri Bakanlığı, Hindistan'ın savaşta tarafsız kalacağına ilişkin bir duyum aldı."
"Peki, Savunma Bakanlığı buna inandı mı?"
"Ama inanmamamız için bir neden yoktu."
"Peki o zaman Eimdi var, ne halt edersiniz bilmiyorum ama Diego Garcia üssü yakın zaman içinde bir Amerikan üssü olmaktan çıkacak. Istersenîz Ingiltere'yi arayalım, belki buradaki elli askerleriyle savunma yapabilirler!" Yarbay'ın sinirleri bozulmuştu, akıntıya karşı kürek çekme hissi ile dolmuştu içi.
"Peki Yarbay, sanırım gidip birileri ile konuşmalıyım.". "Evet oğlum, çabuk olmalısın hatta!" Puslu bir ses tonu, uzaklara dalan bir çift göz...
"Peki, bu gemilerin arasında Vikramaditya Uçak Gemisi de var mı?"
"Şu an an size doğru gelenler bir uçak gemisi grubu mu?"

"Hayır değil, sadece firkateyn ve çıkarma gemileri..." "Yarbay, eğer Vikramaditya ile bir bilgi bulabilirseniz bize hemen haber verin'"
"Neden?"

"Çünkü uzun süredir kahrolası Hint donanmasının uçak gemisini arıyoruz ve bulamıyoruz. Sanki yer yarıldı da içine girdi"
"Çok garip, önemli bir görevi olmadığı sürece yerini hep kolayca belirlediğimiz bir gemiydi o."
"Evet, biz de bu yüzden size söylüyoruz. Durumunuz müsaitse değil ama o uçak gemisini bulmalıyız."
Telefon konuşması sona erdiğinde Yarbay Paladin, koltuğuna yığılıp kaldı. Hiç kimse bir Eey yapamayacaktı. Çünkü savaş sanıldığı gibi Çin'in Tayvan'ı işgali falan değildi. Rusya'nın harekâtı ile birlikte değerlendirildiğinde, garip bir görüntü ortaya çıkıyordu. Batı tarafından sürekli sıkıştırılan ve kışkırtılan dünyanın doğusu, beklenen hareketi yapmıştı. Batılı planlamacıların beklediği bir Eeydi bu belki de.
Üstelik Hint donanmasının en yeni uçak gemisi Vikramaditya ortadan kaybolmuştu. Rusya tarafında üretilip kullanılan ve eski adı Amiral Gorshkov olan uçak gemisinde Mig-29K'lar, Helbe savaş helikopterleri görev yapıyordu ve Amerikan Pasifik Güçleri için önemli bir tehdit oluşturabilirdi. Paladin, eğer bu durumda olmasaydım, o gemiyi bulup yok etmek için her Eeyi yapardım, diye düşündü ama o anda kendi üssünü ve askerlerinin hayatını düşünmek zorundaydı.
Yarbay Paladin, duvarlardaki diplomalarına ve ödüllerine baktı. Bir an, hayatının gözlerinin önünden geçtiğini anladı. Bu ölüm öncesinde olduğu söylenenlerin farklı bir versiyonuymuş gibi göründü gözüne.
Amerika, yabancı topraklardaki üsleri kullanmakta zorlanmaya başlayınca deniz üslerine ağırlık verme stratejisini geliştirmişti. Donanmanın yayınladığı Deniz Gücü 21 isimli raporda,

Amerika'nın dünyanın dörtte üçünde kuvvet bulundurabilmesi için mutlaka okyanusları deniz üssü olarak kullanması gerektiği belirtilmişti. Adalar gitgide saldırıya açık hale geliyordu. Ancak Savunma Bakanlığı bu projeyi uygulamaya koyamamıştı, çünkü donanma

küçülmüş ve deniz üzerinde hareketli bir üs oluşturacak teçhizatı sağlayamamıştı. Bunun sonucunda ada üslerinde yığınak kararı alınmış, Diego Garcia ise neredeyse en önemli noktalardan birisi haline gelmişti. Ama stratejiyi geliştirenler, bu üsleri yabancı topraklarda olmamasına rağmen, saldırıya hayli açık olabileceklerine fazla aldırmamıştı. Politika ile işi halledebileceklerini. düşünmüşlerdi. Ve bugün o bakış açısının duvara tasladığı gündü.
Yarbay Paladin, Tanrım, bu ahmakların yaptıklarının cezasını ben mi çekeceğim, diye düşünüyordu. Dünyaya hükmetmeye çalışmayı anlayabilirdi belki ama bunu yapmaya çalışırken aptalca davranmayı anlayamıyordu.
Birden irkildi. Üste alarm, zilleri çalmaya başlamıştı.
Yarbay Paladin üst katlara çıktı. Binanın girişindeki pencerelerden baktığında kar-
Eısında sonsuz mavilikten ve üssün yemyeşil çimenlerle çevrili görüntüsünden başka bir Eey göremedi. Bir dakika sonra amiral de yanındaydı:
"Neler oluyor Paladin?"
"Komutanım, gerekli bağlantıyı kurdum ve durumu anlattım. Ancak sanırım geç kalacaklar ya da hiç gelmeyecekler. Üssü kendi gücümüzle savunmalıyız. Deniz üssündeki denizaltı harekete geçmeli. Hava savunma bataryalarına da haber verildi sanırım. Dikkat edelim, hızlı, bir saldiri ile adaya asker yığmak isteyebilirler."
Hintlilerin dostumuz olduğunu zannediyordum, bunu nasıl yaparlar?"

"Amiralim, sanırım bunun politika ile bir ilgisi yok. Çin ile ikili ortaklık anlaşması imzaladıklarında aslında ne istediklerini biliyorlardı. Bizi dünyanın Doğu yarısında istemiyorlar."
"Şu anda bunu düşünecek durumda deği..."
Amiral sözünü bitiremeden, sesi aşan hızdaki bîr hareket göründü ve
kulakları tırmalayıcı bir ses duyuldu. Herkes savrulmak
zorunda kalmıştı. Yarbay ve Amiral bîrbirlerini görüyor ama algılayamıyorlardı.

Deniz üzerinde tek görebildikleri, denizden yaklaşık otuz metre kadar yüksekte inanılmaz hızda uçan birkaç cisim olmuştu, kıvılcımı andırıyordu. Inanılmaz bir hızla önlerinden geçmiş ve adanın güney kısmına doğru yerleştirilmiş olan silah ve mühimmat depolarına çarpmışlardı.
Patlamanın Eiddetiyle metrelerce öteye savruldular. Üssün etrafını ateş topları çevirmeye başlamıştı ve bazı çadırların alev aldığını görebiliyorlardı.
Hemen ayağa kalktılar. Patlamanın olduğu yerden yoğun bir duman tabakası yükselmeye başlamıştı. Bu kadar küçük bir üsse gereğinden fazla güç kullanılarak saldırılması, hayra alamet değildi. Kesin ve kararlı bir saldırıydı bu.
"Tanrım, burada ne kadar güvendeyiz?" diye bağırdı Amiral.
"Efendim, sanırım bunlar Hintlilerin Rusya ile ortak geliştirdiği Brahmos füzeleri. Ve bunların son füzeler olmadığına eminim. Hemen buradan uzaklaşmalıyız."
Hemen binadan çıkıp koşmaya başladılar. Etraftaki Amerikan askerleri bağrışarak koşuşturuyordu her yerde. Patlamalar devam ederken Brahmos füzelerinden birisi hava savunmasına takıldı ve havada patladı. Ama daha nefes bile aldırmadan iki tanesi savunmayı geçti ve alandaki yapılara çarptı.
Amiral ve Yarbay, yere kapaklandılar. Ateş topuna dönüşmüş metal parçacıklar, içleri gıcıklayan sesler çıkararak etraflarına düştü. Yarbay'ın bacağı yaralanmıştı.
Askerler, ne yapacaklarını bilmeden uzaklaşmaya başlamışlardı. Ufukta, Hint çıkarma gemileri görünmüştü. Bir süre sonra da savaş gemilerinin top mermileri sağanak galinde inmeye başladı.
Amiral ve Yarbay kendilerini bir siperin içine attılar. Askerler doluşmuştu. Hepsi Amiral'in bir Eeyler söylemesini bekliyordu.
"Efendim, Hint çıkarma filosu yaklaşıyor, sanırım buraya çıkacaklar."

"Biliyorum, biliyorum... Teslim olamayız."

"Efendim ne yapacağız? Bizden kat kat üstünler." "Kıyasıya savaşıp onları püskürtmeliyiz."
Bir anda bütün askerler dönüp Amiral'e baktı.
"Hey dostum, adam delirdi sanırım." Erlerden birisi arkadaşına
fısıldadı.
Yarbay da kulaklarına inanamamıştı ama füzelerin Eiddetli patlamas
ı komutanın bilincini kaybetmesine neden olmuştu belki de.
"Amiralim, sayımız çok az ve yardım gelecek gibi de durmuyor. Bence teslim olalım."
"Bilmiyorum... Bilmiyorum..." Amiral Lahaye sayıklar gibi konuşuyordu. Yarbay ve erler birbirlerine baktılar. Teslim olmak zorundaydılar.
Hint donanmasının füze ve topçu ateşi bir süre daha devam etti. Artık helikopterlerin seslerini duyabiliyorlardı Amerikan askerleri. Hint çıkarma gemilerinden kalkan Mi-24 savaş helikopterleri Diego Garcia'ya doğru yaklaşıyordu. Adanın çeşitli yerlerinden zayıf uçaksavar ateşi açılıyordu.
Yarbay Paladin, siperdeki askerlere bağırdı:

"Benim yanımdan ayrılmayın ve gerekmedikçe ateş etmeyin . Hintlilerle anlaşmaya çalışacağım. Bu kuvvetle savaşmamıza imkân yok. Çatışmayı hemen sona erdirmeliyiz. Gerisi, Pasifik donanmasının işi."
"Emredersiniz efendim!" diye bağırdı askerler. Hepsinin yüzleri simsiyahtı. Yarbay Paladin, Amiral'in kulağına eğildi ve siperden çıkmamasını istedi. Amiral durumun farkındaydı, artık yapacağı birşeyi kalmamıştı.
Yarbay ve sekiz asker, siperden çıkıp deniz kenarına doğru koşmaya başladılar. Zaman zaman etraflarına savaş gemilerinden
top mermileri düşüyordu. Helikopterlere görünmeden
bir kum tepesinin ardına yattılar. Yarbay, Savunma bürokratının bir Eeyler yapabileceğini düşünüyordu hâlâ. Bir Çıkarma gemisi hızla plaja doğru yaklaşıyordu. Birkaç
metre kala durdu ve kapağı açıldı. Esmer yüzlerini boyayla

iyice karartmış olan Hint deniz piyadeleri çıktı dışarı ve hemen kumsala yayılmaya başladılar. Yarbay, askerlerine yerlerinde kalmalarını işaret edip ayağa kalktı. Elini kaldırıp kıyıya çıkan Hint askerlerine doğru yürüyordu.
Çıkartma gemisinden zırhlı araçlar da boşalmıştı ve namlularını Yarbay'ın üzerine doğrultuyorlardı.
Yarbay Paladin bağırarak ateş etmemelerini istedi. Hint askerleri gülüyordu Paladin'e. Hiç de savaşan bir asker gibi davranmıyordu doğrusu, daha çok sivil bir görevli gibiydi görünüşü.
Hint çıkarma gemisinin komutanı bir Yüzbaşı, silahını doğrultarak geldi. Paladin, gayet sakin görünüyordu ama Hintli askerlere sanki kendi askerleri gibiymiş gibi davranma eğilimindeydi.
Hintli Yüzbaşı, "Hemen ellerini kaldır ve teslim ol. Esirsiniz!" diye bağırdı.
Paladin bu emri duymamış gibi yaptı:
"Hint hükümeti savaşta tarafsız kalacak. Hemen adadan geri çekilmelisiniz."
"Sanırım dalga geçiyorsun, bu kadar savaş gemisinin kendi başına burayı işgal etmeye geldiğini düşünmüyorsunuz umarım. Artık zamanı geldi asker, Amerika'nın ve Batı'nın, dünyanın doğusunu terk etme zamanı geldi."
Yarbay, garip bir durumda olduğunun farkına varmaya başlamıştı. Adamlar adayı bombalamışlardı ve Eimdi de el koymaktaydılar.
Bu sırada Hintli Yüzbaşı, az ilerdeki kum tepesinin arkasında duran Amerikalı askerleri gördü ve koşarak zırhlı aracın arkasına gitti. Şimdi silahını ateş etmek üzere hazırlamıştı.
"Durun, buna gerek yok!" diye bağırdı Yarbay. Amerikalı askerler de korkmuşlar ve silahlarını kaldırmışlardı.
Bir anlık sessizlik oldu.
Hint askerlerinin olduğu taraftan boğuk bir patlama duyuldu. Yarbay aynı anda hızla büküldü ve karnını tutarak yere yıkıldı. Amerikalı askerler de bunun üzerine Hintli askerlere ateş etti.

Önde duran birkaç Hint askeri, vurularak yere yıkıldı. Hint birliklerin makineli tüfekleri ve zırhlı araçların ateşi, kum tepesini birkaç saniye içinde yok etti. Amerikalı askerlerin bazıları vurulup öldü bazıları da yaralı halde acı içinde bağırıyorlardı. Her tarafları kan içinde kalmıştı.
Hint deniz piyadeleri askerlerin yanına geldi. Kendi aralarında konuştuktan sonra silahlarını askerlerin üzerine boşalttılar. Silahlardan çıkan yüksek kalibre mermiler Amerikan askerlerinin hayatlarına son verdi. Ölüm sessizliği çökmüştü kumsala aniden. Ama patlamalar devam ediyordu.
Diego Garcia, Hint ordusu tarafından ele geçirilmişti. Aynı anda başlayan büyük bir deniz harekâtı ile sadece Diego Garcia değil, Hint Okyanusu'nda bulunan, Ingiliz hakimiyetindeki

Chagos Archipelago adaları, Avustralya'ya ait olan Cocos ve Christmas adaları, Madagaskar'ın doğusundaki bütün Fransız sömürgesi adalar da Hint donanması tarafından hızlı bir Eekilde ele geçirilmişti.
Hint hükümeti tüm taleplere rağmen bir cevap vermeyi reddediyor ve Çin ile yapılan anlaşma uyarınca davrandıklarını öne sürmekten başka bir Eey söylemiyordu.
Amerika, Doğu bölgesinde etkinliğini hızla yitiriyordu. Savaşın gidişatı belli olmuştu; Batı, kısa sürede Doğu'dan temizlenecekti. 0 zaman dünya yeni bir dengeye oturabilirdi belki.
Avustralya kaybettiği adaları geri almak için Eimdilik harekete geçmeyeceğini duyurmuştu.
Avustralya ordusu savaşta yer almak istemediğini, fakat kendisini savunmak için ordunun bütün kuvvetleriyle
harekete geçtiğini ve yabancı güçlerin kıtaya yaklaştırılmayacağını belirtiyordu.
Ancak korkuyorlardı.
Eğer Amerika yenilirse hızla işgale uğrayabilirlerdi. Avustralya Eimdi Amerikan politikalarını izleyip füze savunma sistemini getirttiği için büyük pişmanlık duyuyordu. Bu nedenden dolayı asıl yeri olan Dogu'da Batı'nın bir ajanı gibi görülmüş ve "doğal

düşman" kategorisinde yer almıştı. Aslında yapması gereken tamamen bölgesel bir politika izlemek ve kültürü, politika aracı olarak kullanmayı bırakmaktı. Şimdi de Amerikan ordusunun durumu karşısında yalnız ve savunmasız kalmak üzereydi. Avustralya Başbakanı, ülkesinin Aegis füze savunma sistemlerini satın alarak projeye dahil olduğu güne lanet ediyor olmalıydı.
Hint askerleri Diego Garcia'nın işgalini tamamlarken telsizlerden sürekli yeni anonslar duyuluyordu. Hint denizaltılarının, bölgede oluşturulacak saldırı kuvvetine katılacağı bildiriliyordu. Hint askerleri yeni hedefin ne olduğunu biliyorlardı, Amerika'nın bölgedeki en önemli üssü ve Çin'e karşı en hayati askeri noktası olan Guam adasına çıkarma yapmak üzere büyük bir saldırı birliği oluşturulmuştu zaten. Çin ordusu Tayvan'a saldırırken, bu çatışmada Tayvan'a destek veren Amerikan güçlerinin can damarı olan Guam adasına batı kanadından doğru sessizce yaklaşan bir saldırı kolu vardı; Hint denizaltıları, savaş gemileri, Endonezya firkateynleri, Çin'in daha önceden Hindistan'a yolladığı destroyerler ve Rusya'nın sadece bayrağını değiştirerek Hindistan'a devrettiği destroyerler... Doğu yarımküresinde gizlice toplanan bu saldırı kolu, Amerikan gözetleme uydularından ve casus uçaklarının dikkatinden kaçarak, Guam'ı yok etmek üzere hızla yol alıyordu.
Alman Şansölyesi Hugo Preuss'un odası danışmanları ve onu destekleyen bakanlar ile doluydu. Içerisi sigara dumanıyla kaplanmıştı, panik yüklü konuşmalar duvarlardan yankılanmaktaydı.
"Şansölye, Rus ordusu çok hızlı bir kara harekâtı gerçekleştiriyor. Saatler önce başlayan harekât çok hızlı gelişiyor." Savunm Bakanı endişeliydi, karmaşanın bütün dünyada aynı anda çıkması çok garipti. Daha önceki dünya savaşları hep dalgalar halinde meydana gelirken Eimdi sanki aralarında büyük bir iletişim varmışçasına her yerde birden patlak vermişti.
"Kahretsin Rudolph, Genelkurmay'ın hâlâ harekete geçmemesini anlayamıyorum." Hugo Preuss'un alnında biriken teri

bembeyaz, uykusuz suratı sağlıksız bir görüntü sergiliyordu. Savunma Bakanı Rudolph Fritsch, Şansölye'nin bu durumuna üzülüyordu ama elden gelen bir Eey yoktu. Şansölye, zamanın da ırkçıların önünü kesmediği için tüm bunların baş sorumlusuydu.
"Şansölye, 5. Panzer Tümeni Berlin'e doğru harekete geçti. Bu sabah kışlaları terk etti birlikler. Berlin'e doğru geliyorlar. Ancak söylentiler var. Bu hareket ya Rus ordusuna karşı

yapılıyor ya da Germen Birlik Hareketi'ne destek vermek için. Tümenin komutanı hiçbir açıklama yapmadı. Ve Genelkurmay da bu konuda henüz bir açıklamada bulunmadı."
"Germen Birlik Hareketi'nin Berlin mitingi mutlaka durdurulmalı. Bu çılgınlar dünyayı ve Almanya'yı tekrar yok oluşun eşiğine getirecekler. Bizi mahvedecekler, buna dur demeliyiz.". Preuss'un bağrışları odanın dışından dahi duyulabiliyordu.
"Genelkurmay bizi desteklemezse durumumuz kötü, hükümet düşmek zorunda kalabilir.". Bunu söyleyen Saksonya eyaleti parlamenteriydi. Saksonya, Germen Birlik'in en güçlü olduğu eyaletti, hatta doğum yeri bile sayılabilirdi.
"Bu kabul edilemez, bu kabul edilemez. Almanya bu oyuna gelmiş olamaz. Avrupa'ya bir Rus saldırısı var ve biz henüz bu saldırıya cevap verip veremeyeceğimizi bile bilmiyoruz."
Sayın Şansölye, henüz Avrupa'ya saldırıp saldırmayacaklarını bilmiyoruz. Hatta saldırma olasılıkları çok düşük. Ancak Baltık ülkelerindeki Rus azınlığa haksızlık yapıldığı ve dünyanın genel durumu çerçevesinde buradaki soydaşlarının güvenlik altına alınmas ı için bu operasyonun başladığı belirtiliyor."
"Tamamen saçmalık bu. Eğer Rusların ilerleyip bu bölgeleri ele geçirmelerine izin verirsek her Eey biter. Avrupa hayali sona erer. Bir süre sonra tekrar Rus çizmelerini kapılarımızda görebiliriz.".
"Sayın Şansölye, neden bahsettiğinizin farkında mısınız? Ruslara cevap verip vermemek söz konusu değil. Kuzeybatı askeri bölgelere hareketlenen Rus tümenleri, zaten harekâtın çok ileri bir

aşamasında." Savunma Bakanı büyük bir Avrupa haritasını masaya serdi.
"Bakın, Rus kuvvetleri hızla batı doğrultusunda, sonra da güney doğrultusunda hareket ediyor. Amaçlarının ne olduğunu he- pimiz; biliyoruz. Kalingrad ile Beyaz Rusya toprakları arasındaki Poloraya-Litvanya sınır bölgesini bloke etmek ve böylece Baltık devletlerine NATO yardımının yapılmasını engellemek."
"Tanrım! Sayın Bakan, siz nelerden bahsediyorsunuz! Böyle bir ortamda NATO'dan nasıl bahsedebilirsiniz! Avrupa Birliği kendi içinde çatırdarken ve Amerikalıların başı Çin ile beladayken, üstelik de Amerika'nın Avrupa politikalarında kimi destekleyeceği tam anlamıyla belirsizken NATO'yu kim umursar?"
"Şansölye, NATO olmazsa Rus saldırısına cevap veremeyiz."
"Bu imkânsız, NATO bu ortamda tamamen etkisiz kalır. Eğer hükütmet düşerse Germen Birlik Hareketi ilk olarak ülkedeki Türklere saldıracak ve sonra da Ruslara."
"Peki Amerikalılar?" Odadaki milletvekillerinden birisi bu soruyu sorması gerektiğini düşünmüştü, cevabı havada kalmaya mahkûm görünüyordu.
"Amerikalıların bir Eey yapacağını sanmıyorum. Almanya'nın kaosa sürüklenmesi onların işine gelecek. Yeni bir Nazi hareketlenin güçlenmesi sonrasında yeni bir düşmanları daha olacak. Bu ipsiz bir oyun; birileri, her iki tarafı da savaş için cesaretlendiriyor."
"Şansölye, sanırım bu olaylar sizin mantıklı düşünme kapasitenizi ortadan kaldırdı, yoksa bu türden komplo teorilerine inanan bir insan haline mi geldiniz?"
"Sizin mantıklı dediğiniz Eeylerin bizi nereye getirdiğini gördünüz."
"Bu geldiğimiz yerde sizin payınız da yadsınamaz."
"Bana bakın, burada beni yargılamak için toplanmadık. Türkleri Avrupa'ya almamak için türlü oyunları çeviren bizlerdik. Fransızların neler yaptığını unutmayın. Ve Eimdi Hollandalılar ve Avusturyalılar. Her yerde Nazi bağlantılı grupların saldırıları var. Avrupa'da yeni bir Nazizm hayaleti dolaşıyor beyler."

Durum gittikçe kötüleşiyordu. Hugo Preuss'un, burada bir çözüm olabileceğine dair umudu

azalıyordu. Sokaklardan yükselen uğultuları duyabiliyordu.

Telefon çaldı. Odadakiler masanın başına yaklaştılar. Hugo hafif dökük saçlı kafasındaki terleri bir mendille silip telefo- nu açtı. Telefonda Fransa Başbakanı vardı. Odadakiler masaya o kadar yaklaşmıştı ki Fransa Başbakanı'nın telefondan gelen bağırtılarını duyabiliyorlardı. Onun ne söylediğini Hugo Preuss'un verdiği cevaplardan da çıkarabilirlerdi.
"Sevgili Gaspard, Gaspard Arno! Bu olanlara inanabiliyor musun?"
"Hayır Gaspard, bunların suçlusu ben değilim, bunların suçlusu hepimiziz."
"Ruslar çok hızlı bir harekât düzenlediler. Efendim, evet biliyorum Paris'te de büyük gösteriler yapılıyor ve bunu durdurmak çok zor."
"Alman ve Fransız aşırılarının bağlantılarını araştırıyoruz; sonuç, bağlantılarının olduğu yönünde. Aslında bu adamların sadece kendi aralarında değil, dünyanın pek çok yeri ile bağlantıları var."
"Hayır, dış bağlantıların hepsi Almanya üzerinden değil, hatta çoğu Fransa üzerinden gerçekleşiyor. Bir "Fransız bankası Çin bankası ile para alışverişinde bulunmuş."
"Evet, Çinlilerden. Buna ben de inanamıyorum. Nasıl olur da böyle bir bağlantı kurulabilir?"
"Sanıyorum Nazilerin Amerikan düşmanı olduğunu düşünüp yardımı yapmış olabilirler. Biliyorsunuz, Çin'in Tayvan

saldırısı başladı. Ve bu durumda Amerika'nın başının sıkışmasını istemiş olabilirler."
"Hayır, Naziler başa geçerse bunun kendilerine dönecek bir silah olduğunu bildiklerini sanmıyorum, birileri Nazilerin gerçek Amerikan düşmanı olduğuna ya da Amerikalıların bu düşmanlıktan çıkarı olmayacağına inandırmış olmalı onları." Preuss mantığını yitirmiş gibi anlamsız çıkarımlar yapıyordu. Fransa Başbakanı da bunu anlamış olmalıydı ki, telefonun öbür ucunda yüzünü buruşturuyordu.
"Bence yapmamız gereken, sokaktaki Eiddeti bastırmak Gaspard. Hayır Gaspard, bence her Eey kaybedilmedi bu ülkede. Rusların bindirmesi durdurulabilir belki. O zaman her Eeyi kontrol altına alabiliriz."
Hugo Preuss'un yorumları odada bulunan kimseyi tatmin etmiyordu, Fransa Başbakanı ile konuşmalarının bir sonuca gitmeyeceği açıktı. Bazı istihbarat kırıntıları ile bazı sonuçlara ulaşmaya çalışıyordu ama bunların hepsi onun, Amerikalıların haksız çıkarılması ile ilgili düşüncelerinin yansımasıydı. Çok kısa süre içinde çözüm bulunması gerekirken bu saplantısını tatmin etmeye çalışması parlamenter ve bakanları geriyordu.
Preuss telefonu, kapatıp hemen Amerikan Başkanı'nın bağlanmasını istedi. Yeni bir heyecan dalgası oluşmuştu odada. Ameri- kan Başkanı'nın bağlanması çok uzun sürmedi doğrusu.
"Sayın Başkan, neler yapmayı planladığınızı söyler misiniz lütfen, çok acil olarak?"
"Sayın Şansölye, durumun ne kadar kritik olduğunu sanıyorum siz de kabul edersiniz. Amerikan ordusu beklemediği pek çok parametrenin yer aldığı bir savaşın ortasında kaldı."
"Bunu biliyorum Başkan, ancak Avrupa'da çok önemli sayıda kuvvetiniz var. Rus güçlerini hemen durdurmamız gerekıyor. Yoksa hükümetim düşecek."

" Naziler ve diğer bütün bunlar ilk olarak sizin iç işiniz. Ancak, Sayın Şansölye Rusya konusuna gelince, Pentagon'dan aldığım bilgilere göre çok ileri bir harekât düzenlemişler ve yakın zaman içinde Letonya ve Estonya'nın işgalini tamamlamış olacaklar. Polonya ile görüşüldü, topraklarından Ruslara bir karşı saldırı yapılmasını istemiyorlar. Zaten çok dar bir aralıkta hareket edilebilir, ancak Çin nedeniyle Ruslara karşı Eu anda bir Eey yapabileceğimizi sanmıyorum."
"Ne demek sayın Başkan? Bir Eey yapamıyoruz, ne demek?" "Açıkçası Tayvan adası civarında Çin kuvvetleri ile Eiddetli bir savaş yaşanıyor ve bu savaşın ne kadar kızışacağını bilmiyoruz." "Peki Sayın Başkan, Avrupa'daki bunca kuvvet ne yapıyor?" "Sayın Şansölye,

eğer isterseniz Avrupa'daki Amerikan kuvvetlerini geri çekmekten büyük mutluluk duyarız. Şu anda o birliklere çok ihtiyacımız var, Çin'le savaşın çok zor olacağını düşünüyoruz, ilk haberler iç açıcı değil. Üstelik henüz Kuzey Kore'den bir ses yok. Eğer onlar da harekete

geçerse neler olacağını kimse bilmiyor."
"Sayın Başkan, bu sözlerinize bir anlam veremiyorum. Alman Şansölyesi olarak zor durumda olduğumuzu ve Amerikan askerine ihtiyacımız olduğunu söylüyorum ve aldığım cevaba bakın." Şansölye, Almanya, Fransa, Hollanda ve Avusturya'da ırkçı hareket o kadar yoğunlaştı ki kendi hükümetinizi ayakta tutmakta zorlanıyorsunuz. Böylesi çalkantılı bir politik ortamda Amerikan birliklerinin harekete geçtikleri anda ne kadar büyük bir tehlikeye bulaşacaklarını biliyor musunuz? Kendi insanlarınız bunu kabul etmeyecektir;
tren yollarını kapatacaklar, birliklerimin hareketini düşmanca sayacaklar ve sonra da bu hareketi bekleyen Rus ordusu ile savaşırken beni arkamdan vuracaklar."
Preuss bu konuşmayı dışarıdakilere de dinletmeyi uygun bulmuştu. Başbakan'ın odası sessizliğe bürünmüştü. Kimsenin çtı çıkmıyordu. Amerika, en zor anlarında Almanya'yı desteksiz bırakmıştı, masaya çöktü. Odanın içindeki duman, görüşü bile
azaltacak seviyedeydi. Herkes elindeki sigaraları derin derin çekiyordu.
"Türkler..." dedi Preuss başını, eğdiği masadan yavaşça kaldırırken.
Kimse bir Eey anlamamıştı. Şansölye kendi kendine konuş gibiydi.
Odadakiler, evet Türklerin başına gelenler gerçekten de çok kötü, diye düşünüyorlardı.
"Eğer, Almanya ve Avrupa bu sorunu kendisi çözemezse..." Bir an sustu ve gözlerini boşluğa dikti. Sokaklarda artık sadece bağırış çağırışlar değil, uzaklardan gelen silahların ve bombaların patlama sesleri de duyuluyordu.
"Türk ordusundan yardım isteriz."
Şansölye'nin sözleri zamanın bir an donmasına, en azından insanların böyle algılamasına yol açtı.
"Şansölye, pek mantıklı bir fikir değil bu." Savunma Bakanı Rudolph Fritsch'in kemikli suratı, yaşadığı Eokun etkisi altında büzülmüş ve gerilmişti.
"Rudolph, aslına bakılırsa ben bu konu ile ilgili girişimi, bu olayların nereye gidebileceğini gördüğüm için çok önceden başlattım."
Bu sözler odada uğultuya neden oldu. Şansölye neden bahsediyordu böyle, Türk ordusu ile temasa mı geçmişti, neye dayanarak.
Hugo Preuss ayağa kalktı, yorgun ve bitkin görünüyordu. Odanın içinde bir tur atıp camı açtı. Içeriye dolan taze havayı ciğerlerine çekti. Son mermilerini kullanmaya hazırlanan bir askeri andırıyordu.
"Türkiye ile gizli bir anlaşma yaptım. Eğer olaylar kontrolden
çıkarsa yardım etmeleri için."
"Nasıl bir yardımdan bahsediyorsunuz Şansölye,
Türk ordusu ne yapabilir ki?"
"Bakın, eğer bu hükümet düşerse, Avrupa'da demokrasi ve özgürlüklerin sonu gelir. Ve biz ne pahasına olursa olsun
kurtarmalıyız."


"Sanki kendinizi kurtarmak istiyormuşsunuz gibi bir hava var Şansölye." Odaya Maliye Bakanı Alfred Huber girmişti. Sesi kıvılcım saçıyordu. Duyduklarına inanamıyordu.
Gece karanlığında ilerleyen adamların hangi orduya ait olduğunu anlamak imkânsızdı. Zaten hepsi simsiyah giysiler içindeydiler ve yüzleri örtülüydü. Hayli kalabalık bir gruptu. Aslında benzer amaçlar için hazırlanmış pek çok gruptan birisiydi bu da. Yaklaşık iki yüz kadar adam, son derece ağır ve etkili silahları ormanlık alanlar içerisinde taşıyor ve sessizce hareket ediyorlardı.

Grubun başındaki adam el hareketleri ile onlara komut veriyor ve diğerleri hedeflerine doğru acımasızca yaklaşıyorlardı.
Bir tepenin üzerine çıktılar. Komutanın emriyle askerler yere yattı. Komutan ve birkaç adamı tepeciğin üzerine çıkarak çalıların arasından vadinin sonundaki deniz kenarında bulunan üsse baktı.
Üste ışıklar yanıyordu, henüz sabah olmamıştı, güneş ışığı
yarım saat kadar sonra ortaya çıkacaktı. Ancak Bulgaristan'daki
Amerikan üssündeki askerler bu güneşi görmeyeceklerdi. Küçük

askeri havaalanı ve limandan oluşan bir üstü bu. Fakat Amerika'n
ın Kafkas ve Karadeniz bölgesindeki operasyonlarına destek
için oluşturulmuş hayli hareketli bir askeri bölgeydi. Ameririka,
Karadeniz bölgesindeki üsleri sayesinde, neredeyse tüm Kafkaslarda
kontrol sağlama aşamasına gelmişti; silahlı grubun yapaca
ğı saldırı, bu kontrol bölgelerine yapılacak saldırılardan bir tanesiydi.
Aynı zamanlarda, Gürcistan ve Romanya'daki üslerin de yakınlarına da benzer askeri donanımlı birimler yaklaşmaktaydı. Sessiz Keşif Gücüydüler, hiçbirinin sonuçtan bir Eüphesi yoktu adeta. Kuvvetli ve profesyoneldiler. Gelişmiş orduların özel birlik askerleri gibi davranıyorlardı.
Bulgaristan saldırı grubunun komutanı, gece görüş özellikli dürbünü ile hedef üssü incelemeye aldı. Nöbetçi kulelerini ve



üste dolaşan personeli rahatlıkla gözlemliyordu. Dürbünden beyaz gölgeler olarak seçebiliyordu askerleri.
"Tanksavarlar gelsin."
Emir, arka sıralara iletildi. îki asker ellerinde tanksavar füzesi ve fırlatıcı ile beraber geldi. Bu sırada birkaç asker de zorlukla Eişman 120 mm'lik havanları kuruyordu. îki adet havan topu hazırlanıyordu ve bunlar doğrudan doğruya üssü hedefleyecekti.
Komutan durumdan emin olunca tüm adamların görevleri için harekete geçmesi emrini verdi. Bunun üzerine büyük bir hareketlilik başladı. Bedenleri silahlar ve Earjörlerle dolu dört beş kişilik timler, karanlığın içine dalarak üsse yaklaşmaya başladı. Bu timler üsse sızıp hayati organların yok olduğundan emin olmak için görevlendirilmişti.
Uçaksavar füzeleri taşıyan askerler de tepenin değişik noktalarında hazırlandı. Helikopter saldırısına karşı tetikte bekleyeceklerdi.
Ağır makineli tüfekler ve keskin nişancılar, kendilerine uygun yerler bulmak için araziyi araştırmaya başladı. Beş dakika içinde herkes ateşe hazır hale gelmişti.
Üssün 2 kilometre kadar uzağındaydılar. Komutan da üç bin metre menzilli özel bir keskin nişancı silahı aldı ve gerekli ayarlamalarını yaptı. Rüzgârı ve görüş cihazının ayarlarını kontrol etti.
Havada garip bir sükûnet vardı. Çin ordusu Tayvan'a saldırıya başlamış olmalıydı. Amerikan üssünde henüz fazla bir hareketlilik yoktu, ancak olayların sebep olduğu gerilim hissedilebiliyordu. Büyük ihtimalle henüz olaylar çok yeni olduğu için, her Eeyin kendilerinden uzakta olduğunu düşünüyordu üs komutanı, anlamadığı Eu idi; artık her Eeyin iletişimi hızlandığı gibi, bir yere ulaşması da çok hızlanmıştı.
Komutan, nişangâhtan baktı. Üssün hemen etrafını saran dikenli tellerin yanında, karanlığın içinde ancak gece görüşü
ile net olarak fark edilecek Eekilde duran bir nöbetçi vardı ve hiçbir Eeyin farkında değildi. Oysa üstüne doğrulmuş yüz silahı bilseydi kim bilir neler hissederdi?





Anlaştıkları üzere, onun ateşiyle operasyon başlamış olacaktı.
Top ve tanksavarı kullanan askerler komutana bakıyordu. Keskin nişancı
komutan tekrar askere göz attı, Eimdi lazer işaretleyicinin dijital
bilgileri vizörde okunabiliyordu.
765 metrede duran bir insanın hayatını almak üzereydi. Tetiği yavasça çekip boşluğunu aldı ve 7.62 mm'lik patlayıcı özellikli çelik mermiyi hedefe gönderen hareketi yaptı.
Namludan, pof sesi ile beraber büyük bir ateş bulutu çıktı. Mermi korkunç bir hızla dikenli tellerin arasından geçerek Amerikalı nöbetçinin bedenini tam ortadan vurdu. Nöbetçinin çelik yeleği olsa bile bir işe yaramazdı.
Nöbetçi, kamyon çarpmış izlenimi veren bir görüntü sergileyerek bulunduğu yerden metrelerce öteye uçtu. Hiç ses çıkmadığı için bu atışın üste duyulmasına imkân yoktu.
Havancılar, ateş edildiğini görünce, hazır tuttukları top mermisini silahın içine bırakıp hemen başlarını ellerinin arasına aldılar. Bu, hedef belirleme atışıydı ama o kadar iyi hedefleme yapılmıştı ki, mermi tam olarak binalardan birisinin hemen yanına düşmüştü.
Fazla bir Eey yapmadan ateşe devam edebilirlerdi. Ve ettiler, arka arkaya atılan havan

mermileri, sırayla yatakhanelere ve diğer binalara çarpmaya başladı. Ölümüne bir karışıklık başlamıştı üste. Kimsenin beklemediği bir Eeydi bu.
Üssün etrafındaki araçlar harekete geçince tanksavarcılar, Rus yapımı Kornet tanksavar füzelerini ateşledi. Bir anda harekete geçen araçlardan birisi havaya uçmuştu. Bu atış, üsteki askerlerde ciddi bir saldırı ile karşı karşıya oldukları hissini uyandırmışdı.
Bu silahların arkasından, makineli tüfekler ve hafif piyade tüfeklerinin hassas atışları başladı. Bir anda bütün arazi, yoğun ve gerici bir ses perdesi ile kaplanmıştı.
Özel kuvvetin yanında getirdiği tüm silahlar, üssü yoğun bir Eekilde ateş altında tutuyordu.
Karşı ateş açılamaması, baskının başarı ile gerçekleştiğini gösteriyordu.
Ateş devam ederken, üssün yakınına yaklaşan timler-


de, ateşten korunmaya çalışan askerlerle çatışmaya girerek onların yerlerinden çıkmasını sağlıyor ve bu sayede askerleri keskin nişancıların ve makineli tüfeklerin hedefi haline getiriyordu.
Karadeniz kıyısındaki bu Amerikan üssünde, tam anlamıyla bir can pazarı yaşanıyordu. Üsten gelen zayıf ateş, aslına bakılırsa gerçek anlamda bir koruma tedbirinin alınmadığını da gösteriyordu. Yakın zaman içinde kıyıda demirli bulunan bir savaş gemisinin karşı ateşi başlayacaktı. Ama havan mermileri oraya kadar ulaşmayı başarmıştı. Dramatik bir savaş anıydı; sert bir düşman, Amerikan askerlerinin nefes almasına hiç izin vermeden üzerlerine gidiyordu. Geminin uçaksavar silahları bazı saldırganların ölmesine neden olmuştu ama o kadar kararlıydılar ki, Amerikan askerleri yavaş yavaş umutsuzluğa kapılmış ve teslim olmaya başlamıştı.
Kıyıda demirli bulunan savaş gemisinden alevler çıkıyordu, söndürmeye çalışan askerlerin çabası da bir Eey ifade etmiyordu. Saldırı grubu çok yaklaşmıştı ve sürekli olarak menzil içindeydiler.
Ve artık kaçacak hiçbir yer kalmamıştı. Askerler teslim olmaya başladılar, bu onur kırıcı bir Eeydi. Düzenli bir ordu askeri gibi görünmeyen silahlı adamlara teslim oluyorlardı ama garip bir Eey vardı. Saldıranlar, teslim almıyordu. Bunu ilk anlayan, az ileride ellerini kaldırarak bekleyen denizciler olmuştu.
Bir saat sonra, Bulgar askeri birimleri bölgeye geldiklerinde geride fazla bir Eey kalmamıştı. Yaklaşık bin Amerikan askerinin bulunduğu üste vurulmadık bir tek yer yoktu adeta. Her yer ölü ve yaralılarla doluydu. Bunlar arasında saldırı birliğinden olanlar da vardı ve dikkatle Bulgar askerleri tarafından alınıp ortadan kaybedildiler.

Sabah olduğunda bilanço korkutucuydu; Amerika'nın Kafkas ve Hazar üsleri, Türkmenistan'daki üssü, kimliği belirlenemeyen ağır silahlı ve profesyonel timler tarafından yoğun saldırılar nedeniyle kullanılamaz hale gelmiş, 3800 Amerikan askeri ölmüş ve 5000'i de yaralanmıştı. Henüz olayın detaylarını açıklayabilecek kadar bilgi yoktu. Herkes gözlerini Tayvan'daki savaşa dikmişken,


dünyanın doğusunda kaynayan bir ölüm kazanı, ruhları hızla içine çeken bir girdap oluşturmuştu.
Tümen karargâhında gergin bir hava vardı. 1. Hava indirme Tümeni'nin özel kuvvet birimleri eğitimden dönüyordu. Kışlanın kapısından içeriye girerken hepsinin üstleri başlan çamur içindeydi, zaten sadece yırtılmış pantolonları vardı üzerlerinde, onun dışında çıplak koşuyorlardı.
Komutanlar karargâha girerken askerlerin durumlarına bakıp gülümsedi. Özel olarak seçilmiş askerlerden kurulu on iki bin kişilik bir hava indirme tümeni, her türlü askeri terminoloji ile incelendiğinde çok güçlü bir birim olarak kabul edilirdi. Hele askerleri Anadolu'nun zorlu topraklarından yetişmiş subay, astsubay ve uzman askerlerden oluşuyorsa.
Tugay Eekillenmesine giren Türk ordusu, uzun vadeli stratejik bir değerlendirme sonucunda hava indirme harekâtlarının önemini kavramış ve uçarbirlik harekâtlarını dünya çapında bir güç birikimi ile yapmaya karar vermişti. Bu nedenle bu üç tugaydan oluşan bir tümen

kurulmuş ve askerleri de özel seçilmişti. Eğitimlerini sürekli olarak gerçek mermilerle yapıyorlardı ama zaten bu eğitimlere fazla gerek kalmıyordu. Çünkü tümenin büyük bölümü düzenli olarak Güneydoğu ve Kuzey İrak bölgesindeki terör yuvalarına yıldırım harekâtlar düzenliyordu.
Harekât kabiliyetinin en üst düzeyde olması gerekiyordu, iletişim sistemleri mükemmel olmalıydı. Kendi başına bir savaş birimi olarak var olmalı ve her tür düşmanı bertaraf edecek kapasiteyi bârındırmalıydı. Dünyanın en uzak köşelerine kısa sürede gidebilmeliydi. Bu düşüncelerle oluşturulmuştu 1. Hava indirme Tümeni. Ve istenilen sonuçlara ulaşılmıştı. Uzun menzilli harekâtlar için satın alınan dev Rus ulaştırma uçakları kullanılıyordu. Bunun dışında büyük Rus helikopterleriyle de bir anda yüzlerce asker, kısa sürede hareket ettirilebiliyordu. Her tugay, belli aralıklarla göreve hazır bekliyordu. Ancak durum


bu sefer farklıydı, üç tugay hava indirme komandosu aynı anda hareket etmek üzere büyük bir operasyona hazırlanıyordu. Henüz kesin bir emir yoktu ama hazır olunması emri bir süre önce verildiğinden beri Görev Gücü Kartal, bütün personeli ile hazırlıklarını yapıyordu. Nereye gideceklerini bilmeden hazırlanıyorlardı, bunun pek de önemi yoktu doğrusu. Görev, Pasifik'te bir adada, Afrika'nın kuzeyinde bir ülkede ya da başka bir yerde olabilirdi. Ellerinde çok güçlü silahlar vardı ve bu gücü her yerde kullanmak için eğitiliyorlardı.
Karargâhta bir araya gelen generaller olağanüstü bir toplantıdaydı. Bu tümen için çok zorlu bir görev belirlenmişti ve görevde yaşanacak olaylar, dünya tarihini etkileyebilirdi. Görev Gücü Kartal'a verilecek vazifenin ne kadar hassas olduğu, kışlaya gelen Bordo Berelilerden anlaşılabiliyordu.
Otuz kadar Bordo Bereli Özel Kuvvet, askeri kışlanın uzak bir köşesinde, hava indirme komandolarım bile kıskandıran eğitimlerini yapıyorlardı. Birlikteki askerler, yenilmez görünen Bordo Bereli askerlerin silahlarını hayranlıkla izliyorlar ve o silahların nasıl ustaca kullanıldığına Eahit olunca daha da çok istek duyuyorlardı.
Görev Gücü Kartal'ın her bir askeri, boynuna, özel yaptırılmış bir kolye takıyordu. Sırt sırta vermiş iki ay yıldızdan oluşan bronz bir kolyeydi bu. Birliğin bütünlüğünü ve stratejik önemini belirten bir kolye.

Karargâhtaki hararetli toplantı devam ediyordu. Emir detayları ulaşmaya başlamıştı birliğe, Tümgeneral Cemil Sever, kendisine gelen dosyayı açıp incelediğinde hayli heyecanlanmıştı. "Sıra dışı bir operasyon emrini elimde tutuyorum arkadaşlar. Ancak zamanı konusunda net bir bilgi yok. Her an emir gelebilir ve bizler bütün gücümüzle uçaklarımızı kaldırmak zorunda kalabiliriz. O yüzden yirmi dört saat hazır hale gelin."
"Komutanım, görevden bahsetmeyecek misiniz? Biz de merak ettik." 1. Tugay Komutanı Tuğgeneral Ersin Tek gülerek sordu.
"Ersin Paşa, biraz sabırlı ol. Duyunca anlamakta zorlanacaksınız."

"Ee Komutanım Şimdi daha da merak ettik." "Aslında gülünecek bir durum yok. Arkadaşlar, dün sabah itibariyle başlayan olaylar bütün Avrupa'ya yayılma eğilimi gösteriyor Dünyanın çeşitli yerlerinde patlayan ani çatışmaların ve hareketlenmelerin topyekun bir dünya savaşma dönüşme ihtimali var. Beyler, sanırım Üçüncü Dünya Savaşı'nın tam göbeğindeyiz."
Karargâhtaki subayların arasında bir uğultu koptu. "Bu daha bir Eey değil. Ne yazık ki Avrupa'daki vatandaşlarımıza karşı bütün Avrupa çapmda büyük bir saldırı hareketi başladı. Birlik hayali tamamen suya gömülmek üzere. Rus saldırısı ile paniğe kapılan hükümetler, ırkçı ayaklanma ile yerlerine mıhlanmış durumda. Amerikan ordusuna bağlı güçler de sivil ayaklanma nedeniyle yerinden kıpırdayamıyor, hatta Çin'le savaşmak üzere geri çekilebilirler." "Komutanım, bu kıyametin kendisi."
"Belki de beyler, ama bizim görevimiz bu kıyametin içinden vatandaşlarımızın hayatını kurtarmak."
"Nasıl?" Bu soruyu pek çok subay aynı anda sormuştu. Hepsi de heyecanlıydı, bazıları sırt sırta vermiş iki ay yıldızlı kolyelerini ısırıyorlardı.
"Arkadaşlar sizden büyük fedakârlık bekleyeceğim. Tarih yazmanızı isteyeceğim. Çünkü görev bunu istiyor. Alman hükümeti ile yapılan anlaşma gereğince, Görev Gücü Kartal,

Alman topraklarına indirme yapacak ve Nazilerin sivil ordularının olduğu yerlerde onlarla çarpışacak."
Bu hayal gibi bir Eeydi. Böyle sözleri duymayı hiçbir asker beklemezdi kolay kolay. Bu kadar imkânsız bir görevin gerçekten verildiğine inanmak istemiyordu kimse. Ama verilmişti.
Tümgeneral Cemil Sever, en ciddi ve sert maskesini takmıştı babacan kimliğinin üzerine.
"Hepimiz bu göreve gideceğiz. Eğer emir verilirse, bütün tümen olarak kanımızın son damlasına kadar Avrupa'da savaşacağız. Vatandaşlarımızın Avrupa'da sahipsiz olmadığını göstereceğiz dünyaya."

Duygusal ve bir o kadar da profesyonel hislerin doruğa çıktığı bir andı.
"Komutanım, ya başaramazsak?"
"Başaramamak diye bir Eey yok!" Cemil Sever'in sesi o kadar hiddetli çıkmıştı ki, yakınındaki subaylar kulaklarını kapatmak zorunda kaldı.
"Görev Gücü Kartal, bütün unsurları ile daima savaşa hazır olacak. Eğer yüce Türk milleti bize Avrupa'daki vatandaşlarımızın ve bütün Avrupa demokrasisinin kurtarılması görevini verirse, on iki bin evladımla beraber ben de bu görev uğrunda canımı vermeye hazırım. Ve komutanlarıma sesleniyorum, sizler de hazır olun. Hiçbir komutan, karargâhta olmayacak. Görev emri verildiği andan itibaren hepimiz sahada olacağız. Her askere ihtiyacımız var. Bütün askerlerin silahlarının bakımını yapmasını sağlayın, eksik teçhizat kalmasın. Bu görevle ilgili yeni ödenek geldi. Eksikler hemen tamamlansın ve uzun süreli olarak düşman hatları arkasında kalacak biçimde yedek malzeme planı yapılsın."
"Komutanım, Rus ilerlemesi ile bir ilgimiz olacak mı?"
"Hayır Binbaşı, Rus kuvvetleri ile ilgili olarak Eimdilik bir durum yok. Ama Ruslar Avrupa'nın kalbine doğru hareket etmeye niyetlenirlerse bu durumda ne yapacağımızı bilmiyoruz. Ancak bizim görevimizle çakışan bir görevleri olmaz umarım. Eğer zor durumda

kalırsak, Rus Hava Kuvvetlerinden yardım istenmesi fikri gündemdeydi ama ne yapıldı bilmiyorum. Biz yine de buna güvenmeyelim."
Tümgeneral Cemil Sever ayağa kalktı, masanın üzerindeki özel yapım M-4 tüfeğini alıp okşadı. Karargâhın camından dışarı baktı. Koyu yeşil-ağırlıklı üniformalarını giymiş binlerce asker, geniş bir alanda teçhizatların bakımını yapıyordu. Gelişmiş komünikasyon araç gereçleri, ayrı bir köşede tutuluyor ve bu teçhizattan sorumlu askerler diz üstü bilgisayarları üzerinde ayarlamalar yapıyor, birbirlerine bilgi veriyorlardı.
Içini çekti Tümgeneral Sever, zor bir görev vardı karşılarında. Eğer o an gelirse hiç durmamaları gerekiyordu, bütün kayıpları gö-


ze alıp Avrupa'nın ortasında bir yerlerde sonu belli olmayan bir sava
Eın içine gireceklerdi.
Bir yandan bir aradaki hava indirme komandolarına bakarken diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu.
"Oraya gideceğiz, kim olduğumuzu göstereceğiz ve bize karşı çıkanlara hadlerini bildireceğiz."
Durum gayet iyi görünüyordu, birkaç sorun vardı ama kısa sürede bu sorunlar halledilebilirdi.
Rus Kuzeybatı Ordu Komutanı Orgeneral Ivan Radoviç, etrafını çeviren zırhlı araçların arasında kurmayları ile durum değerlendirmesi yapıyordu. Rus ordusu, Batılı istihbaratçıların yaptığı değerlendirmelerin çok ötesinde bir başarımla kimsenin beklemediği hızda bir harekât gerçekleştiriyordu. Ağır tümenlerin bu kadar hızlı hareket ettirilmesi nedeniyle Baltık ülkelerinin güvenlik birimleri neredeyse yerlerinden hiç kımıldayamamışlardı. Estonya ve Letonya, henüz üçüncü gün dolmadan ele geçirilmek üzereydi. Kolay olmamıştı bu başarı, yüzlerce Rus askeri çatışmalarda kaybedilmişti ama ağır silah kaybı yoktu. Rus kayıplarının çoğu Eehir çatışmalarında olmuştu. Bu kayıpların duracağına dair bir beklenti de yoktu, bu maliyete katlanmayı göze almıştı Rus ordusu. Litvanya'nın Vilnius kentinde ise durum farklıydı. 578 bin kişilik nüfusu ile büyük bir Eehir sayılabilecek Vilnius'ta hayli Eiddetli bir direniş başlamıştı. Eğer topyekun karşı koymayı düşünüyorlarsa durumu kötüleştirebilirdi bu.
"Vilnius'a girmeye çalışan motorize birliklerin neden bu kadar cok kayıp verdiğini öğrenmek

istiyorum." General Radoviç çok sinirleydi Vilnius Eehri çok önemliydi, çünkü ancak o zaman Polonya sınırındaki Kalingtad ile Beyaz Rusya sınırları arasındaki kapıyı kapatabilirlerdi.
"Komutanım, Amerikan Özel Kuvvetlerinin Vilnius'a sızdığı ve oradaki güvenlik güçleri ile hazırlık yaptığına dair bilgiler var. Zaten harekâttaki kuvvetlerimize çok sayıda Amerikan yapımı


AT-4 roketi ile ateş edildi, bunun yanı sıra bir de 50 kalibre M-107 var bir yerlerde, pek çok Rus askerini uzak mesafelerden paramparça eden yüksek patlayıcılı mermiler atıyorlar... Korkunç görüntüler efendim, askerin morali bozuluyor."
"Sayıları konusunda fikir var mı?"
"Sanırım birkaç yüz kişilik bir kuvvet General, ancak çok ağır silahları var ve çok deneyimliler. Bu nedenle bir dahaki saldırıda daha ağır güç kullanmayı düşünüyoruz. Bu arada Kaunas'taki direnişle de bağlantılılar. Durum çok açık, NATO güçlerinin ihtiyaç duyması olasılığına karşı Polonya sınırındaki alanı açık tutmaya çalışıyorlar."
"Bu tamamen boşuna bir çaba. Tamamen prosedür. Amerikan ordusu bizimle savaşmayacak."
"General, bunu neye dayanarak söylediğinizi sorabilir miyim?"
"Avrupa'nın yeniden Eekillenmesini istiyorlar çünkü. Avrupalılar, bu kıta üzerinde kendilerine verilen Eansı kullanamadılar. Ne Batı'yı tatmin edebildiler ne de Doğu'yu. Aslına bakılırsa

Avrupa, uygarlık çatışmanın ilk kurbanı olacak sanırım, çünkü Amerikalılar bunu istiyor, hissediyorum."
"Ama Amerika bize karşı koymazsa... Bu... bu çok garip... O zaman her Eey değişir."
"Her Eey değişecek Yuri, her Eey değişecek. Dünyaya baksana, kaynama çok hızlı başladı. Resim çok açık, Doğu ile Batı'nın savaşı bu. Buna izin verilmemeli. Amerikalılar son ana kadar hiçbir Eey yapmayacaklar, Avrupa'da sistemin çökmesini bekleyecekler, belki de bizim orayı dağıtmamızı. Ve Nazilerin tekrar başa geçmesi ile Rusya eskiden olduğu gibi Almanlarla savaşmak zorunda kalacak. Belki de bütün Avrupa... Bütün Avrupa Eu anda Türklere yaptıkları gibi Rusya'nın üzerine gelecek, hatta nükleer savaşı bile göze alarak. Dünyada sadece Amerikalılar ve Naziler kalacak... Birbirleri ile savaşmaya başlayacaklar... Tabii bu çılgın planlarında başarılı olabilirlerse..."
General Radoviç koyu bir kahkaha atıp kuvvetlerin harita üzerindeki yerleşimine baktı.


2. Muhafız Tank Tümeni ve ona bağlı destek kuvvetleri Estonya'daki bütün anayolları ve önemli Eehirleri kontrol altına almıştı.
45. Muhafız Motorize Piyade Tümeni, Litvanya'daki harekâtta tam sonuç elde etmişti. Doğrudan kendisinin komuta ettiği, 131. Motorize Piyade Tümeni, 111. Muhafız Motorize Piyade Tümeni ve 20. Motorize Piyade Tugayı, Litvanya'da takılı kalmıştı. Vilnius'un bir an önce ele geçirilmesi için Özel Birlik statüsündeki 2. Spetsnaz Tugayı çağırılmıştı, gece Vilnius civarına ineceklerdi. Ertesi sabah büyük bir hücum ile harekât tamamlanmalıydı.
"Finlandiya ve diğer bölge ülkelerinin de bu harekâtı kabullenmesi gerekiyor. Az önce Moskova ile görüşüldü. Ciddi olduğumuzu anlatacak bir mesaj hazırlığı içindeyiz. Ayrıca bu harekâtın Rusya'nın artık sıkıştırılmaya karşı sessiz kalmayacağına dair bir mesaj olması gerekiyor. Bu nedenle Tu-160 bombardıman uçaklarından oluşturulan bir filo havalandı. Bu uçaklara Mig-31 ve Mig-25'ler eşlik edecek. Beyler, ne yazık ki Helsinki Eehri tamamen imha edilecek."
General Radoviç'in etrafındaki komutanlar hareketlenmişti. Bu nasıl olabilirdi, tarihin en iyi savaşçı ulusları arasında yer alan bir ülkeye böyle bir saldırıda bulunmaya ne gerek vardı?
"Aklınızdan geçenleri biliyorum, ancak bazen büyük güç olmak, mantıksız davranmak demektir. Aslına bakılırsa Finlere boyun eğdirilmesi gerekiyor, çünkü eğer bu harekât geniş bir bölgesel çatışmaya dönüşürse başımıza sorun çıkarabilirler. Farkında olmanız gereken Eey Eu, bu savaşı biz başlatmadık. Doğu'ya karşı girişilen çevirme ve geriletme harekâtı bizi yok etmek üzereydi, bu nedenle tek çaremiz savaşmak. Eğer gerekiyorsa bunu yapmaktan çekinmeyeceğiz."
General Radoviç, komutanları ile durum değerlendirmesi yaparken ne olduğunu bile

anlamayan Helsinki Eehrinin üzerine Rus ağır bombardıman uçaklarından tonlarca bomba bırakılmaya başlanmıştı. Ilk bombaların Helsinki Üniversitesi üzerine düştüğü görülüyordu. Bütün üniversite, bir anda taş yığınına dönüşmüştü.


Rus Mig-31 avcı uçakları, Fin F-18'leri ile it dalaşına girmişti bile. Fin savaş uçaklarının bazı bombardıman uçaklarını yok ettiği haberleri geliyordu. Ancak ellerinde sadece altmış dört F-18 bulunan Finlilerin fazla savaşma Eansı yoktu. Rus hava gücü neredeyse üç yüz avcı uçağı ile Fin semalarını kontrol altına almak üzereydi, ancak Rusların kayıpları da hayli fazlaydı. F-18'ler düşmeden önce mutlaka bir Rus Mig'ini vurmuş oluyordu.
Rus ordusu, Isveç'e gönderdiği uyarıda hiçbir harekette bulunmamalarım ve eğer bulunurlarsa Finlandiya'nın kaderine uğrayacaklarını bildirmişti, isveç Hava Kuvvetleri'nin tamamı havadaydı. Sınır boyunca uçuyorlardı. Rus uçaklarını uzaktan görebiliyorlardı ama onlarla

savaşmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Fin Hava Kuvvetleri'nin yavaş yavaş tarihe gömülmesini seyretmekten başka yapacak bir Eeyleri yoktu.
II. Dünya Savaşı'nda Rus ordusu Finlandiya'yı ele geçirmek için bir milyon asker kaybetmişti ve sadece yirmi beş bin Fin askeri ölmüştü bu savaşta. Rusya, bu nedenle Avrupa'da girişeceği harekâtta mutlaka Finlandiya ile özel olarak ilgilenmek durumunda olduğunu biliyordu. Hava Kuvvetlerinin yok edilmesi ilk uyarıydı; eğer direniş olursa Rus ordusu, karadan savaşmadan bütün ülkeyi yok edecekti.
Guam'daki Andersen Hava Kuvvetleri Üssü'nün radar odasının içerisinde sıcaklık neredeyse bir fırın seviyesine yükselmişti. Ekranlardaki veriler korkunçtu. Yüzlerce bilgi kırıntısı raporlara dönüştürülüyordu.
Radar uydularından gelen verilerle Çin donanmasının yeri tam olarak belirlenmeye çalışılırken olası diğer savaş konumları ile ilgili yeni programlar yapılıyor ve Amerikan Pasifik Donanması için yol haritaları, Hava Kuvvetlerı uçakları için görev planları ve destek uçakları için gereken veriler düzenleniyordu.
Üs Komutanı Hava Kuvvetleri Komutanı General Harold Peak, radar odasının ortasında bulunan masada subaylarla konuşuyor-


du. Bütün ana planları burada yapıyorlar ve Amerika'dan gelen emirler doğrultusunda görev planları hazırlıyorlardı.
"Diego Garcia tamamen yok edildi. Çin saldırısı ile koordineli olması çok Eaşırtıcı doğrusu. Bu işin böyle sarpa saracağını düşünememiştik. Hindistan'ın bunu yapmasını beklemiyorduk. Olayın sadece Çin'in Tayvan'a özgürlük kararı alması ve buna verilen cevap biçiminde gelişeceğini tahmin ediyorduk." General, elindeki püro ile masanın etrafında dolaşıyor ve Pasifik Okyanusu'nu gösteren haritaya bakıyordu.
"Genelkurmaydan gelen bilgiler çok fazla, dünyanın her yerinde patlak veren olaylar ile ilgili uyarılar alıyoruz. Beklediğimiz dünya savaşı başladı efendim." Kurmay subaylardan birisi söze girdi:
"Biliyorum, durum çok kritik, savaşın başında inisiyatifi kaybetmemeliyiz."
"Komutanım, Hint donanması ile ilgili bazı olumsuz bilgiler var. Vikramaditya isimli Hint uçak gemisi ve beraberindeki se-kiz savaş gemisi ortadan kayboldu. Bütün aramalarımıza rağmen bulamad
ık."
"Bu korkunç Albay, onları hemen durdurmalıyız. Diego Narcia'yı vurduklarına göre, biz de güvende değiliz."
"Efendim, bütün uçaklarımız Eu anda Çin Hava Kuvvetleri ile çatışıyor."
"Tayvan savaşı hayli iyi gidiyor. Sanırım, Çin ordusunun hava akınlarını kesebileceğiz. Bu sayede çıkarma harekâtı da sonuçsuz kalacak."
Radar odasındaki hararet gittikçe attıyordu. Üs çok önemliydi, Amerikan ordusunun Tayvan'daki müdahale gücü Guam üssü ol- maksızın hiçbir Eey yapamazdı ve Çin, sorunsuzca adayı ele geçirebilirdi.
Genç bir teğmen komutanın yanına gelip kulağına bir Eeyler fı-

sıldadı.Yüzü değişti komutanın.
"Bu nasıl olur?" diye bağırdı, sesi odada yankılandı. "Nedir efendim?" diye sordu bir hava subayı.

"Vikramaditya bulunmuş..."
"Bu harika efendim, hemen hazırlık yapıp vurulması için operasyon düzenleyelim."
"Buna hiç gerek yok..." Komutanın yüzünde karanlık bir ifade vardı.
"Neden efendim? Hemen onları vuracak bir görev kuvveti hazırlayalım."

"Gerek yok Albay, çünkü zaten Guam'a çok yaklaşmış durumdalar. Burnumuzun dibindeki Hint donanma gücünü göremedik, ileri karakol görevi yapan gemileri vurmuşlar."
Bir anda oda karıştı. Komutan bağırmaya başladı. Tüm savunma pozisyonları hemen görev yerine gitmeliydi. Füze bataryaları ve savaş uçakları kalkmalıydı. Ani bir hava saldırısı uçak pistini alt üst ederse sonları olurdu bu. Onların bu kadar yaklaşmalarına izin vermeleri zaten büyük bir dezavantaj olmuştu.
Andersen Hava Üssü'ndeki koruganlarda yüz bin kadar bomba ve füze stoklanmıştı. Bu stoklar sayesinde Çin saldırılarına karşı uzun soluklu bir mücadele yürütülebilecekti.
Füze hedefleme bataryalarının radar sistemleri, birer birer hedef belirlemeye başlamıştı.
"Bunlar Mig-29. Vikramaditya'nın hava saldırısı başladı. Hedefler hava savunma kalkanı menzili içinde."
"Hazır olun ve ateş edin... Tüm silahların ateş etmesini istiyorum. Üsse yönelecek olan füzelere de kilitlenin..."
Hint donanması Çin ile yaptığı anlaşma uyarınca, Amerikan donanmasını arkasından vurma görevini üstlenmişti. Ve bu görevi mükemmel yerine getiriyordu. Diego Garcia'yı yok etmişlerdi ve Guam'a sessizce yaklaşmışlardı. Hint zekası kendisini savaşta gösteriyordu.
Amerikan F-15C'leri havalanmayı başarmıştı. Ama üste kalan uçakların bir sorunu vardı, uzun menzilli aktif tarayıcılı AMRAAM-120'lerin hepsi Çin Hava Kuvvetleri'ni durdurmak için giden uçaklara takılmıştı, üstelik aktif elektronik tarayıcılı radar aksamı çıka
rılmıştı ve uçaklar klasik elektronik donanımları ile uçmak zorundaydı.
Bu gerçekten Amerikalı pilotların isteyebileceği en son Eeydi ama yapacak fazla bir Eey yoktu. Üs korumasında görev almak üzere seçildikleri için tam donanıma ihtiyaç duymadıkları sonucuna varmışlardı ve birazdan yaşayacakları için Eimdiden endişeleniyorlardı.
Üsteki tüm hava savunma silahları hazır hale gelmişti, sürekli olarak alarmlar çalıyordu.
"Komutanım, menzile girdiler. Mig'ler menzilde."
"Bırakın F-15 'ler ilgilensin önce."
"Komutanım sayısal olarak Hintliler üstün. Neredeyse bire üç daha fazla uçakla saldırıyorlar."
"Bırakın, bizim kartalların ne yapabileceğini görelim." •
Havadaki uçakların telsiz konuşmaları radar odasından dinleniyordu.
Pilotların umutsuzluğu ses tonlarından belliydi.
"Kartal 1'den duyuru. Mig'ler hayli yüksekten uçuyor."
"Anlaşıldı Kartal 1. Sadece Mig'ler yok, Su-30'lar radar ekranımda görüldü."
"Hey! Bakın Euraya..."
Bir an pilotların konuşmaları kesildi, iletişim kopmuş gibiydi.
"Kahretsin, bu bir füze!"
Radar odasındaki telsizden bir patlama sesi geldi. Ve sonrasında duyulan cızırtı herkesin kanını dondurdu.
"Efendim, ufuk ötesi füzeler kullanıyorlar, büyük ihtimalle AA-12 Archer'lar!"
Bu kötü haberdi. Komutan kendilerini koruması gereken F-15'lerin bir işe yaramayacağını anlamıştı.
Sonraki dakikalarda Amerikan uçaklarının birer birer vuruluşunu dinlediler, radar ekranında kaybolan her yeşil noktacık, Guam Üssü için kaybolan umutlar anlamına geliyordu.

Yarım saat sonra 22 Amerikan F-15'i yok edilmişti. Hintlilerin kaybı ise sadece 9 Mig-29'du.
General Harold Peak, Guam adası yakınlarından ses üstü hızlarda geçen Hint uçaklarının

sesini duyabiliyordu.

Üssü koruyan Patriot bataryası bir kez daha ateşlendi. Füze büyük bir duman kümesinin arasından sıyrıldı ve gökyüzünde kavis çizerek umutsuzca kendisinden kurtulmaya çalışan Su-30'u havada binlerce parçaya böldü.
"Derhal donanmadan yardım isteyin, Çin'i bıraksınlar, yoksa desteksiz kalacaklar."
Emri alabilecek durumda kimse yoktu. Hint uçakları havadan yere güdümlü silahlarla üsse ateş ediyorlardı.
"Komutanım, hemen sığınağa inmelisiniz, pist tahrip bombaları nedeniyle artık hiçbir uçak inemeyecek buraya."
"Bu çılgınlık, bize böyle saldıramazlar."
Komutan kendisini yitirmişti, ama odadaki herkesi yere yıkan Eiddetli patlama onu kendisine getirdi.
"Neresi vuruldu?" General Peak, artık bir er gibi koşuşturuyordu.
"Efendim, depolar, depolar..."
Şiddetli patlamalar devam etti.
Guam adası tamamen dumanla kaplanmış gibiydi. Insanların olduğu bölümler cehennem ateşi ile kavruluyordu sanki.
General Peak ve yanındaki subaylar dışarı çıktılar, sığınak bile güvenli değildi. Hint savaş uçakları, sığınak delici füzeler de kullanıyordu. Yüzlerce ton uçak yakıtının bulunduğu depolara ateş ediyorlardı. Ancak aşırı önlemlerle korunan yakıt depolan henüz zarar görmemişti.
"Sanki hedefi tutturmaktan çok yeraltı yakıt depolarının olduğu bölgeyi bombalıyorlar."
General haklıydı, Hint uçakları, içinde sıkıştırılmış yakıt gazı olan füzeleri, depoların yerleştirildiği yere yağdırıyorlardı sanki. Depoların üzerinde korkunç bir ateş tabakası oluşmuştu.

"Tanrım! Depoların ısısını artırarak havaya uçurmak istiyorlar."
Subaylar dehşetle açtılar gözlerini. Eğer o depolar patlarsa adadaki binlerce Amerikan askeri bir anda yanardı.
"Hemen yangın söndürme birimlerine haber verin, ellerindeki bütün suyu o bölgeye sıksınlar."
Emir subaylarından birisi koşarak itfaiye merkezine gitti. Ne kadar Eansı vardı, kimse bilmiyordu.
"Komutanım, denizde çıkarma araçları var."
General Peak, bunu beklemiyordu ama Eaşırmamıştı. Hemen dürbünü ile denizi taradı. Gerçekten de denizde bazı tekneler vardı ve hızla Guam'a doğru geliyorlardı. O dürbünü ile bakarken, Hint uçakları ayakta duran her yapıyı yerle bir ediyordu.
"Bunlar Endonezya gemileri..."
"Endonezya mı?"
"Buna Eaşırmadım, buraya çok yakınlar."
"Tanrım, sanki bütün Asya bize karşı birleşmiş gibi."
"Efendim, bu çok planlı bir birleşme, derhal bu bölgeleri boşaltmalıyız. Hemen Pasifik donanması ile irtibata geçelim ve bu okyanusu terk etmelerini söyleyelim.. Yoksa biteriz. Kuvvetlerimiz kalıcı bir mağlubiyete uğrayacak"
"Hemen gerekli bildirimleri yapın, donanmanın yardıma gelmesini istemeyin, 'Guam kaybedildi' deyin, havadaki uçakların başka üslere yönlenmesini söyleyin."
General Peak ve askerleri Eaşkınlıktan küçük dillerini yutacakken, sahildeki bazı top bataryaları Endonezya gemilerine ateş etmeye başlamıştı. Endonezya savaş gemileri de kıyıyı roket yağmuruna tuttu. Bir anda top bataryasının olduğu bölge metal fırtınasına tutulmuş gibi,

canlı her Eeyi yutmuştu. Binlerce metal parçası kıyıdaki bataryalarda bekleyen askerlerin bedenlerine saplanıyordu.
Bu sırada ufukta Çin Hava Kuvvetleri ile çatışmadan dönen Amerikan savaş uçaklarının siluetleri görülmeye başlamıştı. Uçaklar uzun süredir havadaydı, havada yakıt ikmali ile

çatışmaya katıl-

mışlardı ancak geri dönerken havada ikmal yapılmamıştı ve depoları nerdeyse boş olarak dönüyorlardı.
Hint uçaklarının dikkatini çekmişti Amerikan uçakları. Endonezya donanmasına bağlı hava savunma firkateynleri de çok namlulu hava savunma silahlarını kullanarak Guam üzerinde bir ölüm kapanı oluşturmuştu. Uçakları çatışmaya çekmek istiyorlardı.
"Hayır bunu yapmamalılar!" diye bağırdı General Peak, Eimdi kum torbalarıyla oluşturulmuş bir siperin arkasından, adaya düzenlenen Eiddetli saldırıyı izliyordu sadece. Inanılmaz bir baskındı, Amerikan savunması hemen çökmüştü.
Beş SEAL komandosu bütün silahları hazır vaziyette General'in yanına geldi. Hepsi de çok heyecanlı ve panik halindeydi. Endonezya askerlerinin adaya çıkmak üzere olduğunu görmüşlerdi.
"Komutanım, derhal helikopterle adayı terk etmeliyiz, Guam düşmek üzere."
"Ama hiç savaşamadık bile!"
"Evet efendim, ama yapabileceğimiz bir Eey yok. Bir baskın bu, hemen kaçmalıyız!"
General Peak'in gözü, üsse umutsuzca inmeye çalışan uçaklardaydı ve bunlara bir de B-2 savaş uçağı katılmıştı. Dev bombardıman uçağı, yakıtı bitmiş halde yalpalayarak üsse doğru yaklaşıyordu, pistin bozuk olduğunu göre göre bunu yapacaktı. Başka Eansı yoktu çünkü.
Bu sırada B-2 bombardıman uçağının arkasına Hint Mig'lerinden birisi yaklaştı.
Hint savaş uçağı, avına sessizce yaklaşan yırtıcı bir avcıyı andırıyordu. Az önce bombalarını Çin kuvvetlerinin üzerine bırakan Amerikan uçağı ise, çaresiz görünüyordu.
General Peak, uçağa kilitlenmişti, Mig'in burnundan çıkan makineli top kıvılcımlarım görebiliyordu. Istese hemen düşürebileceği uçağı düşürmüyordu Hintli pilot. B-2 gitgide daha dengesiz uçmaya başladı, kanatlarından vurulduğu görülebiliyordu. Sürekli olarak makineli top mermilerine hedef olan iki milyar dolarlık

dev, darbelere dayanamadı ve yavaş yaş yavaş suya doğru alçalmaya başladı. Düşüşe küçük patlamalar eşlik ediyordu. En sonunda uçak deniz üzerinde büyük bir patlanlama ile yok oldu.
SEAL komandoları adanın kaybedildiğini, hatta Pearl Harbor'da olduğu gibi, Pasifik savaşında ciddi bir bir yara aldıklarını anlamışlardı. Orada durmanın bir yararı yoktu. Bir an önce kaçmalıydılar. Ancak adanın etrafı gemilerle sarılmıştı. Endonezyalı ve Hintli askerler, üste dehşet saçıyordu.
General, silahını aldı ve savaşmak için hazırlandı. Eğer o gitmiyorsa komandolar da gitmeyecekti.
Aniden büyük bir sarsıntı meydana geldi, Ejddetli bir deprem gibiydi. Daha sonra korkunç bir sıcak hava dalgası bedenlerini yaladı ve onları içine aldı. Elbiseleri vede derileri yanmıştı.
Hava üssünün uçak yakıt depoları artan ısıya dayanamamış ve havaya uçmuştu. Yüzlerce metre havaya doğru kaim bir siyah duman ve alev tabakası yükseliyordu.
General Peak, elindeki tabancayı üzerlerine gelmekte olan askerlere çevirdi ve ateşledi. Her Eey çok hızlı olup bitti. Son mermiyi kendisine sıkmaya bile zaman bulamadan General'in bedeni sahile dağıldı.
Guam adası Doğu'nun gazabına uğramıştı.
Oğuz, Tuğrul'u yalnız bıraktığı için biraz pişmanlık duyuyordu ama içgüdüleri Rüya'yı bulmasını ssöylüyordu. Yıllardır hâlâ aynı evde oturup oturmadığını ve Avrupa'yı saran anti

Türk hareketten etkilenip etkilenmediğini bilmiyordu. Umarım bu adamlar ona bir zarar vermemişlerdir, diye düşündü. O zamnan gerçekten kızacaktı işte.
Kemal Bey'in yanına verdiği adamla beraber küçük bir araştırmadan sonra Rüya'nın evini bulmuşlardı. Oğuz arabadan indi ve hemen adama gitmesini söyledi. Artık kendisi geri dönebilirdi, bütün yolları hafızasına kazımıştı ve bu bölgede kimsenin yardımına ihtiyaç duymadan yaşayabilirdi.
Evin önüne geldiğinde bir gariplik sezdi. Aslında herhangi bir

ipucu yoktu bunun için ama sezgisel bir gariplikti bu. Kapının, önünde durdu bir süre. Buraya kadar gelirken bir Eeyi yapmadığını fark etti. Kapı açıldığında Rüya ile karşılaşırsa eğer, ne diyeceğini hiç düşünmemişti. Evlenmiş olabilirdi ya da nişanlı. Yani ona ne söyleyebilirdi ki? Yakınlarda bir yerde yaşayan birisi olsa belki bir bahane bulunabilirdi kapısına geldiği için, ama böylesi bir karmaşa ortamında onu buraya çekebilecek tek güç, aşk olabilirdi.
Düşünmenin anlamı yoktu, hemen içeri girdi. Çok iyi hatırlıyordu, birinci kata çıktı, koyu karanlığın hakim olduğu merdivenlerde kolaylıkla ilerleyebiliyordu, ışığı yakmaya gerek duymamıştı. Bunu yapmayı sevmezdi pek, mümkün olduğunca ışığı kullanmazdı. Bu onun karanlıkta savaş yeteneğini geliştiren gündelik bir pratik gibi olmuştu. Beş katlı apartmanın içindeki garip yemek kokuları midesini kaldırmıştı. Alışık olmadığı kokular aç midesine dolunca kötü hissetmişti kendisini. Bir an, uzun süredir hiçbir Eey yemediğini ve midesinin asit dolu gurultular çıkarttığını fark etti. Rüya'nın karşısında komik duruma düşebilirdi ama zaten oraya kadar gelmiş olması bile Oğuz'un ne kadar garip bir insan olduğunu göstermiyor muydu?
Dairenin kapısına geldiğinde durakladı. Eli bir türlü zile gitmiyordu ama sonunda iradesine hakim oldu ve zili çaldı. Uzun süre hiçbir ses gelmedi. Taşınmış olabilirlerdi veya daha pek çok Eey olabilirdi. Tam umudunu yitirecekken içeri odalardan gelen bir ayak sesi duydu. Kalbi hızla atmaya başladı. Kapı açıldı.
Oğuz'un karşısına elli yaşlarında, yüzü sarkmış, durgun, sanki yaşamayan bir kadın çıktı. Gözaltlarrmorarmış. Uykusuz olduğu her halinden belli.
"Kimsiniz?" diye sordu Almanca.
"Ben.... Ben Rüya'yı aramıştım" dedi Oğuz. Sesi titriyordu, bu halinden utanmalıydı.
Kadın, Rüya ismini duyar duymaz ağlamaya haşladı ve içeriye doğru gitti. Oğuz'un gözleri karardı, biraz önce içine doğan garip


hissin kaynağı bu olmalıydı. Bir Eeylerin yolunda gitmediği belliydi buna emindi, kötü Eeyler olmuştu.
Kadının peşinden eve girdi ve kapıyı kapattı. Münih sokaklarından gelen seslerin Eiddeti gitgide artarken bulutlu gökyüzü, tedirginliği daha kesif bir hale getiriyordu.
"Onu aldılar..." diyebildi sadece kadın.
"Siz annesi misiniz?"
"Evet oğlum, sen kimsin?" Bunları söylerken iyice gözyaşlarına boğulmuştu. Oğuz'un gözleri kararmaya başlıyordu. Sinirleri iyice gerilmişti ve kendisine hakim olmakta zorlanmaktaydı. Sokağa çıkap pek çok insanı bunun için cezalandırabilirdi.
"Lütfen sakin olun, ben onun çok eski bir arkadaşıyım." Kadın hâlâ ağlıyordu, üstelik hıçkırıkları giderek artıyordu.
"lütfen susun, kızınıza böyle yardım edemezsiniz- Kim götürdü onu, hemen söyleyin bana."
Kadıncağız bir an Eaşırıp sustu, bu tanımadığı adam gelmiş, kendi evinde ona kızarak susmasını söylüyordu. Az sonra içinin ferahladığını hissetti. Her ne kadar garip bir davranış da olsa, birisi Rüya için endişeleniyordu. Kimse bunu yapmamıştı Eimdiye kadar. Polis bile.

Kadın sakinleşmiş görünüyordu Eimdi, Oğuz da biraz rahatladı. Rüyâ'nın annesi ayağa kalkıp mutfağa yöraeldi. Elinde birkaç tabakla geri döndü. Bunları masanın üzerine yerleştirdi. Sonra tekrar mutfağa dönüp elinde bu sefer bir çaydanlıkla geldi. Oğuz'un gözleri önünde, biraz önce hayalini kurduğu kahvaltı masası Eekilleniyordu, yüzündeki mutlu ifadeyi gizleyemedi, bedeni bunu bayram kabul etmişti.
Masaya oturdular. Kadın her Eeyi Oğuz'a anlatması gerektiğini hissetmişti.
"Bana haber geldiğinde evdeydim. Şu ortalığı karıştıranlar, dazlaklar... Rüya'yı kaçırmışlar. Komşular görmüş. Ayrıca yanında Alman bir arkadaşı da varmış. Clause diye bir çocuk. Clause Diels."


Bu isim bir anda beyninde yankılandı Oğuz'un, buraya ne için geldiğini unutacaktı neredeyse.
"Ismi bir daha tekrarlar mısınız lütfen?"
"Clause Diels."

"Bu çocuğun ailesini tanıyor musunuz? Yani babasını mesela."
"Evet, babası Ludwig Diels, Germen Birlik Hareketi'ne katıldı. Ama çok eskiden beri karısı ile ayrıydılar, Clause da annesinin yanında kalıyordu. Bu olaydan haberi olduğunu sanmıyorum, eğer haberi varsa bile hiç umurunda olmayacaktır. Çünkü sorunlu bir insan. Germen Birliği'ne katılmasının bile mantıklı bir nedeni olduğunu sanmıyorum. Orada fazla durabilme ve o harekete katkıda bulunma ihtimali de sıfır diyebilirim."
Oğuz hiç de öyle düşünmüyordu, bunun bir işaret olduğuna emindi. Ilahi bir işaret olmalıydı bu, belki de aradığı Eeyi bulmuştu.
"Annecim, bu çocuğun neden onlarla kaçırıldığını biliyor musun?"
"Rüya ile çok iyi arkadaştı, galiba beraber olmuşlar bir süre. Rüya'yı kaçırdıklarını görünce o da onu korumaya çalışmış, ikisini de minibüse atmışlar."
"Anlıyorum." Anlamıyordu aslında, anlamak istemiyordu Oğuz. Kendisini toparlamalı, Rüya'yı bulmalı ve iyice sinirlendiği bu adamlara hak ettikleri dersi vermeliydi.
Şiddetli bir patlama sesi Oğuz'u kendisine getirdi. Hemen pencereye koştular. Kapkara dumanlar çıkıyordu birkaç mahalle öteden. Durumun ne kadar kötüye gitmekte olduğunun göstergelerinden birisiydi, Eiddetin boyutu bu patlamalara ulaşıyorsa...
Bir an önce bir Eeyler yapılmalı... Hemen kapıya koştu, Rüya'nın annesine onu bulacağına söz verdi. Kapıdan çıkarken kadının umut dolu gözlerinden güç almıştı ama bunu yapabileceğine gerçekten inanıp inanmadığından Eüpheliydi.
Gittiği yönde, yani Türklerin oluşturduğu iletişim merkezine doğru kalabalık artıyordu.
Köşeyi döndüğünde, her yeri sarsan Eiddetli patlamanın eski itfaiye binası içinde meydana geldiğini


gördü. Bir an Tuğrul'u düşündü, beynine kan sıçradı. Koşarak binaya gitti ancak itfaiyeciler kimseyi yaklaştırmıyorlardı.
Buna inanamıyordu, Tuğrul'u sadece bir saat için yalnız bırakmıştı ama Eu anda yaşayıp yaşamadığından bile habersizdi.
Benim suçum, diye düşündü. Eğer Berlin'e doğru yola çıksalardı bunlar başlarına gelmezdi.
Alman itfaiyeciler bir yandan içerisi dumanla kaplı binaya girip yaralıları çıkartırken bir yandan da sürekli not alıyorlardı. Polis de gelmişti ve olay yerini kordon altına alıyordu. Oğuz bir an kendisini bütün dünyada yapayalnız hissetti. Tuğrul'a bir Eey olmamalıydı.
"Oğuz!!! Buradayım!"
Hayatında duymayı en çok istediği sesi duymuştu o an Oğuz. Geri döndüğünde biraz ilerdeki ağaçların arasında Kemal Bey ve Tuğrul'un durduğunu gördü.
"Tuğrul! Ne oldu böyle?"

Tuğrul heyecanlıydı, Kemal Bey ise etrafı gözetliyordu. Oğuz hemen yanlarına koştu. Eski itfaiye merkezinden hâlâ patlama sesleri geliyordu.
Yanlarına geldiğinde ikisinin de yüzü bembeyazdı.
"Söyleyin çabuk, kim yaptı bunu?"
"Bilmiyoruz Oğuz, ama işler kötüleşiyor. Karanlık bir duman çöküyor Avrupa'nın üzerine. Sanırım yerimizi tespit ettiler. Ben ve Tuğrul etrafta biraz gözetleme yapmak üzere dışarı çıkmıştık, seni bekliyorduk. Sonra... Sonra birden bu patlama meydana geldi. Pek çok arkadaşımız içerideydi..."
Dönüp kapıdan çıkan yaralılara baktılar. Az önce gördükleri gençlerin simsiyah bedenleri sedyelerle dışarı çıkarılıyordu. Polis ve özel tim içeri girmiş, yarı yanmış bazı dosyaları kutuları içerisinde dışarı taşıyordu. Bölge kordon altına alınmıştı, artık oraya girmelerine imkân yoktu. Bu arada yolun en uç noktasında birkaç kişi görüldü. Oğuz onları bir yerden tanıyor gibiydi. Sırtlarında çantalarla onlara doğru geldiler. Adamlar yaklaştıkça Kemal Bey'in yüzü aydınlandı.


"Bunlar bizimkilerden bazıları!" diye bağırdı. Dört kişi, arkadaki gizli girişten kurtulmuştu. Patlama her nasılsa onların bulunduğu muhaberat kesimine zarar vermemiş ve onlar da itfaiye ve polis yetkilileri içeriye ulaşmadan gizlice kaçmışlardı. Buluştukları anda etraflarına

baktılar. Dikkat çekecek bir sayıya ulaşmışlardı, Eimdi yedi kişiydiler.
"Kemal Bey, çantada silahlar ve Oğuz'un kullanacağı gereçler var. Çok zor kurtarabildik."
Bu iyi bir haberdi, yoksa bütün operasyon çıkmaza girecekti, o silahları kısa sürede bulmak imkânsızdı.
Ağaçların arkasına doğru ilerlediler. Oğuz birden durdu. Bir Eeyler duymuştu. Herkes onun yüzüne anlamsızca bakarken Tuğrul olan biteni anladı. Münih sokaklarında silah sesleri duyuluyordu. Hemen yere çöktüler, bulundukları yerde sık çalılar vardı.
Bir süre daha kulak kesilip sesleri dinlediler, azalma yoktu. Silah seslerine otomatik tüfeklerin sesleri karışmaya başlamıştı. Böylesi Eiddetli bir çatışmanın nedeni ne olabilirdi ki?
"Bunu anlamalıyız,.." Kemal Bey eğilerek ağaçları kendisine siper etti ve hızla koşmaya başladı. Diğer dört adamı da peşinden gitti. Hepsinin bellerinde tabanca vardı. Kendilerini riske atıyarlardı.
"Oğuz, bence o yöne gitmeyelim. Kemal Bey'i çağır, biran önce Berlin'e gitmeliyiz, geç kalıyoruz,."
Oğuz, Tuğrul'un yüzüne baktı. Silah sesleri sokaklar boyanca yankılanıyordu. Şimdi bağırış çağırışlarda katılmıştı bu senfoniye.
"Orada çok kötü Eeyler olmaya başladı Tuğrul. Gitmeliyiz."
Emir emirdi, Tuğrul da hemen Oğuz'un peşi sıra koşmaya başladı. Bir süre sonra mermilerin etrafta vızıldadığı bir sokağın ucuna geldiler. Bazı mermiler ağaçlara çarpıp dalları kırıyordu. Bunlar büyük kalibreli mermilerdi.
"Yere yatın!" diye bağırdı Oğuz. Kendilerini yere atıp sağlam görebildikleri Eeylerin arkasına saklandılar. Koca bir parkın içindeydiler. Parkı çevreleyen sojcaklarda Eiddetiî bir çatışma vardı. Oğuz sokağın kenarına doğru süründü ve etrafa bakındı.

"Evlere girip içeride ateş ediyorlar. Yerlerde bir sürü insan yatıyor."
Kemal Bey de Oğuz'un yanına geldi.
"Bunlar Türk!" diye bağırdı. Hepsinin kanı donmuştu aniden. Oğuz ne yapacağını bilemedi önce, sonra patlayan itfaiye merkezinden kurtarılan silahların bulunduğu çuvala takıldı gözü. Hemen çuvalı taşıyanın yanına gitti. Oğuz onun iyi durumda olmadığını görüyordu. Çocuk çuvala sıkı sıkıya sarılmış, terlemiş ve titriyordu. Tam anlamıyla Eok halindeydi.

Sert bir Eekilde çuvalı çocuğun elinden aldı ve hemen içindekileri önüne boşalttı. Sinirlerine hakim olmakta zorlanıyordu, çok hızlı olmalıydılar. Neo Naziler biraz ötelerinde yabancıların evlerine giriyor ve masum insanları öldürüyordu. Bunların sadece Alman olmadığını görmüştü Oğuz, içlerinde Fransız ve Hollandalıların olması çok anlamlıydı. Avrupa'da ırkçılığın sınırları aştığını ve sınır ötesi bir oluşum haline geldiğini gösteriyordu bu. Tabii ki Avrupa siyasi birliği sağlanırken sadece demokratik siyasi düşüncelerin ve liberal ekonomik yapının entegrasyonu düşünülüyordu ama beklenmeyen bir yan etki ortaya çıkmış, aşın hareketler de sınırları aşıp birleşmiş ve önemli bir iletişim ağı kurarak tüm Avrupa'yı kasıp kavurmaya başlamıştı.
Rus saldırısı bile onları durdurmaya ya da dikkatlerini dağıtmaya yetmemişti. Aksine Avrupa'daki "zayıf" ve "teslimiyetçi" olarak tanımladıkları yönetimleri bir an önce devirmek ve Avrupa'yı saf bir Avrupa haline getirme düşüncesiyle hızla hareket etme kararı almışlardı. Fransız ordusunun Ruhr Havzasına doğru yöneldiği ve gerekirse bu bölgelerin Rus işgalinden korunması için hareket edebileceği söylentisi yayılmıştı. Avrupa kamuoyu artık söylentilerin ve aşırı söylemlerin etkisi altına giriyordu.
Kemal Bey, Oğuz'un yanına geldi:
"Oğuz, bu silahları Berlin'deki operasyon için hazırlamıştık."
"Tamam Kemal Bey, silahlara bir Eey olmayacak. Gerekirse ben öyle ya da böyle silah bulurum. Bombaları kullanmayacağız.

Kemal Bey kafa salladı. Tuğrul da yanlarına gelmiş ve silahların içinden birisini seçmişti. Tam otomatik bir kalaşnikoftu, yedek Earjörü, takılı olan Earjöre bağlamıştı. Birkaç Earjörü de beline sıkıştırdıktan sonra hazır hale gelmişti. Oğuz da kendisine bir M-16 ve Smith VVesson toplu tabanca almıştı.

"Ben çıkınca herkese atış serbest. Onların bizden kalabalık olması çok daha iyi, böylece birbirimizi vurma Eansımız azalmış olur."
Başlarını salladılar. Oğuz doğal liderlik yeteneği ile grubun komutanı haline gelmişti, Kemal Bey bile bundan memnun gibi görünüyordu.
Oğuz yattığı yerden kalktı ve son derece sakin bir Eekilde, ellerinde silahları ile sokağın orta yerinde rahatlıkla hareket eden ırkçılara doğru yürümeye başladı. Tuğrul da hemen arkasından kalkıp giderken diğerleri görünmeden yolun karşısına geçmek için koştular.
Garip bir andı, zaman yavaşlamış gibiydi. Tuğrul olayları yavaş çekim izliyormuş hissine kapıldı. Gerçekliğin en düşük boyutundaydılar sanki. Yaşamları ellerinin arasından kayıp gidebilirdi ve bunun için hiçbir Eey yapamayabilirlerdi.
Az ilerisinde Oğuz'u gördü. Beş altı ırkçının yanına o kadar yaklaşmıştı ki adamlar onu kendilerinden biri sanmış olmalıydı. Oğuz sakin bir Eekilde silahın namlusuna mermiyi sürmüş ve tetiği hazır konuma getirmişti. Yolun tam ortasında durdu, bacaklarını açtı ve silahını kaldırdı. O zaman adamlar etrafta bir gariplik olduğunu anlayıp arkalarına dikkatle baktılar ve kendilerine çevrilmiş duran namluyu gördüler.
Hepsinin yüzleri gerilmiş, beyaza kesmiş ve ağızları kilitlenmişti. Tuğrul onların ölümle yüzleştiklerini anlamıştı.
Oğuz tetiğe basınca M-16'nın mermileri seri bir Eekilde, üzerine doğrultulduğu ırkçıların bedenlerine saplanmaya başladı. Hemen hemen hiçbirisi bağırmamıştı, sessizce yolun ortasına yığıldılar. Az ötede cansız yatan bir Türk'e baktı Oğuz. Silah sesle
rini duyan başkaları da o sokağa bakmak için gelmişlerdi. Oğuz karşısında kimlerin olduğunu biliyordu artık. Çelik Miğferler, çok hızlı biçimde silahlanmışlardı ve bu olaylar başlamadan önce kurdukları sivil orduyu silahlandırarak bir başka Nazi devrimi gerçekleştirme güdüsü ile hareket ediyorlardı. Bu sefer yalnız değildiler, Avrupa'nın pek çok ülkesindeki aşırılarla

beraberdiler, onları kimin bu kadar güçlü organize ettiği bilinmiyordu henüz. Ancak olayları, hiç karışmadan izleyen Amerika'nın davranış biçimi garipti.
Bu sırada evlerden birisinden çıkan bir Çelik Miğferli, elindeki tabanca ile birkaç el ateş etti. Ancak kötü bir nişancıydı. Tuğrul kalaşnikofun tetiğine bir kez bastı. Daha fazlasına gerek kalmamıştı. Birden sokağın sonundan Fransızca bağrışlar duyuldu. Dört beş Fransız, silahları ile siper alıyorlardı. Oğuz ve Tuğrul da hemen kaldırımların kenarını siper aldılar ve kulakları sağır eden bir çatışma başladı. Ortalıkta dört beş gramlık öldürücü çelik parçaları dolaşıyordu. Silahların sesleri, ardı ardına havaya atılan yüzlerce havai fişeğin korkutucu patlamalarını andırıyordu, bütün Eehirden duyuluyor olmalıydı bu sesler. Sokağın en ucundaki silahlı Fransız Çelik Miğferlere yan mahallelerden gelen Almanlar ve Hollandalılar da katılıyordu. Oğuz ve Tuğrul'un karşısındaki silahlı güç neredeyse yirmi kişiye ulaşmıştı.
Bu sırada Kemal Bey ve adamları devreye girdi. Ellerindeki silahları ardı ardına silahlı kalabalığın üzerine boşalttılar. Karşı tarafta duyulan bağırtılar artmaya başlamıştı. Pek çoğu vurulmuştu. Tuğrul'un alnından kan sızıyordu, sıyırıp geçmiş olmalıydı mermilerden birisi. Çelik Miğferler durumun kendileri için gitgide kötüleşmeye başladığını görmüşlerdi. Ateşleri azaldı ve yaralıları alarak uzaklaşmaya başladılar. Neredeyse tamamen çekilmişlerdi. Oğuz ve Tuğrul hemen birbirlerini koruyarak Kemal Bey ve adamlarının yanına gittiler. Gençlerden birisi yaralanmıştı, omzundan kan akıyordu ama yüzündeki ifadeye bakıldığında yaptığı işten gurur

duyduğu görülüyordu. Pek çok insanın canını kurtarmışlardı. Ama bu ne kadar sürebilirdi ki?
Polis sirenleri duyulmaya başladığında gitme vakti olduğunu anladılar. Evlerden yaralıların sesleri geliyordu ama yapacakları bir Eey yoktu. Bazı evlerin yandığını gördüler. Arkalarına bakarak ve daha fazla yardım edememenin acısıyla uzaklaştılar.
Münih, gittikçe tehlikeli olmaya başlamıştı. Genelde Avrupa'da her yer aynı durumda gibiydi. Küresel bir savaş Avrupa'da patlak vermişti, dünyanın en güçlü medeniyetlerinden birinde ani bir kanama meydana geliyordu, eğer bu kan durdurulmazsa Avrupa ölebilirdi.
Kemal Bey, Oğuz ve Tuğrul'a seslendi:
"Taksimiz geliyor, sizi Berlin'e götürecek. Önce otele uğrayıp eşyalarınızı alın. Zaman daralıyor. Otelde fazla zaman harcamayın."

Oğuz, Kemal Bey'e baktı. Aklından geçen resimlere daldı bir an. Şimdi adlarını Franco-Germen Birlik Hareketi olarak değiştirmeye hazırlanan Çelik Miğfer liderlerini düşündü. Ve Ludwig Diels'i, oğlu Clause Diels'i ve Rüya'yı. Karşısına bu Eekilde bir bağlantının çıkması ilahi bir mesajın tezahürü gibi geldi ona. Gerçekten
başarabileceğini ilk o an düşündü.
Burası bir çeşit tapınak gibiydi. Aslına bakılırsa son derece basit bir mimarisi olan, ama barındırdığı tarih nedeniyle pek çok anlam taşıyan biryerdi. Beyaz, iki katlı bir malikane. Victoria dönemi mimarisinin: kötü bir kopyası sayılabilirdi. Amerikan Iç Savaşı'nda yakılmış ve sonrasında tekrar inşa edilmişti.
Alt kattaki salonun ortasında, büyük bir masa etrafında toplanan on iki kişi önlerindeki kırmızı Earabı yudumluyordu. Şöminede yanan ateşin ışığı, düşük güçlü ampullerin yarattığı loş ortama canlılık katıyordu. Evin iç dekorasyonu som derece mütevazı görünüyordu. Bu ev sadece toplantılar için kullanılırdı ve onun dışında her zaman kapalı ve hazır tutulurdu
Masanın en ucunda, hayli yaşlı görünen Lider oturuyordu.

Onun dışındaki herkesin yaşlan kırk ile elli arasındaydı. Saygıyla onu dinliyorlardı..
"Hepiniz biliyorsunuz, aslında insanlık adına istenmeyen bir döneme girdik. Istenmeyen olayların yaşanacağı bir dönem bu, ancak yapabileceğimiz bir Eey yok. Bizler var olan güç boşluğuna doğru devinmek ve onu doldurmak zorundayız, insanlık bilinçsiz ve bizim

bilincimiz onların üzerinde. Öyleyse onları yönetmeliyiz. Onların hayatlarına hükmetmeliyiz. Ve öyle de yapıyoruz."
Masadaki on iki kişi, bu Eekilde bir arada görüntülense bütün dünyada büyük bir tartışma başlayabilirdi. Masada oturanlar arasında yüz milyarlarca dolarlık Eirketlerin büyük sermaye ortaklarından valilere ve uluslararası kuruluşların başkanlarına kadar çok farklı güç odaklarına hükmeden insanlar yer alıyordu. Sıradan basında bu insanların herhangi bir Eekilde bir arada olduğu görülemezdi. Ancak ve ancak bu eski malikanede bir araya gelir, konuşur, yapılması gerekenleri ortaya koyar ve sonra da bir dahaki toplantıya kadar asla birbirleri ile bağlantı kurmazlardı.
Ve asla birbirlerinin isimleri toplantıda anılmazdı, sadece Lider ve üyeler vardı. Kimsenin birbirini tanımasına gerekyoktu, çünkü zaten aileden aktarılan bağlar nedeniyle bu örgütte herkes birbirini çok iyi tanırdı.
Artık düzenli nefes almakta zorluk çeken Lider, konuşmasına devam etti. Bir yandan da salonun dört duvarında asılı duran önceki liderlerin resimlerine bakıyordu, yüzüne resimlerin çerçevelerinden yansıyan Eöminenin ışığı vuruyordu. Ölüm Kardeşliği'nin geçmişinde büyük önem taşıyan simgelerin resimleri, ö simgelerin gerçek kimliğini bilmenin verdiği, bilginin verdiği bir haz duyuyorlardı: Papa III. Innocent, Jeanne d'Arc, William Shakespeare... Onların resimlerinin bu odada bulunuyor olması çok ilginç gelebilirdi başkalarına ama Lider için derin bir saygı uyandıran öncü imgelerdi. Ölüm Kardeşliği'nin bilinmeyen kahramanlarıydılar.
"Çalışmalarımız, artık olgunlaşan dünya savaşı ortamının, çıkarlarımıza uygun Eekilde patlamasını sağlamaya dönük. Sanırım


bu konuda bir hayli başarılı olduk. Bu ülkeleri yönlendirmenin bazen ne kadar kolay olduğunu gördüğümde ben de Eaşırıyorum. Rusya ve Çin, Batı'nın artık kendilerine son darbeyi vuracağına o kadar inandılar ki, sanırım geceleri yataklarında uyuyamıyordur liderleri, bu nedenle yanlış karar alıp önce saldıracaklar, bu onları dünya kamuoyunda saldırgan konumuna düşürecek ve biz de istediğimiz gibi savaşa dahil olabileceğiz. Her zaman aynı formül beyler ve hep işe yarıyor, hah ha..."
Masanın sağında oturan beyaz saçlı, küçük yuvarlak gözlükleri olan üye, hafifçe öne eğildi:
"Liderim, Amerika'da faizlerin arttırılması işlemlerinin bu çabalar için büyük yarar sağladığını düşünüyorum. Bu sayede pek çok ülkeden yoğun sermaye çıkışı oldu. Uluslararası piyasalardaki ani daralma da pek çok Asya ekonomisinde kriz beklentisini artırdı."
"Haklısınız, Çin'deki Japon yatırımlarına karşı girişilen saldırılar da bu korkulara tuz biber ekti doğrusu. Saldırıları organize eden ekibimiz, biraz övgüyü hak ettiklerini düşünüyor doğrusu."

Masanın diğer yanında oturan kumral peruklu ve hayli kilolu olan bir başka üye, hafifçe eğilerek söze girdi, dış ilişkiler konusunda hayli önemli bir kuruluşun yöneticisiydi:
"Çin'in sürekli silahlanması, dengeleri bozmak üzereydi. Şu an süren çatışma, aslında bu dengelerin onlar lehine bozulduğunu gösteriyor. Amerikan donanmasının kayıp vermekte olduğu haberleri geliyor. Japon gemileri, batırılan bir Amerikan firkateyninin mürettebatını kurtarmaya girişmiş ve bu sırada bir Çin denizaltısı tarafından batırılmış. Sanırım Japonya da savaşa girecek ve Japonya'nın savaşa girmesi demek, Doğu-Batı çatışması teorimizi biraz bozan bir durum ama Japonya'nın artık Doğu diye nitelendirilmesi bence yanlış olur."
"Hah ha, o denizaltının Çin denizaltısı olduğundan emin misiniz?"
Ilk söze giren üye afallamıştı. Lafı tamamlayan üye ise yüzünde garip bir gülümseme taşıyordu.


"Değil mi?"

"Tabii ki değil, Japonların bizim safımızda yer almasını garantilemek istedik aslında, yani doğrusunu söylemek gerekirse firkateynin vurulması da bu tuzak için yapılan bir ön hazırlıktı. Kadehimi, bizim için ölen Amerikalı denizciler adına kaldırıyorum."
Gerçekten de kadehini kaldırıp bir yudum aldı. Diğer üyeler de aynı Eekilde davrandılar.
"Avrupa'daki karışıklık dikkatli gözlem gerektiriyor" dedi Lider. Kadehi elindeydi, düşünce dolu gözlerle bakıyordu etrafındakilere.
"Liderim, Avrupa'daki operasyon son derece başarılı biçimde sürdürüldü. Çelik Miğferler denen saflara gereken kaynaklar farklı yollarla temin edildi ve bu kaynakların Avrupa'daki tüm hücrelere dengeli dağıtımı yapıldı. Bu sayede Rusya'nın Nazi tehlikesinden iyice korkması sağlanıyor ve Baltıklardaki Rus sivillere yönelik saldırılar kurgulanarak Rusya'ya müdahale için gereken zemin yaratıldı. Yani onlara anahtar teslimi bir savaş sunduk."
"Türklere yapılan saldırılara Türkiye'nin cevabı ne oldu?"
"Henüz Türkiye'den bir cevap yok ama politik çevrelerde artan bir hareketlilik var dünden beri. Bir Eey yapıp yapmayacaklarını bilmiyoruz. Ancak yeni bir bilgi geldi. Münih'te bir çatışma olmuş. Garip bir Eekilde ortaya çıkan silahlı adamlar, pek çok Çelik Miğfer üyesini öldürmüş."
Lider, düşünceli bir biçimde baktı üyeye. Purosunu yakmaya uğraşırken gayet sakin ve yavaş hareket ediyordu.
"Bu genelde böyle mi, yoksa yanlışlıkla sert kayaya mı çarpmışlar?"
"Liderim, sadece tek bir yerde görülmüş bu. Ancak olayı gerçekleştirenlerin profesyonel olduğu söyleniyor."
"Türkiye'nin olayları önceden haber alıp hazırladığı bir tim olabilir. Eğer böyle bir durum varsa başka Eeyler de yapmak isteyeceklerdir. O timin hemen bulunması gerekiyor."
"Bunun için polis içindeki Çelik Miğfer teşkilatı ile bağlantıya geçmeliyiz. Maliye Bakanı ile görüşürüm. Bu durumun takip edilmesini sağlayacağım."


"Sağ ol. Rus saldırısı ile ilgili durum nedir?"
"Rus saldırısı son derece hızlı ilerliyordu ama Vilnius ve çevresinde çok kayıp verip durdular. Ancak yeni bir saldırı dalgası başladı. Bizimkilerden içeri sızanlar, durumu tertip etmeye çalışıyor ama fazla dayanılamayacağı raporu geldi."
"Güzel, Rusların o bölgeleri alması bu savaşın seyri açısından önemli. CIA'deki aptallara bilgi sızmasını sağlayın. Baltık ülkelerindeki yeraltı örgütleri direnişe hazır. Hemen onlarla bağlantıya geçsinler. Bu sayede Rusların da orada çok fazla rahat etmesi engellenmiş olur."
"Peki Liderim. Ancak bunun yapılması için CIA'dekileri uyandırmamız gerekecek." Masadaki herkes güldü.
"Zaten artık zamanları doluyor. Yeni bir istihbarat örgütü kuruluyor. O örgüt kurulunca CIA, sadece dosyalama işlerini yapan bir yere dönüşecek. Ancak o zamana kadar ellerindeki bütçeyi işe yarar bir Eekilde kullanmaları için onlara yardımcı olalım."
"Haklısınız Liderim. Peki Amerikan hükümeti ne durumda?"
Lider, hafifçe gülümsedi:

"Amerika, bu ülkelerin Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmasını ve sonra da bu savaşa kendi çıkarlarına uygun bir Eekilde dahil olmayı planlıyor. Biliyorsunuz, bu bir Amerikan taktiğidir. Savaşı başkaları başlatmış gibi görünür ama kazananlar, savaşa sonradan dahil olanlardır. Kamuoyu burada her Eey demektir beyler, bizim için de farklı değil."
"Amerikan Hükümeti'nin bizimle bağlantısını sağlayan Senatörler, Başkan'ın etki altında olduğunu düşünüyorlar. Sanırım Çin savaşına çok fazla kafa yoruyor."
"Golgota projesini baştan beri istemiyordu. Dünyaya hükmetmek istiyor ancak Golgota sonrasında dünyanın yaşanabilir bir yer olmaktan çıkabileceğini düşünüyor."
Lider'in yüzü kızarmıştı, nefes alması biraz daha zorlaştı ama sonra toparladı kendisini:

"Ne zannediyor, Çin'i yenebileceğini mi düşünüyor? Çıldırtıyor


beni bazen. Çin ordusu karşısında ne kadar dayanabilir? O kadar insanı kontrol edebilecek mi? Bizim tek yapabileceğimiz Eey, Çin'e bir doğal afet yollamak ve beklemek."
"Haklısınız Liderim, ancak Golgota projesinin desteklenmesinin garanti altına alınması çok zor oldu."
"Evet, Çin'in güçlenmesi için bile çalışmak zorunda kaldık. Israil'e giden tüm bilgiler hemen Çin'e de ulaştırılıyordu."
"Bu gerçekten çok zekiceydi Liderim."
"Aslında çok basit bir Hegel mantığı uyguluyoruz. Eğer bir oyunda sadece taraflardan biri olmayıp karşıtını da belirlersen o zaman oyunun bütün süreçlerini kontrol edebilirsin."
"Aslına bakılırsa hükümet bunu anladı ve bir süre bize karşı tavır takındılar."
"Evet, bu tavırları beni sinirlendirdi. Başkan olmakla bu devlete sahip oldukları fikrine kapılmalarından nefret ediyorum, Israil'in askeri projelerde kısıtlanması, aslında bize verilmiş bir mesajdı. Israil Başbakanı'nı yakından tanırım, bu konuda çok Eaşkın olduğunu biliyorum. Ama ona söylemiştim, bazen Başkanlar da duygusal olabilir."
"Liderim, bu arada Çin istihbarat örgütlerine sızan ajanlardan raporlar var önümde. Bu raporlar çok ilginç bazı veriler aktarıyor."
"Nedir?"
"Amerika'da bulunan bir Türk ajan timinden bahsediliyor. Iki kişilik bir tim. Ama ne yapmak istediklerini tam olarak anlayabilmiş değiliz. Sanırım bazı Çinli ajanlarla beraber çalışıyorlarmış."
"Bu çok ilginç bir bilgi işte. Türk ve Çinli ajanlar beraber ha?" " "Aslına bakılırsa Türkler ve bir Çinli ajan beraber. O timin içinde bizim adamlarımızdan biri de var."
Lider dumanla dolu olan ağzından güçlü bir kahkaha patlattı:
"Bu hareketleri çok seviyorum. O zaman o adamların ne yapmaya çalıştığını da gayet iyi biliyoruz değil mi?"
"Tabii ki Liderim, bunun aksi mümkün mü? Şu anda Golgota projesini baltalamak, daha doğrusu projenin neyle ilgili olduğunu


anlamaya çalışmakla meşguller ve hayli cesur işler yapıyorlar. Hatta Eu sıralar bu bilgiye ulaşmış olabileceklerini tahmin ediyoruz."
"Neden onları yakalamıyoruz?"
"Liderim, bunu yapmamız çok kolay, ancak yaptıkları operasyonun sağlıklı bir Eekilde yürüdüğüne inanmaları gerekiyor. Gerektiğinde adamları yakalar ve operasyonlarına son veririz."
"Güzel fikir. Ancak elimizden kaçma riskleri var, bu nedenle çok dikkatli olunmalı."
"Bir de, Türkler daha önce dört kişiymişler ve ikisi Avrupa'ya gitmiş."
"Bunu neden daha önce söylemedin?" Lider sinirlenmeye başlamıştı yine. Çok önemli bir bilgi taneciğinin bu kadar aymazca atlanıyor olması hoşuna gitmemişti.
"Liderim, söyleyecektim."
"Daha önceden CIA ile bağlantın var sanıyorum. Almanya'daki çatışmayı bu bağlamda incelemelisiniz bence. Amerika'daki timden ayrılan iki Türk, Almanya'da bir Eeyler yapma hazırlığında olabilir."

"Affedersiniz. Yarın Berlin'de çok büyük bir miting var. Germen Birlik Hareketi, isimlerinin Franco-Germen Birlik Hareketi olarak değiştirildiğini açıklayacak ve yeni Fransız yöneticilerin partiye kaydı yapılacak. Avrupa'nın kaderi bu mitingde belirlenecek, bir milyon kişinin toplanması bekleniyor. Miting sonrasında çıkacak olaylardan korkuluyor. Franz

Duesterberg, Germen Birlik Hareketi'nin lideri, onu tanırım. Bence büyük bir çatışma başlayacak ve Berlin yeni bir devrime sahne olacak."
"Bunu göremiyor musunuz?" Lider purosundan derin bir nefes aldı ve Earabını yudumladı.
"Neyi sayın liderim?"
"O iki Türk, Berlin'deki mitingde olacaklar. Tanrım, bu adamlar gerçekten çılgın. Türkler çok büyük bir iş planlıyor beyler."
Masanın etrafındaki üyeler Eaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Lider, doğru söylüyor gibiydi. Koca kuruluşları yöneten ve trilyonlarca do-

lara hükmeden insanlar, Eimdi birer çocuk gibi yaşlı adamın ağzından çıkacak sözlere bakıyorlardı.
"Bence bir an önce harekete geçmelisiniz. Amerika'daki Türk ajanlar derhal yakalanıp Almanya'daki Türk ajanların dikkatini dağıtmak için kullanılmalı."
"Sizce bu oyuna gelirler mi?"
"Ne oyunundan bahsediyorsun sen geri zekalı! Bu bir savaş, onlarla savaşmanızı istiyorum, elinizden gelen her Eeyi yapın. Çelik Miğfer Hareketi'ne zarar vermelerini engelleyin. Franz'a haber yollayın, çok dikkatli olsunlar. Adamların resimleri varsa bütün her yere dağıtın. Üzerlerine suç atın. Her Eeyi yapın."
"Bu konuyu hemen aktaracağım Liderim. Sanırım bu akşama yakalanmış olurlar."
"Ve bunu Almanya'daki Türk ajanların bilmesi için gereken her Eeyi yapın. Bu arada Rus birlikleri Avrupa'nın içine doğru yürümek için bu karışıklıkları bir bahane olarak kullanabilir. Bu nedenle, Çelik Miğferler bir an önce gücü ele geçirmeli ve Rusya'ya karşı dengeyi sağlamalı."
"Bana kalırsa Hindistan daha da tahrik edilmeli, daha Eiddetli saldırmaları sağlanmalı."
"Anakara bir araya gelmemeli. Doğu birleşmemeli.... Eğer birleşirlerse, Avrupa'da köşede duran Protestan ve Katolik güçler bütün kontrolü yitirir... Türkler, Ortodokslarla birlik olursa, bütün planlarımız alt üst olur. Çelik Miğferlerin Protestan Kuzey'den daha fazla destek aldığını biliyorsunuz, bu da söylediklerimin ne kadar doğru olduğunu gösteriyor."
"Türklerin bu stratejik bakışa sahip olduğuna inanıyor musunuz sayın Liderim?"
"Senden daha fazla görüşe sahip olduklarına Eüphem yok. Senin soyun yurtsuz bir gezginken onlar dünyayı yönetiyordu."
"Sanırım bu konudaki bazı verileri abartıyorsunuz." Üzerinde kırmızı bir cübbe olan elli yaşlarındaki yaşlı bir din adamı söze girmişti, Vatikan'ı temsil ediyordu. Ve "Liderim" sözünü kullanmamıştı.

"Bu yaşıma kadar, stratejik analizlerim hep doğru çıktı. Bunları da dikkate almanızı öneririm."
"Vatikan'ın Ortodokslara karşı uygulayacağı bazı politikalar var. Bunların bizi daha da güçlendireceğini ve Hıristiyanlık dünyasındaki parçalanmayı gidereceğini düşünüyorum."
"Bakın, Papa'nın ne yazık ki bir Nazi geçmişi var ve bu durum Germen Birlik Hareketi tarafından büyük coşkuyla karşılandı."
"Bu doğru."
"Ancak bu durumda Rusya'nın Papa'yı dikkate almasını bekleyemezsiniz."
Salonda sessizlik oldu. Hizmetkârlar, masanın etrafındaki katılımcıların önünde duran bardaklara içkileri koydular. Bu masayı saran insanlar dünyanın pek çok örgütünde önemli yerlere sahipti. O yerleri temsil etmiyorlardı ama etkin oldukları için politikaların Eekillenmesinde örgütlerin çıkarlarını gözetiyorlardı.

Dünyanın en büyük ekonomi forumu, paraya hükmeden bütün uluslararası finans kuruluşları,

petrol Eirketleri... Hepsi de gücü temsil ediyordu. Yüzlerce yıllık bir dünya imparatorluğu idealini yaşatan, Eimdiye kadar kimsenin ortaya çıkaramadığı bir örgüt.
Ölüm Kardeşliği...
Medyanın ve dünya insanlarının akıllarını çelen bir sürü örgüt, hepsi de Ölüm Kardeşîiği'ni perdelemek için kurulmuş sahte düzenlemelerdi. Kurukafa ve Kemikler... Illuminati... Gül ve Haç... Hepsi de birer aldatmacadan ibaretti. Hepsinin temelinde tek bir örgüt vardı ve o da Ölüm Kardeşliği örgütüydü. Örgüt, Amerika'da kurulmuştu, bazı üyeleri ayrılıp Kurukafa ve Kemikleri oluşturmuş ve kendilerini Illuminati'nin devamı gibi göstermişlerdi. Ancak onlar kendilerini açığa çıkarıp egolarını tatmin ederken ve olmayan bir gücü sahiplenirken Ölüm Kardeşliği bütün dünyaya yayılmıştı. Örgüt, sadece gücü temsil ediyordu. Saf evrensel gücü. Içlerinde stratejik önemi olan her ülkeden üyeler ve bağlantılar vardı; ancak bu gizli toplantılara sadece saf beyaz, Katolik veya Protestan olanlar katılabiliyordu. Geri kalanlar, sadece emirlere uyuyordu.
ÜÇÜNCÜ DÜNYA SAVAŞİ
"Sayın üyeler. Bu durumda toplantıları daha sık yapmalıyız. Amerika, yakın zamanda Çin'e savaş ilan edecektir. Bu arada OPEC bölgesinden Çin'e petrol akışı durdurulacaktır mutlaka. Ancak ben Çin'in adil Eartlarda savaşması gerektiğini düşünüyorum. Yani petrol akışının taşeron ülke ve Eirketler ile devam edilmesini sağlayalım. Üstelik Çin'in Amerika'ya kayıp verdirmesi gerekiyor. Bunun en azından bizim ihtiyacımız kadar olanının gerçekleşmesini sağlamalıyız. Bu nedenle bazı gelişmiş teçhizatın gizlice Çin'e ulaştırılması konusunda eli açık davranalım. Üstelik Çin'deki bağlantılarımız bize Jintao'nun çok saldırgan bir plan üzerinde çalıştığını bildirdi."
"Çin'in bu savaşı kazanma ihtimali yok Liderim."
"Golgota'dan bahsediyorsunuz. Evet, umarım bana bahsedilen teknoloji gerçekten de bu işi başarabilir. Yoksa Amerikan ordusunu Çin'e girmeye teşvik eder ve yeni bir Vietnam'la cezalandırırım sizleri."
Bu sözleri söyledikten hemen sonra gülmüştü Lid«r. Espri yaptığı çok sık görülen bir Eey değildi.
Birkaç üye dışında diğerleri de gülerek karşılık verdi.
Golgota'nın teknolojisi teorik olarak mevcuttu ve uzun süredir gizli bir biçimde üzerinde çalışılıyordu. Ancak Eimdiye kadar hiç denenmemiş bir projeydi, vahşi bir uzay yaratığını ölümcül bir silaha dönüştürmek fikri ancak böyle bir örgütten çıkabilirdi. Çin, henüz içinde bulunduğu tehlikenin farkında değildi, onlar kendi gizli silahlarını kullanmak için hazırlanıyorlardı.
Attila, Wu'nun silahına bakarken aklından ölüm geçiyordu sadece, ama vurulmadan Wu'yu öldürmeyi deneyecekti. Eğer Eansı olursa Karabey de ona yardım edebilirdi. Wu, Attila'ya sert bir bakış daha attı. Brian Randall'ın yanına geldi. Randall, bütün çabalara rağmen konuşmuyordu ama biraz sonra canı yanmaya başlayacaktı.
Attila, Wu'nun silahı Randall için kullanacağını anlayınca ra-


hatladı ama belli etmeden kendi silahına doğru yanaşmaya başladı. Her ihtimali göz önünde bulundurmalıydı.
Zaman geçtikçe Karabey'in Mandy Wang ile olan yakınlaşmasına Eaşırıyordu. Bu kadın ona ne yapmıştı? Attila'nın aklını kemirip duruyordu bu soru. Karabey, profesyonel bir askerdi, bu hataya düşmemesi gerekirdi. Gitgide Karabey'in kendisine eskisi gibi ayrılmaz bir dost gözüyle bakmadığını fark etmişti. Bölüm 18, büyük bir tehlike altındaydı. Amerika'nın ortasında bilinmezlik dehlizlerinde yalnız kalmak üzere olduğunu hissediyordu Attila.

Karabey ile bu konuda konuşmak istediğinde, onun anormal bir Eekilde kızıp içine kapandığını görmüştü. Sanki o Karabey değil de başka birisi gibiydi. Attila, keşke Oğuz burada olsaydı, diye düşündü.
"Bay Randall, bu elimdeki tabanca tam otomatik bir Glock, üstelik de özel olarak modifiye edilmiş versiyonu. Ve eminim ki namlusundan çıkacak mermiler canınızı çok yakacaktır."
"Bana bak pis Çinli, seninle işim olmaz. Bu tabancayı al ve müsait bir Eekilde kullan tamam mı, Allah'ın belası!"

"Yeter!" diye bağırdı Wu ve silahın kabzasını Randall'ın kafasına indirdi. Bir anda koyu kırmızı bir sıvı nehir halinde Randall'ın yüzünden aşağıya doğru akmaya başladı.
Mandy VVang, Karabey'in yanından ayrılıp onların tarafına gitti:
"Dur Wu, ben hallederim..." Mandy'nin yüzünde çekici ama vahşi bir ifade vardı.
Wu, hoşnut olmuştu bu hareketinden, demek ki yanımda dura dura Mandy de benim tekniklerimi öğreniyor, diye düşündü.
Çinli kadın, Karabey'e son bir kez bakıp Randall'ın yanına gitti. Wu'nun elinden Glock tabancayı aldı ve sandalyeye bağlı duran Randall'm üzerine oturdu. Onun nefesini hissedebiliyordu Randall. Neredeyse bir su damlasına benzeyen gözleriyle Mandy, Glock'un namlu ucunu onun boynuna dayamıştı, gitgide daha çok bastırıyordu. Bunu yaparken zevk aldığını gördü Attila, kadın sanÜÇÜNCÜ
DÜNYA SAVAŞİ
ki biraz sonra ona işkence etmeye başlayacak gibi duruyordu. Karabey de etkilenmiş görünüyordu, Mandy'nin bir erkek gibi davranıyor olması kendine güvenini gösteriyordu.
Bir süre sonra Randall'ın gözlerinden yaş gelmeye başladı, olgun ve güçlü görüntüsü gitmiş, çocuk gibi ağlamaya başlamıştı.
"Konuş, yoksa tetiği çekeceğim."
Mandy biraz daha bastırdı; artık namlu, Amerikalı subayın gırtlağına dayanmıştı.
"Hey durun, bunların hepsi aldatmaca!" Attila bir anda geriye çekildi ve kenarda duran tüfeğini alıp kimseye doğrultmadan tetiğini kurdu.
Odanın içindekiler Eaşırmıştı, kimse bir Eey anlamış gibi görünmüyordu.
"Attila, neyin var senin?" diye sordu Wu.
"Sanırım aklını yitirdi." Mandy, elindeki işi yarım bıraktığı için sinirlenmişti.
"Mandy'nin Randall'a işaret ettiğini gördüm, Randall da ona gülümsedi."
"Attila, saçmalama, baksana adam ağlıyor." Karabey de silahını almıştı ama neden bunu yaptığını bilmiyordu.
"Karabey, bu kadın seni büyüledi ya da başka bir Eey yaptı. Mantıklı düşünemiyorsun, başından beri bütün bu olanlar bir oyundu. Önce Wu, Oğuz'u kandırdı; bizi böldüler. Şimdi de Mandy seni kandırıyor ve yine bölecekler. Birileri Bölüm 18'i yok etmeye çalışıyor ve bunu başarmak üzereler."
Attila'nın sesi gittikçe daha çok çıkıyordu ve konuştukça silahını odadakilere doğru çevirmeye başlamıştı. Durum ciddiydi.
"Benim Karabey'i kandırmaya çalıştığımı düşünüyorsun demek. Ve Wu'nun da Oğuz'u kandırdığını, öyle mi?'
Attila, Mandy'nin soğukkanlı davranışı karşısında Eaşırmıştı:
"Evet, tam olarak bunu söylüyorum."
"Peki Attila, sana bunun doğru olmadığını kanıtlarsam, bu paranoyandan kurtulacak mısın?"

"Bunu nasıl yapacaksın?"
Karabey araya girdi:
"Mandy, ben sana inanıyorum, bunu yapmak zorunda değilsin."
"Bırak Karabey, buna ihtiyacımız var. Eğer tabii hâlâ Bölüm 18'in üyesiysen."

"Kes Eunu..."
"Tamam Karabey, merak etme, ona Eimdi kanıtlayacağım."
Şaşkın bakışlar altında Mandy, otomatik Glock tabancayı tuttuğu kolunu kaldırdı ve hiç nefes almadan, hiçbir mimik göstermeden silahı Wu'ya doğrultup ateşledi. Silahtan çıkan mermi Wu'nun tam göğsüne saplandı.
Her Eey o kadar ani olmuştu ki, Wu'nun yüzünde, vurulacağına dair hiçbir korku ya da Eok belirtisi görünmüyordu. Boğuk bir ses çıkarmış ve yere yuvarlanmıştı sadece.
Sorgu odası haline gelen metruk görünüşlü evin salonunda herkesin dikkati dağılmıştı. Kimsenin beklemediği bir hareketti bu. Attila silahını indirdi, Randall'ın yüzüne kötü bir gülümseme yayıldı. Mavi gözleri bir Eeylerin döndüğünü söylüyordu.
Mandy daha sonra aynı soğukkanlılıkla Attila'ya döndü ve silahı bir kez daha ateşledi. Attila'nın iki bacağına saplandı mermiler. Karabey ne yapacağını Eaşırmıştı, fevkalade bir

olayın içinde yaşadığını düşünüyordu. Mandy, namluyu Karabey'e çevirdiğinde durdu. "Karabey, senden gerçekten hoşlanıyorum ama özür dilerim" dedi. Daha sonra silahı son kez ateşledi. Karabey de bacaklarından vurulup yerde kıvranmaya başladı. Mandy hemen yerde yatan Bölüm 18 askerlerinin yanma gidip silahlarından uzaklaşmalarını sağladı.
Randall, derin bir oh çekti. Mandy gülerek adamın yanına geldi ve kollarını çözdü.
"Bu salakların beni öldürmesine izin vereceğini düşündüm bir an Mandy" dedi Randall. Yerde serili yaralılar hâlâ gözlerine inanamıyorlardı. Wu, yaşam belirtisi göstermeden yatıyordu.
Randall, Attila ve Karabey'in yanma geldi:
"Her Eeyin bu kadar kolay olacağını mı düşündünüz ha!" diye-


rek yüzlerine tekmeyi savurdu. Karabey'in yüzünden gelen çatırtı burnunun kırıldığını gösteriyordu.
Mandy, Randall'ın koluna sertçe vurdu:
"Karabey'e dokunma! Diğerine ne istiyorsan yapabilirsin."
Randall, Attila'nın yanına geldi:
"Bu adamların iyi durumda getirilmesi isteniyor. Hadi hemen buradan gidelim. Wu ne olacak?"
"Bırak çürüsün pislik."
Mandy, gerçek bir Eeytan gibi konuşuyordu. Attila anlayamıyordu, nasıl bir ilişkiler zinciriydi böyle!
Randall, iki yaralı adamı araca taşırken Mandy'ye döndü:
"Bu iki Türk, çift taraflı casusluğun ne demek olduğunu henüz bilmiyor sanırım. Çok Eaşırdılar."
"Onlar çok iyi birer asker Randall, ama dediğin gibi, casus değiller."
Araç hazırlandıktan sonra metruk evden hızla uzaklaştı. Geride kan izleriyle dolu bir salon bırakmışlardı. Wu yerde hareketsiz yatıyordu. Kimse onun gerçekten ölüp ölmediğini kontrol etmeyi düşünmemişti.
Oğuz ve Tuğrul, son hızla giden Mercedes'in arka koltuğuna gömülmüş, neler yapabileceklerini konuşuyorlardı. Aralarında Berlin'de mitingin yapılacağı alanın bir krokisi vardı. Ikisinin morali de son derece bozuktu. Eşyalarını almak için otele geldiklerinde kendilerini bekleyen not, bütün morallerini bozmuştu. Ama bir süre sonra bu bitkinlik hali derin bir öfkeye dönüşmüştü. Oğuz kendisini toparlamış ve görevi bitirmeye, sonra da mesajın gereğini yapmaya karar vermişti.
Mesaj kısa ve açıktı. Bölüm 18 elimizde, eğer hedefinize ulaşırsanız onları unutun.
Ilk anda Eok oldular, Oğuz'un aklından milyonlarca olasılık geçiyordu. Kim yapmış olabilirdi bunu, Wu ile bir ilgisi var mıydı, yoksa onlar da yakalanıp öldürülmüş müydü?



Bu soruları sormanın zamanı değildi henüz. Öncelikle Eu Franco-Germen Birlik Hareketi ile ilgilenmesi gerekiyordu ve bu kızgınlıkla onlara acıyordu doğrusu.
Miting, Reichstag ile Bundesiag binalarının yakınındaki geniş, açıklık alanda yapılacaktı. Bunun için izin verilmemişti ama polis bu mitingi engelleyebileceğini düşünmüyordu. Eğer böyle bir Eeye kalkışılırsa kanlı bir gün yaşanacağına Eüphe yoktu.
Alman 5. Panzer Tümeni ise hızla Berlin'e doğru yaklaşıyordu, miting yapıldıktan kısa bir süre sonra tümenin Eehre girmesi bekleniyordu. Tank taşıyıcı araçlar dev ölüm makinelerini bölgeye naklederken, garip bir hava hakimdi geçtikleri yollara. Sanki her Eey normaldi ve her Eey altüst olmuştu, insanlar yol kenarında durup tümenin hareketlerini izlerken, üstlerinden helikopterler ve uçaklar geçiyordu. Yüzlerine kaygı ve korku hakimdi insanların, hayatlarının neden böylesine alt üst olduğunu sorguluyorlardı. Cevapların çok uzaklarda ve çok derinlerde gizli olduğunu bilmeden.
Oğuz, sürekli bir plan yapıyor, sonra da bozuyordu. Milliyetçi Türklerin sağladığı ayrıntılı bilgiler işlerine çok yarıyordu, gerçekten de Nazilerin içine nasıl sızdıklarını ve onların miting ve organizasyon bilgilerini nasıl ele geçirdiklerini anlayamamıştı Oğuz. Ancak her zaman için bu planların değişme olasılığı vardı; hatta bu, Almanlar tarafından kurulmuş bir tuzak bile

olabilirdi. Hain zannedilen bir Alman, pekâlâ karşı tarafı kandırmak için kullanılan bir ajan olabilirdi.
Yine de bu planın çok hızlı bir Eekilde uygulamaya konması gerekiyordu. Kemal Bey, geride kalmıştı ama onun da çok önemli bir görevi vardı, bütün Münih bölgesini araştırmak ve Rüya'nın izini bulmak. Şehirdeki bütün bağlantılarını kullanacaktı Kemal Bey.
"Tuğrul bak, burası taksi durağı.". Elini haritanın üzerinde Reichstag binasının işaretli olduğu yerin üzerine koydu, karşı tarafında bir taksi durağı vardı. "Ve konuşma yapılacak olan kürsü burada." Parmağının ucunu yavaşça hareket ettirerek geniş yeşil alanı belirleyen otoyolun kenarına getirdi.
ÜÇÜNCÜ DÜNYA SAVAŞİ
Germen Birlik Hareketi'nin yönetim kadrosu ve fanatikleri, 17 Haziran Caddesi ile Scheidemann Caddesi arasında kalan alanda toplanacaklardı ve geriye kalan yüz binlerce insan, geniş alanın batısında bir araya gelecekti.
"Ancak miting başlamadan önce Germen Birlik Hareketi, Eurada toplanacak.". Elini yavaşça hareket ettirerek bu sefer büyük bir yapının olduğunu belirten işaretin üzerine geldi. "Burası Dünya
Kültür Merkezi."
Tuğrul dikkatle dinliyordu Oğuz'u. Mercedes, Alman otoyollarında neredeyse hiç sarsılmadan ve hızla ilerliyordu.
"Buraya gelenler arasında Fransız aşırı sağının yetkilileri de bulunacak. Belki Hollandalı ve Avusturyalıların da gelebileceği söyleniyor.". "Yani?"
"Anladın sanıyorum, onları burada kıstıracağız. Bu kültür merkezinde."
"Bunun için bir planın var sanıyorum."
"Her zamanki gibi..." diyerek güldü Oğuz.
"Bak, işte burası. Şu ırmak, bizim için gereken korumayı sağlayacak. Willy Brandt Caddesi'nin nehri geçtiği yerde, köprü altından suya gireceğiz ve kültür merkezinin hemen yanından çıkacağız.". "Ama... Orada korumalar olacaktır büyük ihtimalle.". "Ama son derece heyecanlı ve gergin olacaklar.". "Bunun bize ne gibi bir faydası olur, aynı zamanda gözlerini dört açıyor olacaklar."
"Haklısın, bu nedenle az önce gösterdiğim duraktan bir taksi çağıracağız. Sen taksiciyi dükkanın içine çekeceksin ve ona bir adres söyleyeceksin. Tam bu sırada sanki vazgeçmiş gibi taksiciye yüklü bir para verip durağa geri yolacaksın. Ve duraktan bir arkadaşının taksiye

bineceğini söyleyerek, kimseyi alma, diyeceksin. Bu saçma bir öneri ama paranın etkisi altında adam sözünü dinleyecektir.". "Hay Allah'ım, oyun mu oynayacağız Oğuz?"


"Tuğrul, sus iki dakika. Ben de o sırada taksinin arka bagajına bir ses bombası bırakacağım. Taksi durağa döndüğünde biz nehre gireceğiz ve nehrin içindeyken, ki yaklaşık beş yüz metre yüzmemiz gerekiyor, ses bombası tam taksinin durağa döndüğü sıralarda patlayacak ve bütün dikkatler oraya yönelecek. Biz ikimiz de kültür merkezine girip üst yönetimi ele geçireceğiz."
"Oğuz, her zamanki gibi çılgınca bir plan yapmışsın ama sanırım alıştık bunlara. Ayrıca bir önemi yok, zaten intihar saldırısından farklı olmayan bir iş bu. O nedenle sonuçlarım hiç düşünmüyorum. Bu Eekilde ölmek eğlenceli olur herhalde."
"Tuğrul, karamsar olma. Unutma, bu işten sonra yapmamız gereken bir Eey daha var. Attila ve Karabey'i, her kimse onları kaçıranlar, o adamların ellerinden kurtarmalıyız."
Tuğrul arabanın camından otobana baktı. Yeşil ve güzel bir çevreden geçiyorlardı. Araçlar kendi Eeritlerinden ayrılmadan hareket ediyordu. Bu kaosun içinde bile kurallara uyuyor olmaları nedeniyle Almanlara saygı duydu.
Lider, masadaki Kardinal'in gözlerinin içine baktı:
"Sevgili Kardinal, neredeyse dokuz yüz yıldır devam eden ortaklığımızın artık istenilen aşamaya geldiğini düşünüyorum."
"Bu sözlerinize katılıyorum. Dünyanın idaresini ele alma zamanı geldi. Ülkeleri yöneten devlet başkanlarına ihtiyacımız yok."
"Sayın Kardinal, Papalık Eunu unutmamalı ki, bir zamanlar bizim soyumuz sayesinde kralların elinden kurtulup tam özgürlüğünüze kavuştunuz."

"Baronlar Komitesi'ne her zaman saygılı yaklaştık. Vatikan'ın bu konudaki tutumu, sanırım konu hakkında bir veri sağlıyordur. Varlıklarımızın büyüklüğünü ve bunların sizin finansal kaldıraç gücünüze katkısını lütfen unutmayın."
"Evet Kardinal, haklısınız... Şimdiye kadarki desteğinizden dolayı sonsuz teşekkürler."

Lider bir an durdu, kendilerini dinleyen diğer üyelerin yüzlerine baktı ve sonra duvardaki resimlere;
"Kardinal, bazen soruyorum kendime, Papalık kurumunun büyük sırrını açıklama zevkini yaşamayı düşünmüyor musun diye?"
Bu sözleri duyunca Kardinal'in yüzü bembeyaz olmuştu. Rahatsızlığı açıkça belli oluyordu ama yine de yüzünden gülümsemeyi eksik etmemeye çalıştı.
"Bu aramızdaki kutsal anlaşmaya aykırı. Magna Carta'dan beri bu anlaşmayı bozmayı kimse düşünmedi ve bundan sonra da düşünülebileceğini sanmıyorum."
"Gerçi siz kutsal anlaşmayı bir kez bozdunuz, Magna Carta sonrasında John'un yanında yer aldınız."
Kardinal bir süre durakladı:
"Evet ama biliyorsunuz, Kral )ohn büyük sırrı bilen son kişiydi ve onun tarafında yer almasaydık sırrı açıklayacağını söyledi. Kral Arthur'dan gelen bir mirastı o sır. Şükür ki John ölmeden önce bunu kimseye söylemedi."
"Söyleyemezdi Kardinal, çünkü Newark Şatosu'ndaki bütün bakıcıları Ölüm Kardeşliği tarafından atanmıştı. Pek çok kişiye bu sırrı açıkladı ve sırrı açıkladığı herkes bizim kardeşimizdi."
"Bunun için size minnettar olduğumuzu biliyorsunuz."
"Size hep saygı duyduk, Kral'ı bir gün yenerek ulus devletlerin önünü açacağımızı ve büyük savaşların yaratacağı sisin içinde ilerleyeceğimizi biliyorduk. Hatta atalarımız olan feodal beylerin baskıları sonucunda kendi düzenimizin yıkılacağını ve ortaya çıkacak olan düzenin saf bir ulus devlet yapısı olacağını biliyorduk... Ve sizin bir gece aniden büyük kurumu ele

geçirmenize öykündük. Sanki bir ruh gibiydiniz. Bir anda başkasının ruhuna sirayet eden daha güçlü bir ruh gibi."
"Teşekkürler... Bu bizim için büyük onurdur... Bu sayede biz de bir anda kilisenin geniş topraklarına sahip olduk. Ve bu nedenle sizinle aynı köklere sahibiz... Bizler bu yerkürenin sahipleri olmalıyız... Toprağın üstünün ve toprağın altının, ağacın dallarının

ve ağacın köklerinin... Geçmiş bilge atalarımızın ruhları ancak böyle yaşayabilir... Ve idaremiz altındaki insanlar ancak bu sayede bizim ruhumuza ulaşabilir..."
Kardinal'in sözlerini sessizce dinledi Ölüm Kardeşleri.
"Bu nedenle Magna Carta'mn birinci maddesi sizin adınıza düzenlendi..."
Lider, boğuk bir kahkaha attı. Masadakiler de onun esprili kişiliğini bildikleri için gülümsediler ama Lider'in ne zaman nasıl davranacağı belli olmazdı. Bu espriyi boşuna yapmamıştı, Vatikan'ın kendi planlarına engel olmasını istemiyordu. Eğer bir gün Vatikan'a baskı yapmak isterlerse bu sırrı açıklamayı düşünebilirlerdi.
"Doğrusunu söylemek gerekirse tarihi hatırladıkça onun üzerine konuşmak istiyorum hep. Ne kadar görkemli ve yalanlarla örülmüş bir tarih var karşımızda. O tarih bizim yazdığımız gerçek tarihi örtmek için kullanılıyor."
"Haklısınız, ulus devletlerin idare edilmesi daha kolay yapılar olduğu düşüncesinden hareket ederek krallıkların karmaşık yapısını yıkan ve homojen devletlerin yolunu açan Ölüm Kardeşliği bizim gücümüzün artmasının nedenlerinden birisi oldu."
"Yalnız bir yerde bir karışıklık oldu. Bir hata ya da tarihin cilvesi mi demeli..."
"Nedir o sayın Lider?"
"Ulus devletlerin hep kan ve genetik bir bağ ile tanımlanacağını düşünmüştük."
"Zaten öyle de oldu. Bu sayede ulus devletleri kolayca etkileyebiliyor ve istediğimiz zaman savaş çıkarabiliyoruz. Baksanıza, Hint Okyanusu'ndaki her ada sebebiyle bir savaş çıkabilir. Bunun nedeni de zaten ulus devletin genetik bağ üzerine kurulmuş olması ve algısının kolay Eekillendirilebilmesi."
"Evet, işte bunu gören birisi oldu. Atatürk bu oyunu gördü ve ulus devletin tanımını bizim

aleyhimize yaptı. O ulus devletin tanımını yaparken seçimi insanlara bıraktı, toprağın üzerinde yaşa-


yan insanların kendi kendini tanımlamasını istedi. Bu genetik bir zorunluluk değil, bir özgür irade seçimiydi. Gerçekten de işlerimize uzun süre köstek oldu bu durum. Ancak yüzyıllardır kurduğumuz sistem, Mustafa Kemal'in cumhuriyetine de sirayet edebildi bir ölçüde, onun ölümünden sonra. Fakat hâlâ yeterince tatmin olmuş değiliz. Her Eey yolunda giderken, Türkler bir Eey yapıyorlar ve işler bozuluyor. Anlamıyorum bu insanları."
Masanın etrafındakiler sessizliğe bürünmüşlerdi. Bu nedenle Türkiye üzerinde ne kadar çok operasyon yapılırsa yapılsın bir türlü tam işe yaramıyordu.
"Türklerin atasının gizli defterinde bu gerçekleri açıklamış olabileceğini düşünüyorum."
"işte bu nedenle Türkler ile Avrupalılar arasında bu karmaşa çıkarılmalıydı. Eğer bu Türkler bizim gizemimizi ortadan kaldırırlarsa, Avrupa'nın saf ve demokratik nüfusu bize karşı dönebilir, Islam ile Hıristiyanlık bir anda buluşabilir. Arami ırkının Hıristiyanları gibi barışı keşfedebilirler..."
Üyeler, Lider'in düşüncelerini saygıyla dinlediler. Kardinal onun değerlendirmeleri karşısında bazen dehşete kapılıyordu. Tarihi yazanlar, onun nasıl çökebileceğini de biliyor olmalıydı...
Toplantı sonuna gelmiş gibiydi. Kapının önündeki zil çaldı. Üyeler, gitmek üzere hareketlendiler. Lider oturduğu yerden kalkmadı. Onların yavaşça hazırlanmalarını ve kendisine selam verdikten sonra evi terk etmelerini izledi.

Bir süre sonra yalnız kalmıştı. Hizmetkâr, önündeki kadehi doldurdu ve uzun Kızılderili piposunu yaktı. Bu Kızılderililerin büyük Eefi Oturan Boğa'nın çubuğuydu, bizzat onu öldüren subaydan Ölüm Kardeşliği'ne hediye edilmişti.
Lider her toplantıdan sonra o çubuğu içer ve üzerinde oturduğu toprakların güç yoluyla sahiplenilmesinin kötücül hazzından zevk almaya çalışırdı.
Kadehindeki Earabın son damlasını aldıktan sonra o sesi duydu:
"Gel bakalım buraya lider... Lider ha, hah ha ha..."


Liderin kemiklerine işleyen bir sızlama yayıldı beyninden bedenine. Bütün eklemleri bir an için felç oldu ve sonra yeniden harekete geçti. Bugün onunla konuşmayı beklemiyordu, ama o istediği zaman konuşurdu.
"Efendim... Saygılar..."
"Çabuk odana geç... Hizmetkârların seni duymasını istemiyorum."
"Emredersiniz efendim..."
Lider yaşlı bedenini koltuktan kaldırdı ve merdivenlere doğru yöneldi. Odasına gittiğinde garip bir is kaplamıştı etrafı. Zaten yüzlerce yıllık eşyalarla döşenmiş olduğu için neredeyse tarihin kokusu sinmişti odanın duvarlarına. Yatağın üzerine oturdu yavaşça.
"Yaptıkların bizi daha da güçlendirecek mi sence?"
"Efendim bunu bana neden soruyorsunuz?"
"Çünkü Eüphelerimiz var. Garip bir his yaşıyoruz, garip bir his..."
"Sizlerin geleceği gördüğünüzü sanıyorum. Bunu Ilyas denen o Hintlinin bir Eeyler yapmaya çalışacağını söylediğiniz zaman anlamıştım. Ve doğru çıktı."
"Biz ancak bizimle aynı dünyaya yaklaşanları görebiliriz... Ama birisi var, her Eeyi bozabilir... Çünkü o, ruhun başka bir âleminde kendisini eğitmiş... Ondan çekiniyoruz..."
"Hepiniz mi?"
"Evet, hepimiz..." Bunu söylerken ses sanki bir koronun ortak sesi gibi ve metalik kaim bir tonda çıkmıştı.
Bu sesi duyduğu zaman ürperdi ve kalbi düzensiz atmaya başladı. Efendiler Meclisi'nin ona ne demek istediğini çok merak ediyordu...
Vilnius kentinin üzerine karanlık bir duman bulutu çökmüştü. Rus topçusunun ateşi, evleri tamamen tahrip etmişti; zarar görmemiş hiçbir yapı kalmamıştı neredeyse.
Direnişçilerin cephanesi tükenmek üzereydi. Şehrin girişindeki

kasabada birkaç bölük gücünde direnişçi vardı. Yanlarındaki Amerikan Özel Kuvvet askerleri de artık umutlarını yitirmek üzereydi. Rus saldırıları artık hafif güçlerle durdurulamaz hale gelmişti Kuzey Batı Komutanlığına bağlı Hava Ordusu çok uzaklarda karanlık bir sinek ordusu gibiydi...
Riley, Özel Kuvvetlere katılalı daha bir yıl olmuştu ama kendisini üçüncü Dünya Savaşı'nın ortasında bulmuştu. Makineli tüfekçi olduğu için kendisine yönelik beklentiler çoktu. Litvanyalı direnişçilerle çok iyi anlaşıyordu, dedelerinden birisinin Polonyalı olduğunu söylemişti onlara. Bu gerçek değildi ama bazen savaş alanında gerekli sıcaklığı yaratmak içim gerçekleri çarpıtmanın da çok fazla yerilecek bir tarafı yoktu. Özel Kuvvetler içinde hızla yükselmesi beklenen askerlerden birisiydi. Altıncı hissi çok kuvvetliydi, bir Eeylerin çok kötüye gitmekte olduğunun farkındaydı Riley. Rus saldırısının sadece Baltık harekât alanı içinde sınırlı kalmayacağını algılayabiliyordu. Rus kuvvetlerini tam olarak çıplak gözle göremese de yoğunlukları, böylesi bir bölge için çok fazla gibiydi. Ona kalsa hemen Almanya'ya gidip orada sınır önlemleri almaları gerekirdi. Öyle görünüyordu ki Avrupa'da bir iç savaşa dönüşmeye başlayan sokak çatışmaları, NATO'nun Rusya'ya cevap vermesini imkânsız hale getirmişti ve bu nedenle artık Polonya sınır bölgesini açık tutmanın da bir

anlamı kalmamıştı. Nasıl olsa kimse gelip Ballıkları Rusların elinden kurtarmayı düşünmüyor gibiydi; dahası, bunu yapabilecek irade Avrupa tarafından çöpe atılmıştı.
Küçük bir direniş alanı içindeydiler. Ara ara düşen bombaları ancak sesinden anlıyor ve kendilerini bir sipere atabiliyorlardı, ancak her saat daha çok kayıp veriliyordu.
Riley, makinelisini alıp direniş cebinin dışına çıktı ve bir süre yıkıntılar arasında ilerledi. Yanında birkaç direnişçi de vardı.
Yıkıntı haline gelmiş mahallelerin arasından ilerlediler. Evlerin çoğunda insan yoktu artık, bazılarında ise bir yere gidemeyen yaşlı insanların siluetlerini görebiliyorlardı.
"Hey Amerikalı, buradan daha fazla gitmeyelim! Baksana evler


seyrekleşiyor, Rus keskin nişancılarına hedef olmak mı istiyorsun?"
"Burası senin ülken oğlum, Rusların ne yapmayı düşündüğünü öğrenmeliyiz. Bu Eehirde daha ne kadar kalıp kalmayacağım karar vermek için adamların durumunu öğrenmemiz lazım. Yoğun duman nedeniyle uydu görüntüleri çok kötü çıkıyormuş."
"Neredeyse bütün Baltık ülkelerini ele geçirdiler ve Eu anda sadece burası direniyor. Fazla dayanabileceğimizi sanmıyorum, bence hemen Polonya'ya kaçmalıyız."
"Bana bak, eğer Rus kuvvetleri benim tahmin ettiğim kadar güçlüyse Polonya ve hatta bütün Avrupa tehlikede. Rus ordusunun II. Dünya Savaşı'ndan bu yana en fazla gücü bir araya getirdiği cephenin hemen birkaç kilometre ötesindeyiz."
"Kahretsin Amerikalı, beni korkutuyorsun."
"Eğer ben bile burada korkmuyorken sen korkuyorsan, savaşı zaten kaybettik demektir. Cesur ol asker..."
Riley, dürbünü ile etrafı gözetledi. Birkaç yüz metre ötede yan yıkılmış bir ev vardı. Bir yükseltinin üzerinde duruyordu, inanılmaz bir sis çökmüştü Vilnius etrafına, silahların dumanı ile birleşince görüş çok azalmıştı. O eve gidip daha iyi bir yerden gözlem yapabilirdi belki.
"Hey, benimle gelmeyi düşünüyor musunuz?"
Bu sefer Litvanyalı askerler sinirlendi:
"Bana bak Amerikalı, burası bizim ülkemiz ve sırf sen kovboyculuk oynamaktan hoşlanıyorsun diye adamlarımın hayatını tehlikeye atamam."
"Ben sizin hayatınızı kurtarmaya çalışıyorum. Kalingrad'dan gelen Rus tugayı Kaunas'ı almak üzere, eğer orası düşerse, biz de çevrilmiş oluruz. Üstelik Beyaz Rusların da sınırda hareketlendiği söyleniyor ki o zaman bir saat bile sürmeden ölü ya da esiriz demektir."
Litvanyalı direnişçi Janis Külle düşündü bir süre. Kasaplık yaparak geçinip giderken birden kendisini Rus işgalinin içinde bulmuştu. Her Eeyin bu kadar çabuk değişebileceğine inanmıştı Eimdi. Ailesi hızla Polonya'ya kaçmıştı ama orada başlarına ne geldiği,

Polonyalıların onlara nasıl davrandığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Sovyetlerin 1940-41 yıllarında Litvanyalara yaptıklarını hatırlayınca titredi, ailesinden bazılarının sadece

kendilerine verilen Eekerden daha fazlasını aldıkları için Sovyetler Birliği'ne sürgüne gönderildiğini ve orada yok olduklarını.
"Peki, diğerlerini geri gönderiyorum. Ben seninle geleceğim." Litvanyalı direnişçi, yanındaki askerleri geldikleri yöne gönderdi. Şimdi Riley ile ikisi kalmıştı.
Riley, Litvanyalı kasaba baktı. Onun yaşama Eansını çok düşük görüyordu. Kendisininki de yüksek değildi doğrusu. Ama en azından eğitimliydi.
Eve doğru koşmaya başladılar, sis ve dumanın yarattığı körlük perdesinin içinde koşarken birbirlerini bile görmüyorlardı. Hiç bitmeyecekmiş gibi duran bir tünelin içinde hareket ediyor gibiydiler.
Eve vardıklarında nefes nefese kalmıştı kasap; Riley de duman ve sis nedeniyle kendisini iyi hissetmiyordu, gözleri kararıyor, midesi bulanıyordu.

Yıkıntı haline gelmiş olan iç tarafa geçtiler, eskiden salon olan odanın çerçevelerinin bulunduğu yerden geniş bir alanı görebiliyorlardı. Riley doğru bir seçim yaptığı anladı; o kadar dogru bir seçim yapmışlardı ki motorize Rus piyadelerinin birkaç yüz metre aşağıdan geçtiğini görmüşlerdi. Yerleri belirlendiği anda ölmeleri kesindi.
"Sana söylemiştim..." Riley, Litvanyalı direnişçiyi yanına çağırdı. Adam, gördükleri karşısında Eoka uğramıştı, yüzlerce Rus tankının ağır ağır saldırı durumuna geçtiğini görebiliyorlardı. Rus ordusu bitirici saldırıya hazırlanıyordu.
"Hey Eunlar da kim? Tanrım, onları bir yerden hatırlıyorum." "Hatırlıyor musun? Bana bak Amerikalı, ülkemi işgal eden adamları tanıdığını mı söylüyorsun.".
"Hayır Janis, Rus askerlerinin içinde bir tim var, bu adamlarla daha önce pek çok tatbikatta karşı karşıya geldim. Türk Özel Kuv-

vetleri bunlar. Berelerinden tanıdım."
"Ne! Türk Özel Kuvvetleri mi? Burada ne işleri olabilir?"
Riley daha da çok telaşlanmıştı Eimdi. Onların eline düşmeyi kesinlikle istemezdi. Çok sinirli olmalıydılar.
"Bilemiyorum Janis, ama bu durum işleri bozar. O askerler Rus Özel Kuvvetleri ile birleşirse Avrupa'daki bütün cephe gerisi operasyonlarımız tehlikeye girecektir. Sanırım Rus ilerleyişi ile ilgili bilgi veriyor bu durum."
"Rus ilerleyişinin Türk Özel Kuvvetleri ile ne ilgisi olabilir?"
"Bu gizli bir irtibat timi olmalı. Rus işgali, Türk bölgelerine ulaşacak demektir bu. Eğer tahmin ettiğim gibi olursa Türk ordusu da işin içine girecek demek ki."
"Tanrım, yani 'Türkler geliyor' mu demek istiyorsun?"
"Janis, bu istediğim en son Eey olur ama öncüleri gelmiş bile ve umarım sadece öncülerle kalır bu durum. Bildiğim kadarıyla Türk ordusunun stratejik müdahale tümeni, elindeki taşıma kapasitesi île birkaç seferde koca bir tümeni bu bölgeye taşıyabilir."
"Bak Amerikalı, Türkleri sadece kitaplardan tanıyorum ve bu, onların burada olmasını istememem için yeterli nedeni veriyor bana."
Riley, Janis'in yüzüne baktı. Söyleyecek bir Eey bulamıyordu.
Bulundukları yükselti, belki de dakikalar içinde cephe haline gelecekti. Hemen dönmeli ve haber vermeliydiler. Bir an önce Vilnius terk edilmeli ve Polonya'ya kaçılmalıydı.
"Polonya'ya kaçmak da bizi kurtarmaz" dedi Riley. "Ruslar Polonya'yı da dümdüz edecek kuvveti toplamış durumdalar. Bence başlayacak saldın Vilnius'u ezip geçecek ve hiç durmadan Polonya'yı kontrol altına alacak. Böylece NATO'nun bu bölgeye müdahalesi tamamen imkânsız hale gelecek. Aslında durum çok açık, birileri buraları Rusya'ya geri veriyor."
Bu sırada duydukları ses kanlarını dondurdu:
"Vrag. Vrag!"
"Direnişçilerin ileri gözetleme askerleri, direnişçilerin yerlerini tespit ettik."
Riley ateş etmeyi düşündü ama bu sonu olurdu. Çabuk düşünmeliydi. Kararını verdi.
"Hadi, bu taraftan. Beni izle, koş deyince hızla ileri atılmalısın. Tek Eansımız bu." "Koş."
Aslında Litvanyalı direnişçiyi yem olarak ortaya atmıştı. Yaşamak istiyorsa tek Eansı buydu ve diğer tarafa yöneldi.

Riley koşmaya başladı. Kulağının dibinden geçen keskin nişancı mermisine rağmen hiç durmadı. Makinelisini atmıştı, daha hızlı koşması için gerekliydi bu. Birkaç merminin daha Ruslar tarafından gelişigüzel atıldığını duydu. Dalga geçiyor gibiydiler.
Litvanyalıların hattına geldiğinde kalbi çıkmak üzereydi Riley'in. Kurtulduğuna inanamıyordu hâlâ. Janis'in kendisine doğru geldiğini görünce koşarak yanına gitti. Janis buz gibi gözlerle bakıyordu ona:

"Beni ölüme yolladın. Ve kendine bir Eans yarattın. Ruslar beni öldürseydiler o eve bakmayacaklardı belki de. Ve sen kurtulacaktın."
"Hey Janis. Saçmalama dostum. Ben sadece hareket edemedim. Hepsi bu."
"Yalan söylüyorsun."
Janis, kalaşnikofunu Riley'e doğrulttu. Etrafta hiç Amerikalı asker yoktu. Direnişçiler etraflarına bakıp bundan emin olmak istediler.
Janis tetiğe arka arkaya bastı, silahın tok sesleri duyuldu ve Riley hiç ses çıkarmadan yere yığıldı. Mermiler hemen iç organlarını parçalayıp öldürmüştü onu.
Riley öldükten hemen sonra Rus topçu ateşi başladı. Top atışlarının Eehre düşmesiyle beraber tank paletlerinin sesleri duyuldu. Bunlara helikopterlerin ve uçakların sesleri eklendi bir süre sonra. Ruslar, Janis'in grubunun yerini belirlemişti, KA-50 helikopterlerinden fırlayan roketler yakınlarına düşmeye başlamıştı. Henüz uzaktan yapılan atışlar, hızla yakınlaşıyordu.
Janis bağırdı. "Hemen burayı terk etmeliyiz. Polonya'ya kaçalım. Ancak o zaman da durmayın. Ruslar Polonya'yı işgal edebilir."
Çin deniz piyadeleri Tayvan'da kıyı başını tutmak üzereydi. Tarihin en kanlı ve Eiddetli çıkartma harekâtı gerçekleştirilmekteydi. Tayvan ordusu, Çin Genelkurmayının beklemediği kadar dişli çıkmıştı. Amerikan Hava Kuvvetleri, Tayvan Boğazı üzerinde Çin Ha-

va Kuvvetleri ile ölümüne mücadele ediyordu. Ama Tayvan Başbakan
ı'nın Amerikan ordusunun adanın doğusuna çıkarma yapma
ve Çin ordusunu karada karşılama taleplerine kesin bir "Hayır" cevab
ı verilmişti.
Çin Deniz Kuvvetleri Piyadesi Yüzbaşı Zhu Han'ın komutanı olduğu bölüğü taşıyan çkartma gemisinde 250 asker ve 'Type 63' hafif tanklarının mürettebatı, kabarmaya başlayan dalgalar nedeniyle zor anlar yaşıyordı ama karşılarındaki manzarayı açıklamaya çalışmak daha da zordu.
Zhu Han, Çin 2. imfibi Tugayının emrindeki 1. Bölüğün Komutanıydı. Denizin üzerinde kendi birliklerine bağlı pek çok çıkartma gemisi vardı, Tayvan Topçusu uzun menzilli silahlarıyla gelişigüzel ve hiç ara vermeden denizi topa tutuyordu. Zaman zaman top mermilerinin, çıkartma gemilerinden bazılarını vurduğunu görüyordu Zhu Han.
1. Deniz Piyade Tugayı, Tayvan'a karşı ilk saldırıyı gerçekleştirmişti. Kıyı başını tutmuş sayılırlardı. Tayvan ordusunun kıyı güvenliği, Çin'den atılan yüzlerce füze ile alt edilmişti. Bu tugayın Rusya'dan alınma Zubr çıkartma araçları, hızlı ve baskına yakın bir çıkartma gerçekleştirmişti. Ancak bu baskın bile, zaten saldırıyı çok önceden bekleyen Tayvan kuvvetlerinin sert bir karşılık vermesini engelleyememişti. Ölüm yaralanma ve kayıp anlamına geliyordu bu.
Zhu Han'ın birliği 2. Tugay ise geriden geliyordu ve daha da geride Kara Kuvvetleri askerlerini sahile taşımak için kullanılan küçük çıkartma gemileri seçilebiliyordu.
Kara Kuvvetleri askerleri Çin'in, firkateynlerden bozarak yaptığı taşıma gemileri ile belli bir mesafeye hızla taşınıyor ve sonra da küçücük çıkartma gemilerine konarak Tayvan sahillerine, yollanıyordu.
Zhu, çıkartma gemisinin en önündeydi. Sahilde çatışmaların azaldığını görebiliyordu. Gerçek ötesi bir görüntü vardı. Sabah olmaya başlamıştı. Çin ordusu bütün tehlikeleri göze alarak nerdeyse gece karanlığında harekâtı başlatmıştı.

Ve Eimdi güneş doğmak üzereyken Tayvan Boğazı'nın üzerini kesif bir duman tabakası kaplamıştı. Denizin üzerinde vurulmuş ve yanan çıkartma gemisi kalıntıları, dalgalar arasında yüzen Çin askerlerinin cesetleri vardı.

Güneş doğuyordu ama savaş hiç aralıksız devam ediyordu. Gökyüzü birbiri ile it dalaşı yapan Amerikan, Çin ve Tayvan uçaklarının motorlarından çıkan beyaz çizgilerle karalanmış gibi görünüyordu. Ve gökyüzünde her an başka uçaklar da görmek mümkündü.
Kıyıya çok yaklaşmışlardı. Geliş yönü belirsiz büyük çaplı mermilerin, çıkartma gemisinin dış çeperine çarpmaya başladığını duydu Zhu. Gerildi ve geri çekildi biraz. Askerler hazırlandılar. Birazdan çıkacaklardı karaya. Ancak kapılar açılır açılmaz da vurulmak istemiyorlardı.
Zhu hemen sahili gözlemleyebileceği bir yere gitti ve dürbünü ile ateş gelen yeri belirlemeye çalıştı. Hayli geride, çalıların olduğu bir alandan geliyordu ateş. Telsizle komutanlığın bulunduğu Rus Sovremennyy-sınıfı destroyeri aradı. Kıyıdan bir hayli açıkta bekliyordu gemi.
Yoğun ateş gelen noktayı bildirdi. Bir süre sonra denizden açılan top ateşi bu noktada yoğunlaştı, Zhu'nun çıkartma gemisi, kıyıya geldiğinde düşman ateşi sona ermişti.
Çıkartma gemisinin kapısı açıldı. Zhu hızla kıyıya yöneldi. Komutasındaki piyadeler de peşi sıra koşmaya başladılar. Type 63 hafif tankları piyadeleri korumaya çalışıyordu.
Zhu en önde koşarken hâlâ kendilerine ateş açılmadığı için Eaşkındı. Kıyıdaydı gözü, her ne kadar kıyı, hava bombardımanına tutulduysa da pek çok düşman askeri küçük ceplerde bulunuyor olabilirdi ve bir ağır silahla neler yapılabileceğini biliyordu.
Kıyıya ulaştılar. Zhu, birliğinin, hemen kıyıya yaklaşan yolların kenarına doğru hareketlenmesini istedi. Kıyıdaki Çin varlığı hızla güçleniyordu. Başarmışlardı. Ne Amerika ne de Tayvan ordusu, kıyının Çin ordusu tarafından ele geçirilmesine engel olabilmişti.


Şimdi önlerinde bir tek hedef vardı; Tayvan'ın başkenti Taipei. Çin ordusu karaya inmeyi başarmıştı. Artık onları durdurabilecek bir güç yoktu önlerinde. Bundan sonrası zaman meselesiydi. Tayvan, yavaş yavaş kaçınılmaz sona doğru gidecek ve Çin idaresine geçecekti.
Zhu, emrindeki bölüğü tekrar savaş konumuna soktu. Genelkurmay'dan gelen emirler, Çin birliklerinin hiç durmamasını istiyordu. Bu, kayıpları artırabilirdi ama yapacak bir Eey yoktu. Çin ordusu, bu savaşın sadece Tayvan'la sınırlı kalmayacağını biliyor gibiydi sanki. Bu nedenle işi bir an önce bitirmek ve sonraki adımlara hazır olmak istiyordu.
Zhu Han, kendilerine yaklaşan bir Tayvan M-60 tankını gördüğünde çok geç olduğunu fark etti. O karmaşanın arasında çok yakınlarına kadar gelmişti Tayvan tankı. Zhu, kafasını çevirdi. Kendi Type 63'leri başka bir yönde konuşlanmıştı.
Tayvan tankı hemen ateşe başladı. Namludan çıkan mermiler bir anda bölüğün ortasına yağmaya başladı. Patlamalar etrafa onlarca Earapnel parçası yollamıştı. Etraf, Çin askerlerinin bağırışlarıyla doldu. Yerde çaresizce çırpınıp yardım istemeye başlamışlardı.
Zhu Han, bağırarak askerlerini yere yatmaları için uyarıyordu ama zaten ayakta pek kimse kalmamıştı.
Zhu'nun hafif tanklarından birisi vurulmuştu, içindeki askerler alevlerin arasında kalmıştı. Yüzbaşı bir süre ne yapacağını bilemedi ve az ötede gördüğü RPG roketine yöneldi. Bu yeterli olmayabilirdi ama en azından dikkatlerini dağıtırdı. Çok zor bir durumdu, çünkü yakınlarda, bu tanka ateş edebilecek kadar gelişmiş bir silah görünmüyordu. Hafif tankların ateşi etkili olamamıştı ve zaten ikinci tank da yaralandığı için geri gitmeye uğraşıyordu. Tayvan M-6O'ı ise Eansını iyi değerlendirmek için makineli tüfekleriyle ortada kalmış olan Çinli askerleri avlıyordu.
Zhu, RPG'yi aldı ve hemen tanka doğrulttu. Roket, tankın üst taretinden girdi, olabilecek en iyi vuruşu yapmıştı. Yüzbaşı sevinçten çıldıracak gibi oldu birden. Içeri dolan RPG gazı alev almış ve tankın mühimmatı patlamıştı.


Bir an sessizlik oldu. Sadece yaralıların feryatları duyuluyordu. Zhu, bu duruma bile Eükretti. Daha kötüsü de olabilirdi. Hemen askerlerinin başına gidip elinde kalanları bir araya getirmesi gerekiyordu. Taipei'yi almak için Eimdi daha çok moral güçleri vardı, intikam duygusu onları daha da güçlendirecekti.
Bölük bir araya gelip yaralıları geri götürmek üzere kıyıya taşırken garip bir vızıltı duyuldu.

Hızla artan ses, hayli uzak bir mesafede bulunan, göremedikleri bir füze bataryasından ateşlenmiş bir merminin sesi olmalıydı.
Saniyenin kısacık bir diliminde havada hızla manevra yapan bir kıvılcım gördüler ve kor parçasını andıran Hsiungfeng II ge-misavar füzesi, kıyıya yeni zırhlı araçlar getiren dev Zubr çıkartma gemisinin üst tarafından kaptan köşküne çarptı. Patlamanın Eiddeti ile geminin tabanında büyük bir delik açılmış ve gemi batmaya başlamıştı, üzerindeki araçlarla beraber.
Zhu füzenin geldiği yönü belirlemeye çalışırken keskin nişancıların açtığı ateşin sesini bile duymadan yanında duran birkaç erin yere yıkıldığını gördü. Hemen siper aldılar. Tayvan birlikleri o kadar topçu füze ateşine rağmen öyle iyi saklanmıştı ki bir türlü onları tamamen temizlemek mümkün olamıyordu ve sürekli çeşitli silahlarla ateş ediyorlardı. Zhu o an, kıyıya çıktıklarından beri aslında işin bittiğini düşündüğünü anladı. Yanılıyordu, Eu anda en ön cephedeydiler ve daha Eimdiden elliye yakın ölü ve yaralı vermişti bölüğü. Tayvan'ı yutmak, Çin için hiç kolay olmayacaktı.
Telsizden sürekli emirler yağdıran komutanlar için hiç de iyi Eeyler geçirmiyordu içinden. Sanki önlerindeki yol tamamen temizlenmiş gibi Taipei saldırısı için hazırlanmaları isteniyordu. Birileri onlara doğru bilgi vermiyor olmalıydı. Askerlerine döndü. Hepsi Zhu'nun gözünün içine bakıyordu ve gelecek için pek umutlu bir görüntü çizmiyorlardı.
Bu arada sürekli olarak askeri birlikler kıyıya çıkıyordu. Bir süre sonra harekât, ileri aşamaya geçebilirdi ama anlaşılan, ağır ka-

yıplar göze alınarak yapılacak bir savaş olacaktı bu. Kimse Tayvan savunma noktalarını vurmak için uğraşmıyordu.
Çin Hava Kuvvetleri hâlâ Tayvan Boğazı üzerinde Amerikan ve Tayvan uçakları ile mücadele ediyordu. Tayvan Hava Kuvvetleri kendi havaalanlarını kullanmayı bırakmıştı ama nereden kalktıkları bulunamıyordu. Ancak Çin saldırıları, alanlara yeterince zarar veremediği için yeniden alanlara inilmeye başlanmıştı.
Sarı Deniz, büyük karışıklık içindeydi ve daha büyük bir karışıklığın doğum sancısını andırıyordu. Şimdilik her Eey ileri teknoloji taktik silahların düellosu Eeklinde gelişiyordu, dünya bir uçurumun kenarında son hızla yol alan bir otobüsü andırıyordu. Ne kadar daha bu Eekilde gidebilirdi, onu kimse kestiremiyordu.
Yerden binlerce metre yüksekte yaşanan can pazarı ise gitgide Eiddetleniyordu. Çin Hava Kuvvetleri istediği hava üstünlüğünü bir türlü elde edememişti.
Pilot Yüzbaşı John Steere, F-18 E'nin koltuğuna yapışmış, sürekli olarak yüz kilometre uzaktaki AWACS radar uçağından gelen bilgileri değerlendiriyor ve hedefine yöneliyordu, sabahtan beri üç Mig-21 ve bir de Su-30MK vurmuştu. Kendi uçağında da birkaç tane uçaksavar mermisinin deliği vardı ama fazla önemli değildi.
Yüzbaşı Steere'in bağlı olduğu John F. Kennedy Uçak Gemisi'ne karşı henüz bir Çin saldırısı gerçekleşmemişti ama o gemiden kalkan uçaklar bu kadar başarılı olmaya devam ederlerse Çin Hava KuvvetLeri'nin sadece uçak gemilerini avlamak için hazırladığı hava saldırı filosu harekete geçebilirdi. Rusya'dan alınan uzun menzilli bombardıman uçaklarına yerleştirdikleri beş yüz kilometre menzilli gemisavar füzelerini yollayarak, uçak gemilerini koruyan savunma kalkanını meşgul edebilir ve aradan sıyrılacak bir füzenin patlatacağı birkaç yüz kiloluk bomba harp başlığı ile uçak gemisini işe yaramaz hale getirebilirlerdi.

Dörtlü kol uçuşu ile Güney Çin Denizi üzerindeydiler. Çin Hava Gücü her ne kadar büyük atılım yapmış olsa da, yeterince

beklemeden bu operasyona girişmiş gibi görünüyordu. Uçakları Eimdilik fazla bir Eey yapamıyordu, menzilleri yeterli değil gibiydi ve havada yakıt ikmali konusunda sorun yaşıyorlardı. Amerikan ordusu Arabistan yarımadasındaki petrol bölgesini blokaj altına almıştı ve bu nedenle de Çin'e petrol akışı aksamıştı. Aradaki fark, Rusya'dan karşılanmaya çalışılıyordu ama Rus ordusu da büyük bir harekât yürüttüğü için Çinli doğal müttefiklerine yeterince yardım edemiyorlardı.
Ortak telsiz sistemi üzerinde AWACS operatörlerinin sesi duyuldu.

"Alfa'dan Bravo'ya. ...11 derecede Çin savaş uçakları belirlendi. Dikkat edin, bunlar SU-30'lar."
"Bravo'dan Alfa'ya,., Anlaşıldı. Angajman başlıyor, sabah bir tane bunlardan düşürmüştüm."
"Anlaşıldı. Dikkat edin, Su-30'lar tehlikeli uçaklar."
John Steere'in F-18'i düşmana tam 12 yönünde saldırmak için manevra yakarken koldaki diğer uçaklar da onları takip etti. Dört uçak arasında hemen I. hedef paylaşımı yapıldı, artık uçaklar kendi aralarında hangi uçaklara kilitlenecekleri konusunda otomatik olarak anlaşabiliyorlardı.
"Çin SU-30'ları ayrılıyor... Tekrar ediyorum, uçaklar ayrılıyor..."
"Anlaşıldı,, kahretsin, bu başka bir taktik. Aşağılık köpekler sabahki taktiklerin işe yaramadığını görünce taktik değiştirmiş olmalılar.
"Ben ve Raven 21 dereceye yöneliyoruz." "Anlaşıldı, gerisi de bize kaldı demek ki." "Size kalanlar sadece üç uçak, bize dört tane kaldı." "Bence bunlarla çatışmayalım, çok kalabalıklar efendim." "Hey, Donovan, bunu bir daha duymak istemiyorum. Altındaki uçağın hakkını ver oğlum. Onları indirmen lazım."

"Efendim bunlar Mig değil, hatırlatırım."
"Hey size söylemiştim, sabah bir tanesini indirdim. O kadar da iyi değiller."
Uçaklar kendi hedeflerine doğru yöneldiler. F-18'lerin radarında beliren kırmızı ışık iyi haber değildi.
"Efendim, uzun menzilli radarları var, bana kilitlendiler. Tekrar ediyorum, ufuk ötesinden bana kilitlendiler."
"Donovan, hemen o Allah'ın belası pozisyonunu değiştir. O adamların menzilinden çıkmaya çalış."
Çin Su-30'ları, Amerika'nın yoğun bir Eekilde kullandığı ufuk ötesi radar teknolojisini Rusya'dan almış ve bunu kullanmak için değişik hava savaşı taktikleri geliştirmişti.
John Steere, kol uçuşundaki pilotun zor durumda olduğunu biliyordu. Çin savaş uçağı, ona kilitlenmişti ve her an AA-12 füzesini yollayabilirdi. O zaman F-18'in buradan kurtuluşu olmazdı.
Steere, kendi hedeflerine yoğunlaşmıştı. SU-30'lardan bir tanesine kilitlenmişti ve Çin uçağı Eiddetli bir manevra ile ondan kurtulmaya çalışıyordu.
Steere, AIM-l20'yi hedefe yollarken hiç tereddüt etmedi. Aynı anda telsizden duyduğu ses, kanını dondurdu:
"Ateş etti, füze arkamda!"
Sesin iki katından fazla bir hızda uçan AA-12 füzesi kısa sürede Donovan'ı yakaladı ve uçağı parçaladı. Donovan kokpitinin fırlatma ünitesini çalıştırmaya zaman bulamamıştı. Aynı anda bir Amerikalı ve bir Çin savaş uçağı, Çin Denizi'nin sularına gömülürken, çatışma gittikçe Eiddetleniyordu.

John Steere, radar ekranında daha çok Çin uçağı görüyordu, Güney Kore'deki Kunsan ve Osan'daki hava üslerinden havalanan 8. ve 51. savaş filoları da uçak gemilerindeki hava gücüne katılmaya başlamıştı.
Güney Kore, ülkede gerçekleşen bütün gösterilere karşın Amerikan Hava Kuvvetleri'nin üslerini kullanmasını engelleyememişti. Savaş hızla yayılıyordu ve Kuzey Kore'nin teyakkuza geçtiği, sınır-


daki yığmağa hazır ol emri verdiği haberleri gerilimi artırıyordu.
Kuzey Kore Başkanı, Çin'in ağzının içine bakıyordu sanki. Eğer Çin, savaşı kazanırsa ve Amerika'yı bölgeden püskürtürse o zaman Güney Kore'ye yoğun bir kara saldırısı başlatmak üzereydi Kuzey. Bunu artık herhangi bir gizliliğe gerek kalmadan yapıyordu ve Güney Kore'de yanlış safta olup olmadığı sorusu, her düşen Amerikan uçağı ile daha da fazla soruluyordu.
Eksi 271 derecede hassas elektronik devrelerin çalışabilmesi için o devrelerin içinde bulunduğu kutuların özel olarak yalıtılmış olması gerekiyordu. Özel olarak geliştirilen karbon karışımlı yalıtımla kaplı baş bölgesi, dev sonda aletinin üzerinde parlıyor ve güneş ışığını yansıtıyordu.

Uzayın sessizliği çıldırtıcıydı. Ancak geniş bir duyu algısına sahip aletlerle uzaydaki sesler toplanabilirdi.
Golgota'nın üzerindeki alıcılardan gelen sesler, gizli kontrol merkezinde herkes tarafından hayranlıkla dinleniyordu.
Güneşin sesleri vakur ve kendinden emin bir insanın kalp atışlarını andırıyordu. Acelesi olmayan ve nereye gittiğini bilen bir insanın.
Dev uzay sondası, 2011ZSRX göktaşına büyük bir hızda çarpmış ve göktaşı üzerinde neredeyse orta boy bahçe büyüklüğünde ve yirmi metre derinliğinde bir kraterin içine gömülmüştü. Ancak gereken enerjiyi sağlaması için o kraterden çıkıp, göktaşı üzerinde nispeten düz bir alanda güneş panellerini açması gerekiyordu.
Bu noktada Golgota'nın sistemine gizlice monte edilen yapay zeka ünitesi harekete geçti ve gereken hesaplamaları yaptı.
Bir süre sonra aracın böcek bacaklarını andıran robot bacakları ortaya çıktı ve hareket etmeye başladı. Bu evrede merkezden hiçbir komut almadan hareket ediyordu.
Bu gerekliydi, çünkü eğer dünyadaki kontrol merkezinde bir sorun olursa, sistem, bilgisayarlarına yüklenen emirler ve kendi yapay zekası sayesinde görevini yerine getirebilirdi ama birkaç kişi dışında bunu bilen yoktu.
ÜÇÜNCÜ DÜNYA SAVAŞİ
Golgota ağır ağır göktaşı yüzeyindeki çıkıntılara tutunarak yüzeye doğru çıkmaya başladı. Baş tarafındaki kameradan dünyaya görüntü yolluyordu.
Kontrol merkezindeki asker ve sivil görevliler dikkatle görüntüleri izliyordu. Hepsi nefeslerini tutmuştu. Eğer Golgota yüzeye gelir ve orada sağlam bir Eekilde yere tutunursa o zaman sonda hareketine başlayabilirdi.
Son bir iki adımın ardından, kontrol merkezine yansıyan görüntülerde uzayın karanlık boşluğu görülmeye başlamıştı.
Karanlıkla beraber heyecan artıyordu. Geniş merkezin büyük duvarı üzerindeki ekrandan gelen görüntüler, bütün operatörler tarafından gözlemleniyor ve gerekli konuşmalar ortak sistem üzerinden yürütülüyordu.
"Golgota, yüzeyde!"
Ortak iletişim sisteminden duyulan ses, salondaki herkesin heyecanını belirgin bir Eekilde seslendirmesine neden oldu ve birkaç da alkış duyuldu.

Araç hızla birkaç adım daha attı ve durdu. Şimdi dünyaya "Hazır!" mesajını yolluyordu. En öndeki büyük bilgisayar ekranı üzerinde yeşil bir ışık yanıp sönmeye başladı.
Operatör yeşil ışığın üzerine tıkladı ve açılan kutudan gerekli emir komutlarının bulunduğu ekrana geçti.
Golgota son derece başarılı bir Eekilde verilen her komutu hiç duraksamadan yerine getiriyordu.
Hayli düz sayılabilecek bir alandaydılar. Göktaşı saatte 575 kilometre hızla dünya yörüngesinin hayli dışında bir yörünge çizmek üzere güneş sistemi içinde ilerliyordu.
Golgota'nın bulunduğu yerden dünya, zayıf bir ışık kaynağı olarak görülüyordu.
Siyahi idare operatörü, güneş panellerinin açılması komutunu yolladı. Bir süre sonra ekrandaki görüntülerde bir titreme meydana geldi. Üst üste sarılmış olan geliştirilmiş hücreli güneş panelleri açılıyordu.
Şimdi ekranda geniş ve parlak bir yüzeyin görüntüsü vardı. Gü-


neş ışığı, panellerin üzerine düşüyordu ve kimyasal tepkimeler başlamıştı. Bir süre sonra bu tepkime enerji olarak Golgota'nın Bor pillerinde depolanmaya başlayacaktı.
Dakikalar sonra enerji durumunu takip eden bilgisayar ekranından gereken seviyeye ulaşılmakta olduğuna dair sinyal alındı.
"Operasyon başlasın!" emri ile ana kontrolörün önündeki istasyondan sonda aletinin dışarı çıkarılması ve toprak ile teması için gereken emirler gönderildi. Aracın alt bölmesindeki büyük kapak açıldı önce. Sonra dev bir kafa çıktı ve yavaşça aşağıya doğru indi. Bu sonda aletinin kafası çok garip bir görünümdeydi. Hiç de delici bir Eekli yoktu. Bu araç sondaj yapamazdı, daha çok bir çekici andırıyordu bu duruşuyla.

Kontrol merkezindeki kimse buna Eaşırmamıştı. NASA'da fırlatmayı yapan mühendislerden farklı olarak bu gizli merkezde herkes Golgota'nın ne amaçla o göktaşına indirildiğini biliyordu.
"Yönlendiriciye gereken enerjiyi verin."
Bu isim ilk kez kullanılıyordu. Artık operasyon başladığına göre tüm Eifreli konuşmalar son bulmuştu. Golgota artık açık açık kullanılıyordu. Göktaşının yüzeyine inmiş bir kaptandı o, bir çeşit yönlendirici. Göktaşının idaresini sağlayacak olan bir sisteme sahipti. Bunun teoride olabilirliği vardı ancak pratik olarak ne test yapılmıştı ne de başka bir deneme.
Dev çekiç başı yavaş yavaş geri çekilmeye başladı. Artık güneş panellerinin sağladığı enerji ile hareket edecekti ve bu enerji ile sürekli olarak çalışması sağlanacaktı.
Uzun vekalın, içi dolu bir borunun ucundaki çekiç başı Golgota'nın içine doğru çekildi, borunun ucu üst taraftan çıkıyordu.
"Yönlendirmeye başlayın."
Çekiç başını tutan içi dolu boru, son hızla göktaşının yüzeyine çarptı. Şiddetli bir sarsıntının sesi ve titreşimi yansıdı merkeze.
Daha sonra bu hareketi dakik ve düzenli bir Eekilde yapmaya başladı Golgota.


Hedef belliydi, göktaşı uzayda serbest olarak gidiyordu ve evrensel çekimin gücüyle hareket ediyordu. Yapılacak olan Eey, bu çekim gücünden daha fazla bir güçle göktaşına vurmak ve onun yönünü değiştirmekti. Bu işlem o kadar ince bir Eekilde yapılamayabilirdi ama sonuçta oluşturacağı etki onlarca nükleer silah gücünde olacağı için hedefi bir miktar kaçırması sorun olmazdı, dünya üzerindeki bir noktaya bu vuruşu yapmak teoride zor görünmüyordu.
Ses sitemleri merkeze gelen aşırı ses nedeniyle kapatıldı.
Ancak operatörlerin yavaş yavaş terk etmeye başladığı kontrol salonundaki ekranda göktaşına ağır darbeler indiren Golgota'nın resmi duruyordu. Bu darbeler bir süre sonra temelde altı boş

olan bir taşı yörüngesini değiştirmeye zorlayacaktı ve ince hesaplamalarla bu yörünge değişikliğine hassasiyet kazandırılmaya çalışılacaktı.
Yeni bir oyuncu, dünyayı kasıp kavuran savaşa istekli bir Eekilde geliyordu. Çin ordusu büyük bir güçle bölgeyi ateşe boğarken, uzayda salınan sıradan bir taş parçasının hedefi haline getirilmeye çalışılıyordu. Eğer bu bir kez başarılırsa hiçbir savunma önlemi onu durduramazdı.
Çin bir Eeyler yapmak zorundaydı, yoksa dev ordusu sıradan bir taşın altında ezilme tehlikesi ile karşı karşıyaydı, herkes orduların ve savaşların daha karmaşık teknolojilerin kullanıldığı bir arena haline dönüşmesini beklerken, Ölüm Kardeşliği örgütü düşmana taş atmayı düşünüyordu.
Oğuz ve Tuğrul, köprünün hemen ayaklarının dibinde saklanıyorlardı. Çok dikkatli olmalıydılar, etraf silahlı sivil görünümlü Çelik Miğfer askerleriyle kaynıyordu. Bekledikleri gibi heyecanlıydılar ve sürekli oraya buraya koşturuyor, güvenliğin had safhada olması için çaba sarf ediyorlardı.
Oğuz onların nasıl davranacağı konusunda çok iyi tahminlerde bulunmuştu. Her Eeye rağmen karşılarındaki adamlar ne kadar


Eiddet dolu ve silahlı da olsalar sonuçta amatördüler. Bu nedenle yapmaları gerekenden daha fazla Eey yapmaya çalışıyorlardı. Ve önemli detayları kaçırıyorlardi. Sürekli yapmaları gereken köprü altı taramasını unutmaları da bunun bir göstergesiydi.
"Oğuz, taksi birazdan durağa geri dönmüş olur ve sanırım tam bir dakika sonra bomba patlar. Bu nedenle suya Eimdi girmemiz ve Dünya Kültür Merkezi'nin önüne kadar dipten yüzmemiz gerekiyor."
"Evet Tuğrul, haklısın. Bütün silahları su geçirmez çantaya koy. Nefesini tutmak zorundasın biraz."
"Bunu yapabilirim sanırım."
"Hadi bakalım, Allah yardımcımız olsun..."
Iki deneyimli asker, suya atladı ve çamur rengi suda kendilerini akıntıya bıraktılar. Suyun

altında olmalarına rağmen patlamayı duymuşlardı. Oğuz, suyun altındayken, patlayıcıyı biraz fazla kaçırmış olmalıyım, diye düşündü. Açıkçası sadece ses bombası koyması gerekirken sonradan vazgeçip ses bombalarının yanma bir de C-4 kalıbı koymuştu.

Ortalık çok fena karışmış olmalıydı. Sudan çıktıkları anda neyle karşılaşacaklarını çok iyi biliyorlardı. Onlarca insan, patlamanın olduğu yere doğru akın edecek, bunlarm bir kısmı da patlamanın ters yönünde koşuyor olacaktı ve bu nedenle tam bir karmaşa yaşanacaktı. Üstelik bu nedenle silahlı Çelik Miğferler, komuta kademesini korumak için binaya doluşacak ve dolayısıyla orada da bir karışıklık yaşanacaktı. Oğuz, bu karışıklıktan faydalanıp bir Çelik Miğferin kıyafetini alacak ve sonra aralarına karışıp hedeflerin yanına kadar yaklaşacaktı.

Tuğrul ise çok iyi bir zamanlama ile adamlara doğrudan ateş açacak ve Oğuz'un komuta kademesini koruması altına almasını sağlayacaktı. Ondan sonrası Oğuz'un işiydi ama Tuğrul kendisini büyük riske atıyordu. Vurulma olasılığı yüksekti. Attila ve Karabey'in kendi elleri ile kaybedilmesini büyük aptallık olarak görüyordu ikisi de.

Sudan çıktıklarında görüntü, neredeyse tam da hayal ettikleri gibiydi. Adeta bir kaos yaşanıyordu ve bu kadar büyük bir kalaba
lığın birbirine girmesi, beklediklerinden de büyük bir karışıklığın çıkmasına neden olmuştu. Bomba nedeniyle zarar görenler dışında, yere düşüp ezilen ve yaralanan insanlar da vardı.

Hızla ayrıldılar. Tuğrul farklı bir yönde hareket ederken silahlarını kuşanmıştı bile. M-16'sını ve Earjörleri beline taktı. Çelik Miğfer montunu giydi. Oğuz da aynı Eeyi yaptı. Binanın

içerisine girdiklerinde, başka M-16'lı adamlar görünce rahatladılar. En azından silahları nedeniyle dikkat çekmeyeceklerdi.

Oradaydılar işte, sanki her Eey bir filmin kareleri gibi akıyordu önlerinde. Germen Birlik Hareketi'nin liderleri, ortada yer alan salonun uzak bir köşesinde, bir masanın arkasında toplanmışlardı. Oğuz yavaşça hareket ederek yanlarına yaklaştı, az önce bir Çelik Miğfer'i o kadar hızlı biçimde öldürmüştü ki adam büyük ihtimalle hiçbir Eey hissetmemişti, bu da onu biraz rahatlatıyordu.

Herkes endişeli ve panik halindeydi. Liderler ise ne yapacaklarını tartışıyorlardı. Oğuz C-4 koymakla iyi yaptığını düşündü, aksi halde hiçbir etki olmadan her Eey devam eder ve Eu anki gibi rahat hareket edemezlerdi.

Sonra sanki etrafı gözetliyormuş gibi yapıp panik arasında salonun içinde ilerledi. Terlemeye başlamıştı. Arada sırada hedeflerini gözlemliyordu. Hayli kalabalık bir lider grubu toplanmıştı.; Aralarında Fransızlan ve diğer Avrupalı aşırı sağcıları da görebiliyordu. Beklediğinden de büyük bir kalabalık vardı ortada.

Tuğrul'a baktı. Ona bir Eey olmasından korkuyordu ama her Eeyden önemlisi, uzun süredir hazırlandıkları işi bitirmeleriydi. Ve daha yapılacak Eeyler vardı.

Bu insanlar tarih yapmak için orada bulunuyorlardı ve Oğuz'un görevi de tarihin değişimine yön vermekti, en azından kötü niyetlerle tarihi değiştirmek isteyenleri durdurmak. Bunu yapacağını hissetmeye başlamıştı. Aklına ormanlar geldi, muson yağmurları, fırtınalar ve bedenine yavaş yavaş giren sülükler. Onların açtığı yaralar ve sıtma, ölümcül sıtma. Ve sıtmadan ölmek üzereyken, o garip insanların gelip kendisini sık ağaçların arasın-

da gizlenmiş, kalın dallardan yapılmış bir kapının arkasına sürüklemeleri; adını bilmediği bir ağaç tozunu katarak kaynattıkları kötü kokan, acı bir suyu içmesi; ölümle yaşam arasında geçen geceler ve hayata dönüş...

Mien'in de burada olmasını isterdi, onun ormanda ne kadar hızlı hareket ettiğini ve gerçek mermilerle yapılan çalışmalarda kendisine ateş edilmesini istediğini hatırladı. Mien'i çok yakından vurmak bile imkânsızdı.

Oğuz aklına dolan düşünceleri atmak için sıktı kendisini, bir mum alevini düşündü. O alevin ışığındaki duruluğun içinde düşünceleri buhar olup gitti birden, tekrar dikkatini işine verebildiğini fark edince rahatladı. Bir an Tuğrul'la göz göze geldiler. Uzaktaydı Tuğrul, salonun en ucunda ve kalabalığı düzenlemekle meşguldü.

Tuğrul kendisine uygun bir pozisyon bulmaya çalışıyordu. Çabuk olmalıydı, karmaşa yatışmadan işi bitirmeliydiler.

Geldikleri köprünün ayaklarına da bomba yerleştirmişlerdi. Bu bombaların patlamasına çok az süre kalmıştı. Onlar patladığında yeni bir karışıklık çıkacak ve onlar da bu karışıklıktan faydalanıp kaçmaya çalışacaklardı.
Oğuz birden Ludwig Diels'i gördü, beyaz sakalı ile herkesin dışında bir yerlerde duruyordu. Diels'in içinde bulunduğu ruhsal durumun garip olduğunu anladı Oğuz. Onunla hemen iletişim kurabileceğini hissetti. Adamın gözleri yere doğru bakıyordu, orada duruşu sanki kendi iradesi dışında başka etkilere bağlı gibiydi.
Diels'in ölmemesi gerekiyordu, onu ikna etmeliydi. Claus için bunu yapmaya ikna etmeliydi Diels'i.
Birden Kemal Bey ve adamlarının Rüya ile Claus'u bulup bulmadıklarını merak etti. Bulsalar bile...
Claus'un işin içine karışması, görev için iyi olmuştu ama kendisi için hiç de iyi olmamıştı. Rüya'nın kendisine tekrar bir Eeyler hissetme olasılığını ortadan kaldırıyordu bu durum neredeyse.
Masanın hemen arkasındaydı Eimdi, birkaç Çelik Miğfer'le baş-


ları gelerek onları daha uzağa itmişti. Artık lider kadrosu ile aralarında hiçbir engel yoktu. Kafasından binlerce senaryo geçiyordu, Ateş başladığında onlara ne yapacağını hesaplıyordu durmadan, ama büyük ihtimalle aniden gelişecekti her Eey.
Tuğrul ile göz göze geldiler. Birkaç Çelik Miğfer, Tuğrul'a bir Eeyler söylüyordu. Oğuz durumun tehlikeli olduğunu anladı. Açığa çıkmak üzere olduklarına Eüphe yoktu.
Tuğrul'la konuşan Almanların sesi yükselmeye başladı. Tuğrul'un verdiği kararı Oğuz uzaktan bile okumuştu gözlerinden. Kendisini hazırladı.
Tuğrul birden silahının kabzasını sert ve hızlı bir Eekilde havaya kaldırdı. Çelik Miğferlerden birisinin olduğu yerde ayakları yerden kesildi. Bu sırada bütün salonun dikkati Tuğrul'a dönmüştü. O an gelmişti.
Tuğrul kendisi ile konuşan diğer silahlı adamı da, sert bir darbe ile saf dışı bıraktı ve lider kadrosunun üzerine doğru ateş açtı. Hemen arkasından salonun çıkışındaki holde kayboldu. Ama hâlâ silah sesleri geliyordu, ortalığı daha da karıştırması gerektiğini biliyordu Tuğrul.
Lider kadrosu Eaşkınlık içindeydi, hepsi yere yatmıştı, Oğuz hemen gidip onların üzerine kapandı. Oğuz'un elinde silah olduğu için kendilerini iyi hissettiler.
"Hemen arka odaya geçelim, çabuk."
Germen Birlik liderleri ve diğer Avrupalılar, emre itaat ettiler hemen. Oğuz buna Eaşırmıştı, demek ki can söz konusu olunca ego sıvışıyordu ortalıktan.
Geniş bir kapıyı açıp içeriye girdiler. Büyük bir salondu burası pek kullanılmayan, sadece toplantılardan sonra ya da önce katılımcıların buluştuğu bir mekân olarak tasarlanmıştı.
Odanın içinde bir süre hiçbir Eey olmadı. Dışarıdan gelen mermi sesleri duyulabiliyordu. Tuğrul çok çetin bir çatışmanın içindeydi. Oğuz onun Çelik Miğferleri bir hayli oyalayacağını biliyordu.


Hareketin başındaki insanlar, bir süre sonra sakinleşti. Kendi aralarında konuşmaya başladılar ama sonra garip bir Eeyler olduğunu sezdiler. Sanki anlaşmış gibi Oğuz'a dönüp baktılar ve hiçbir Eey olmamış gibi kapıya yöneldiler.
O zaman hepsini donduran gerçekle karşılaştılar. Oğuz silahını onlara doğrultmuş, gülüyordu.
"Bu ne anlama geliyor asker, derhal silahını indir!" diye çıkıştı Rudolf Gürtner, Germen Birlik Hareketi'nin Gençlik Kolu Başkanı. Çelik Miğferlerden o sorumluydu.
Oğuz gülmeye devam etti. O an ciddi bir komplonun içinde olduklarını ve az önceki patlamalar ve silah atışları ile bu adamın bir ilgisinin olduğunu anladılar. Buna inandıkları anda, artık hayatta kalma içgüdüsü harekete geçmişti. Hollandalı aşırı sağcı bir lider, koşarak pencereye gitti, camı kırıp dışarı atlamaktı amacı. Oğuz hiçbir panikleme ya da aşın refleks göstermeden silahı doğrultup adamı vurdu.
Diğerleri oldukları yerde durdular. Kesinlikle Eaka yapmadığı belliydi Oğuz'un. Kapıyı kilitledi ve önüne birkaç eşya çekti. Tuğrul'un kaçtığından emindi ama bu sefer kendisi kısılmıştı içeride. Hemen işi bitirip kaçmalıydı.

"Bu ne demek oluyor Bayım?" diye sordu Hermann Frick, Germen Birlik Hareketi Başkan Yardımcısı. Koyu kahve saçları ve sert bakışları ile içinde yeşermeye başlayan korkuyu belli etmemeye çalışıyordu ama Oğuz'un derin bakışlarından saklamasına imkân yoktu hislerini. Çılgın gibi korktuğu belliydi. Ölmek üzere olduğunu düşündüğünden emindi Oğuz.
"Şimdi hepiniz beni dinleyin."
"Ben Oğuz Çelikyürek, sizleri tarihin gidişatına kötü bir darbe vurmaktan alıkoymak için buradayım."
"Siz hiçbir Eey beceremeyecek olan bir geri zekalısınız." Sert ses, Oğuz'u kendisine getirdi. Işin Eakası yoktu. Franz Duesterberg, Germen Birlik Hareketi'nin lideri, son derece açık bir Eekilde üzerine yürüyordu. Gayet sakindi. Oğuz kısa bir süre, felç olduğu


nu hissetti sanki. Duesterberg'i gerçekten takdir etti, cesareti inanılmazdı ama kendisine ulaşmasına birkaç adım kala silah patladı ve Franz Duesterberg geriye doğru kıvrılarak yere düştü.
"Şimdi adalet zamanı!" Oğuz'un ses tonu onlara çok fazla Eey söylemişti.
Şarjörü Fransız, Avusturyalı, Alman ve Hollandalı aşırı sağ liderlerin üzerine boşalttı. Odanın içi bir anda mahşer yerine döndü. Mermilerin isabet ettiği kemiklerin sesi içini acıtıyordu Oğuz'un ama bunu yapması gerekiyordu ve en sonunda durdu.
Odanın en köşesinde duran Ludwig Diels'e baktı. Adam yere kapanmış ve kendisini korumaya almıştı. Sesler kesilince kafasını kaldırıp baktı.
Oğuz ile yüz yüze geldi. Inanmıyordu ama Oğuz'un gözlerinde kendisini öldüreceğine dair bir işaret yoktu.
"Neden?" diye sordu Ludwig.
"Bay Ludwig, çünkü siz akıllı bir insansınız. Ve oğlunuz Claus bu adamlar tarafından kaçırıldı. Şu anda bütün Münih'te onları arıyoruz."
"Oğlum mu? Oğlumu nerden tanıyorsun? Sen pis bir teröristsin..."
"Hayır Bay Ludwig, sizi de öldürebilirdim. Ama ben bu hareketin dünyayı kötülüğe sürükleyeceğini düşünüyorum. Bu nedenle sizi öldürmeyeceğin, hareketin başına geçip onları durdurmalısınız."
Ludwig Diels ne diyeceğini bilemiyordu, olayın Eoku ile pek de sağlıklı düşünebildiği söylenemezdi.
Ayağa kalktı. Etrafa bakınca kendine gelir gibi oldu. Gerçekle yüz yüze gelmiş ve düşünmeye başlamıştı. Garip bir rahatlama vardı yüzünde, belki de söylenenler doğruydu, Ludwig Diels burada kendi isteğiyle yer almıyordu.
Germen Birlik Hareketi daha başlamadan yok edilmişti. Ama dışarıda ve bütün ülkede bu hareketin psikolojisine kapılmış milyonlarca insan vardı. Onları ırkçılık hastalığından kurtarmak gerekiyordu ve bunu yapabilecek tek kişi Ludwig Diels'di.

"Bay Ludwig, birazdan büyük bir patlama olacak. Hemen gitmeliyiz."
Kapı dışından sesler geliyordu. Durumu anlayan Çelik Miğferler neye uğradıklarını Eaşırmışlar, kapıyı zorluyorlardı.
Bir anda Eiddetli bir patlama ile sarsıldılar. Ve aynı anda makineli tüfek sesi başladı. Tuğrul ellerinden kurtulmuş ve saklandığı yerden çıkıp ortalığı savaş alanına çevirmişti yine.
"Siz gidin, Claus'u bulduğunuz zaman bana haber verin... Bu saçmalığa bir son vereceğim..."
Ludwig Diels, ani bir Eokla değişim yaşamıştı. Böylesine sıra dışı bir olay ve oğlunun konu olması onu farklı düşünmeye zorlamıştı.
Oğuz durdu, adamın sesinde garip bir değişim seziyordu.
"Bay Ludwig, arkadaşlarınızı öldürdüğüm için üzgünüm, ama Avrupa'nın geleceği bizim için de önemli. Bunu yapmak zorundaydım."
"Arkadaşlarım mı?" dedi Ludwig, Oğuz'un gözlerinin içine baktı, Oğuz'un gerçekten üzüldüğünü görebiliyordu, hatta gözlerinin dolduğu bile söylenebilirdi.
Etkilenmişti yaşlı adam bu durumdan; içinden bir ses, bu Türk'ün doğru söylediğini ve onun gerçekten ölen insanlar için acı çektiğine inandı.

Oğuz, Ludwig'in yanına gitti. O da bu yaşlı adamın acı çektiğini hissedebiliyordu. Başkalarının acılarını hemen algılardı, bu nedenle sürekli olarak hüzünlü bir hal içindeydi zaten. Bir de üzerine kendi yaşadıkları eklenince bu bazen çekilmez oluyordu.
"Hadi git delikanlı, bu çılgınlığı durduracağım ve hareketi sona erdireceğim."
Oğuz ona bir silah verdi ve kendi silahını indirdi.

Çok garip duyguların yaşandığı bir andı. Diels, bir anda eline geçirdiği bu fırsat nedeniyle Eaşırdı. Bu adam çıldırmış olmalı, diye düşündü. Ama yaptığı hareket inanılmazdı, orada sorunu kökünden çözecekti Oğuz, ya adam onu vuracaktı ya da gerçekten anlaştıklarına emin olacaktı. Bu riski alan birisinin yalan söylemediğine emin oldu Ludwig.


Diels de silahı indirdi. Oğuz derin bir nefes aldı.
"Hadi git Eimdi ve oğluma çok iyi bak, tamam mı? Onu bulduğunuzda bana haber verin."
"Buna hiç Eüpheniz olmasın..."
Oğuz camdan fırladı. Tuğrul çoktan suya atlamış ve akıntıyla beraber yüzmeye başlamıştı bile. Kararlaştırdıkları gibi gitmişti her Eey.
Çamurlu suyun dibine indiğinde hızla yüzmeye başladı ama her Eeyin geride kaldığını düşünüyordu.
Suyun dışına çıktığında, kolundan yaralanmış olan Tuğrul'un az ötede bir ağaçlığın altında yattığını gördü. Alan o kadar karışıktı ki kimse onları fark edemezdi. Herkes canını kurtarmaya bakıyordu.
5. Panzer Tümeni ise yavaş yavaş Eehre yaklaşıyordu, öncü birlikler Eehre giriyor ve bazı sokaklarda kordonlarla kontrol noktaları koyuyordu. Bu tümenin ne yapacağı hâlâ belli değildi, ordunun tek parça halinde kalıp kalmadığını zaman gösterecekti.
6 Ay sonra...
Uzun süren barış sessizliği bozulalı aylar geçmişti. Dünya insanı bu yeni çehreye alışmaya başlıyordu. Ölümler ve karanlık sıradan hale gelmişti. Çatışmaların, geleneksel orduların savaşı biçiminde olması bile mutluluk kaynağıydı. Birkaç kez nükleer çatışmanın eşiğinden dönülmüştü bu süreçte, ama neyse ki hiçbir seferinde insanın eli gitmemişti düğmeye basmaya.
Tayvan bir ay süren savaştan sonra Çin tarafından tamamen ele geçirilmişti. Çin ordusu, ele geçirdiği alanın yüzölçümünün karesine yakın oranda kayıp vermişti neredeyse. Ama Tayvan'ı ve çevresindeki kıyıları tamamen ele geçirip Amerikan Deniz Kuvvetleri'ni Güney Çin Denizi ve Hint Denizi'nin dışına atmışlardı. Çin deniz gücü, Amerikan donanması ile girdiği deniz savaşlarında gücünün yarısını kaybederken Amerikan deniz gücü de tarihteki en kayıplı savaşını vermişti. Ilk kez bir uçak gemisi, açık bir Eekilde düşman


tarafından batırılmış ve bir diğeri de kullanılamayacak biçimde tahribata uğramıştı. Çin Denizi ve çevresindeki savaş, durgun bir aşamadaydı, sürekli olarak Amerikan ve Çin donanmaları arasında küçük çatışmalar meydana geliyordu ama bunlar fazla hüyümüyordu. Japon donanması bu savaşta neredeyse hiçbir varlık gösteremeden sadece denizden kurtarma operasyonlarına yardım etmişti. Çin'in Japonya'ya yaklaşımı netti. Eğer bu savaşa karışırsa, Japonya bir kez daha nükleer silah dehşetini yaşayacaktı.
Kuzey Kore ordusu, Amerikan güçlerinin bölgeden uzaklaşmaya başlaması ile hızlı bir saldırıya kalkmıştı. Güney ordusu birkaç ay direnmiş, ama ülkedeki Amerikan birlikleri çekilince kısa sürede teslim olmuştu. Kore, artık tek bir yarımadaydı. Kuzey Koreliler bu yeni kaynağa çılgınca saldırmışlar ve her Eeyi talan etmişlerdi. Fakirlikte eşitlik sağlama ilkesi uyarınca, bütün Güney Korelilerin Kuzeyliler seviyesine gelmesi gerekiyordu hızla.
Rus orduları, yıldırım bir harekâtla Polonya'ya girmiş ve ülkeyi kontrol altına almıştı. Alman sınırına dayanıp orada durdular. Rusya, Balkan ülkelerinde de kesin hakimiyet sağlamıştı. Uzun süredir Avrupa'da bozulan dengeler, tarihi kimyasına dönüyordu.
Ludwig Diels, Germen Birlik Hareketi'nin başına geçti. Ancak bu, hızla ülkeye yayılmış olan Nazi hareketini yavaşlatmamıştı. Preuss hükümetinin düşmesi, kaosu daha da artırmıştı.

Avrupa Birliği bütün otoritesini yitirdi ve ortadan kalkma aşamasına geldi. Ancak savaşın statikliği nedeniyle hiçbir Eey yapılamıyordu. Ludwig Diels, kendisinin hayatını bağışlayan Türk'ü bir daha görmemiş ve ondan haber alamamıştı. Tabii oğlu Claus'dan da... Ülkedeki Türklerin güvenliğini sağlayamadığı için suçluluk duyuyordu, Oğuz'a verdiği sözü tutamamıştı.
Avrupa Birliği, ikiye bölünmüş gibiydi; Ortodoks oluşum kendisini Katolik oluşumdan tamamen ayırmış ve yeni bir birlik için eksen oluşturmaya çalışıyordu. Ve yeni politika, Ortodoks oluşuma, Türkiye'yi gösteriyordu. Batı'nın doğusu, yaşayabilmek ve birlik olabilmek için Türkiye'ye ihtiyaç duyuyordu. Bu nedenle Türki-


ye'nin gelecekteki Yeni Avrupa Birliği'ne katılması için teklif götürülmüştü. Savaş sürerken, geleceğin tohumları atılıyordu. Protestan Batı kanadı Avrupa'yı taşıyacak bir düşünsel altyapı oluşturmayı başaramamıştı. Hıristiyanlığın gerçek köklerine sahip Ortodoks dünya bunu başarabilirdi belki...
Ortadoğu, yeni Eekline alışmaya çalışıyordu ve Üçüncü Dünya Savaşı'nın en sessiz bölgelerinden birisiydi; çünkü savaşın temelindeki Kaos orada yaratılmıştı, gazı alınmış bir balon gibiydi Ortadoğu. Sadece Ameiika, enerji bölgelerini bloke etmişti ve Çin'e tam ambargo uygulamak için uğraşıyordu.
Dünya kamuoyu Eaşkındı, küresel ekonomik sistem çözülmüş ve aşırı dengesizlikler çıkmıştı. Iç üretimin güçlü olduğu ülkeler daha az sıkıntı çekiyordu, ithalata bağımlı ülkeler ise ne kadar çok paraları olursa olsun büyük zorluklarla ve yüzlerce kişiden oluşan gıda kuyruklarıyla yaşamak zorundaydı. Para, değerini yitirmişti, dünya finans piyasalarında altın standardına geçilmesi konusu bile tartışılıyordu. Dünya felç olmuş gibiydi, hiçbir ülke bir diğerine güvenemiyordu. Bu nedenle beraber hareket etme imkânı ortadan kalkmıştı.
Garip bir elektrik vardı havada, bütün dünya atmosferine yayılan. Herkes büyük bir Eeyler olmasını bekliyordu. Büyük bir kötülüğün dünya yüzeyine yayıldığını hissedebiliyordu sıradan insanlar. Savaşın bu Eekilde ortada kalması, büyük bir enerji birikiminin habercisiydi. Fırtına öncesi sessizlik gibi. Kara bulutların yavaş yavaş toplanması ve elektrik dolu dev kümelerin çarpışıp patlaması öncesindeki gerginlik gibi... Ateş fırtınası yaklaşıyordu, dünyayı kasıp kavuracak bir ateş fırtınası. Ve belki de yeni bir dönem başlayacaktı, belki de insanlık dönemi kapanacaktı. Kimse kıyametin yakında olup olmadığını bilmiyordu ama Papa Ratzinger'in sağlığının gittikçe kötüleşmesi, 112. ve son Papanın gelmek üzere olduğu inanışlarını güçlendiriyordu.
Başbakanlıkta yapılan toplantı sekiz saattir devam ediyordu. Dışişleri Bakanı Kandıralı, elde ettiği son bilgileri paylaşıyordu Hükümetle:


"Sayın Başbakanım, dünyanın içinde bulunduğu durum çok vahim, ancak eğer bu badireler atlatılırsa, Türkiye için çok güzel bir gelecek görünüyor."
Başbakan düşünceliydi, genç olmasına rağmen karşılaştığı zorluklar nedeniyle son derece bitkin görünüyordu:
"Kandıralı Hocam, savaşın durağan hale gelmesi pek hayra alamet değil sanki."
"Değil Başbakanım. Çin'in o bölgedeki hakimiyeti Amerika tarafından kolay kabul edilemez. Japonya korkudan titriyor. Her an Japonya'yı bile işgal edebilirler."
"Zannetmiyorum..."
"Öyle demeyin Başbakanım, Amerikan donanması bölgeden uzaklaştı. Dünyanın Batı küresi köşesine sindi. Hint donanmasının yaptıkları çok Eaşırtıcı. Hintlilerin bu kadar net biçimde Çin tarafında yer alacağını düşünmezdik. Sanırım Amerika'nın Pakistan'a silah satması ile

başlayan bir süreç söz konusu. Ama akan haberlerde Pakistan ile Hindistan'ın saldırmazlık anlaşması imzaladığını gördüm."
"Bu çok garip... Şu Eeyden bahsediyordun, Hindistanlıdan..."
"Evet efendim. Benim hemşerim olan bir Hamdi Hoca var, Mardinli... O getirdi. Adamı yaralı halde bulmuş. Çok garip Eeylerden bahsediyormuş. Dünyaya doğru yaklaşan bir dev taştan bahsediyormuş. Ateş küresinden ya da ateşi getirecek olan bir taştan. Bunu rüyalarında

görüyormuş ve rüyasının anlamını bulmak için gelmiş Mardin'deki Deyr'ul Zafaran'a. Ve orada Batılı görünümlü, takım elbiseli adamların saldırısına uğramış. Onlara yardım eden bir de sivil varmış... Söylediklerine göre bekliyorlarmış onu orada."
"Çok ilginç gerçekten..."
Savunma Bakam ibrahim Soylu girdi söze:
"Efendim, Amerika'daki bazı kaynaklardan Eu anki dünya savaşının yeraltına indiği ve tarafların birbirlerine üstünlük sağlayacak sıra dışı silahları kullanma hazırlığı içinde olduğu duyumunu alıyoruz."

"Bu çok kötü bir durum, nükleer silahları bile aşabilecek kapasitede silahlardan bahsediliyor" diye ekledi Tarım Bakanı.
"Çin Konsolosluğumuza gelen bilgilerden bazıları, gerçekten, de hayret verici seviyede. Amerika'daki Çin ajanları, bazı Türklerle bağlantı kurmuşlar ve oradan bize akan bilgiler..."
"Sayın Kandıralı, kim bu Türkler dediğin adamlar yahu?"
"Sayın Başbakanım, bunu bilmesek daha iyi olur, kendilerine görev biçmiş olan serbest vatanseverler diyebiliriz. Çinli ajanlar ile ortak iş yapmışlar. Orada kurulan ilişkilerle gelen bilgilere göre; Amerika'nın uzayda çevirdiği bazı işler gerçekten de çok garip. Dışişleri Bakanı Kandıralı, dışarıya, bulutlu gökyüzüne doğru baktı. "Orada dönenlerden pek hoşnut değilim..."
"Çin de çok sessiz, ancak kendisine çok güvenen bir havaları var. Bölgedeki tüm ülkeleri neredeyse sindirmiş durumdalar, Avustralya bile yoğun baskı altında, Çin ile özel anlaşma imzalıyorlarmış..." Ekonomi Bakanı'ydı konuşan.
"Bu garip, çok garip..."
"Ya Eu Yeni Avrupa Birliği projesine ne diyeceksiniz saym Başbakanım?" Eğitim Bakanı soruyordu.
"Rus Başbakanı ile konuştum. Bulgaristan, Romanya, Yunanistan, Hırvatistan ve Bosna Hersek, Birlik konusunda anlaşmış gibi- ler. Türkiye'nin de yanlarında olmasını istiyorlar."
"Efendim, bence hemen evet demeyelim. Türkiye'nin gücünü artık bütün dünya kabul etti. Bu zamandan sonra tamamen kurallarımıza göre oynamalı Avrupa."
"Evet Kandıralı Hocam, Türkiye bu savaştan etkilenmeyen az ülkeden biri. Ancak ekonomideki dalgalanmalar bir türlü kont- rol altına alınmadı Bakanım." Başbakan, Ekonomi Bakanı'na baktı gülerek.
"Sayın Başbakanım, döviz dengeleri çok bozulduğu ve petrol fiyatları tavan yaptığı için dengelerin oturması çok zor. Ancak savaş bitene kadar önemli olan, temel üretimin devam etmesi, ülke de yiyecek ve diğer temel ihtiyaçların bulunabilmesi."

Bakanlar Kurulu'nda esen hava çok enerjikti. Başka ülkelerle anlaşarak onların politikalarında yardımcı ülke olma pozisyonu terk edileli çok oluyordu. Türkiye bir dünya gücü olmanın eşiğindeydi, savaş atlatılırsa yapılacak olan da buydu.
"Almanya'daki durum nedir Kandıralı Hocam?"
"Başbakanım, Almanya nispeten sakin görünüyor. Ancak ırkçılar hâlâ çok önemli bir gücü ellerinde barındırıyorlar. Berlin civarında binlerce ırkçı var ve silahlılar. Alman ordusu hâlâ sınıra yığınak yapmış durumda ve Rusların bir ileri harekâtına karşılık vermek için bekliyor.

Fakat ordularının bütünlüğü yok. Kaos, dengeleri alt üst etti. Yeni bir ırkçı hareket başlarsa neler olacağını bilmiyoruz."
"Bu duruma karşı hazırlıklı mıyız?" Başbakan, Savunma Bakanı'na döndü.
"Evet Başbakanım. Genelkurmayla toplantı yapıldı. Dengeler çok hassas, Rus Genelkurmayı ile sürekli temas halindeyiz. Rus ordusu da tam karar vermiş değil henüz, ancak Batı Avrupa'nın düzene girmesi gerektiğini düşünüyorlar ve Yeni Avrupa Birliği oluşursa, Batı Avrupa'ya bu oluşumun bir Eekilde kabul ettirilmesi gerektiği fikrindeler."
"Bu tehlikeli bir düşünce... Rusların bütün Avrupa'yı yutmasına izin veremeyiz." Başbakan daha ciddileşmişti. Önlerindeki en zorlu engel buydu, Avrupa'nın savaş öncesi durumunun ve Avrupa halklarının kültürleri ile beraber korunması önemliydi Türkiye için.
"Peki ne yapacağız efendim? Eğer Ruslar harekete geçerse onları durdurmak neredeyse

imkânsız. Amerikalıların bîle hiç sesini çıkmıyor olması çok garip. Bu Arnold denen adam cesur gibi görünüyordu ama hiç de öyle çıkmadı..."
"Rusların harekete geçmesi, ırkçıların gücü ele geçirmek için tekrar ortaya çıkmalarına neden olabilir. Şu anda binlerce Nazi kalıntısı, silahlı bir Eekilde ortada. Bir tek bölgede toplanmış durumdalar, bu bölgeden tekrar Almanya'yı etki altına almaları sanıyorum

mümkün değil, ancak çatışmaların başlaması Rusya için bahane oluşturabilir. Bu nedenle o Nazi birliğinin mutlaka izole edilmesi gerekiyor..."
Bakanlar Kurulu'ndakiler anlamlı gözlerle Başbakan'a baktılar. Gerçekten de Rusları durdurmaya çalışmak yerine onları harekete geçirebilecek nedenleri ortadan kaldırmak daha kolay gibi görünüyordu.
Genelkurmay'da konu ile ilgili çok çeşitli senaryolar üzerinde duruluyor, bu senaryoların bazıları çöpe atılırken bazılarınınsa daha da geliştirilmesi için çalışılıyordu. Ancak silahlı Nazi birliğinin bölümleri -ki bir tugaya yakın bir kuvvetti- birbirlerine yatan durduğu sürece provokasyona ve başkaları tarafından yönlendirilmeye daha açıktı. Bu nedenle o birlik, tek hedef olarak ortaya çıkmıştı. Avrupa'da çıkacak yeni bir kıvılcım, Avrupa nüfusunun yarısına yakınının ölmesi ile sonuçlanabilecek bir savaşın patlak vermesine neden olabilirdi ve o zaman Türkiye de bu savaşın dışında kalamazdı.
"Efendim, son gelen bazı bilgi kırıntıları var. Amerika'dan bir Senatör bizim Büyükelçiliği arayarak zor durumda olduğunu ve yardım istediğini belirtmiş. Dışarıda bu adamla görüşmüşler ve elçimize çok garip Eeyler anlatmış. Sanırım Amerikan Hükümeti'nin etkisi dışındaki bazı derin devlet faktörleri, Eu an yürürlükte olan bazı uzay çalışmalarını kontrolleri altına almışlar. Senatör, bu çalışmaların dünyanın iyiliği için kullanılmadığını söylemiş. Daha fazla konuşamamış, kaçırıldığını ve sürekli arandığını söylüyormuş. Bu projede çalışan firmalardan birisinin sahibi Ray Corbis'in de ortadan kaybolduğunu ve adamdan haber alınamadığını anlatmış."
Başbakan, akan bilgilerin sıradışılığından ve karmaşıklığından hayrete düşmüştü. "Dünya Savaşı" kavramı da garip bir biçime bürünmüştü. Soğuk savaşın da yoğun biçimde yaşandığı ve kültürlerin birbirini tam olarak mat etmeye çalıştığı bir mücadeleye dönüşmüştü.
Kandıralı Hocam, bu bilgilerin bizde durması bence doğru

değil. Her nerelere aktaracaksan aktar bu bilgileri, bu iş için uğraşan bizim dışımızdaki kahramanlara gitsin... Bir Eeyler yapabilirler belki... Türk ordusuna tam teyakkuz emri verilmeli bence. Şimdiye kadar görülmemiş ölçüde Eiddetli ve uzun menzilli bir saldırının hazırlıkları yapılsın..."
Bakanlar, Hükümet Binası'ndan ayrılırken dünyanın önemli bir başkentinde alınmış önemli bir karara ortak oldukları için gurur duyuyorlardı; eğer dünya doğru yola gidecekse bu,

Türkiye olmadan yapılamazdı ve Türkiye üzerine düşenleri yapmakta hiç tereddüt etmeyecekti.
Yeniden buradaydılar işte, Amerika'da... Bir ara görevi asla başaramayacaklarını ve bir daha asla iş üzerinde olamayacaklarını düşünmüşlerdi ama buradaydılar; Karabey ve Attila'yı kurtarmak için gelmişlerdi. Ölmüş olsalar bile onların cenazelerini kendi elleriyle alacaklardı. Oğuz ve Tuğrul, 56' model Chevy'nin üstündeki tenteyi söküp atmıştı. Güneşli bir hava vardı o gün, serindi gerçi ama o kadar iyi hissediyorlardı ki kendilerini bütün duyularıyla tekrar dünyayı hissetmek istiyorlardı. Radyoda çalan müziği sonuna kadar açmışlar, Nevada çölünü takip eden otoyolda son hızla yol alırken kimseye rastlamadan kilometrelerce gitmenin keyfini çıkarıyorlardı.
"Bu bilginin bize nereden geldiğini söylediler Oğuz?"
"Belki inanmayacaksın ama Başbakanhk'tan.., Tabii doğrudan bize gelmemiş ama Dışişleri diplomatının bağlantıda olduğu, bize talimat veren ekibin başındakiler bunu sanki resmi bir görev gibi algıladıklarını söylediler."
"inanmıyorum, bu gerçekten muhteşem. Inanılmaz bir motivasyon bu, bir ara kendimi sahipsiz ve kendi başına ortalığı karıştıran birisi gibi hissediyordum."

"Bu kadar mutlu olma Tuğrul, bizler hâlâ ölüyüz ve tekrar canlanma ihtimalimizi de sıfıra yakın görüyorum."
Tuğrul yüzünü ekşitti. Bu sözler hoşuna gitmemişti, hâlâ


bir işin peşindeydiler ve Oğuz bu tehlikeli işlerden sıyrılmayı hiç düşünmüyordu sanki.
"Rüya'dan bir haber var mı Oğuz?"
"Hayır... Ama Kemal Bey onlara çok yaklaştıklarını söylüyor. En azından canlı olduklarından emin. Ama onlan kurtarmanın imkânsız olduğunu düşünüyor. Büyük ihtimalle Berlin yakınlarında Eehir dışında toplanan beş bin kişilik silahlı Nazi birliğinin içinde bir yerde, bir fraksiyon tarafından, Ludwig Diels'e karşı kullanılmak üzere tutuluyor olabilirlermiş. Bu, onları kurtarmak için beş bin silahlı adamın arasına dalmayı zorunlu kılıyor."
"Tamam işte, bu tam sana göre değil mi?"
Oğuz gülümsedi. Zaten yapacağı buydu en sonunda. Eğer Kemal Bey Rüya'yı o adamların elinde kurtaramazsa, kaç kişi olduklarına bakmadan aralarına girip Rüya'yı kaçıracaktı. Aksini düşünemiyordu bile, Nazilerin onu ele geçirmesi imkânsızdı. Sadece cesedini bulabilirlerdi.
"Önce Karabey ve Attila'yı kurtarıp, Eu uzay zımbırtısı ile ilgili durumu açığa çıkartmalıyız. Ondan sonra görevimiz sona erecek. Rüya için kimsenin Almanya'ya gitmesine gerek kalmayacak."
Tuğrul biraz bozulmuştu. Bu kadar çok birliktelikten sonra Oğuz'u yalnız bırakmak zordu, ama onun gidiş biçimine baktığında bunun tamamen kişisel olduğunu ve neredeyse intihar gidişi olduğunu görebiliyordu. O zaman işler değişebilirdi biraz.
Akşama doğru geldikleri kasabayı tanımaya hiç niyetleri yoktu. Kendi yalnızlığına boğulmuş bir Amerikan kasabasıydı burası. Sokakları bomboştu neredeyse. Köşe başında duran birkaç gencin bu
kadar hayattan kopuk bir yerde hayatı renklendirmek için gazete haberine konu olacak Eeyleri yapmayı planladığını kimse
kestiremezdi. Ama hiç de savaş havası yoktu. Dünya savaşı bile buraya uğramamıştı. Yaşamamıştı belki de. Evlerden sızan ölü ışıklar ve sokakların tenhalığı, insanların nasıl bir psikoloji içinde olduğunu düşündürüyordu doğrusu.
Kasabanın içinden hızla geçip gittiler ve çıkıştan sonra birkaç



yüz metre ötedeki benzin istasyonuna girdiler. Burası da sessiz bir yerdi, küçük bir kafesi vardı ve Eişman bir adam, barın içinde oturmuş, televizyon seyrediyordu. Masalarda kimse yoktu.
Benzin istasyonunun girişinde durdular, Oğuz kontağı kapattı. Burada beklemeleri gerekiyordu. Ortada onlardan Eüphelenebilecek kimse yoktu.
Bekleyiş fazla uzun sürmedi. Otoyolda görülen bir çift ışık aslında bu kadarı bile araç trafiğine alışık olmayan kasaba için hayli yoğun sayılırdı, köşe başında bekleyen çocukları, neler oluyor burada, diye düşündürmüş olmalıydı.
Cadillac otomobil, hemen yanı başlarında durdu. Arabanın arka koltuğundan birisi indi ve araç hemen uzaklaştı. Oğuz, Almanya'ya gitmeden önce burada başlarına gelenleri hatırladı ve Eimdi bir Amerikalı'yla ortak iş yapıyor olmanın ne kadar garip olduğunu düşündü ama buna alışmalıydı. Büyük ülke olmak, böyle bir Eeydi işte, can alıcı bir düşman, çıkarlar gerektirdiğinde güvenilir bir dost olabilirdi. Bu tamamen karşılıklı olarak birbirine saygı duymayı ve her iki tarafın da kendine eşit derecede güvenmesini gerektiriyordu.
Cadillac'tan inen adam, etrafına Eüpheli gözlerle bakarak Oğuzların arabasına yöneldi ve neredeyse hiç konuşmadan arka koltuğa atladı. Arabanın üzeri açık olduğu için bu çok kolay olmuştu. Oğuz bu tarz hareketleri severdi, zamanı iyi kullanmanın bir yoluydu kestirme davranışlar. O da hiç konuşmadan gaza bastı ve çöl yolunda karanlığın içine doğru devam ettiler.
"Umarım, yeterince donanımlısınızdır" dedi adam. Gayet soğukkanlı bir sesi vardı. "Ben VVilliam Harrodson" diye ekledi.
"Memnun oldum, ben de Oğuz Çelikyürek ve bu da Tuğrul. Konuşmaya başlamadan önce, bu

Amerikan toprakları üzerinde ilk bulunuşumuz değil. Sebebini bilmeseniz bence daha iyi olur ancak daha önce buralarda dolaştık bayağı."
"Bu umurumda bile değil. Amerikan Başkanına suikast yapmış bile olsanız Eu anda sizinleyim. Güvenebileceğim başka kim
se yok." Harrodson'ın alnında biriken terler onun içten içe derin ölüm korkusu yaşadığını gösteriyordu. Bir suçlu gibiydi, sanki kendisini yakalaması çok muhtemel birilerinden kaçıyordu.
"O kadar da değil, pek masum sayılmayız yani, onu söylemek istedim o kadar..."
"Peki peki, sorun değil. Size bazı Eeyler anlatmam gerekiyor. Sözümü kesmeyin. Bir süre sonra konuşmak için hiç zamanımız olmayabilir."
"Tamam adamım. Hey, siz böyle söylüyorsunuz, değil mi? Devam et, bakma bana."
"Amerikan filmleri seyretmeniz işimize geliyor bazen, kendimizi tanıtmak zorunda kalmıyoruz."
"Artık Hollyvvood yaratıcılığını kaybetti Bay VVilliam, bence Türklerin yaratıcı zekasına başvurma zamanı geldi. Her ne kadar ilk başlarda sizin hoşunuza gitmeyecek Eeyler ortaya çıkaracaklarsa da, bence Türkler yatırım yapmaya en çok değer millet."
"Oğuz, beni ne zannettin, Hollyvvood film Eirketleri danışmanı mı?"
"Affedersin, sadece seni biraz rahatlatmaya çalışıyorum. Sanki Wietnam ormanlarında savaşıyoruz, çok gerginsin."
"Sen Vietnam hakkında ne bilirsin ki?"
Oğuz'un yüzü gerildi ve bir anda bembeyaz kesildi ama bunu telli etmemeye çalıştı. Eğer başkası olsa onu çoktan yere yapıştırmış ve özür diletiyor olurdu.
Tuğrul adama doğru döndü ve başını salladı. Yüz ifadesi çok Eey anlatıyordu. William Harrods, o zaman Oğuz'un sıradan birisi olmadığını anladı. Bir Türk eğer Vietnam'da bulunduysa, bunun mutlaka garip bir nedeni olmalıydı ve Eu anda bilmek istediği en son Eey buydu.

Bakın, geçen gün eski bir arkadaşım aradı. Savunma Bakanlı-
ğı için çalışıyorlar, bir proje için sözleşme dışı bir değişiklik yapmaları istenmiş. Gizli bir değişiklik. Uzaya fırlatılan bir sonda aletine, onda olması gerekmeyen bir yapay zeka sistemi yerleştirmişler.
Bu sayede görev, dünyadan yönetilemese bile devam edecekmiş.

Ancak garip olan, o uzay sondası ile ilgili açıklamalara bakıldığın da, dünyadan idare koparsa görevin anlamı kalmıyor. Yani bu bilimsel veri toplamak için yapılan bir iş olmalı..."
"Bak William, bu zamazingolardan anlamıyorum, bana hem hedefi göster, bizim adamların bu işle bir ilgisi olduğu söyleniyor. Kayıp iki arkadaşımı bulmam gerek."
"Tamam Oğuz... Bu arkadaşım bana Çinli birisinden bahsetmişti. Ona bazı bilgiler verdiğinden ve onu uyardığından. Ama sonra ayrıldık. Ben kaçırılıp bir yere götürüldüm. Oradan mucize eseri kaçtım diyebilirim. Ve araştırdığımda Ray Corbis'in, yani arkadaşımın da kayıp olduğunu öğrendim."
"Peki yeni bir Eeyler var mı?"
"Evet... ClA'de bazı dostlarım var. Ama onlara da pek güveniyorum Eu anda. Bana söyledikleri bazı ipuçlarını takip ettim. Bir süre sonra birisi beni buldu..."
"Kim?"
"Bir Çinli..."
Oğuz, yine mi, der gibi baktı Tuğrul'a.
"Yoksa tahmin ettiğim kişi mi?"
"Evet, buna inanamadım ama adam sanırım belli bir haberleşme trafiğine sızmış ve oradaki trafikle ulaştığı, işine yarayacak kişilerle bağlantı kuruyor."
"Bu harika!"
"Bence de... Ama bana söyledikleri hiç de iç açıcı Eeyler değildi."
"Hadi anlat."
"O adam, bana kendisini Charles Wang diye tanıttı."

Bu isim birden Oğuz'un beyninde bir yankı yaptı. Wang bu çok garipti, karşısına yine Wu çıkacaktı ve yanındaki kadın...
"Ne söyledi sana?"
"Çinli bir işadamı olduğunu ve Ray Corbis'i aradığımı duyduğunu söyledi."
"Ve.."
"Ve bana yerini söyledi. Buna inanabiliyor musun?"

"Hay Allah'ım, yani bu, nereye gitmemiz gerektiğini bildiğin anlamına mı geliyor?"
"Tam olarak öyle ama çok tehlikeli bir bölge ve çok tehlikeli bir yer."
"Üstelik eğer bana söyledikleri doğruysa, o da gelmek istiyor. Sizin arkadaşlarınızın da orada olması beni Eaşırtmaz."
"Peki bu Charles Wang'ın kızı var mıymış?"
"Bunu nereden bilebilirim? Adamla havadan sudan konuşmadık."
"Peki onu nereden alacağız?"
"Merak etmeyin, yolumuzun üzerinde." William bunu söylerken güldü. Çölden geçen bir otoyolun kenarında bir Çinli ile karşılaşmak hayli eğlenceli olmalıydı.
Bir süre daha gittiler, çöl akşamı artık soğukluğunu hissettiriyordu. Tente kapatıldı ve radyonun sesi açıldı. Herkes sessizdi. Oğuz Rüya'yı düşünüyordu sürekli. William hayatta kalıp kalamayacağını. Tuğrul ise düşünecek kimsesi olmadığı için kendisi ile hesaplaşıyordu, hayatını gözden geçiriyor ve Eimdiye kadar neden yaşadığını sorgulayıp duruyordu. Bu ölümcül görevin yükü ağırdı, ama sonuç mutlaka alınmalıydı.

"Hey yavaşla..." William birden uykudan uyanmış gibi fırladı. Oğuz aniden sesi duyunca frene bastı ve yavaşladı. Bir süre sonra da yolun kenarında dimdik durmuş, çöle doğru bakan Çinli ile karşılaştılar.
Oğuz William'a döndü. Bu çok garipti, sanki bir film karesinde gibiydiler. William'ın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sanki her Eey çok normalmiş gibi. Tuğrul ise Eaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibi olmuştu.
Tam da Charles VVang'ın önünde durdular. O da sessizce aracın arkasına geçti. Yüzü bembeyazdı, hiç de Çinli'ye benzemiyordu doğrusu. Oğuz, adamın, Wu'nun yardımcısı Mandy YVang'a benzen yanı var mı yok mu anlamaya çalıştı.
Pek benzetememişti doğrusu. Zaten hepsi birbirine benziyor, diye düşündü.

"Bay Wang, sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Umarım fazla üşümemişsinizdir."
Charles Wang, boş gözlerle Oğuz'a baktı. William da onu ilk kez görüyor ve Eüpheli gözlerle süzüyordu.
"Peki, size bir Eey soracağım, sizin bir kızınız var mı?"
Oğuz'un sorusunu duyunca bir anda Charles Wang'ın gözleri açıldı. Belirsiz bakışlarında, karanlıkta parlayan iki göz ortaya çıktı.
"Evet, var..."
"Peki, adı Mandy mi?"
Garip bir ses çıktı Charles Wang'ın ağzından. Hırıldama gibi bir Eey. Yaşlı Çin ajanının bu Eoka hazır olmadığı belliydi.
"Onu nerden tanıyorsunuz? Lütfen söyleyin, iyi mi?"
"Hey, sakin ol. Kızın Amerika'da..."
"Ne? Amerika'da mı? Ama bu olamaz. Kızım Çin'de, Başkan'ın yardımcısı."
"Nee, Başkan'ın yardımcısı mı?"
"Evet, Hu onu asla bırakmaz."
William, Hu jintao'nun isminin geçmesi nedeniyle irkildi birden. Yanında oturan adamın gerçekten önemli birisi olduğunu o an anlamıştı.
"Peki bizim Mandy VVang diye tanıştığımız kimdi acaba? Bir Çin ajan grubu ile karşılaştık. Ve içlerinde Mandy Wang adında bir kadın vardı."
"Bilemiyorum..." Charles Wang birden sessizleşmişti. "Eğer bu doğruysa, sizin karşılaştığınız Mandy VVang, kızımın ismini kullanıyor olabilir. Ve bu durumda onun yanında duranların da pek güvende olduğu söylenemez."
Evet, işte böyle. Wu'nun suçu yoktu aslında, diye düşündü Oğuz. O kızın Karabey ve

Attila'nm yakalanmasından sorumlu olduğuna adı gibi emindi nedense. Hisleri böyle söylüyordu.
"Gittiğimiz yer her neresiyse, emin olun, oradaki insanlar çok Eanssız" dedi Oğuz. Yola kilitlenmişti. Gözlerini yoldan almıyordu, sinirlerinin gitgide katılaştığını hissedebiliyordu.

"Silahınız var mı?" diye sordu Charles Wang. Ve belinden çıkarttığı Smith Wesson'u gösterdi.
Oğuz güldü. Bu adam gayet deneyimli bir ajan olabilirdi ama askeri konulardan pek anlamadığı ortadaydı.
Bir süre sonra durdular. Oğuz, onları bagajın önüne götürdü ve kapağı açtı. Otomobilin bagajı ağzına kadar silah doluydu.
"Bu akşam tam bir Eov izleyeceksiniz" dedi Oğuz. Tuğrul'un da gözleri parlıyordu ve heyecanını belli ediyordu.
Silahları teker teker çıkarmaya başladı. Bu anı çok seviyordu; giysilerin giyilme, silahların hazırlanma anını. William ve Charles Wang Eaşkındılar, yanlarındaki sivil adamların yavaş yavaş bir savaşçıya dönüşmesini izliyorlardı.

Oğuz ve Tuğrul, alıştıkları siyah üniformaları giydiler yine. Gece için çok uygundu bunlar. Bu sefer içlerine çelik yelek de giymişlerdi. Her ikisi de M-16'nın kısa versiyonu M-4 otomatik tüfeklerini aldılar ve bol yedek Earjörü giysilerin üzerindeki ceplere yerleştirdiler. Esas silahları bu olacaktı.
Oğuz bagajın içindeki kalabalığın arasından iki tane Glock 18C tam otomatik tabanca çıkarttı. Tuğrul'un beklediği de buydu işte. Hemen kendi silahını aldı. Garip bir tabancaydı bu ama ateş gücüne ihtiyaçları vardı. Gerçek bir makineli tüfek gibi çalışıyordu, içindeki on yedi mermiyi yarım saniyede hedefe boşaltıyordu. Tuğrul tabancayı sağ tarafına takarken Oğuz bunlardan bir tane daha çıkarınca çocuk gibi sevindi. Ikincisi de belinin sol tarafına takılmıştı.
VVilliam ve Charles ise yavaş yavaş olayın ciddiyetini kavrıyorlardı. Oğuz onlara da birer çelik yelek attı.
"Sizler de bizimlesiniz."
"Hey, ben asker değilim ki..." William bir an gerildi.
"Umurumda değil. Savaşta asker olanlar öyle doğmazlar, eğer gerekiyorsa herkes asker olabilir."
Charles başına gelenleri anlamıştı ve çelik yeleği giymeye çalışıyordu. William da söylenerek yeleği boynundan geçirdi.


Oğuz bu arada bagajı boşaltmaya devam ediyordu. Fosforlu ve saldırı tipi el bombalarını hem kendisine hem de Tuğrul'a veriyordu. Gitgide ağırlaşıyordu iki savaşçı da. Ama hiç de bir Eey taşıyormuş gibi görünmüyordu bedenleri. Hâlâ dimdiktiler.
Oğuz M500 pompalı tüfeği çıkartıp VVilliam'a ve Charles'a birer tane verdi.
"Bu mermileri de alın ve ceplerinize doldurun. Sizden istediğim, ateş desteği sağlamanız ve vurulmamanız. Umarım daha önce atış yapmışsınızdır."
Hemen ardından bagajdan bomba patlatmak için kullanılan kordonları ve ateşleyicileri çıkarttı ve yaklaşık kırk kilo ağırlığında tahta bir konteynırı alıp yere bıraktı. Tahta konteynırın içini açtı. Konteynırın içinde iki tane fiber konteynır bulunuyordu. Her bir fiber konteynırın içinde de birer tane 76 mm yüksek patlayıcı roketi vardı. Roketleri gören William ve Charles birkaç adım geri attılar. Tüfeklerini tam dolu hale getirmişlerdi. Gitgide Oğuz ve Tuğrul'dan yansıyan savaş havasına kendilerini kaptırmışlardı.
"Bunlar da ne?" diye sordu William.
"işte bunların yanına bağlayacağım." William'a iki propan tüpü gösterdi.
Oğuz, propan tüpleri aldı, 76 mm roketleri propan tüplerin yanına yapıştırıp, patlatma kordonları ile bağladı. Daha sonra tüplere C-4 patlayıcı yapıştırdı. Şiddetli bir patlama yaratacağına Eüphe yoktu bu karışımın.
"Peki bunu nasıl kullanacağız?"
Hedefler, çölün içine doğru giden yolun sonundaki büyük bir kompleksti. Ama o komplekse gelmeden önce birkaç kontrol noktasından geçmeleri gerekiyordu. Resmi olarak askeri olmayan bir bölgeydi.

"Tuğrul geçmemiz gereken yolları bizim için temizleyecek. Karşımızda sadece bina kaldığında ben gaza basacağım ve hep beraber arabadan atlayacağız. Ondan sonra işte tam bir Eov olacak. Hep beraber doğrudan saldırıp içeride adamlarımızı arayacağız."

"Bu çılgınlık!"diye bağırdı Charles Wang.
"Neden?" diye sordu Oğuz.
"Herkesi öldüremeyiz. Bize yol göstermesi gereken birilerini sağ bırakmalıyız."
"Bunu neden yapmalıyız Charles?" Oğuz onun kendisinden bir Eeyler sakladığını anlamıştı.
"Peki... Bunu hemen anlatmalıyım size."

William, Oğuz ve Tuğrul, Çinli ajanın başına toplandılar. Karanlığın içinde bir araya gelmiş siyah elbiseli insanlar, açık gökyüzünden üzerlerine vuran yıldız ışıkları altında hareket ediyor ve dünyayı çok ilgilendiren Eeyler konuşuyorlardı.
"Burası çok gizli bir askeri operasyon üssü. O kadar gizli ki fazla dikkat çekmemesi için mümkün olduğunca az personel ile idare ediliyor. Kontrol noktaları da az sayıda ve paralı güvenlik görevlileri ile çalışılıyor. Bu bilgiye ulaşmam yıllarımı aldı."
"Bu bizim için iyi bir haber gibi duruyor." Oğuz düşman sayısının az olmasından memnun olmuştu. Bu çok doğal bir içgüdüydü, az düşman, çok düşmandan iyidir.
"Aslına bakılırsa uzayda yapılan bilimsel çalışmalar adı altında göktaşına inme düşüncesi, o göktaşının bir silaha döndürülmesini perdeleyen bir açıklamalar zinciriydi."
"Ne? Göktaşını bir silah olarak kullanmak isteyenler mi var?" William buna çok Eaşırmıştı işte, kıyamet senaryolarını okurdu, Mayaların bile binlerce yıl önceden Eu anda bulundukları tarihe çok yakın zamanları kıyamet günü olarak belirlemiş olduklarını biliyordu. Üstelik pek çok gizemci de yakın tarihler için göktaşı ya da gezegen felaketlerini haber veriyordu. Yoksa bunlar gerçek miydi?
"Evet, Amerikan hükümetinde bile bunu bilen fazla insan yok. Bu gördüğünüz yer de operasyonun yürütüldüğü yer. Içeride 20'ye yakın insan var."
William: "Biliyorum, ben buradan kaçtım işte" dedi.
Oğuz onun yüzüne baktı. Sanki, sen nasıl oldu da buradan kaçabildin, der gibiydi.

"Bana öyle bakma Oğuz! Garip, ben de biliyorum ama oldu işte." Oğuz bu sefer garip Eeyler hissetmişti. William'a inanıyordu ama onu kullanmak isteyenler olabilirdi. Ve eğer öyle bir durum varsa kendi ayakları ile bir tuzağın içine çekiliyor olabilirlerdi.
Ilyas ve Hamdi Hoca, Eimdi ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Ama ikisinin de içinde gittikçe büyüyen bir his vardı. Tesadüfen bir araya gelmediklerini ve bir görevleri olduğunu hissediyorlardı. Hamdi Hoca, Dışişleri Bakanı ile görüşmüştü, Ilyas'ın isteğini ve aklından geçenleri anlatmıştı. Kandıralı, mantıklı bulmuştu isteklerini. Ilyas, Amerika ya gitmek istiyordu. Rüyaları artmaya ve güçlenmeye başlamıştı. Hamdi Hoca ile beraber kaldığı süre içerisinde Islam'ı da öğrenmişti. Hamdi Hoca da onun Hıristiyanlık ile ilgili görüşlerini dinlemiş ve aslında dinler arasında yaratılan savaşın ne kadar zoraki ve çıkar amaçlı olduğunu anlamıştı. Birileri insanların dinsel duygularını kullanarak güç elde etmeye çalışıyordu, güç felsefesinin dünyaya hakim olmasını isteyenler yapıyordu bunu. Güç felsefesinin, ihtişamın, aşırı sembollerin hakim olduğu dünyada ve insan zihninde Tanrı'ya yer kalmıyordu. Bu aslında Eeytanın savaşıydı. Çok derinlere sinmiş, sislerin ve perdelerin arkasına saklanmış Eeytanın savaşıydı...
Ilyas, rüyalarının artık ona yol gösterdiğini biliyordu. Ateşlerin merkezindeki tapınak, Eeytanın tapınağıydı. Ve o tapınağa gitmeli, oradaki güçle mücadele etmeliydi. Ancak o zaman sonsuz bir huzura kavuşabilirdi. Ölümden de korkmuyordu, çünkü biliyordu ki geçen aylar içerisinde bir milyondan fazla insan ölmüştü. Sanki ruhları onu çağırıyordu hâlâ.
Hamdi Hoca da bu davetsiz misafirin Tanrı misafiri olduğunu anlamıştı. Ve îlyas'ın tek başına bu sorumluluğun altından kalkamayacağını da. Onun yanında yer almalıydı. Üniversitede politika okumuş bir din adamı olarak Îlyas'ın tek başına, sadece duygularındaki yoğunlukla bir yerlere gitmesine ve orada kolayca ortadan kaybolmasına izin vermeyecekti.

Beraber yola çıkmayı kararlaştırdılar, Ilyas rüyalarında gördüğü yolu anlatacaktı Hamdi Hoca'ya ve beraber Eeytanın inini bulacaklardı. Orada ne yapacaklarını bilmiyorlardı.
Dışişleri Bakanı Kandıralı, Amerikalı diplomat dostları ile yaptığı görüşmeler sonucunda gerekli izinleri almıştı. Bu aklı başında din adamının sezgilerine güveniyordu, dünyanın

böylesine olağanüstü bir dönemden geçtiği bu anda duygulara, gönül gözüne ve karanlığa karşı çıkacak bütün ışıklara ihtiyaçları vardı.
Çok yakın bir süre içerisinde, artık iyice azalmış olan Atlantik-ötesi uçuşlardan birisi ile Amerika'ya uçacaktı her ikisi de. Oradan sonrası, ikisinin bileceği işti. Gerektiğinde Türk elçilikleri onlara yardım edebilirdi ama Şeytan Tapınağı'nın kalbine çabuk gitmeleri gerekiyordu.
Yanlarında hiçbir Eey olmayacaktı, sadece inançları ile beraber gideceklerdi oraya. Tanrı'nın hazırladığı yol, her ne görevle oraya gidiyorlarsa mutlaka gereken ışığı verecekti onlara.
Uçak gece kalkıyordu, artık hazırlanmalıydılar. Fazla konuşmaya gerek yoktu, ikisi de tenlerine değen ateşin sıcaklığını hissetmeye başlamışlardı. Yağmur bulutları toplanırken Eimşeklerin çakmaya başlaması boşuna değil gibiydi. Her Eeye hazır olmalıydılar.
Hu Jintao, Mandy VVang'ın elinden tuttu. Uzun yıllardır kendi yanındaydı Mandy, artık daha önemli görevler yapmasının zamanı gelmişti. Büyük ofisin içinde yalnızdılar. Amerikan ordusuna karşı önemli bir zafer elde etmişlerdi ama yüz bine yakın Çin askeri ölmüştü.
"Onları çok kötü yendik Mandy..." dedi Hu Jintao.
"Evet, efendim. Ama hâlâ bitmiş değil. Amerikan ordusu geri çekildi, fakat yeterince zarar görmedi. Hâlâ bizim için tehlikeliler."
"Evet, zarar veremedik fazla ama onlar savaşmadığı için böyle oldu. Eğer bizimle savaşsalardi tarihi bir yenilgi alabilirlerdi. Çünkü biz kararlıydık, kendi toprağımızı almaya ve dünya üzerinde

hegemonya kurmaya çalışan bu garip Beyaz adamın zincirlerini kırmaya. Doğu'nun gazabına uğradılar, bunu biliyorlar."
"Sevgili liderim, siz bütün dünyayı yönetmeyi hak eden birisiniz."
Hu Jintao, bu sözlerden hoşlanmamıştı. Yetmiş bir yaşındaki lider kaşlarını çattı:
"Mandy, Mandy... Bunlar bize göre değil. Dünyayı yönetmek fikri, akim sınırlarını aşan çılgınların düşünebileceği Eeylerden. Bu fikre takılıp kalmış insanların hastalıklı düşünceleri. Dünyayı yönetmeyi düşünmeden önce kendimizi tam olarak yönetebilmenin sırlarını araştırmalıyız. Eğer tüm insanlık, kendi iç dünyasını yönetmeyi başarabilirce bir gün, o zaman bütün yönetimler ortadan kalkabilir, inançlar ve düşünceler, bulutların üzerinde hak ettikleri gibi rahatça var olabilir."
"Bilge liderim, sizi kızdırdığım için özür dilerim.". "Üzülme, sen daha çok gençsin... Ve çok güzelsin...". Hu Jintao, elini Mandy'nin siyah saçları arasında gezdirdi. Ona olan duygularını saklamayı hiç istemezdi ve zaten kendisini anladığını biliyordu ama Charles Wang'a karşı hissettiği dostluk, onun kızına babalık edeceğine dair verdiği söz, bütün içgüdülerini bastırmasına neden oluyordu.
"Mandy, büyük saldırının ilk ve en önemli aşaması başlamalı artık. O silahı harekete geçireceğiz ve milyonlarca Amerikalı bir anda hastanelere akın edecek. Sistemleri bir anda çökecek ve büyük bir kaos başlayacak Amerika'da... Ordu mensupları da dahii olmak üzere herkes bu kaostan nasibini alacak. Senin bu operasyonu benim adıma yönetmeni istiyorum, beni oradayken temsil edeceksin."
"Ama efendim, ben bunu yapmaya layık değilim."
"Hayır, layıksın... Kaplan Pençesi'ni sen başlatacaksın. Ve sonra Çin orduları Amerika'nın kapısına dayanacak. Sonuca o kadar yakınız ki tek yapmamız gereken, bunu denemek. Ve sonra dünya, bizim liderliğimizde uzun bir barış dönemine girebilir.

"Baş üstüne efendim, sizin fikirleriniz benim için değerlidir. Eğer bunu yapabileceğimi düşünüyorsanız yapabilirim demektir."
Mandy yavaşça ayağa kalktı ve saygıda kusur etmeyerek odadan çıktı, Eimdi acilen yapması gerekenler vardı. Hemen Pekin'in biraz dışındaki uzay araçları kontrol ofisinin otuz beş metre

yeraltındaki sığınak benzeri kontrol odasından Amerika üzerine radyo dalgalarım göndermeye başlayabilirlerdi. Bu sayede nanoteknoloji ile üretilmiş yarı zehirli özel boyalarla boyanmış Çin tişörtlerini giyen herkes, teninde Eiddetli bir yanma ve mide bulantısı hissetmeye başlayacak, bedeni üzerinde karıncalar geziniyormuş gibi olacak ve inanılmaz bir kaşınma krizine girecekti. Amerika'da yaşayan bazı Çinli doktorlara tedavi için gerekli bilgi verilmişti. Belli bir noktadan sonra hastaneler bu hastalan tedavi etmeye başlayacak ve sistem üzerindeki yüklenme artacaktı. Bu boyadan etkilenen kimse ölmeyecek, sadece birkaç hafta süren bir hastalık donemi geçirecek, hastanede ya da evde bakım görmeleri gerekecekti.
Hızla Devlet Başkanlığı binasını terk ederken, birkaç telefon görüşmesi yapmıştı Mandy VVang. Az önceki uysal ve kedi gibi kız gitmiş, hızla iş bitirmek zorunda olan bir işadamı ya da devlet görevlisi gelmişti. Onu merkeze götürecek araç kapıda bekliyordu. Şoföre, çok hızlı olmasını söylemişti. Silah ateşlenmeye hazır hale gelirken gerekli hazırlık aşamalarının hepsinde yer almak ve konuya tam olarak hakim olmak istiyordu.
Bir buçuk saat sonra Uzay Araçları Kontrol Ofisi'nin önündeydiler. Hızla arabadan inip kendisini operasyon merkezine götürecek yolu takip etmeye başladı. Pek çok kontrol mekanizmasını aşması gerekiyordu.
Merkezin kapısına geldiğinde onu operasyonun teknik kısmını yönetecek olan Albay karşıladı.
"Bayan Mandy, hemen operasyona başlayalım. Amerikan tarafında ciddi bir uydu aktivitesi var. Bir Eeylere hazırlanıyorlar, ancak tam olarak ne yapmak istediklerini anlayamadık. Bizim uyduları-


miza kinetik silahlarla ateş ettiler ve iki uydumuz da saf dışı kaldı. Avrupa uydularından birisi ile anlaştık. Zaten bu silahın çalışması için gerekli olan band aralığında bir uydudan yer kiralamak yeterli. Adamlar neden hiç kullanılmayan bir band aralığı seçtiğimizi sordular. Bunun gizli olduğunu ve iletişimin izlenmesini engellemeyi amaçladığımızı söyledik."
"Çok güzel, Albay." Mandy adamı kolundan tutup kenara çekti. "Bana bak, eğer bir sorun olursa bu ikimizin de sonu olur tamam mı? Bu operasyon mutlaka mahvolmalı."
Albay'ın yüzü bir anda asıldı. Etrafta başka mühendisler ve askerler vardı.
"Tamam... Bunu yapabileceğimi asla düşünmezdim ama benim çocuğumu kaçırdınız. Ülkeme ihanet etmeme neden sizsiniz."
"Bırak bunları Albay, Hawai'de bir ev ve beş milyon dolarlık anlaşmayı zorlayan sendin. Zavallı çocuğunu bu işlere alet etme!."
"Tamam, tamam... Uzatmayalım."
"Nasıl yapacağız, bu operasyonu nasıl mahvedeceğiz? Amerika'ya karşı bu silah kullanılmamalı. Ve operasyonun işi bittikten sonra hızla buradan uzaklaşmalıyız. Hızla Çin'i terk etmeliyiz, yoksa başımız feci belada demektir Albay."
"Radyo dalga aralığını belirleyen sistemin göstergelerini bozdum. Bu sayede yanlış dalgalar yollanacak. Ancak oradaki ajanınız bize durumun çok kötü olduğuna ve insanların hastanelere koşmaya başladığına dair bilgi geçecek, işte o zaman biz de ülkeyi terk edebiliriz."
"Tamam, o zaman operasyonu hemen başlatabiliriz."
Albay ve Mandy içeri girdiler. Bazı mühendisler onların kendi aralarında bu kadar ateşli ne konuştuğunu merak etmişti.
Onlar operasyonu başlatan ilk hareketleri yaparken, Başkan Hu Jintao da hazırlanmış ve merkeze doğru yola çıkmıştı. Mandy'ye oraya gelmeyeceğini söylediği halde gidiyordu, bunun mutlaka önemli bir nedeni vardı.
Tuğrul gruptan ayrılmış, kontrol noktalarına gizlice yaklaşmaya
çalışıyordu. Onların işini çabuk bitireceğinden emindi. Oğuz'un görüş mesafesi sıfırdı ama Oğuz ve Tuğrul'un gece gözlükleri durumu kurtarıyordu. Aynı gözlüklerin karşı tarafta da

bulunması olasılığını göz önünde tutmalıydı Tuğrul. Bu nedenle mümkün olduğunca büyük bitkilerin arkasına saklanarak hareket ediyordu.
Ilk kontrol noktasına yaklaştığında düşündü ki gerçekten de burada bu kadar önemli bir işin yapıldığı tahmin edilemezdi. Hatta Eimdi kendisine bile mantıksız geliyordu. Kontrol noktası denen küçük kulübede iki adam otuyormuş, kâğıt oynuyordu. Zayıf bir ışık vardı ve

yanlarındaki tüfekler hayli uzaklarındaydı.
Bunlar bela istiyor sanırım, diye düşündü Tuğrul.
Kulübenin kapısından girdiğinde uzaydan gelmiş bir savaşçıyı andırıyordu. M-4 saldırı tüfeğinin namlusunun kendi üzerlerine doğrultulmuş olduğunu gören iki görevli, tüfekleri ne baktılar. Tuğrul başını hayır, anlamında salladı. Anlamışlardı, en ufak bir hareket ölüm demek olacaktı. Ellerini başlarının üzerine koyup diz çöktüler ve yere uzandılar. Ikisi de etkisiz hale gelmişti ancak Tuğrul kendilerini kurtarmaları riskini alabilecek durumda değildi. Komando bıçağını çekip yanlarına yaklaştı ve birini ensesinden tutarken diğerini sol ayağı ile yere yatırdı. Adamlar hiç ses çıkaramadan derin bir uykuya daldılar.
Kulübedeki telefonu ve bilgisayarı kullanılamaz hale getirdikten sonra tüfeklerin mekanizmalarını söktü ve bir sonraki kontrol noktasına doğru harekete geçti. Çöl rüzgârı gibi esiyordu Tuğrul, simsiyah ve tehlikeli görünüyordu. Saatlerce orada durarak ve milyonlarca yıldızın görünür hale geldiği bu yerde gökyüzüne bakmak isterdi aslında.
Oğuz, aracın içinde dakikaları sayarken hazırladığı bombayı yan koltuğa yerleştirmişti. Birkaç dakika sonra komplekse doğru harekete geçecekler ve oraya gelmeden araçtan atlayacaklardı.
"Bana bakın, eğer zamanında atlamazsanız, kaç parçaya bölüneceğinizi bilemem."

"Anladık, lütfen bunu konuşmayalım Oğuz" dedi William. Charles Wang yine sessizce kafasını sallamakla yetindi.
"Evet. Işte zamanı geldi. Umarım Tuğrul başarmıştır, yoksa bizi bekleyen silahlı adamların atacağı mermilerle hep beraber havaya uçabiliriz."
William ve Charles, Oğuz'un deli olduğunu düşünüyorlardı. Ama bu kadar tehlikeli bir işi yapmak için ancak bir deli gönüllü olabilirdi.
Kontağı açıp vitesi taktı, sert bir Eekilde gaz pedalına bastı. Chevy hızla Ileri atıldı. Kumları etrafa savurarak ilerlediler. Ilk kontrol noktalından geçerken içeride ışıkların yandığını Ve adamların sandalyelerin üzerinde oturduğunu görünce William biraz heyecanlandı ama adamlar öylece oturmaya devam ettiler,
Tuğrul, buradan geçmişti. Ikinci ve üçüncü kontrol noktasında da benzer görüntüler vardı ama üçüncüde pencerelerde kan izleri vardı. Biraz zor olmuştu anlaşılan.
Birkaç yüz metre ötelerinde binayı gördüler. Artık atlamaları gerekiyordu. Tuğrul da yakınlarda bir yerlerdeydi mutlaka.
"Haydi!" diye bağırdı Oğuz. Aracın fren pedallarını sıkıştırdı ve kapıyı açıp atladı. William ve Charles Wang da kendilerini arabadan attılar.
56 model Chevy gayet sakin ve hızlı bir Eekilde binanın ön kapısına yakın bir yerde duvara çarptı ve müthiş bir infilak meydana geldi.
Duvarda büyük bir delik açılmıştı. Çok garipti, patlama sonrasında alevlerin sesi dışında hiçbir ses duyulmamıştı.
Patlama ile birlikte Tuğrul da ortaya çıktı. Silahı yukarıda, gece görüş gözlükleri aşağıda, Oğuz'un yanında bitivermişti. Şimdi ağır silahlı iki adam, patlama ile açılan deliğe yaklaşıyorlardı. Aydınlıktı binanın iç bölümü, alevler de farklı bir aydınlık veriyordu.
Öğüt diğerlerine durmaları için işaret etti ve yavaşça duman kaplı deliğin önüne geldi. Girişteki odalardan bîr tanesi havaya uçmuştu. Yerde yatan iki kişinin cesedini görebiliyordu. Tuğrul'la be-


raber hızla içeri daldılar. Arkalarından da William ve Charles Wang girdi. Ikisi de tüfeklerini kaldırmış, hedef arıyorlardı. Ama daha çok tüfeklerin ardına saklanmış gibi duruyorlardı. Oğuz onlara acıyarak baktı ama aslında onlar için pek de endişelenmiyordu.
Hâlâ ortalık sessizdi, garip bir durumdu bu. Ama birkaç saniye sonra sessizlik bozuldu. Uzun bir koridorun en sonunda mermi yağmuru oldu üzerlerine. Hepsi kendilerini yerlere ve bulabildikleri eşyaların arkasına attı. Tuğrul göğsünü tutuyordu. Çelik yeleğine bir mermi isabet etmişti. Ani ter boşanması nedeniyle yüzü yıkanmış gibi ıslanmıştı.
Oğuz, otomatik tüfekle birkaç el ateş edip diğerlerine ateşi kesmelerini söyledi.
"Boşa mermi harcamayın."
Elbisesine astığı el bombalarından birisini alıp koridorun sonuna fırlattı. Şiddetli patlamanın ardından koşarak koridoru geçmeye kalktı. Karşı taraftan ateş gelmiyordu ama koridora açılan

odaların birkaçından o tam önünden geçerken mermiler çıkmıştı. Tuğrul da peşinden gitti ve ateş gelen odaların içine bakmadan M-4'ün mermilerini boşalttı. Odalardan gelen bağırtıların ardından bir sonraki odaya geçiyordu. Her Eey o kadar hızlı gerçekleşti ki William ve Çinli, hareket bile edemediler ama mermilere rağmen o iki Türk'ün peşinden gitmeleri gerektiğini biliyorlardı; eğer orada fazla kalırlarsa, birileri çıkıp kendilerini öldürebilirdi.
Ikisi de koridorda ilerlemeye başladı. William bu koridordan kaçmıştı ve buraya tekrar döneceğini asla düşünmemişti. Koridorun ucuna gelmeden önceki son odanın önünden geçtikleri sırada ateş edildi ve mermi, ikisinin kafasını sıyırıp duvara saplandı. William ve Charles aynı anda tüfeklerini ateşlediler. Yerde yaralı yatan adam, bedenine çarpan dev pompalı mermiler nedeniyle paramparça olmuştu.
Bir araya geldiler, makineli tüfekli bir güvenlik görevlisi yerde yatıyordu. El bombasının Eiddeti nedeniyle kolu yarı yarıya kopmuştu, Artık yaşamıyordu.


"Şimdi Bay Charles, lütfen nereye gitmemiz gerektiğini söyleyin bize."
"Aşağıya, aşağıya doğru gitmeliyiz. Merkez orada."
"işte, sanırım Eu asansörler bizi istediğimiz yere götürecek."
Mermiler gelmeye başladı yine. Oğuz makineli tüfeği alıp M-4'ünü sırtına astı. Her silaha ihtiyaç duyacaklardı. Diğerleri asansörü çağırırken Oğuz kendilerine ateş açan güvenliğe makineli ile ateş etti, sonucu belli bir karşılıklı ateş olmuştu.
Asansörde kendisini güvende hissetmedi Oğuz. Hızla inmeleri için dua ediyordu. Asansör bir hayli yol aldıktan sonra durdu.
"Kenara yaslanın ve silahları hazırlayın."
Doğru hissetmişti, kapı açılır açılmaz içeriye mermiler gelmeye başladı. Asansörün iç çeperindeki metal bloğa çarpan mermiler sekiyor ve bedenlerine geliyordu. Oğuz da dışarıya bakmaksızın tüfeğini ateşledi. Tuğrul iki el bombasını dışarı attı. Fosforlu bombanın patlaması ile gözleri kamaşmıştı.
Dışarıdan gelen ateş kesildi. Hemen fırladılar. Ama Oğuz asansörden yalnız çıkabildi. Içerideki herkes vurulmuştu. VWilliam ve Charles'm kollarından kan akıyordu. Tuğrul'un ise boynu kanıyordu. Ölümcül değildi yaraları ama daha nerede olduklarını bile bilmiyorlardı.
"Iyi misiniz?"
"Tamam Oğuz, hallederim Eimdi. Yanımda müdahale için gerekil malzemeden biraz var."
Tuğrul küçük bir çantadan çıkarttığı tozlar ve sargı bezi ile iki adama ve kendisine müdahale etti. Bu an yanlarında bir doktorun olduğuna Eükretmeliydiler.
"Şimdi nereye gitmemiz gerek?"
"Şu tarafa gidilecek sanırım. Bundan sonrası hakkında kesin bir bilgim yok doğrusu. Hislerine güveneceksin."
Oğuz'un en iyi yapabildiği Eeydi bu. Hislerine güvenmek... Hiç tanımadığı bir adama güvenmektense hislerine güvenmeyi tercih ederdi.

"Siz burada kalın, ben ilerleyeceğim."

Tuğrul başını salladı. Yaraları halledip peşinden geleceklerdi.
Oğuz köşeyi döndü. Artık beraberindekileri görmüyordu. Bir an derin bir yalnızlık hissetti. Rüya'nın başına neler gelmiş olabileceğini düşündü. Binlerce silahlı Nazi arasındaki güzel ve yalnız bir kızın durumunu merak ediyordu ve öfkesini sürekli besleyen bir durumdu bu.
Yine bir koridor çıkmıştı karşısına. Uzun ve karanlıktı, kırmızı ışıklar vardı kenarlarında. îçi yanmaya başlamıştı Oğuz'un. Görev çok uzun sürmüştü ve artık Rüya'nın başına ne geldiğini düşünmeye dayanamıyordu. Yeterince robot olmuştu, insani yanları da bastırıyordu artık. O dehliz gibi görünen koridora girmek istemediğini düşündü. Ölüm vardı belki de ucunda ve Rüya'yı görmeden ölmek istemiyordu. Arkasındaki insanların da öleceğini düşünmeye başlamıştı birden. Dizlerindeki derman azaldı. Tüfeği tutan elleri bile yeterince güçlü sıkmıyordu kabzayı.
Derin bir yalnızlık hissi çöktü içine. Koca bir dünyanın içinde, belki de en tehlikeli noktasında, elinde silahla, üzerine gelen onlarca insanla mücadele ediyordu.
Yeter artık, diye iç geçirdi. Bir anda başına saplanan milyonlarca iğneyi hissetti. Garip bir

koku vardı havada ve başı dönüyordu. Karanlık koridorun ucunda görünen kızıl ışıklardan yansıyan gölgeler.... Kalabalıktılar. Oraya ulaşması çok zor görünüyordu. Kendini toparlamaya çalıştı.
Koridorun sonundakiler ona ateş etti. Mermi alnını sıyırıp geçti. Bir damla kan, gözüne doğru aktı.
Bu hislerin içine dolması çok garipti. Başka bir sebebi olmalıydı. Burasını koruyan kötücül bir enerjinin varlığını hissetti. Bir Eeyler onu içten ele geçirmek istiyordu.
Derken toparlanıp M-4'deki mermileri koridorun sonuna doğru boşalttı. Mermiler betona ve çeliğe çarpıp kıvılcımlar çıkararak dağıldı etrafa. Sessizlik oldu. Sanki mermiler sonsuz bir boşluğa gidiyormuş gibi.
Bir anda koridora çıktı. Öylece duruyordu. Birkaç adım attı ön-

ce ve sonra yürümeye başladı. Ne olacağını umursamıyordu. Karşısında bir gölge görüp silahını kaldırdı ve ateşledi, otomatikleşmişti duyuları. Ama bir Eey olmadı. Sonra birden kafasına bir kaya çarpmış gibi oldu, kendisini sırt üstü yerde buldu. Bir yerlerinin kanadığına emindi ama bunun kaynağını bulamazdı. Evet, işte oluyor galiba, diye düşündü. Ölüm böyle bir Eey olmalıydı.
Tuğrul'un, William'ın ve Charles'm seslerini duyuyordu. Çaresizce bağırışlarını ve ateşlenen silahları. Seken ve bedenlere çarpan mermileri. Ama kime çarptığının bilincinde olmadan. Şiddetli bir çatışma oluyordu, kurşunlar üzerinden geçip gidiyordu ama Oğuz için hiç önemi yoktu bunların. Sonra yavaşça karardı ortalık.
Ilyas, garip bir ruh hali içerisindeydi. Her Eey kararmıştı. Rüyaları sanki onun gerçek dünyası olmuştu. Artık sadece boş gözlerle bakıyordu dışarıya.
Hamdi Hoca, Ilyas'a destek olmaya çalışıyordu ama kötücül havayı sezmişti Amerika'ya ayak basar basmaz. Rüyası onları yönlendiriyordu. Büyük kötülüğün kalbine doğru çekiliyorlardı.
"îlyas, bu gittiğimiz yerde ne olacağına dair bir fikrin var mı?"
"Bilmiyorum Hamdi Hoca. Orada sadece ölüm var. Oradakiler, insanlar için sadece ölüm planlayabiliyorlar. Kötülük var ve ölüm var. Büyük ölümler var, insanların sıralar halinde öte tarafa geçeceği ölümler."
"Allah yardımcımız olsun. O gittiğimiz yerde ne yapacağız bilmiyorum."
"Ben de bilmiyorum Hamdi Hoca. Tek bildiğim Eey, oraya gitmeliyiz."
"Ne var orada?"
"Orada kötülüğün kaynağı var."
"O kaynağı kurutmalıyız o zaman."

"Evet Hamdi Hoca, bunu beraber yapacağız. Ama nasıl olduğunu bilmiyorum. Ben bildiğim duaları okuyacağım."


"Ayrıca bir Eeyler de yapmalıyız Ilyas."
"Ne yapacağız, silahımız yok ki?"
"Allah akıl vermiş... Bulacağız bir yolunu."
Bindikleri araba, onları Ilyas'ın tarif ettiği yere götürüyordu. Bakımlı müstakil evlerin Amerikası'ndan gidiyorlardı Eimdi. Yol aldıkça güzel görüntüler donuklaşmaya başlıyordu. Güzellik anlamını yitiriyordu.
Uzaklarda tarif edilen yeri görebiliyorlardı. Yeşil tepelerin arasından uzanan yolun sonunda dev bir malikane. Sanki karabulutlar dolaşıyordu evin üzerinde. Beyaz büyük bir yapıydı, yanlarında kuleleri vardı, modern görünen ama aynı zamanda gotik zamanların izlerini taşıyan, üzerinde çok düşünülüp detayları île özellikle ilgilenilmiş hissi yaratan bir yapıydı.
Bu hiç de doğal değil, dîye düşündü Hamdi Hoca. Sanki dalga geçilircesine oluşturulmuş bir mizansendi.
Araç bir noktaya gelince durdu.
"Buradan sonrası özel arazi. Giremeyiz. Siz yola yürüyerek devam etmelisiniz" dedi Eoför, yüzündeki gerginliği belli etmemeye çalışarak.
Aşağıya indiler. Hava bulutluydu ve yağmur yağıyordu. Hemen ıslandılar. Daha ilk adımlarını atarken Ilyas kusmaya başladı. Dayanamıyor olmalıydı artık. Rüyaları ile gerçekler birbirine

girmişti ve bedeni bu ağırlığa dayanamıyor gibiydi.

Hamdi Hocaya yaslandı. Hamdi Hoca sürekli olarak dua okuyordu. Düzlük bir yolun ucuna geldiler. Yol taşlıktı. Kenarlarında garip imgeler vardı. Şekillerin anlamını bilmiyorlardı ama pagan bir simgeler bütünüydü, bu çok açıktı.

O yolda yürümeye başladılar. Eve yaklaştıkça llyas iyice kötüleşmişti. Zor adım atabiliyordu. Evin kapısına geldiler. Yıldırımlar düşüyordu çevreye. Yağmur o kadar yoğunlaşmıştı ki görüş mesafesi birkaç metreye düşmüştü.

Kapının önündeydiler. Büyük demir tokmağın Eekli ikisinin de

kanını dondurdu. Bir kafatası Eeklindeydi ve sanki gerçek bir kafatasının mumyalanmış biçimini andırıyordu.

Kapıyı çaldılar... Ve beklemeye başladılar.

Bir süre geçti. Içi çelik levhadan yapılmış koca tahta kaplamalı kapı yavaş yavaş açıldı. Içeriden zayıf bir ışık sızıyordu. Kaynağını anlayamadıkları sesler geliyordu. Bu sesler bir müzik aletinden gelir gibi oluyordu bazen, bazen de tahrip edilmiş bir hayvan boğazından. Her halükârda korkutucuydu sesler, içerisi hakkında fikir oluşturuyordu.

Kapıyı yaşlı bir uşak açmıştı. Yüzü bembeyazdı. Beton gibiydi bakışları. Hamdi Hoca ve Ilyas'a baktı. Hiçbir Eey söylemeden onları içeri aldı.

Geniş ve yüzlerce yıllık eşyalarla döşenmiş, tavanları bile özel kaplamalarla süslü büyük ve ihtişamlı bir salona açılan antrede buldular kendilerini. Üzerlerinden su akıyordu, ikisi de bu evde bulunmalarının garip olduğunu hissetmişti. Ne olacağını bilmiyorlardı.

"Hoş geldiniz!"

Yaşlı bedenden çıkan hırıltılı ama güçlü ses karşıladı onları. Etraflarına baktılar. Merdivenlerden inen adamı gördü Hamdi Hoca. Ilyas gittikçe kötüleşiyordu. Terler akmaya başlamıştı her yerinden, kuruması imkânsızdı bu Eekilde. Ciddi bir travma geçiriyordu.

"Hoş bulduk" dedi Hamdi Hoca, elinden geldiğince içinde bulundukları durumu normalleştirmeye çalışıyordu. Adamın hareketlerinden sanki oraya gelmeleri sıradan bir olaymış gibi bir izlenim edinmişti; bu, işleri daha da garipleştiriyordu.

"Çok ilginç. Buraya kadar gelmiş olmanız, tüylerimi diken diken etti." Yaşlı adam gerçekten de onlarla ilgili bir Eeyler biliyordu.

"Buraya neden geldiğimizi bilmiyorum. Ama Ilyas, burada bir Eeylerin döndüğünü söylüyor, bize bu inanılmaz yolu kat ettiren Eey sadece onun rüyaları ile başlayan olaylar dizisi..."

"Demek öyle... Ne gibi Eeylerin döndüğünü biliyor mu acaba? Burası özel bir malikane. Ve bu kadar yolu gelmeniz için mutlaka bir sebebiniz olmalı. Üstelik eğer tahminleriniz doğruysa bile, burada ne elde edebilirsiniz ki?"


Ilyas birden kendine geldi. Garip bir güçle kaplanmış gibiydi:

"Sen... Kötülük senin içinde, dünyayı kötülüğe boğmak için uğraşıyorsun!" diye bağırdı.

Yaşlı adam, yani Lider, yerinden kalkıp bir masanın yanına gitti. Çekmecelerinden birisini açtı ve bir silah çıkarttı.

Hamdi Hoca olduğu yerde kalmıştı, donmuştu adeta. Içindeki kötü hislerin hızla gerçeğe dönüşeceğinden korkuyordu.

"Demek bu adam bizim burada kötü işler çevirdiğimizi söylüyor, bu çok aptalca. Eğer bunu düşünüyorsanız neden polis çağırmıyorsunuz?" Lider'den, beklenemeyecek kadar Eiddetli bir kahkaha tufanı esti yüzlerine.

Yaşlı adam, salonun duvarına dayalı bir mobilyanın çekmecesinden bir silah çıkartmıştı Eimdi. Normal bir silah değildi bu.

Silahın namlusunu Ilyas'a çevirdi. Genç adam olduğu yerde mıhlı kalmıştı. Böyle bir Eeyle karşılaşacağında hemen kaçması gerektiğini öğrenmişti Deyr'ul Zafaran'da, ama daha o kaçmayı aklından geçirirken silah değişik puflamayla beraber bir ışık huzmesini Ilyas'm bedenine fırlattı ve hemen bilincini yitirmesine sebep oldu. Ilyas, Hamdi Hoca'nın kollarında yere yığıldı.

Hamdi Hoca olduğu yerde kaldı. Ne olacaktı Eimdi?

Ölüm Kardeşliği'nin Lideri ile karşı karşıyaydı. Lider'in gözünde büyüyen alevi

hissedebiliyordu, ancak onu durduran bir Eeyler olmalıydı.
"Sizinle işimiz bitmedi. Ilyas, bir Ortodoks Hıristiyan olarak bizim yanımızda yer alması gerekirken, köklerine dönmeye çalışıyor; oysa onun küliürü zayıflık getiriyordu ve yok edilmesi gerekiyordu. Yüzyıllardır yapmaya çalıştığımız Eey bu işte, gücü elde etmeyi istemeyen anlayışın ortadan kaldırılması. Hıristiyanlık mirasını biz idare ediyoruz. Ayrılık, bizim gücümüzü azaltır. O nedenle bir süre susması gerekiyor."
"O da bunu söylüyordu zaten. Sizin putperest olduğunuzu, güce taptığınızı..."
"Sen Hamdi Hoca..." ;


Lider'in onunla bu Eekilde konuşması garipti, adı hiç anılmadığı halde ismini biliyordu.
Lider geniş salona doğru yürüdü ve Hamdi Hoca'ya da peşinden gelmesi için işaret etti. Lideri takip ederken korkmuyordu Hamdi Hoca, zaten korksa da yapılacak bir Eey yoktu, Ilyas'a baktı, uşaklar Ilyas'ı içeri doğru sürüklüyorlardı. Buraya kadar bunun için mi gelmişlerdi? Her Eey yeni başlıyor gibiydi.
"Hamdi Hoca, bize güce taptığımızı söylüyorsunuz... Belki de öyle, ama Tanrı güç değildir de nedir? Siz neye tapıyorsunuz?"
"Bu tartışmaya girecek değilim. Ben Allah'a inanıyorum ama onun ne benim tapınmama ihtiyacı vardır ne de bir başkasının... Oysa senin güç dediğinin tapılmaya ihtiyacı vardır, çünkü onu kullanmazsan yok olur..."
Lider olduğu yerde durdu, kendisine bir viski koydu. "Hamdi Hoca, çok fazla mantıklısın..."
"Daha da mantıklı olabilirim."

"Efendilerimiz Islam karşısında her zaman saygıyla eğilmişlerdir. Bunu neden yaptıklarını bilmiyorum. Bana kalsa bütün Müslümanlara savaş açar ve onları yenerim. Ama efendiler buna karşı çıkıyor. Bu savaşa başlarsak kazanamayacağımızı düşünüyorlar."
"Şeytan, Allah'ı çok iyi tanır çünkü..."
"Hamdi Hoca, Eimdilik burada misafirimsin. Buraya gelmeniz bir Eeyi değiştirmeyecek, sonsuz arzumuz yerine gelecek mutlaka. Dünyanın egemenliğinde bir adım daha atacağız. Üstelik sen... Ilginç bir adama benziyorsun. Yöneteceğimiz dünyada Müslümanlar da olacak ve senin benim yakınımda olmanı isterim.,Bu nedenle amacımıza ulaştıktan sonra seninle özel olarak ilgilenilmesini sağlayacağım. Yeniden eğitileceksin belki de ve Müslümanlarla ilgili konularda benim danışmanlığımı yapacaksın."
"Bana bunu yaptıramayacağınızı biliyorsunuz herhalde."
"Zor olabilir Hamdi Hoca, ama tekniklerim çok farklıdır. Senin içine işleyecek yöntemler kullanacağım."
Iki uşak Hamdi Hoca'nın yanına gelip ona eşlik ettiler. Kendisi-


ne yukarıda büyük bir oda verildi ve kapısı üzerinden kilitlendi. Ağır kapının kapatılma sesi Hamdi Hoca'mn yüreğinin derinliklerine kadar işledi. Ilyas'ı merak ediyordu, ona bir kötülük yapmalarından korkuyordu. Ne olursa olsun bir Eeyler yapmalıydı. Bu garip yaşlı Eeytanın onu yok etmeyecek olması bekli de Ilyas'ı kurtarması için ona bir Eans verebilirdi.
Başı çok ağrıyordu Oğuz'un. Rüyaları çok karışıktı. Binlerce rüyayı bir arada görüyor gibiydi. Bir Rüya'yı görüyordu düşlerinde, bir Kemal Bey'i, bir Eimdi hatırlamadığı eski arkadaşlarını, Cem'i, Tuğrul'u, diğerlerini... Hepsi saçma sapan rollerde çıkıyordu karşısına. Ama hep karmakarışıktı. Gözlerini açmaya çalışıyordu ama açamıyordu. Sanki tonlarca ağırlık bağlanmıştı göz kapaklarına.
Sesler duyuyordu, elektronik sesler ve fısıltılı konuşmalar. Kollarını oynatmaya çalıştı, başaramadı.
Bir süre sonra bilinci yerine gelmeye başladı. Etrafını az çok gerebiliyordu. Ilk fark ettiği Eey, yattığı yere bağlı olduğuydu. O hareketlenince birileri geldi başına.
Şimdi çok iyi seçebiliyordu etrafındakileri. Birini hemen tanımıştı. Bu Mandy Wang'dı.
Wu'nun yanındaki kadın ajan. Öyle görülüyordu ki, çok ciddi bir tuzağın içine çekilmişlerdi.
Başını çevirdi. Bulunduktan odanın uzak duvarında sırayla sandalyelere oturmuş insanlar, oturdukları yere sıkı sıkıya bağlanmışlardı. Hepsinin yüzü dağılmış haldeydi. O zaman

Attila'yı gördü. Kilo vermişti. Aylardır doğru dürüst bakılmadığı belliydi. Karabey'i aradı birden gözleri, ama o yoktu ortada. Ölmüştü demek ki...
Tuğrul da oradaydı. O da başından sargılıydı. VWilliam ve Charles Wang ise sakince oturuyorlardı. Yaraları yoktu. Çabuk teslim olmuşlardı herhalde.
"Oğuz, bizi gerçekten çok fazla zorladın. Az kalsın operasyonu mahvedecektin. Çok az zaman kaldı. Az sonra dünya liderliğimizin zeminini oluşturacak felakette son aşamaya girilecek. Birazdaan Golgota, işlemi durduracak. Göktaşı son yörüngesine girecek

kimsenin buna karşı bir Eey yapma Eansı olmayacak. Çin'in yarısı bu göktaşı ile yok olacak, ondan sonrası artık çocuk oyuncağı."
"Bunu yapamazsınız. Aşağılık köpek, kendi ülkene ihanet ediyorsun."
"Oğuz, ihanet bir düşünce problemidir. Bazılarında olur." Mandy bu sözleri söyleyip güldü. O sırada içeriye uzun boylu ve esmer birisi girdi. Kapıdan bile zor sığıyordu.
Oğuz onu görünce gözlerine inanamadı. Kalbi sıkışmış gibiydi. Bu Karabey'di. Ağzından boğuk bir ses çıktı Oğuz'un. Bağırmak çağırmak istiyordu ama Eok olmuştu. Karabey gülerek Mandy'nin yanma gitti ve ona sarıldı. Güzel Çinli kadın da uzun uzun öptü Karabey'i.
"Karabey..." diyebildi Oğuz sadece.

"Oğuz, kusura bakma. Ama dünya değişmek üzereydi ve ben de bu değişimin içinde yer almayı tercih ettim. Mandy'yi seviyorum, bu göktaşı olayı biter bitmez Brezilya'daki evimize taşınacağız. Sizlerin ölecek olması gerçekten üzücü ama kusura bakma, hep savaş hep savaş olmuyor ki..."
"Allah kahretsin seni, adi Eerefsiz."
"Oğuz, bağlı olan sensin, eğer bana küfür edersen istemediğim Eeyleri yapabilirim sana."
Tuğrul da Eok içindeydi. Buna bir türlü inanmak istemiyordu. William ve Charles Wang'ın, Karabey'in kim olduğunu anlaması uzun sürmedi. Üzüntüyle baktılar Oğuz'a.
"Eğer buradan kurtulursam kötü bir Eekilde öleceksin Karabey" dedi Tuğrul.
Karabey, Tuğrul'a baktı ve cevap vermek yerine güldü.
Mandy Wang, bir süre sonra Karabey ile birlikte odadan ayrıldı. Şimdi yalnız kalmışlardı. Hep beraber öleceklerine Eüphe yoktu. Oğuz kendisine ne olduğunu bilmiyordu. Savaşın tam ortasında neden kendisini yitirdiğini ve düşmanın üzerine korumasız yürüdüğünü bilmiyordu. Zaman azalıyordu. Dedikleri Eey olmak üzereydi. Golgota durdurulmalıydı, yoksa dünyaya çarpması kaçınılmazdı.


Umutları yitiriliyordu, saatin sesi kulaklarında büyüyordu. Bir mucize onları kurtarabilirdi ancak.
Oğuz kendisini bıraktı, elinden geleni yapmıştı. Bütün gücüyle tek başına savaşmıştı. Bundan sonra yapabileceği bir Eey yoktu. Rüya'yı asla göremeyeceğini düşündü. Buradan kurtulsa bile ne kadar zor bir Eeyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Çok uzaklardaydı Rüya, çok uzaklarda ve zor durumda.
Şiddetli bir patlama ile irkildiler. Odanın dışında koşuşturmalar oluyordu. Bu gürültülere makineli tüfek sesleri eklendi. Amansız bir çatışma başlamıştı dışarıda. Neler olduğunu bilmiyorlardı. Birden kapıları kırıldı. Mandy Wang, içeriye bir el bombası attı ve hemen kontrol odasına doğru kaçtı.
Bombanın patlaması ile birlikte öldürücü Earapnel parçaları odaya dağıldı ve duman sardı etrafı. Mermiler gelmeye devam ediyordu. Oğuz yaralanmıştı ama kötü durumda değildi. Birden kollarını bağlayan kordonların kesildiğini ve serbest kaldığını hissetti.
Bombanın yarattığı sisin arkasından tanıdık bir yüz gördü. Wu'nun yüzüydü bu. Neredeyse ağlayacaktı sevinçten.
"Oğuz, çabuk ol, o aleti parçalamalıyız."
Oğuz'a inanılmaz bir güç gelmişti, duvar kenarında dizilmiş . duranların ne halde olduğuna bakacak zamanı yoktu ama yanlarından geçerken Eöyle bir göz attı ve William'ın boğazındaki Eiddetli kan akışını gördü. Şarapnel, Eah damarına isabet etmiş olmalıydı ve birkaç dakika içinde ölecekti.
Her taraf duman doluydu. Wu, çok fazla patlayıcı kullanmıştı. Bu adamın bu Eekilde ortaya

çıkmasına inanamıyordu Oğuz.
Kontrol odasında yerde yatan adamları gördüğünde Wu'nun tek başına bunu yapmasının imkânsız olduğunu gördü.
"Bunları tek başına yapmış olamazsın."
"Bırak bunu Eimdi, kontrol mekanizması burada."
Kontrol konsolunun başında bir mühendis vardı, kafasından kan akıyordu. Hâlâ ölmemişti.
Wu onun başını tutup konsola vurdu birkaç kez.

"Çabuk diyorum, Eu aleti kapat hemen! Kapat!"
"Hayır, bunu yapamam..." Mühendis bağırıyordu ama Wu'nun onu dinlemeye niyeti yoktu.
"Durun!"
Sesi duyunca oldukları yerde kaldılar,

Mandy; "Bırakın o adamı!" diye bağırıyordu.
Bir anda bir çığlık duyuldu. Bu, Charles Wang'dı...
"Ne yaptınız kızıma?" diye bağırarak Mandy'ye saldırdı. Fakat Mandy, ondan daha hızlı davranarak Charles'ı yere yıktı. Charles Wang'ın karnına ve bacağına beş mermi saplanmıştı.
"Kahrolası pislik!" diye bağırdı Mandy. Kontrolünü gittikçe kaybediyordu:
"Senin kızını öldüreli çok oldu."
"Hayır! Hayır!"
"O Hu denen adam da senin kızın ile beraber olduğunu sanıyor ama Mandy Wang öleli çok oldu. Üstelik Hu da yakında ölecek."
Odadakiler Eok olmuştu.
Sahte Mandy Wang, masanın üzerinde duran M-4 tüfeklerden birisini aldı ve tetiği hazırladı.
Tam nişan almıştı ama o anda arka arkaya on iki mermi birden Mandy'nin bedenine saplandı.
Gözleri kocaman açıldı, bir nefes bile alamadan yere yıkıldı.
Herkes dönüp Karabey'e baktı. Karabey'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.
Arkadaşlarına dönerek, "Adını bile bilmediğim Çinli bir kızla ne yapmamı bekliyordunuz ha?" dedi.
Oğuz, "Adi herif" diye bağırarak Karabey'in üzerine yürüdü ve ona sağlam bir yumruk attı.
"Oğuz, dur lütfen, baksanıza bu anı bekledim Eimdiye kadar. Attîla'nın hayatta kalmasını bana borçlusunuz. Üstelik bu süre içinde hem pek çok Eey öğrendim, hem de rahat yaşadım. Hemen o aleti durdurun."
Mühendis artik karşı koyacak durumda değildi. Hemen Golgota'nın durdurulması için gerekli işlemler yapıldı.


Uzayın derinliklerinde göktaşına sert bir Eekilde darbeler vuran uzay çekici susmuştu. Göktaşı hızla dünyaya yaklaşıyordu ama ona vuramadan teğet geçecekti.
"Her Eeyin bittiğini mi sanıyorsunuz?" Charles Wang aşın kan kaybından ölmek üzereydi.
Karabey, az önce el bombası atılan odada bulunan Attila ve Tuğrul'a bakmaya giderken Oğuz da Charles VVang'ın başına çöktü.
"Başka ne var Charles, çabuk söyle..."
"Çin, Amerika'ya karşı uzaydan radyo dalgaları ile bir silahı harekete geçirecek. Milyonlarca Amerikalı bir anda hastalanacak ve Çin'in Amerika'yı işgali başlayacak."
Oğuz kulaklarına inanamadı. Bu savaş mutlaka durdurulmalıydı. Eğer böyle bir Eey olursa dünya nükleer savaş dönemine girerdi.
Ne yapabiliriz, diye düşündü Oğuz.
Wu derin bir rahatlık içerisindeydi.
"Bence bir Eey yapamayız. Çin'in bu silahı kullanmasını engellemeye çalışanlar var. Bence dua edelim ve başarılı olmalarını bekleyelim.
Wu doğru söylüyordu, eğer dünya felaketlerden sıyrılacaksa birkaç insan sayesinde oluyordu bu.
"Belki bir Eey yapabiliriz."
Herkes Charles Wang'a baktı.
"Bunu açıklamamayı düşünüyordum ama savaşın durdurulması gerekiyor artık."

"Çabuk ol Charies, her Eey saatler içerisinde olup bitecek." Oğuz onun kendi yanlarında olduğuna iyiden iyiye inanmıştı Eimdi.
"Çin'in kendi uyduları Amerika tarafından vuruldu. Şimdi ticari bir uydudan frekansı yayınlayacaklar. Bu, normalde kullanılması yasak bir frekans ama o işi hallettiler. Bu uydunun hangisi olduğunu biliyorum. Eğer o uydu vurulursa, proje suya düşmüş olur. Bu arada silah dedikleri Eey, insanların giydiği Çin malı tişörtlerdeki nanopartiküller. Bu radyo dalgaları sayesinde partiküüer bir zehir ya


yacaktı. Bu zehir de insanları öldürmeden birkaç hafta hasta ediyor ama aşırı sayıda insan hasta olursa sağlık sistemi ve genelde toplumsal yapı çöker, işte bu sırada Çin'in ağır saldırısı başlayacak."
Bu gerçekten korkunçtu. Eğer Amerika bu saldırıya uğrarsa nükleer karşılık verirdi ve insanlığın sonu gelirdi.
Yapılacak Eey çok açıktı. Oğuz derhal Pentagon'u aradı. Bunu yapmayı pek istemezdi doğrusu, ancak Eu anda diplomasi yapmak zorundaydı. Pentagon'dan birilerine ulaşması ve onları inandırması hayli uzun sürdü. Ancak savaş ortamında verilen bilgiler çabuk değerlendiriliyordu.
Amerika uyduyu vurmayı kabul etmişti. Arizona Tucsonville Hava Üssü'ndeki yer lazerinden atış gerçekleştirilecekti. Uydunun vurulması için gerekli konuma gelmesine çok az bir süre vardı ve bu süre Çin'in silahı ateşlenmesi için gereken süre ile aynıydı. Yani tam anlamıyla bir düello yaşanacaktı.
Hu Jintao, Uzay Araçları Kontrol Merkezi'ne geldiğinde, operasyonun başlamasına çok az zaman kalmıştı. Kontrol salonundaki Mandy ve Albay, hareketlilik nedeniyle meraklanıp dışarı çıktılar. Karşılarında Hu Jintao'yu görünce küçük dillerini yutacaklardı neredeyse. Hu'nun hareketleri çok garipti. Yanındaki subaylar da onun bu durumunu anlamışlar ve Albay ile Mandy'ye Eüpheli gözlerle bakıyorlardı.
"Oh, sevgili Jintao... Sizi burada gördüğüme çok sevindim."
Hu Jintao, gayet vakur bir Eekilde Mandy'nin yanından geçti. Hiç konuşmuyordu. Gözleri, Albay'ın üzerine kilitlenmişti.
"Sen Albay... Vatan hainisin."
"Başkanım, hayır ben vatan haini değilim."
"Evet Albay, boşuna uğraşma. Bu projeyi ben başlattım. Sanıyor musun ki senin gibi bir vatan haininin bu projeyi mahvetmesine izin veririm."
"Başkanım, ben hain değilim. Beni buna zorladılar."

"Kim?"
Her Eey saniyeler içerisinde oluyordu ama ağır çekim gibi algılıyordu insanlar olanları.
Albay başını diğer sahte Mandy Wang'a doğru döndürdüğünde, Mandy ilk adımı atmıştı bile.
Elindeki bıçağı Hu Jintao'nun sırtına saplarken kontrol odasına girdi ve kapıyı kapattı.
Askerler Albay'ı yakalayıp yere yatırdılar. Bir yandan Devlet Başkanı'nı hastaneye taşımak üzere yukarı çıkarıyorlar, bir yandan da kapıyı kırmaya uğraşıyorlardı. O sırada bir asker, yanında getirdiği büyük namlulu bir tüfek çıkarttı. Hu Jintao sanki her Eeyi hesaplamıştı. Zırh delici mermi atan bir silahtı bu. Asker birkaç kez tetiğe basınca kapı darma duman oldu.
Mandy Wang umutsuzca kontrol sistemine zarar vermeye uğraşıyordu ki bir başka zırh delici mermi sırtından girdi ve bütün göğüs kısmını parçaladı.
Hu götürülürken Mandy Wang'ın yerde yatan cesedine baktı. Subaylar ateşlemenin yapılması için gereken düzeneği çalıştırdılar.
Radyo dalgaları yayınlanmaya başlıyordu.
"Başkanım! Başkanım!"
Hu Jintao kan kaybediyordu ama bu bağırışları duymamasına imkân yoktu.
"Neler oluyor?" diye sordu, sesi titriyordu.
"Efendim, uydu ile iletişim kesildi."
Gözlerini kapattı Hu ve kendini götürmelerini istedi. Projenin suya düştüğünü anlamıştı.

Oğuz, Tuğrul, Karabey ve Attila geniş bir sahil Eeridindeydiler. Kimseler yoktu ortada.

Bir gün önce dünya, yok olmanın eşiğinden dönmüştü. Haberlerde dünyanın yakınından teğet geçecek bir göktaşından bahsediliyordu.
Savaş haberleri azalıyordu. Dünya tehlikeli bir denge noktasında durmuştu.

"Ne yapacaksın Eimdi Oğuz?" Tuğrul diğerlerinden daha çok zaman geçirmişti onunla. Bu nedenle aklından geçenleri merak ediyordu.
"Biliyorsun ne yapacağımı Tuğrul..."
"Yorulmadın mı, savaş savaş nereye kadar?"
"Bilmiyorum. Ama henüz savaşım bitmiş gibi gelmiyor."
Karabey ve Attila Eaşkın Eaşkın onlara baktılar. Hepsi de sargılar içerisindeydi.
"Ben gideceğim çocuklar ama Bölüm 18 sona erdi. Sizler de kendi yolunuzu çizin."
Hepsi başlarını öne eğdiler.

Savaş Avrupa'da
Mario Kempe, silahına sıkıca sarılmış, sabah ayazı nedeniyle donmaya başlayan yüzünü ovuşturup ısıtmaya çalışıyordu. Polonya sınırındaki Görlitz kasabasının merkezinde bulunan Belediye Binası'nın kulesinde, hemen karşı yakada bulunan Zgorzelec kasabasında konuşlanmış bulunan Rus kuvvetlerini gözetlemekle meşguldü.
II. Dünya Savaşı'nda ikiye ayrılan bu kasaba, Avrupa Birliği altındayken birleşmişti ama Rusların Polonya'yı işgal etmesiyle, Alman askerleri, hızla kasabanın eski sınırlarına çekilmişti.
Sis kaplı Polonya kasabasındaki garip hareketlilik Mario'yu endişelendiriyordu. Kuledeki yerinde, keskin nişancı tüfeği ve makinelisi hazır bekliyordu. Almanya-Polonya sınırını oluşturan köprüyü görebiliyordu. O köprüden geçmeye başlayacak her canlıya ateş etme emri almıştı.
Bundeswfoer'in II. Ordusu'na bağlı Panzer Tümeni, mekanize tugayları ve hava savunma taburları Dresden ve Berlin arasında savunma hattı oluşturacak biçimde yerleşmişti. Alman ordusu,

Polonya ordusuna karşı yaptığı hazırlıkları hiç değiştirmeden Rus ordusuna karşı kullanmayı deneyecekti. Ancak ülkenin batısındaki rezerv birlikler, hızla doğuya kaydırılıyor ve Ruslara karşı gittikçe güçlenen bir hat oluşturulmaya çalışılıyordu.
Amerikan 1. Tank Tümeni, hızlı bir Eekilde Almanya'dan çekilmeye başlamıştı. Pasifik'teki savaşı kaybediyorlardı ve bu nedenle kuvvetlerin anakaraya dönmesi gerektiğini düşünmüştü Başkan Arnold. Garip bir korku belirmişti Amerika'da, Asya'daki savaş gücü pek işe yaramıyordu. Modern donanma çok kayıp verdirmişti Çin'e ama Çin donanması hızla bu saldırılara karşılık vermiş ve yeni silahlarla çıkmıştı karşılarına.
Fransız ordusu, ülke içi karışıklıklar nedeniyle doğuda beliren tehdide kesin cevap verebilecek durumda değildi. Alman ordusuna yardım etmeyi düşünmüş ama bunu gerçekleştirememişti. Bunun yerine nükleer denizaltılar ile Kuzey Denizi'ne hareketlenmiş ve Ruslara karşı nükleer caydırıcılık operasyonuna başlamıştı. Charles de Gaulle Uçak Gemisi de Alman karasularına doğru hareketleniyordu. Eğer Rus ordusu Almanya'yı yener ve Fransa'nın kapısına dayanırsa nükleer silahlarla karşılık vereceğini belirtmişti Fransa.
Ingiliz donanması, Rusya'yı kınamış ve donanmanın sadece Ingiltere'yi korumak üzere harekete geçtiğini belirtmişti.
Avrupa Birliği'nin yok olmaya başlamasıyla ortaya çıkan vakum etkisi, Rusya başta olmak üzere Doğu'daki enerjiyi Batı'ya doğru çekiyordu.

Mario Kepme, telsizi sayesinde Rusların konuşmalarını duyabiliyordu. Sisler arkasında ne haltlar çevirdiklerini bilmek isterdi doğrusu. Çok yakındaydılar ve sürekli hareket halindeydiler.
Öğlene doğru sis dağılmıştı, artık görüntü çok daha açıktı. Kasabanın her yanında garip bir doluluk vardı, zırhlı araçlar ve tanklar Polonya kasabasından taşıyordu neredeyse. Bu normal

değildi, Rus ordusu harekete geçmeye hazırlanıyordu.
Mario telsizi daha fazla dinlemeye başladı. Rusçası iyi değildi ama yine de bazı kelimeleri anlaması bile işe yarayabilirdi.

Telsize kulak verdi, bir Eeyleri anlamıştı. Kesik kesik konuşmalar arasında "Türk" kelimesini ayırt edebilmişti ama bunun ne anlama geldiğini çıkaramıyordu. Ruslar, neden Türklerden bahsediyordu ki?
Hemen kendi telsiz kanalına girip, takım komutanına durumu anlattı. O da bir Eey anlamadı ve daha sonra haber vereceğini söyleyerek hattan çıktı. Ancak geri dönmedi. Bir Eey anlamamış olmalıydılar.
Mario, güneydeki hareketliliği de kontrol ediyordu. Çek ordusu da Almanya ile ortak manevra ve savunma anlaşması yapmış ve bazı destek kuvvetlerini hemen Görlitz'in güneydoğusundaki kendi sınır noktasında toplamıştı.
4. Acil Müdahale Tugayı, Çeklerin yurtdışı operasyonları için hazırladığı bir kuvvetti. Şimdi Görlitz'e çok yakın biçimde konuşlandırılmış ve 13. Topçu Tugayı'na bağlı bir tabur da destek olarak bölgeye getirilmişti.
Rus ordusu için operasyonu karmaşık hale getiren bir durumdu bu. Rus ordusu ileri harekete geçtiğinde Çek topçusunun ateşi ile de uğraşmak zorunda kalacaktı.
Çek topçusunun yeri belirlenmeye çalışılıyordu. Sadece bu iş için bir Su-25 uçak filosu hazır bekletiliyordu, saldırı başladığında Çek topçusunun hemen susturulması için kullanılacaktı.
Öğlen güneşi bulutların ardına saklanmışken Mario gittikçe artan bir uğuldama duydu. Hemen dikkat kesildi, sniper silahını alıp etrafı gözlemlemeye başladı. Çok açıktı, Ruslar hareketleniyordu.
Gökyüzünde duyulmaya başlayan sesler de bunun habercisiydi. Dürbünle göğü taradı. Çok yükseklerde ve uzaklarda siyah noktacıklar belirmişti ve hızla büyüyorlardı.
Ve ilk patlamayı duymasının ardından kıyamet koptu. Her zamanki gibi olmuştu, savaş yine aynı seremoni ile başlamıştı.
Göğü yırtan mermilerin kasaba etrafındaki Alman siperlerine düşmeye başlaması ile ortalığı kara dumanlar, metal parçaları, insan bağırışları kapladı.


Alman L-70 uçaksavar silahları aynı anda pek çok noktadan ateşe başladı. Rus Hava Kuvvetleri ezici bir güçle saldırıya geçmişti. Pek çok modern silah kullanıyorlardı.
Uzun menzilli uydu güdümlü Rus füzeleri kasabanın batısındaki büyük bir Alman karargâhına yağmaya başladı. Birkaç dakika sonra bölgeye düşen dört Rus füzesi iletişimi felç etmiş ve Alman askerlerini Eaşırtmıştı.
Alman Hava Kuvvetleri de savaşa katılmıştı. Eurofighter savaş uçaklarının gökyüzünde Rus Mig ve Su'ları ile yaptığı it dalaşları Eiddetli bir hava savaşına dönüşmüştü. Ancak Almanya yavaş yavaş uçaklarını kaybediyordu. Alman ordusu geniş bir sınır bölgesinde cephe oluşturmuş ve savunmada kalmanın avantajını dezavantaja çevirmişti.
Mario bulunduğu kuleye gelen mermilerle kendini yere attı. Onu fark ettiklerini anladı.
Hemen sniper'ı ile siper aldı ve köprüye baktı. Birileri köprüyü geçiyordu. Komando kıyafetli askerler ateş ederek köprü başındaki siperleri vurmuş ve Eimdi de hızla köprüden karşıya geçmeye başlamıştı.

Mario nişan aldı. Askerlerden birisinin elbisesi dikkatini çekti. Bunlar Rus askerine benzemiyordu.
Bir daha baktı, inanamadı. Askerlerin kollarındaki bayrağı çıkarmaya çalıştı. Bu gerçekten de Rus bayrağı değildi. Kırmızı renkteydi.
Askerlerden birisine ateş etti, vurulan genç asker göğsünü tutarak yere yıkıldı. Hemen silahını tekrar ateşledi. Bir asker daha vurulmuştu.
Mario'nun bulunduğu kuleye bu sefer makineli tüfek ateşi başladı. Hemen arkasında havan mermilerinin sesini duydu. Bulunduğu yer çok tehlikeliydi. Aşağıya inmeliydi artık.
Koşarak kuleden aşağıya indi ve üzerine gölge düşmeye başlayan meydana çıktı.
Koşuşturmaca vardı, havan mermileri kasabanın üzerine yağıyordu. Çatılardan uçan kiremitlerden korunmaya çalıştı.

Burada durmanın anlamı olmadığını anladığında geç kalmıştı, kasabanın çevresi sarılıyordu. Yan mahallelerden ateş gelmeye başlamıştı. Kendine bir duvar dibi buldu ama düşman zırhlılarının hızlı ilerleyişini, burada durduramayacaklarım anlamıştı. Direniş vardı ama Alman Genelkurmayı bu çatışmayı daha içeride karşılamaya karar vermişti anlaşılan. Görlitz kaybedilmişti.
Mario ayağa kalktı ve ellerini kaldırdı, silahını bıraktı. Savaşmanın anlamı yoktu. Meydana gelen askerlere eliyle ateş etmeyin diye işaret ediyordu.
Sonra yine o askerleri gördü, ağır teçhizatları ve kararlı suratlarıyla yürüyüşlerini görünce dizlerinin titrediğini hissetti.
Buna inanamıyordu, Türk askerleriydi karşısındaki. Bu nasıl olur, diye düşünürken Türk askerleri gelip onu yere yatırdı ve kelepçe taktılar. Ama iyi davranıyorlardı. Ölmeyeceğini anlamıştı, Türk ordusunun kendisini rahat ettireceğini umuyordu. Böylece rahatlamıştı biraz. Rus askerleri ve Türk birliği çok hızlı biçimde kasabanın kontrolünü aldı ve direnenleri araştırmaya başladı. Türk birliği burada yaşayan ne kadar Türk varsa hemen onların geri hatta geçmesini istiyordu. Avrupa'daki Türk vatandaşları, aylar süren saldırılardan kurtarılacaktı. Tümgeneral Cemil Sever, giydiği kamuflaj ve üzerinden sallanan silahlarla tam bir savaş makinesini andırıyordu.. Etrafında onu korumak için bulunan komando takımı vardı. Görlitz'in sokaklarını dolaşıyorlardı beraber. Alman savunma hattının Rus ordusu karşısında neredeyse darmaduman olmasına Eaşırmışlardı. Ama bu çok doğaldı; NATO, Rus ordusunu her zaman küçümsemiş ve Soğuk Savaş sonrası yapılan bütün değerlendirmelerde, Soğuk Savaş sırasında Sovyet askeri gücünün abartıldığı söylenmişti. Oysa Şimdi aslında Rus ordusunun, beklenenin çok üzerinde bir savaş gücü olduğu görülebiliyordu.
Türk Stratejik Savaş Tümeni'ne bağlı 1. Tugay Komutanı Tuğge-

neral Ersin Tek, Görlitz'i savunan Alman askerlerinin tutulduğu büyük kilisenin kapısında durmuş, tugayına bağlı birliklerin komutanları ile son planlan değerlendiriyordu. Cemil Paşa, Ersin Paşa'nın yanına gelince bütün subaylar ayağa kalkıp hazır ol'a geçti. Cemil Paşa rahat işareti verdi:
"Ersin Paşa, durum nedir?"
"Komutanım, Rus ordusu hızla Almanya içlerine girebilecek durumda. Yalnız Görlitz'e doğru çok sayıda Neo-Nazi silahlı milis grubunun geldiği haberini aldık. Alman tümenlerinin Rus hava bombardımanı altında olması, onların da ülke içinde otoritesini artırmasına neden oluyor. Sanırım Alman ordusu yeniden bir Nazi ordusu haline gelecek. Ruslar karşısında yenildikçe daha da saldırganlaşacaklar."
"O zaman Rusların bir an önce kazanması gerekiyor."
"Evet, efendim, dolayısıyla bizim de kazanmamız gerekiyor. Bu nedenle ilk olarak Eu Nazi kalıntılarını ortadan kaldırmamız gerekiyor bence."

"Ersin Paşa, beni basit bir milis gücü ile karşı karşıya getireceksin demek!" Cemil Paşa'nın yüzü gülüyordu.
"Komutanım, basit milis gücü dediğiniz adamlar neredeyse on bin kişilik azgın bir dazlaklar grubu..."
"Evet, Ersin Paşa, o dazlaklar ve onları yönlendirenler, benim sinirimi bozmaya başlıyorlar." Yüzünde Eiddetli bir öfke belirmişti Cemil Paşa'nın, Ersin Paşa onu çok iyi tanırdı, savaş donanımı içindeyken ve öfkeliyken onun karşısında kalmak zordu doğrusu.
"Komutanım, yalnız bu grup, sadece Alman Nazilerinden oluşmuyor. Aslına bakılırsa bunlara Neo-Nazi demek doğru değil. Avrupa çapında bir aşırı sağ akımı. Ancak onları en kolayca 'Avrupalı Naziler' diye adlandırabiliriz."
"Kimlerden oluştuğuna dair bir bilgi var mı?"
Bu sırada yanlarına Rus komutanlardan oluşan bir grup geldi. Rus Generallerin keyfi yerindeydi. Aralarında bir de Çinli Kurmay Subay bulunuyordu. Cemil ve Ersin Paşa'nın yanına geldiler. Koru-


malar bir araya toplanmış, geniş bir çerçeve oluşturmuşlardı. Alman siviller uzaktan geçerken

yüzlerinde dehşetli bir ifade ile Rus, Türk ve Çinli subayların oluşturduğu gruba bakıyorlardı. Hepsi bir tür pişmanlık hissediyordu, bugünlere dek Doğu'ya karşı besledikleri negatif enerjinin birikip bu hale geleceğini ve kendi üzerlerine patlayacağını hiç düşünmedikleri belliydi.
Rus General, Cemil Paşa'ya yaklaşıp kolundan tuttu:
"Sayın General, Eimdi aldığımız haberler, Fransız hava birliklerinden bazılarının Alman ordusunun yardımına geldiği yönünde. Çatışmaların Eiddetlendiğini ve sıkıştığını duydum. Bunu aşmalıyız!"
"Eğer başarılı olmak istiyorsanız bence de bunu yapmalısınız. Rus kuvvetlerinin yorulmaya başladığı izlenimini ediniyorum."
"Size katılıyorum General. Batı Avrupa içine ilerledikçe birliklerimizin yorulması ve sıkışması normal. Üstelik ikmal hatlarına saldırılar da arttı. Her yerde özel birliklerle mücadele etmek zorunda kalıyoruz."
"Zamanlama sizin için çok önemli General. Bence kısa sürede Alman direnişini kırarsanız Fransızlar da fazla dayanamayacaktır. Ingilizler ise zaten Amerika'nın dümen suyundan çıkamazlar ve öyle görülüyor ki Amerikalılar Avrupa'ya yardım etmeyecek; geleneksel bir politikayla, yıllarca müttefik dedikleri insanlara sırtlarını dönecekler."
"Unutmayın ki bizimle başları belada General" diye söz girdi Çinli Kurmay Subay. Daha çok espri yapıyor gibiydi. "Biliyorsunuz, Pasifik ve Hint okyanusunda donanmalarına çok kayıp verdirdik, son zamanlarda çatışma yeniden alevlendi, biraz önce bir uçak gemilerinin vurularak battığı doğrulandı. Vurulmak gerçi biraz hafif kalır, uzun menzilli füzeler ve torpidolarla delik deşik olmuş. General, sizin dizel denizaltılar işimize yarıyor doğrusu."
Bu haber herkesin yüzünde Eaşkınlık ifadesi yarattı. Bir uçak gemisinin bu Eekilde vurulması, denizlerdeki Amerikan hakimiyetinin de sona erdiğinin bir işaretiydi aslında.


"Yarbay, sizin Amerika ile savaşınızın daha çok büyük sürprizlere gebe olduğunu düşünüyorum" dedi Rus General.
Güldü Çinli Kurmay Yarbay, "Haklısınız General, ancak bu sürprizlerin sonuçları dünya tarihin değişmesine ve yeni bir dünya düzeninin oluşmasına yol açacak."
"Haklısınız, Avrupa'daki operasyonun sonucu ne olursa olsun yeni bir Avrupa düzeni oluşacak" diye söze girdi Cemil Paşa. "Yeni bir Avrupa Birliği oluşacak ve bu sefer ağırlık merkezi Doğu Avrupa olacak."

Rus General bu vurgudan hoşlanmıştı. "Yeni Avrupa Birliği'nin merkezinin Istanbul olmasına ben asla hayır demem, bir kez geldim ve Boğaz'ı gördüm, bu neden yeterlidir sanırım" dedi, savaşın dumanı tüterken bile esprili olmaya çalışıyordu Rus General.
"Buna ben de çok sevinirim" dedi Cemil Paşa. "Batı Avrupa da, kendi sonunu getiren Ortodoks dünyasının Istanbul'la barışmasını acı içinde seyreder."
"Bu dünya tarihinin gördüğü en büyük barış olur General!" Rus General Eimdiden muzaffer bir edaya bürünmüştü.
"Bu barış sağlanacak ama önce buradaki sorunlar* çözmeliyiz."
"Haklısınız, Barışın sağlanması için önce savaşın tamamlanması gerekiyor sanırım" dedi Çinli Yarbay, yüzünde hüzünlü bir ifade oluşmuştu. Akacak kanın çok olacağını biliyordu, daha Eimdiden binlerce kayıp veren ordusunu ve askerlerini düşündü.
Rus General, Cemil Paşa'ya döndü:
"General, sanırım Türk ordusunun, benim kuvvetlerimin dikkatini dağıtma ihtimali bulunan milisleri temizlemesini istememi çok görmezsiniz!"
Cemil Paşa, Ersin Paşa'ya baktı. Bunun gerekeceğini biliyorlardı. Bu kadar Eiddetli bir savaşın içinde durup sadece koruma görevi yapamayacaklarını düşünmüşlerdi zaten.
"Ne diyorsun Ersin Paşa?" dedi Cemil Paşa, silahını çoktan kavramıştı.
"Genelkurmay'la bağlantı


tamamdır, Ersin Paşa. Avrupalı aşırı sağcıların, ki bunların arasında, Almanların yanı sıra Fransızlar, Hollandalılar ve Avusturyalılar da var, başarılı olması halinde, Germen Birlik

Hareketi'ni kan dökmekten uzak tutmaya çalışan Ludwig Diels'in ve Alman ordusunun, aşırıların politikalarına yenik düşeceğini ve bütün Avrupa'nın faşist yönetimlerin peşine takılma yolunun açılacağını bildirmeyi unutma" dedi ve göz kırptı. Ersin Paşa, Cemil Paşa'nın ne demek istediğini anlamıştı; Avrupalı faşistleri durdurmak için Ankara'dan mutlaka izin kopar, demeye getiriyordu.
Binbaşı Erman Dinçer, dürbünü ile karşılarındaki geniş ovayı tarıyordu. Türk tümeninin ileri gözlem takımıydı bu. Yüksek rütbeli bir subayın idaresindeydi, görevin hassasiyeti nedeniyle her idari birimin başında deneyimli bir asker bulunuyordu. Gözlem takımında hepsi yabandı dil bilen subay ve astsubaylar vardı. On kişilik tim, sürekli olarak tümen karargâhına bilgi gönderiyor ve Avrupalı faşist milislerin hareketlerini tahmin etmeye çalışıyordu.
insansız hava aracının çok yüksekten uçarak gönderdiği video görüntülerini izliyordu Erman Binbaşı. Binlerce faşist milisin uzun kafileler halinde Alman otobanını dolduruşu, açık seçik görülebiliyordu. Uzun konvoyun ileri uçları ovaya yayılmaya başlamıştı ve burada bir süre için bekleyeceklerine dair sinyaller vardı.
Video görüntülerini, yanındaki hava ileri kontrolörü astsubayla beraber izliyordu Erman Binbaşı. Gerektiğinde hava desteği istemek için ona çok ihtiyacı olacaktı.
"Şuradakiler zırhlı bir kol Komutanım." Astsubay eliyle ince ama koyu bir çizgiyi gösterdi. Avrupalı faşist milislerin hemen yanında pek çok zırhlı aracın olduğu görülüyordu, üstelik bu zırhlı kolun içinde tankların ve hava savunma araçlarının da olması muhtemeldi.
"Evet, görüyorum, bu adamlar sadece milisler değil bence."
"Nedir peki Komutanım?"

"Bana kalırsa bazı askeri birlikler, ordu yönetiminden ayrılıp milis kuvvetlere katılmış."
Durum kötü görünüyordu. Eğer bu katılımlar genel bir eğilim gösteriyorsa kısa süre içerisinde Alman ordu idaresi çökebilir ve bütün ordu, faşistlerin denetimine geçebilirdi. Özellikle Alman topraklarında ilerleyen Rus-Türk kolu bu eğilimi çabuklaştırabilirdi. Bunun engellenmesi için bu kuvvetin yok edilmesi gerekiyordu.

Türk tümeninin karargâhı hareketlenmişti. ileri gözetleme takımından gelen bilgiler, beklenenden çok daha büyük bir yarı askeri birimin hareket halinde olduğunu gösteriyordu. Yapılacak fazla Eey yoktu: Türk tümeni harekete geçecekti. Rus ordusu; Fransız hava indirme birlikleri, lejyoner taburları ve Alman panzer tümeni ile karşılaşmış ve Eiddetli bir muharebeye girişmişti. Rus hava ordusu tamamen bu işe yoğunlaşmıştı ve belki de Türk tümenine gereken hava desteğini veremeyebilirdi.
Tümgeneral Cemil Paşa, komutanları topladığı karargâhta son sözleri söylüyordu. Tümen, hızlı bir ileri hareketle düşmana tam ön cepheden saldıracak ve kol halinde hareket eden güçlerin açılıp hat oluşturmasını engelleyecekti.
Cemil Paşa, kendisi için bir tabur asker ayırdı. Bu taburun başında bizzat çatışmaya katılmayı düşünüyordu. Stratejik tümenin özelliğiydi bu, yönetim kademesinde kayıp olsa bile alt kademelerde gereken hazırlıklar yapılmıştı. Cemil Paşa askerleri ile doğrudan milis gücünün merkezine ilerlemeyi ve komuta kademesini imha etmeyi düşünüyordu. Belki o zaman disiplinsiz silahlı güçler çabucak dağılabilirdi.
Avrupa milis kolunun en ilerisindeki gençler sanki yaptıkları işi çok ciddiye alıyor gibi değillerdi. Daha çok eğleniyor gibi görünüyorlardı. Profesyonel asker olmayanların savaşa gidişi gibiydi halleri, bir çeşit Haçlı Seferi panoramasıydı.
Ancak duymaya başladıkları sesler, kolun başındaki herkesin


yüzünün bir anda allak bullak olmasına ve ciddi bir ifade içine girmelerine neden oldu. Bir süre sonra da korku ve panik baş göstermişti.
Ileriki alçak tepelerin üzerinde gördükleri karaltıların olduğu yerlerden Eimdi çok yakınlarına kıvılcımlar düşmeye başlamıştı. Bu kıvılcımlar düştüğü yerde patlıyor ve etrafa küçük ve öldürücü metal parçacıkları saçıyordu. Türk tümenine bağlı zırhlı muharebe araçlarının 25 mm'lik toplarıydı ateş edenler.
Açılan ateşin sesi dalgalar halinde milis koluna ulaşınca büyük bir karmaşa başladı. Eğitimsiz milis kuvvetleri heyecana kapılmışlar ve ne yapacaklarını bilemez halde düzensiz bir hat

oluşturmaya başlamışlardı.
Türk siperlerinden açılan topçu ateşi ilk önce seyrek bir halde kendisini hissettirdi. Top mermileri birbiri ile bağlantısız noktalara düşüyordu; ama bunlar, sadece hedef tayini için gereken ilk atışlardı. Bir süre sonra atışlar daha dengeli ve isabetli bir hal almaya başladı. O zaman milis kuvvetleri Türk top birliğinin zırhlı araçları hedef aldığını anladı.
Insansız hava aracından gelen koordinat bilgilerini değerlendiren topçular çok isabetli atışlar yapmaya başlamıştı. Hareket halindeki Alman zırhlıları bile vuruluyordu. Savaş alanı çok hızlı oluşmuş ve çok karışık bir görüntü almıştı.
Milis güçleri karşılarında kimin olduğunu bilmiyordu. Rusların geldiğini sanıyorlardı. Milis kuvvetlerin komutanı hemen birlik komutanları ile bir araya geldi.
"Bunlar da nereden çıktı, Rus kuvvetlerinin kilometrelerce kuzeyde ordu kuvvetleri ile savaştığını zannediyordum" diye çıkıştı istihbarat görevlilerine.
"Bu doğru komutanım, doğru, savaş devam ediyor kuzeyde!" Bu sırada top mermilerinin kendilerine yaklaştığını duyabiliyorlardı. Çok acele etmeliydiler. Milis güçlerinin uçaksavar ateşi başlayınca panik daha da arttı. Herkes gökyüzüne bakıyordu. Görünürde bir Eey yoktu ama zırhlı uçaksavar araçları gökyüzünü tarı-


yordu. Kuru patlama sesleri dolduruyordu kulaklarını. Uçaksavarlar, insansız hava aracını görmüş ve ateş açmıştı. Bir süre devam eden ateş, uçağın kaçmasına fırsat vermeden onu aşağı indirdi.

Milislerin komutanı hemen vurulan insansız hava aracının kendisine getirilmesini istedi. Şüphelendiği Eeyler olmalıydı. Bir süre sonra milisler, vurulan hava aracının parçalarını komutana getirdiler. Israil yapımı bir hava araçtı bu ve gerektiğinde silahlı kullanılabilirdi ama bu seferki, sadece gözlem ve yer belirleme amaçlı olarak kullanılmıştı.
Hava aracının dış yüzeyindeki parça kararmıştı, okumaya çalıştı. Garip bir dildi, Rusça değildi ama.
Yanındaki milislerden birisi ona doğru eğildi: "Bu Türkçe efendim. Türk Kara Kuvvetleri, yazıyor."
Milis komutanı neye uğradığını Eaşırmıştı. Türk askerlerinin Rusları takip ettiğini duymuştu ama onların savaşa katılabileceği hiç aklına gelmemişti. Birden aklında kötü Eeyler canlandı. Kuvvetlerinin yenilmesi, yakalanması ve Türklere karşı işlediği suçlar nedeniyle yargılanması. Korku, damarlarına akın etti, yüzü beyazladı ve ne diyeceğini bilemedi. Etrafındaki insanlar onun korkusunu hissettiler. Bir anda moralleri bozulmuştu.
"Geliyorlar" dedi milis komutanı. Ateş sesleri bütün civardan duyuluyordu artık. Türk birlikleri ileri harekâta başlamıştı. En ön saflarda çok yakın mesafede çatışmalar oluyordu. Zırhlı muharebe araçlarının ateşi, Türk askerlerinin önündeki engelleri temizliyordu. Milisler ne yapacaklarını Eaşırmış halde birer birer yere düşüyorlardı.
Cemil Paşa'nın taburu en ortadan ilerliyordu. Etraflarını zırhlı araçlar sarmıştı ve koruma görevi yapıyorlardı. Sürekli olarak topçu ateşi ile önlerindeki alan temizleniyordu. Kartopu gibi milis kuvvetlerinin üzerine gidiyorlardı.
"2. Tugay geride kalsın, 1. Tugayla bu işi bitireceğiz" diye bağırdı muhabere subayına. Emir, derhal gerekli karargâhlara iletilecekti.

"Topçu ateşi kesilsin, bize zarar verebilir." Türk askerleri faşist milislere çok yaklaşmıştı artık. Karşılıklı olarak ağaçların arasından ve yükseltilerin üzerinden piyade tüfeği ateşi yapılıyordu. Zaman zaman yanlarından geçip giden roketler milisleri dağıtıyordu. Onlar da tanksavar ateşi ile karşılık veriyordu buna ama atışları genelde hedeften çok uzağa vuruyordu.
"Komutanım, Rus birlik komutanından haber var" diye bağırarak geldi muhabere eri. "Hava desteği sağlayabileceğini söylüyor."
Cemil Paşa'nın yüzü aydınlandı. Savaşı kazanacakları kesindi ama yatan hava desteği ile bu daha da kolay olacaktı. Türk hava kontrolörleri ile Rus hava kuvvetlerinin iletişimi sağlaması uzun sürmedi.
Alman ve Italyan Eurofighter uçaklarının işini bitiren Rus Su-37'leri semalarda görülmeye başlamıştı. Milis kuvvetleri komutanı işte o zaman aslında çok ileri hatlarda olduklarını fark

etmişti. Büyük ordularla savaşmanın ne demek olduğunu anlamak üzereydi. Atılan yüzlerce kiloluk bombaların etkisi ile etrafa saçılmaya başlayan Naziler, yok edilmek üzere olduklarını gösteriyordu ona.
Berlin iyice karışmıştı. Rus hava saldırısı nedeniyle sirenler çalıyor ve hava savunma füzelerinin yükseklerde uçarak hedefleri vurduğu görülebiliyordu. Rus Hava Kuvvetleri "Eimdilik" kaydıyla Eehri bombalamıyordu. Rus Dışişleri, savaşın sona erdirilmesi için talep ettikleri koşulları Alman Hükümeti'ne bildirmişti. Nazi Partisi derhal kapatılmalı ve Almanya bu politik hareketi yasaklamalıydı. Ancak bu istekler hükümetin otoritesini yitirdiği bir ortamda pek de işe yaramazdı.
Türk Hava indirme Tümeni'nin Polonya sınırında Rus kuvvetleri ile beraber Alman topraklarına girdiği haberi hemen yayılmıştı. Karşısındaki Alman kuvvetlerini dağıtarak ilerliyordu Rus birliği. Türk kuvvetleri pek çok noktada sadece destek vermekle yetinmiş ve Rus askerinin kendi önündeki düşmanını hızla temizlemesini seyretmişti, Türk kuvvetleri bir bakıma Barış Gücü gibi görev

yapıyor ve Almanların Rus ordusu tarafından kötü muamele görmesini engelliyordu.

Oğuz, sokaklarda giderken kendisini tam bir cehennemin içinde bulduğunu düşünüyordu. Rüya'yı kurtarması gerekiyordu. Nazilerin bulunduğu askeri kampı andıran yerleşim alanına giderken, yola çıkan askerlere çarpmamaya çalışıyordu. Sarıya boyattığı saçları Eimdilik onu tehlikeden koruyabilirdi ama yine de dikkatli olmalıydı.
Bölüm 18'den ayrıldığından beri yalnızdı ve sadece Rüya'yı bulmak için uğraşıyordu. Görevin başarı ile tamamlanmış olmasına rağmen, savaşı durduramamışlardı. Belki dünya büyük bir tehlikeden kurtulmuştu ama savaş devam ediyordu. Önüne çıkan bütün engelleri ezerek geçmişti savaşma ve savaştırma arzusu.
Oğuz ise ülkesi için savaşmış ve kazanmıştı. Şimdi de kendisi için, kendi hayatı için savaşacaktı. En azından böyle olmasını bekliyordu. Bunları düşünürken Türk Stratejik Tümeni'ne bağlı kuvvetlerin Türkleri kurtarmak üzere Alman sınırları içerisine girdiğini bilmiyordu henüz.
Kendisine biçtiği görev, Rüya'yı kurtarmaktı. Ama geleceğin ona ne görev biçeceği tamamen belirsizdi.
Siyah dumanlar Berlin'i kaplarken, sokakların arasında koşarak ilerliyordu Oğuz. üzerinde hiçbir silah yoktu. Oysa içinde öyle bir ateş yanıyordu ki, karşısında kimse olmasını istemezdi. Yumruklarını beton parçaları gibi hissediyordu. Aklından sürekli Mien geçiyordu. Onun nerede olduğunu merak ediyordu ve yakında kendisine ulaşıp ulaşmayacağını da. Kaderin garip bir Eeyler Öldüğünün farkındaydı, hepsine karşı hazırlıklı olacaktı. Ölüm korkusu olmayan kalbinin hızlı atışını dinledi. Rüya, oradaydı işte.